

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள்

ஆய்வாளர்

ந. சரண்யா

பதிவுஎண் : 19112014022010

முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு

அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

தமிழ்

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி – 627012

ஜூலை-2021

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம் திருநெல்வேலி – 627 012

சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் திருமதி ந.சரண்யா (பதிவு எண் : 19112014022010) அவர்கள் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காகச் செய்துள்ள இந்த ஆய்வு, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழ், தூத்துக்குடி ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில் அவரால் தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும், இவ்வாய்வேட்டின்மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

ஆய்வாளர்

ந.சரண்யா

பதிவு எண் : 19112014022010

நெறியாளர்

முனைவர் ச.மல்லிகா

எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எச்.டி.,டி.ஜி.டி.,

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர்

கல்லூரி தூத்துக்குடி - 628002

ந. சரண்யா

பதிவு எண்.: 19112014022010

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ் ஆய்வு மையம்

ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி

தூத்துக்குடி

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள் என்னும் தலைப்பில் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வு என் முயற்சியில் உருவானது என்றும் இவ்வாய்வேட்டின் மீது வேறுஎந்தப் பட்டமும் இதற்குமுன் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி கூறுகிறேன்.

நெறியாளர்

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள எனக்கு அறிவையும், ஆற்றலையும் அளித்த இறைவனுக்கு என் முதல் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள் என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தார்க்கும், ஆய்வுமைய இயக்குநர் முனைவர்.கண்ணன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

தூத்துக்குடி ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரியின் கல்விக்குழுத் தலைவர் திரு.ஏ.பி.சி.வீ.சொக்கலிங்கம் அவர்களுக்கும் மதிப்பிற்குரிய செயலர் திருமதி.சொ.சுப்புலெட்சுமி சொக்கலிங்கம் அவர்களுக்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர்.ந.மீனாகுமாரி அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்குக் காரணக்கர்த்தாவாக இருந்து, பல்லாற்றானும் உதவிகள் பலபுரிந்து, ஆய்வேடு சிறப்புடன் அமைய அவ்வப்போது இன்முகத்தோடு அறிவுரைகள் வழங்கி, ஆய்வின்போது பெரும் ஊக்கமளித்து, வழிகாட்டியாக இருந்து என்னை நெறிப்படுத்திய எனது நெறியாளர் ஏபிசி.மகாலட்சுமிமகளிர் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறை இணைப் பேராசிரியர் முனைவர் ச.மல்லிகா,எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எச்.டி.,டி.ஜி.டி., அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியை உரிதாக்குகிறேன்.

எனக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்து ஒரு தாய் தன் மகளுக்கு உதவுவதைப்போல், இன்முகத்துடன் இவ் ஆய்விற்கு ஆலோசனை நல்கிய ஏ.பி.சி.மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் சு.பானுமதி,எம்.ஏ., எம்.பில்.,பி.எச்.டி.,டி.ஜி.டி.,, அவர்களுக்கும் மற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியைகள் அனைவருக்கும் நன்றி நவில்கிறேன்.

ஆய்வு தொடர்பாக நூலகங்களுக்குச் சென்று தேவையான நூல்களைத் தேர்ந்து படிக்க நேர்ந்தபோது இனிமையோடு ஏற்று, உதவிபுரிந்த ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி தமிழ் ஆய்வுமைய நூலகத்தார்க்கு என் அன்புகலந்த நன்றியைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்விற்கு உறுதுணையாக இருந்து ஊக்கமளித்த எனது பெற்றோருக்கும், எனது கணவருக்கும், குழந்தைகளுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்விற்கு உறுதுணையாக இருந்து பெரிதும் ஊக்கமளித்த எனது ஆருயிர்த் தோழிகள் அனைவருக்கும் மற்றும் நண்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டைச் சிறந்தமுறையில் கணிப்பொறி மூலம் அச்சிட்டு அழகுதந்து மெருகூட்டி, கண்ணிற்கு விருந்தளிக்கும் படைப்பாக என் ஆய்வேட்டை அச்சில் பதித்த லட்சுமணன் ஜெராக்ஸ் & டைப்பிங் சென்டர் நிறுவனத்தார் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் ஆய்விற்கு உதவிய எல்லா நல்ல உள்ளங்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டுவிளக்கம்

அகம்	-	அகநானூறு
உ.ஆ	-	உரையாசியர்
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
கலி	-	கலித்தொகை
கு.எ	-	குறள் எண்
குறிஞ்சி	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தண்டி	-	தண்டியலங்காரம்
திருமுருகு	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நற்	-	நற்றிணை
நா	-	நாற்பா
நெடுநல்	-	நெடுநல்வாடை
ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
பட்டினம்	-	பட்டினப்பாலை
பரி	-	பரிபாடல்
பதிற்று	-	பதிற்றுப்பத்து
பா.எ	-	பாடல் எண்
புறத்	-	புறத்திணையியல்
புற.வெ.மாலை	-	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்	-	பொருநராற்றுப்படை
மலைபடு	-	மலைபடுகடாம்
மதுரை	-	மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது	-	மேற்குறிப்பிட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

எண்	இயல்கள்	பக்கஎண்
	முன்னுரை	1 - 3
இயல் 1	பொருளியல் அறிமுகம்	4 - 27
இயல் 2	சங்க இலக்கியத்தில் வணிகம்	28 - 78
இயல் 3	சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள்	79 - 144
இயல் 4	மன்னர் – கலைஞர் பொருள் சார் வாழ்க்கை	145 - 190
இயல் 5	சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல்	191 - 265
	முடிவுரை	266 - 271
	துணை நூற்பட்டியல்	
	பின்னிணைப்புகள்	

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள்

முன்னுரையாக அமையும் பகுதியில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்புகள் போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இயல் -1

பொருளியல் அறிமுகம் எனும் முதல் இயலில் பொருளியல் இலக்கணம் சங்க காலச் சமூகமும் பொருள் தேடலும், பொருளின் இன்றியமையாமை, பொருள் தேடும் நோக்கம், பொருள் தேடும் முயற்சிகள் போன்ற செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 2

சங்க இலக்கியத்தில் வணிகம் எனும் இரண்டாம் இயலில் வணிகம் சொல் விளக்கம், வணிக உத்திகள், அறவழிப்பட்ட வணிகமுறை, உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம், நீர் வழி, நிலவழி போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், பண்டகசாலை, சுங்கம் கொள்வோர் போன்ற கருத்துக்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 3

சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள் எனும் மூன்றாம் இயலில் சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார் தொழில்கள் மகளிர் தொழில்கள் கடல் சார் தொழில்கள் கைவினைத் தொழில் போன்ற தொழில்கள் பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 4

மன்னர்கலைஞர்களின் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை எனும் நான்காம் இயலில் மன்னர்களது வருவாய், மக்களிடம் வரிகளாய்ப் பெற்ற பொருள்கள். அறவழியில் பொருளைச் செலவு செய்யும்முறை, கலைஞர்கள், வள்ளல்களை நாடிச் சென்று பொருள் ஈட்டிய செய்திகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 5

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் எனும் ஐந்தாம் இயலில் செல்வம் பற்றிய செய்திகள், இலக்கியத்தில் செல்வம் சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் கூறுகள் அடிப்படைத் தேவைகளில் பொருள் போன்ற கருத்துக்கள் விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரையில் இயல்தோறும் கூறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு இயலுக்குப் பின்னரும் சான்றெண் விளக்கங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட முதன்மை மற்றும் துணைமை ஆதார நூல்கள் துணை நூற்பட்டியலில் தரப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

ஓர் இனத்தின் தொன்மையும், பெருமையும் வரலாற்றுச் சிறப்பினையும் கலை, தொழில் மற்றும் கலாச்சாரப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் போன்றவைகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்வகையில் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த நாகரிக வாழ்க்கை வாழ்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பது சங்க இலக்கியங்களால் புலனாகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் பழந்தமிழகத்தின் வரலாற்றுக் களஞ்சியங்களாகத் திகழ்கின்றன. பல்வேறு சிறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட சங்க இலக்கியங்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நிலைப்பெற்ற வாழ்வினைப் தனித்தன்மையோடு விளங்கி வருகின்றது. சங்க கால மக்கள் நிலத்தையும் நிரையையும் அடிப்படையாக வைத்தே வாழ்க்கைத் தேவையை நிறைவு செய்தனர். சங்ககால சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தைத் தீர்மானிக்கத் திணை மக்களும் அம்மக்கள் சார்ந்த உழைப்பும் உற்பத்தியும் துணைபுரிகின்றன. சங்க காலச் சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தை அறிந்து கொள்ள சங்க இலக்கியங்கள் துணைபுரிகின்றன. சங்ககாலப் புலவர்கள் நற்சிந்தனையாளர்கள், பொருளின் இன்றியமையாமையை நன்கு உணர்ந்தவர்கள். எனவே அவர்கள் பாடிய பல பாடல்களில் பல பொருளியல் கருத்துக்கள் மிகவும் நுட்பமாக காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்துள் பொருளியல் சிந்தனைகளைக் குறித்து இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்படுகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

‘சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள்’ என்னும் பொருண்மையில் ஆய்வுத் தலைப்பு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கையை நிலப்பாகுபாட்டின் மூலமாகவும் அவர்கள் மேற்கொண்ட தொழில் பாகுபாட்டின் மூலமாகவும் ஐந்து வகைகளாகப் பிரிப்பர். அவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன. நிலங்களும், நீர்வளமும், தட்பவெப்பநிலையும் பொருளாதாரமும் நிலப்பிரிவுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. ஒவ்வொரு வீடுகளும் தொழிற்பேட்டைகளாக இயங்கியிருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் கருத்துக்கள் என்று தனிச்சொல்லாட்சி வழங்கி இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. எனினும் பல பொருளியல் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே இழையோடிக் கிடக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகளை ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்க இலக்கியங்கள், சங்க கால மக்களின் பொருளியல் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும் என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான பாட்டும் தொகையுமாகிய பதினெட்டு நூல்களும் இவ்வாய்வுக்கான எல்லையாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடி

‘சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தும் வணிக முறை எட்டுத்தொகை நூல்களை முன் வைத்து’ எனும் தலைப்பில் 2014 ஆம் ஆண்டு திரு.கிறிஸ்டோபர் ஜான் என்பவர் மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வும், ‘பத்துப்பாட்டில் தொழில் சார் கலைகளும் கலைஞர்களும்’ எனும் தலைப்பில் 2018 ஆம் ஆண்டு த.புவனேஸ்வரி என்பவர் ஏ.பி.சி.மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரியில் மேற்கொண்ட முனைவர்பட்ட ஆய்வும், ‘சங்க கால வாழ்வியல் மதிப்புகள்’ எனும் தலைப்பில் திருமதி.சு.அனுசுயா தேவி என்பவர் ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரியில் மேற்கொண்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வும் இவ்வாய்விற்கு முன்னோடியாக அமைந்துள்ளன,

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் முதன்மை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் கலைக்களஞ்சியங்கள், வாழ்வியல் களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், ஆய்வுக் கோவைகள், போல்வன இவ்வாய்விற்குத் துணைமை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற பொருளியல் சிந்தனைகளை விளக்கமாக ஆராய்வதால் இவ்வாய்வு விளக்க முறை ஆய்வாக அமைகிறது. ஐந்திணை மக்கள், கலைஞர்கள் வாழ்வினை குறித்து ஆய்வினை மேற்கொள்ளுமிடத்துச் சமூகவியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப் பகுப்புகள்

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் சிந்தனைகள் எனும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்படுகிறது.

இயல் -1	-	பொருளியல் அறிமுகம்
இயல் -2	-	சங்க இலக்கியத்தில் வணிகம்
இயல் -3	-	சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள்

இயல் -4

- மன்னர் - கலைஞர்களின் பொருள்
சார்ந்த வாழ்க்கை

இயல் -5

- சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

முன்னுரையாக அமையும் பகுதியில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்புகள் போன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பொருளியல் அறிமுகம் எனும் முதல் இயலில் பொருளியல் இலக்கணம் சங்க காலச் சமூகமும் பொருள் தேடலும், பொருளின் இன்றியமையாமை, பொருள் தேடும் நோக்கம், பொருள் தேடும் முயற்சிகள் போன்ற செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் வணிகம் எனும் இரண்டாம் இயலில் வணிகம் சொல் விளக்கம், வணிக உத்திகள், அறவழிப்பட்ட வணிகமுறை, உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம், நீர்வழி, நிலவழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், பண்டகசாலை, சங்கம் கொள்வோர் போன்ற செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள் எனும் மூன்றாம் இயலில் சங்க இலக்கியத்தில் நிலம் சார் தொழில்கள் மகளிர் தொழில்கள், கடல் சார் தொழில்கள், கைவினைத் தொழில் போன்ற தொழில்கள் பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

மன்னர் - கலைஞர்களின் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை எனும் நான்காம் இயலில் மன்னர்களது வருவாய், மக்களிடம் வரிகளாய்ப் பெற்றப்பொருள்கள். அறவழியில் பொருளைச் செலவு செய்யும்முறை, கலைஞர்கள், வள்ளல்களை நாடிச் சென்று பொருள் ஈட்டிய செய்திகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் எனும் ஐந்தாம் இயலில் செல்வம் பற்றிய செய்திகள், இலக்கியத்தில் செல்வம் சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் கூறுகள் அடிப்படைத் தேவைகளில் பொருள் போன்ற கருத்துக்கள் விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரையில் இயல்தோறும் கூறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு இயலுக்குப் பின்னரும் சான்றெண் விளக்கங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட முதன்மை மற்றும் துணைமை ஆதார நூல்கள் துணை நூற்பட்டியலில் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் -1

பொருளியல் அறிமுகம்

பொருளியல் - அறிமுகம்

முன்னுரை

பொருளியல் என்பது ஒரு சமூக அறிவியல். இது மனித விருப்பங்களைப் பற்றியும் அவை நிறைவு செய்யப்படுவது பற்றியும் ஆராய்கிறது. மக்கள் எவ்வாறு வருவாயை ஈட்டிச் செலவு செய்கிறார்கள் என்பது பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்த எவ்வித முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது என்பது பற்றியும் பொருளியல் குறிப்பிடுகின்றது. பல்வேறு பயன்பாடுகளை உடைய பற்றாக்குறையான வளங்களைப் பயன்படுத்திச் சமுதாயம் நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால நுகர்விற்காகப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்கிறது என்பதைப் பற்றிப் பொருளாதாரம் ஆய்வு செய்கிறது. பொருளியல் சொல் விளக்கம், வரையறைகள், பொருளியலும் பிற சமூக இயல்களும் பொருளியலின் பிரிவுகள், காலந்தோறும் பொருளியல் குறித்த சிந்தனைகள், திருவள்ளுவரின் பொருளியல் சிந்தனைகள் பற்றி ஆய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

1.1 பொருளியல் சொல் விளக்கம்

பொருளியல் எனும் தமிழ்ச்சொல் கிரேக்கச் சொல்லான ஆய்கோனாமியா (Oikonomia) எனும் சொல்லிலிருந்து உருவானது. ஆய்கோனாமியா எனும் சொல்லிலிருந்து ஆங்கிலச் சொல்லான 'இகனாமிக்ஸ்' (Economics) எனும் சொல் தோன்றியது. இச்சொல்லின் பொருளைத் தமிழில் 'பொருளியல்' என்கிறோம். கிரேக்க மொழியில் ஆய்கோனாமியா என்னும் சொல் 'வீட்டு நிர்வாகம்' என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. கிடைக்கும் நிதியைக் கொண்டு சிறந்த சிக்கனமான முறையில் குடும்பத்தை நிர்வகிப்பது என்பதைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்துவதை 'ஆய்கோனாமியா' என்று குறிப்பிட்டனர். ஆனால் கிரேக்கப் பேரறிஞர் அரிஸ்டாட்டில் இச்சொல்லை மாற்றி 'அரசியல் பொருளாதாரம்' (Political economy) என்று அழைத்தார் பாலிஸ் (Polis) எனும் கிரேக்கச் சொல்லுக்கு 'அரசு' என்று பொருள். அரசு நிர்வாகத்திற்குத் தொன்மை எழுத்தாளர்கள் 'அரசியல் பொருளாதாரம்' எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்தினார்கள். "பொருளியல் எனும் இவ்வியல் குடும்ப நிர்வாகம் பற்றியது மட்டுமன்று; நாட்டுப் பொருளாதாரத்தையும் அடக்கும்"¹ என தே.இராசகோபாலன் விளக்கம் அளிக்கின்றார்.

பொருளியல் கோட்பாடு

பொருளியல் என்பது மனித வாழ்வின் அடிப்படையோடு தொடர்பு கொண்ட ஒரு கோட்பாடாகும். இது மனிதச் செயல்முறைகளின் அனைத்துக் கூறுகளோடும் தொடர்புற்று வருவதாகும். பொருளாதாரச் சிந்தனைகள் காலத்திற்கேற்ப மாறுபடும் தன்மையுடையதாக விளங்குகிறது. பொருளாதாரம் என்பது அரசியலின் ஒரு பிரிவாகக் கருதப்பட்டு வந்த நிலையில், பொருளியலின் தந்தையாகிய ஆடம் ஸ்மித் முதன் முதலில், “செல்வத்தைப் பற்றிய அறிவியலே பொருளாதாரம்”² என்று குறிப்பிடுவார். இவரின் கருத்துப்படி செல்வ இலக்கணம் என்பது சமுதாயத்தில் உள்ள மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களை எப்படி ஈட்டுகிறார்கள், ஈட்டிய பொருளை எவ்வழியில் செலவிடுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றியதாகும்.

ஆடம் ஸ்மித் மாணவராகிய ஆல் .பிரடு மார்ஷல், “பொருளாதாரம் என்பது ஒருபுறம் செல்வத்தைப் பற்றிய இயலும் அதைவிட முக்கியமான மற்றொரு புறம் மனிதனைப் பற்றிய இயலும் ஆகும்”³ என்று குறிப்பிடுகிறார். இவரது கருத்துப்படி சாதாரண மனிதனின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் பற்றிய அறிவியலே பொருளாதாரம் எனப்படுகிறது. இது பொருள்சார் நல இயலாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இலயன்ஸ் இராபின்ஸ், “விருப்பங்களோடும் கிடைப்பருமையுள்ள மாற்று வழிகளில் பயன்படத்தக்கச் சாதனங்களோடும் தொடர்புள்ள மனித நடவடிக்கையைப் பயிலுகின்ற அறிவியலே பொருளியலாகும்”⁴ என்று குறிப்பிடுவார்.

“மனிதர்களும் சமுதாயமும் பண்டங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கப் பணத்தைப் பயன்படுத்தியோ, பயன்படுத்தாமலோ மாற்றுப் பயன்களுள்ள கிடைப்பருமை வளங்களை எப்படிப் பயன்படுத்திக் காலப்போக்கில் பல்வேறு பண்டங்களை உற்பத்தி செய்கின்றனர் என்பதைப் பற்றியும், தற்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் பல்வேறு மக்களிடையிலும், சமுதாயத்தின் பல பிரிவுகளுக்கிடையிலும் நுகர்வுக்காக எப்படி அவற்றைப் பகிர்ந்தளிப்பது என்பதைப் பற்றியும் பயில்வதே பொருளியலாகும்”⁵ என்று குறிப்பிடுவார். பால்.எ.சாமுவேல்சன் இவரது கொள்கையானது தனிமனிதரோடும் சமூகத்தினரோடும் தொடர்புடைய ஓர் இயக்குநிலை அறிவியலாகப் பொருளாதாரத்தைக் காட்டுவதால் இவருடைய இலக்கணம் முழுமையான பொருளியல் இலக்கணமாகக் கருதப்படுகிறது.

“சமுதாய வரலாறு இன்றேல், பொருளியல் வரலாறு என்பது பொருளற்றுப் போகும்; பொருளியல் பற்றிய வரலாறு இன்றேல் அரசியல் வரலாறு என்பது பயனற்றதாகும்”⁶ என்பதற்கேற்பப், பொருளாதாரச் சிந்தனைகளைக் காலம், அரசியல், சமூகம், வரலாறு போன்ற காரணிகள் நிர்ணயிக்கின்றன.

நிலவியலும் பொருளியலும்

சங்ககாலம் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த காலம் தங்களின் பொருளாதாரக் தேவைக்காக இயற்கையை மாற்றியமைத்துக் கொண்டும் வாழ்ந்தனர். பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு நிலம் அடிப்படைக் காரணியாக அமைகிறது. “இடத்தோடும் காலத்தோடும் தொடர்புபடுத்தும் போது தான் எந்த ஒரு கொள்கையும் சரியானது என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியும்”⁷ என்பார் நா.பாலுசாமி. நிலம் என்பது பல்வேறு கூறுகள் அடங்கிய நிலவியலாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. “நாட்டுப்பிரிவுகள், தட்பவெப்பநிலை, உற்பத்திப் பொருள்கள், மக்கள் தொகை முதலான எல்லாம் நிலவியலில் அடக்கப்படுகின்றன.”⁸ என்பார் மு.தங்கராசு சங்க காலம் ஐந்தில் அமைப்பைப் பெற்றிருக்கிறது. நீராதாரத்தை அமைத்துக் கொடுத்து, மக்களின் பொருளியல் வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக அமைந்திருந்ததனைக் காண முடிகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்களின் பொருளியல் வாழ்க்கை

மலைகளும் குன்றுகளும் அதனை ஒட்டிய பகுதியுமே குறிஞ்சி நிலமாகும். மலைகள் நெருக்கமாக வேலிபோல் முள்ளமைந்து அடர்ந்திருக்கும். இதனை “முந்தாழ் வேலியமலை” (குறுந். 239 : 7) என்றும், இம்மலை நிலத்தைக் காட்டிலும் பெரியது; வானுலகத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்து தோற்றமளிக்கக் கூடியது “நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று” (குறுந்.3:1) என்றும், இச்சிறப்புப் பெற்றக் குறிஞ்சி நிலத்தின் மண்ணானது செம்மண் நிறத்தில் சரளை மண்ணாகவும், பாறை மண்ணாகவும் உள்ளது. அவை மழை பொழியும் காலங்களில் செம்மண் கலந்து “செம்புல பெயல் நீர் போல” (குறுந். 40 : 4) ஓடிக் காட்சியளித்து, சங்க இலக்கியங்கள் செழிப்பான இயற்கை வளம் நிறைந்த பகுதியாகக் குறிஞ்சி நிலம் அமைவதைக் காட்டுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய மக்கள்

நிலத்தின் சாயலோடு மக்களைக் காணும் போது மக்கள் இருவகையில் வாழ்ந்துள்ளனர். அவை 1 நிலத்தில் வாழ்பவர். 2. நிலத்தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்பவர் இதனைப்,

“பெயரும் வினையும் என்று ஆயிரு வகைய

திணைதொறும் மரீஇய திணை நிலைப் பெயரே”⁹

என்று கூறுகிறது தொல்காப்பியம். குன்றவர், குறவர் என்பன பொதுவாகக் குறிஞ்சி நிலங்களுக்குரிய பெயர்களாகும். “குறிஞ்சி நிலத்தில் கானத்தில் வாழ்ந்தவர்களைக் கானவர் என்றும், குறிஞ்சியில் வாழ்ந்தவர்களைக் குறவர், குறத்தி என்றும், குன்றுகளிலும், கொடுமுடிகளிலும் வாழ்ந்தோரைக் குன்றவர், கொடிச்சியர் என்றும், மலை நாட்டில் வாழ்ந்தவர்களைக் குறவர் என்றும் அழைப்பர். குறவர் என்ற சொல் மலைவாழ்நர், காட்டிலே வாழ்பவர், பாம்பாட்டிகள், சாத்திரம் சொல்பவர் முதலியோரை இக்காலத்திற் குறிக்கும். ஆனால் சங்க காலத்தில் குறிஞ்சி நில மக்களைக் குறிப்பதற்கே இச்சொல்லை வழங்கினர்.”¹⁰ என்று சு.வித்தியானந்தன் அவர்களும் “குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் வெற்பன், பொருப்பன் சிலம்பன், என்னும் திணைப் பெயரும், தலைவி கொடிச்சி எனப்பட்டாள். குடிமக்களுள் ஆடவர், கானவர் குன்றுவர், வேட்டுவர் எனப்பட்டனர். அவர்தம் பெண்டிர் குன்றுவித்தியர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர் எனப்பெயர் பெற்றனர்”¹¹ என்று மா.இராச மாணிக்கனாரும் குறிஞ்சி நிலமக்களுக்குரிய பெயர்களைச் சுட்டிச் செல்கின்றனர்.

வாழ்க்கையும் தொழிலும்

தொல்குடியினர் தங்களது வாழ்க்கையை முதன் முதலில் தொடங்கியது மலையும், காடுமான குறிஞ்சி நிலமாதலால் அந்நிலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒத்தத் தன்மையில் வேட்டைத் தொழிலையும், காவல் தொழிலையும் ஒன்றிணைந்து மேற்கொண்டனர். “தமிழ்ச் சமூகத்தின் முதல் விவசாயி பெண்தான் என்பதும், இப்பெண்கள் பயன்படுத்திய ‘தோண்டுகழி’ முதல் விவசாயக் கருவியாகும். அதுவே திணைப்புனக் காவல் ஆயுதமாகப் பின்னர் சூலாயுதமாக மாறியது.”¹² இதன் மூலம் தொழில் தொடக்கத்திற்கு முன்னோடியாகத் இருந்தவர்கள் பெண்களே, என்பதை அறிய முடிகிறது.

திணைப்புன விவசாயமும் தொழிலும்

திணைத்தொழில் மலைப்பகுதிகளில் இருவேறு வழிகளில் நடைபெற்றுள்ளது. பெண்களால் தொடங்கப்பட்ட இத்தொழில் பின்பு ஆண்கள் செய்யுமளவிற்கு உயர்ந்து வருவாய் ஈட்ட உதவியாக இருந்து வந்தது.

மலைகளில் திணைப்புனங்களை எரியூட்டி செய்த வேளாண் முறையை உலகளாவிய நிலையில் மானிடவியலாளர் பலவாறு குறிப்பிடுகிறார்கள். அவை “காட்டெரிப்பு வேளாண்மை (Slash - and Burn Cultivation), இடம் பெயரும் வேளாண்மை (Fallow or Shifting Cultivation) சுவிடன் வேளாண்மை (Swiddn Cultivation), மில்பா வேளாண்மை (Milpa Cultivation), ரோச வேளாண்மை (Roaza Cultivation) எனப் பலவாறு கூறப்படுகிறது. இத்தொழில்களைச் செய்த தொல்

குடியினரைப் பல்வேறு பெயர்கள் கூறி அழைத்தனர். கானக்குறவர், குன்றக்குறவர், புனக்குறவர், மலைக் குறவர், ஏனல் காவலர், கானவன், நாடன், பல்கிளைக்குறவர், குடிக்குறவர், சிறுக்குடிக்கானவன் எனப் பெயர்கள் சுட்டப்பட்டன”¹³

பெண்கள் குறத்தி, கொடிச்சி, தலைவி, குறுமகள், குறமகள், குறவர் மகளிர், காதல் மடமகள் எனப் பெயர் கூறி அழைக்கப்பட்டனர். கானக் குறவர்களின் பொருளாதாரத்தில் அதிகப் பெண்கள் விதைத்தல் தொடங்கி, களையெடுத்தல், திணைக்காத்தல், உணவாக்கல், கிழங்குழ்தல், அறுவடை செய்தல் என எல்லாவற்றிலும் பெண்கள் முக்கியப் பங்காற்றினர் “காட்டெரிப்பு வேளாண்மை உருவாக்கத்தினால், புதிய தொழிற் கருவிகள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக விதைகள் நடுவதற்குப் பெண்கள் பயன்படுத்திய ‘தோண்டுக்கழி’ மிக முக்கிய கருவியாகும். இக்கருவிகள் கூரான நடுப்பகுதி பூமியில் விதை ஊணுவதற்குக் குழிபோட உதவியது. இந்தக் கூரான நடுப்பகுதிக்கு இருபக்கத்திலும் சற்று வளைந்த கூர்மையான முனைகள் எடுக்கவும், மண்ணைக் கிளறவும் உதவின மண்ணுக்கடியில் உள்ள கிழங்குகளை அகழ்ந்தெடுக்கவும் உதவின இதனைத் தேனுக் குறும்பர்கள் ‘குழிக்கோல்’ எனவும், பளியர் ‘காம்பு’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்”¹⁴ மழை பெய்யும் காலங்களில் கைவிதைப்பாக விதைத்து அவை தண்ணீரில்லாமல் வறட்சியுறும் காலங்களில் ஆற்றில் வருகின்ற தண்ணீரினை அந்நிலத்திற்குப் பாய்ச்சி பின்பு விளைவிக்கவும் செய்துள்ளனர்.

“மைபடு சிலம்பினந் ஐவனம் வித்தி

அருவியின் விளைக்கும் நாடனோடு” (குறுந். 3712 : 2-3)

என்று உறையூர் முது கூத்தன் எடுத்துரைப்பதிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

திணைப்புனம் காத்தல், வேட்டைத்தொழில், கிழங்குதோண்டுதல், தேன் எடுத்தல் ஆகியவை குறிஞ்சி நில மக்களின் முக்கிய தொழிலாக அமைத்து பொருளிட்டியுள்ளனர்.

பகுத்துண்ணும் பண்பு

குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டையாடிப் பெற்ற இறைச்சிப் பொருள்களைத் தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்வர். கானவர் வில்லால் வேட்டையாடிக் கொணர்ந்த ஆண் பன்றியை மனையில் உள்ள மகளிர் துண்டித்து ஊரிடத்து வாழ்வோரது குடிமுறைக்கேற்பப் பகுத்தளித்ததை,

“..... கானவன்

வில்லிற் றந்தவெண்கோட் டேற்றைப்

புனையிருங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டிக்

குடிமுறை பகுக்கு நெடுமலை நாடு”

(நற். 336 : 3-6)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இங்கு ‘குடிமுறை பகுக்கும்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் குழுவாக வேட்டையாடிய இறைச்சியை ஒரு குடிக்குள் பகுத்துக் கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

“அனைத்துச் சமுதாயங்களிலும் மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள்களையும் செய்யும் பணிகளையும் (Services) பரிமாரிக் கொள்கின்றனர். இவை பரிமாற்றம் (Reciprocity), மறுபங்கீட்டு முறை (Redistribution System) சந்தை அல்லது அங்காடி முறை (Market System) ஆகிய மூன்று நிலைகளில் நடைபெறுகின்றன. சமுதாயத்தின் அமைப்பிற்கேற்பவும் உற்பத்தி முறைக்கேற்பவும், நுகர்வுத் தேவைக்கேற்பவும், அரசியல் முறைக்கேற்பவும் இம்மூன்று முறைகளுள் ஏதாவதொன்று முதன்மையாக ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் செயல்படுகிறது”¹⁵ என்பர் பக்தவத்சல பாரதி. இவரது கருத்துக்கேற்ப, குறிஞ்சி நில மக்களிடம் பரிமாறிக் கொள்ளுதல் முக்கியப் பண்பாக இருந்து வந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலமக்களிடம் காணப்படும் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பு இனக்குழு மக்களிடம் காணப்படும் பண்பாகும். பகிர்ந்துண்பதால் ஒரு குழுவைச் சார்ந்த மக்கள் அனைவரும் உணவாதாரம் கிடைக்க வாய்ப்பாக அமைகிறது. ஒருவர் வேட்டைக்குச் செல்ல முடியாத போதும், வேட்டைக்குச் சென்று வேட்டைப் பொருள் கிட்டாத போதும், வேட்டைக்குப் போகாத முதியவர், பெண்கள், சிறுவர் ஆகியோருக்கும் வேட்டைக்குச் சென்று வருபவர்களால் கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்களைப் பகிர்ந்துண்ணும் பொழுது அக்குழுவில் உள்ள அனைவரும் பயனடைகிறார்கள்.

சங்க கால குறிஞ்சி நிலமக்களின் உணவு சேகரித்தலில் ‘சேமித்தல்’ என்பது பகுத்துண்ணும் பண்பாக வெளிப்படுகிறது. இதனை “வேட்டுவப் பொருளாதாரத்தில் ‘பகிர்நளித்தல்’ என்பது ஒரு பொருள்படும். ஒரு மனிதர் அல்லது குழுவினர் வேட்டையாடிக் கிடைக்கும் இறைச்சியை அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பார்கள். பெற்றுக் கொண்டவர்கள் இறைச்சியை முதலில் கொடுத்தவர்க்குப் பாதீடு செய்வார். ஆதலில் முதலில் கொடுத்தவருக்கு இறைச்சி மீன திரும்பக் கிடைக்கிறது. இது ‘சேமித்தலை மீண்டும் பயன்படுத்துவது’ போன்றதாகும். ஆதலின் வேட்டுவச் சமூகங்களில் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் (பாதீடு) பிழைப்பாதார மதிப்பைப் (சர்வைவல் வேல்யு) பெற்றதாகும்”¹⁶ என்பர் பக்தவத்சல பாரதி.

பண்டமாற்று முறை

பண்டமாற்று முறை என்பது இருவேறு பண்டங்களை மாற்றிக் கொள்வதாகும். ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக மற்றொரு பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வணிகப் பொருளியல் முறையாக இம்முறை காணப்படுகிறது, வேட்டையாடி உணவு சேகரித்துக் கூட்டுண்டு வாழ்ந்த மக்கள், அவற்றைக் கொண்டு தங்களுக்குத்

தேவையான பொருளைப் பண்டமாற்றாகவும் பெற்று உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டனர்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் மலையில் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களையும், வேட்டையாடிக் கிடைத்த உணவுப் பொருட்களையும் கொடுத்து, தங்கள் நிலத்தில் கிடைக்கப் பெறாத, பிறநிலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய உணவுப் பொருட்களைத் தேவைக்கேற்பப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றுள்ளனர்.

“செங்கோட் டாமா னுனோடு காட்ட

மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு

பொன்னுடை நியமித்துப் பழிநொடை கொடுக்கும்” (பதிற்று.30:10-12)

என ஆமாவின் இறைச்சியையும், யானையின் கோட்டையும் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாகப் பொன்னையும் கள்ளையும் பண்டமாற்றாகப் பெற்றதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலமக்கள் பண்டமாற்று வணிகத்தின் வாயிலாகவும் தங்களது உணவாதாரத்தையும் பொருளியல் தேவைகளையும் நிறைவு செய்து கொண்டதைக் காண முடிகிறது.

முல்லை நில மக்களின் பொருளியல் வாழ்க்கை

தமிழ்மரபு ஐந்து வகையான நிலத்தோற்றங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் முல்லையும் ஒரு நிலமாகும். இதனைக் காடும் காடு சார்ந்த பகுதி என்றழைத்தனர். முல்லை மலர்கள் செறிந்துக் காணப்பட்டதால் இக்காடு ‘முல்லைக்காடு’ என்று அழைக்கப்பட்டது. “மக்கள் பெருகிப் பிறவாழ்க்கை முறையைத் தேடி முல்லை நிலத்திற்கு வந்த பிறகு மாடு மேய்க்கும் வாழ்க்கை உருவாகிறது. மாடுகளை ஒருவர் அதிகம் சேர்த்துக் கொண்டவுடன் அவரது ‘மாடு’ (செல்வம்) பெருகியதாகக் கருதப்பட்டது. இதனால் மாடுகளைப் போற்றும் நிலையான வாழ்க்கை முறை தந்தை வழிச் சமூகத்திற்கு ஆதாரமாகியது”¹⁷

குறிஞ்சி மலைப்பகுதியின் கீழுள்ள சமவெளிப்பகுதியே காட்டுப்பகுதியாகும். இதனைத் தரைப்பகுதி, காட்டுப்பகுதி, சிறு சிறு குன்றுகளால் பிரிக்கப்பட்ட பகுதி என்றழைக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் இதனைக் காடும் காடு சார்ந்த பகுதி என்கிறது. காட்டுப்பகுதி பொதுவாகச் செந்நிலம், புன்நிலம் அதாவது நன்செயல் நிலம் (மானவரி நிலம்) மழையை எதிர்பார்த்த விவசாயம் இங்கு நிகழும். புன்செய் நிலம் (புஞ்சை கிணற்றுப்பாசனம், ஆற்றுப் பாசனம் கொண்டு செய்யும் விவசாயமாகும்) என்று காட்டை இருபெயராக்கி அழைப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கை

முல்லை வாழ்வு இனக்குழு வாழ்க்கையான அடித்துண்ணும் பழக்கத்திலிருந்து மாற்றி உயிரினங்களைப் பாதுகாக்கும் நிலைக்கு மாறிய வாழ்வாகும். “முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களைக் கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர், இடைத்தியர், கோவித்தியர், ஆய்த்தியர், பொதுவியர் எனக் குலப்பெயர் கொண்டும், அண்ணல், தோன்றல், குறும் பொறை நாடன், மனையோள் என உரிப்பொருள் கொண்டும் பெயரிட்டழைத்தனர்”¹⁸ என்கிறார் நச்சினர்கினியர். ஆயர்களைப் பற்றிய பெயராடல்களை இனங்காணும் போது, ஓர் ஆயத்தில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆயர், (ஆய்த்தியர்) எனப்பட்டனர். ‘ஆயர்’ எனும் சொல் தொல்காப்பியத்தில்

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடு உதினைப் பெயர்”¹⁹

“அறவை நெஞ்சத்து ஆயர் ஊரும்” (புறம்.390 : 1)

“ஆயர் மணிமாலை ஊதுங்குழல்” (கலி.101 : 34)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆயர் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியப்பாடல்களில் வழங்கப்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

பயிர் சாகுபடியையும், கால்நடை வளர்ப்பையும் வாழ்க்கையாகக் கொண்ட ஆயர்கள் உணவு தானிய உற்பத்தியிலும், கால் நடைப் பெருக்கத்திலும் அதிகம் ஈடுபட்டவர்களாவர். வரகு, அவரை, எள், தினை உற்பத்திகள் இதில் குறிப்பிடத்தக்கன. கால்நடைகளில் ஆநிரைகளின் பால், பாலிலிருந்து பெறப்பட்ட தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் ஆகியவை பண்டமாற்றுப் பொருள்களாக இவர்களுக்கு நெல், கள், கால்நடை ஆகிய வகைகளைப் பெற்றுத் தந்தன. கால்நடை, நிலம் தானிய உற்பத்தி ஆகியவற்றில் ஆரம்பக்கட்ட உடைமை, செல்வம் என்னும் புதிய நாகரிக அடிப்படை இவர்களிடம் உருவானது. ஆடு, மாடுகளைச் செல்வமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த ஆயர்க்குடிகளிடத்தில் அதன் வாயிலாகக் கிடைத்த உணவுகளே மிகுதியாகப் பயன்பட்டும் வந்தன,

“உணவு சேகரிக்கும் கட்டத்திலிருந்து அதற்கு அடுத்த கட்ட நிலையாகத் தோன்றிய வேளாண் சமூக அமைப்பில் குடும்பமே பொருளாதார அலகாக உள்ளது. நிலத்தைப் பண்படுத்துகிற கடினமான பணியை ஆடவன் செய்ய, பெண் விதை விதைத்தல், நாற்றுநடுத்தல் அறுவடை செய்தல் ஆகிய பணிகளைச் செய்கிறாள். படையெடுத்து வருபவர்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் தங்களுடைய சேமிப்புக் குவியலைப் பாதுகாப்பதற்கும் தனித்தனிக் குடும்பங்கள் கட்டுக் கோப்பான குடியிருப்புப் பகுதிகளில் அடுத்தடுத்து ஒன்றாக வாழ்கின்றன”²⁰ என்பர் ஸ்டீபன் ப்யூக்ஸ். இவ்வாறு முல்லை நில மக்கள் பிற பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு தங்களது பொருளாதாரத் தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

மருத நில மக்களின் பொருளியல் வாழ்க்கை

உணவு உற்பத்திக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கக் கூடிய செழிப்பு நிறைந்த நிலம் மருதமாகும். இது சாகுபடிக்கு ஏற்ற வன்புலம், மென்புலம் இரண்டும் கொண்ட நிலப்பகுதியாகும். ஆற்றங்கரை நாகரிகத்தில் தோன்றிய மருத நிலம் போல் “பண்டைக்காலத்தில் ஐரோப்பாவிலும் ஆற்றங்கரைச் சமவெளிகளில் மருதத்தையொத்த திணை வாழ்வியல் இருந்தது என்றும், ஐந்து திணைகளில் மக்கள் இறுதியாகக் குடியேறியதும் இந்த மருத நிலமே”²¹ என்று பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார் கூறுகிறார். ஆ.சிவ சுப்பிரமணியன் கூறும் போது, “காட்டிலும் மேய்ச்சல் நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மனிதர்கள் ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் வாழத் தொடங்கிய போது, வேளாண்மை வளர்ச்சியற்று ஆற்று நீரை நேரடியாகவும், நீர் நிலைகளில் தேக்கி வைத்தும் பயன்படுத்தினர். இதனால் விளைபொருட்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டதுடன் வேலைப்பளு குறைந்து உபரி உற்பத்தியும் அதிகரித்தது. இதனால் தான் தொன்மையான நாகரிகங்கள் பெரும்பாலும் ஆற்றங்கரைப் பகுதியிலேயே உருவாயின”²² என்கிறார். ஆற்றங்கரையினை மையமாக வைத்து விளைநிலங்கள் பின்னர் உருவாக்கப்பட்டன.

மருத நில மக்களின் வாழ்க்கையும் தொழிலும்

நச்சினார்கினியர் மருத நில மக்களுக்குரிய மக்களை வரையறுக்கும் போது களமர், உழவர், கடையர், உழத்தியர், கடைச்சியர் என்று குலப்பெயராகவும், மகிழ்நன், ஊரன், மனையோள் என்பன உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கட் பெயராகவும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். வன்புலம், மென்புலம் என்ற இரண்டு நிலங்களும் மருதத்தில் இருந்ததால் அந்நிலங்களில் உழவோர்

‘அகவர்’	(பொருநர் – 220)
‘உழவர்’	(குறுந்.155 :1, புறம்.13:11)
‘உழவன்’	(குறுந்.131 : 5, 181 : 4)
‘ஏராளர்’	(பதிற்று . 76 : 11)
‘ஏரின் வாழ்நர்’	(புறம்.375 : 6)
‘ஏரோர்’	(சிறு.223)
‘தொழுவர்’	(நற்.195 : 6, புறம் 24:1)

என அழைக்கப்பட்டனர். மருத நிலம் வளமையுடையது என்பதால் விவசாயம் முதன்மை தொழிலாகக் கொள்ளப்பட்டது. இத்தொழில் முடிவுறும் காலங்களில் மக்கள் மாற்றுத் தொழிலையும் செய்து வந்தனர்.

காடுகள், வயல்கள், குளங்கள், ஏரிகள் இவைகளின் வாயிலாகக் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டும் விவசாயம் மேற்கொண்டும் வந்தனர். அதில் விதைத்தல், மாடுகளைக் கொண்டு நிலத்தைத் தொழியாக்குதல், நாற்றுநடுதல், களை பறித்தல், அறுவடை செய்தல், அறுவடை செய்த கதிர்களைக் களத்து மேட்டிற்குக் கொண்டு சேர்த்து காற்றிலே தூற்றுதல், எனப் பல்வேறு தொழில்களை அடுத்தடுத்து செய்தனர்.

பசி, வறுமை என்பதை அறிந்திராத அசையாத குடியிருப்பினையுடைய வளம் நிறைந்த மருதநில ஊர்களில், உழவர்கள் தம் உழைப்பால் பெற்ற வெண்மைநிற நெற்சோறும், அவர்தம் மனையிடத்தில் வாழும் கோழிப்பெடையினாற் சமைத்த பொரியலும் கிடைப்பதைத்

“தொல்பசி அறியாத துளங்கா இருக்கை

மல்லல் பேரூர், மடியின், மடியா

விணைஆர் தந்த வெண் நெல் வல்சி

மனைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெருகுவீர்” (பெரும்பாண்:253-256)

என்றும்

“இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த

அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு

கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்” (சிறுபாண்:193:195)

என்றும் பாடி வழிப்படுத்துவதனைக் காணமுடிகிறது.

வைரம் பாய்ந்த உலக்கையின் இரும்புப் பூணால் குற்றியெடுத்த சிறந்த வெண்மையான சோறும், கிளைந்த கால்களையுடைய நண்டோடு பீர்க்கங்காயையும் சேர்த்துச் சமைத்த கறியையும் உண்டுள்ளனர் மருதநில மக்கள்.

மருத நில மக்கள் குறிஞ்சி, முல்லை நிலத்து மக்களைக் காட்டிலும் மிகுதியான உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். தாவர உணவுப் பொருளோடு இறைச்சி, மீன், நெய் போன்றவை நிறைந்த வளம் மிக்கப் பகுதியாக மருத நிலம் திகழ்வதைக் காண முடிகிறது.

மருத நிலத்தில் பொருளியல் கூறுகள்

மருத நிலத்தில் நன் செய் வேளாண்மையின்றிக் கள்விறற்ல், பூவிறற்ல் முதலிய நிலம் சார் தொழில்களும் தச்சுத்தொழில், நெசவுத்தொழில் கைவினைத் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில், மற்றும் சிறு சிறு தொழில்களிலும் மருத நில மக்கள் ஈடுபட்டு தங்கள் பொருளியல் தேவையை நிவர்த்தி செய்து கொண்டதை அறிய முடிகிறது. பெரிய நகரங்களில் வணிகம் சிறப்புற நடைபெற்று வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

‘பழம் பல் நெல்லின் ஊனார்”	(அகம் -220 : 13)
“சீர் சான்ற உயர் நெல்லி னார் கொண்ட உயர் கொற்றவ”	(மதுரை: 87 – 88)
“நெல்லின் சிறைகொள் வேலி யாயிரம் விளையுட்டாக”	(பொருநர் : 246 – 247)
“நெல் மலிந்த மனை”	(புறம்.338 : 2)

என்று, ஊர்களும், வீடுகளும் நெல்லின் வளத்தால் மதிப்படையும் தன்மையைக் காண முடிகிறது.

சங்கு வளையல் தொழில் புரிபவர், மணிகளைத் துளையிடுவோர், பொன் வணிகன், ஆடை விற்பவர், ஓவியம் தீட்டுபவர், புடவை நெய்யும்தொழில் புரிவோர் போன்றோர் இருந்தனர் என்பதைத் மதுரைக் காஞ்சியின் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு மருத நில மக்கள் பிற பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு தங்களது பொருளியல் தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டதைக் காண முடிகிறது.

நெய்தல் நில மக்களின் பொருளியல் வாழ்க்கை

தொல்காப்பியர் நெய்தல் நிலத்தைப் ‘பெருமணல் உலகம்’ என்று கடற்கரைச் சார்ந்த பண்பாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றார். நெய்தல் திணைக்குரிய மக்கட் பெயரை நச்சினார்கினியர் நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர் என்று குலப்பெயராகவும், துறைவன் சேர்ப்பன், புலம்பன் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நெய்தல் நிலமக்கள் கடலை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். வாழ்ந்து வரக் கூடியவர்கள் “இதில் நிலம் என்பது கடலுக்கு நேர் எதிர்மறையாக இருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் கடல் வெளியில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளும், உற்பத்தியில் ஈடுபடும் ஆணும் திரும்ப நிலத்திற்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. கடல் சமுதாயத்தில் நிலம் பெண்ணினுடைய வெளியாக இருக்கிறது. இதில் சேமிப்பு, பொருளாதார நிர்வாகம், குடும்ப உறவுகள், சமூகத்தொடர்புகள், வணிக உறவுகள் போன்றவை அனைத்திலும் பெண்ணே முனைப்பாக ஈடுபடுகின்றாள். வீட்டில் ஆணுக்கு நிர்வாகம் தொடர்பான பொறுப்புகள் பெரிதும் இல்லை. நிலம் சார்ந்த உறவுகளில் ஆண் பெரும்பாலும் சுதந்திரமானவனாகவே காணப்படுகின்றான்”²³ இத்தகைய சிறப்புகளுடன் திகழ்ந்த நெய்தல் நிலமக்கள், பரதவர், வினைஞர், பரவர், பரதர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

கடல் சார் வாழ்வும் தொழிலும்

நெய்தல் நிலம் கடல் நீர் சூழ்ந்த பகுதியாகவும் ஆற்றுநீர் கடலில் கலக்கும் பகுதியாகவும் மென்மையான மணற் பரப்புடைய பகுதியாகவும், உள்ள நெய்தல் நிலம் மென்புலம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. எனினும் இந்நிலப்பகுதி நன்செய் வேளாண்மைக்குப் பயனற்ற நிலமாகக் கடல் சார்ந்து அமைகிறது. அதே நேரத்தில் வணிகப் பொருட்களை ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்வதற்கு ஏதுவாகத் திகழ்ந்து வருகிறது. கடல் வாழ்க்கையானது கடல் சார் மக்கள் வாழ்வியல், கடல் சார் வணிக வாழ்வியல் என இரண்டு நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இதில் மக்கள் வாழ்வு நிலத்தோடு தொடர்புடையது வணிக வாழ்வு பொருளாதாரத் தன்முனைப்பைக் கொண்டு இயங்குவதைக் காண முடிகிறது.

கடல் சார் மக்கள் வாழ்வியல்

பொருளாதாரம், குடும்ப வாழ்வின் தேவைக்காகவும் உணவு ஈட்டுதல் தன்மையில் கடலில் கிடைக்கும் வளங்களை வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய தொழிலுக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதில் கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்தெடுத்தல், சங்கெடுத்தல் மீனினை விற்றுப் பண்டமாற்றுச் செய்தல் போன்ற தொழில்கள் கடல் வாழ்வை ஒட்டிய தொழில்களாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

மீன் பிடித்தல்

மீன் பிடித்தல் தொழில் பரதவார்களிடத்தில் பகல், இரவு என இரண்டு நிலைகளிலும் நிகழ்ந்தது. இரவு நேரங்களில் மீன் பிடிக்கப் போகும் போது, தங்க வேண்டிய சூழலும் ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு தங்கி மீன் பிடிக்கும் போது, சேயிறா எனும் மீனினைப் பிடித்து வந்துள்ளதைப்,

“பெருங்கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்க

கொடுத்த தொழில் முகந்த செய்கோல் அவ்வலை

நெடுந்த திமில் தொழிலொடு வையிய தந்தைக்கு” (அகம்.60 : 1-3)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

சங்கு எடுத்தல்

பெரிய படகுகளில் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் பரதவர்கள் கடற்பரப்பில் தம்மைத் தாக்க வரும் கொல்லும் தன்மையுடைய சுறாவினை ஒதுக்கிவிட்டு, நீரில் மூழ்கி வலம்புரிச் சங்கினை எடுத்து வருவர். சங்குகள் ஒலி எழுப்புவதைக் கண்டு

அனைவரும் ஒருங்கு கூடுவர். இச்சங்குகள் கொற்கை துறை முகங்களில் உள்ள கடலில் உற்பத்தியாகக் கூடியது. இதனை,

“இலங்கவரும் பரப்பின் எறிகுறா நீக்கி

வலம்புரி மூழ்கிய வான் திமில் பரதவர்

ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்பாக் கல்லெனக்

கலி கெழு கொற்கை”

(அகம். 350 : 10 – 13)

என வரும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகளால் உணர முடிகிறது.

சங்கு விற்றல்

சங்கின் தமிழ்ப் பெயர் வளை என்பதாகும். “சங்குகளில் இடம்புரிச்சங்கு என்றும் வலம்புரிச்சங்கு என்றும் இருவகையுண்டு. வலம்புரிச் சங்கு கிடைப்பது அதிசயம். ஆகையால் வலம்புரிச் சங்குக்கு விலையதிகம்”²⁴ இச்சங்குகளை வாளினால் அறுத்து அரத்தினால் அராவி வளையல்கள் செய்தனர் பண்டையோர் இதனை,

“வாளரம் பொருத கோனோர் எல்வளை” (நற்.77 : 9)

என்கிறது நற்றிணை. வளையல்களில் கொடிகள், பூக்கள் வரிக்கோடுகள் முதலியவை அமைத்து அழகாகச் செய்தனர். இதனை,

“அரம் போழ் அவ்வளை” (ஐங்.106)

“கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அவ்வளை” (ஐங்.45)

என்று வளையல்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் நண்டு பிடித்தல், மீன்களுக்குக் காவல் இருத்தல், உப்பு விற்றல், மீன்விற்றல் எனப் பல தொழில்களைச் செய்து பொருளீட்டியுள்ளனர்.

பண்டமாற்றுமுறை

நெய்த நில மக்கள் கடலில் பிடித்த மீன்களையும், கழிகளில் விளைவிக்கப்பட்ட உப்புக்களையும், கடலில் மூழ்கியெடுத்த முத்துக்களையும், சங்குகளையும் விற்றுப் பண்டமாற்றுச் செய்து தங்களது பொருளாதாரத் தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டனர்.

கடல் சார் வணிக வாழ்வியல்

பொருளியலின் ஒரு கூறாக வணிகம் அமைகிறது. “வணிகம் நாட்டின் சாதன வளங்களின் பெருக்கத்திற்குத் துணை புரிக்கின்றது. அது சந்தைகளை விரிவடையச் செய்து அதன் வாயிலாகச் சிறப்புத் தொழில் தேர்ச்சியை ஊக்குவித்து, ஏற்றுமதி பயிர்கள் உள்நாட்டுகத் தேவைக்கான விளைவு இரண்டின் உற்பத்தியையும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது”²⁵ என்பர். அயல் நாட்டவருடன் கொண்ட வணிகத் தொடர்பு, ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்த பொருள்கள், பொருள்களைப் பாதுகாக்கத் துறைமுகப்பட்டினங்களில் பண்டசாலை முற்றங்கள், போன்றவை வணிகத்தில் சிறப்பான கூறாக அமைவதைக் காண முடிகிறது.

நெய்தல் நில மக்கள் மீன் பிடித்தற்கும், வணிகத்திற்கும் திமில், அம்பி, தோணி, ப.ஃரி, போன்ற படகுகளையும் நாவாய், வங்கம் போன்ற கப்பல்களையும் பயன்படுத்தியதால் கப்பல்கட்டும் தொழில் சிறந்து விளங்கியதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்கள் பொருளியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு தங்களது பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொண்டனர்.

பாலை நில மக்களின் பொருளியல் வாழ்க்கை முறை

பாலை நிலம் மலையும் காடும் சார்ந்த பகுதிகள் கோடைகாலத்தில் வறட்சியற்று மக்கள் போக்குவரத்துக்கேற்ற நிலமில்லாமையால் இவற்றைச் சுரம் என்றும் பாலை என்றும் அழைத்தனர்.

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து நடுங்கு துயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”²⁶

இவ்வாறு முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய நிலங்கள் நீண்ட காலம் மழை பொழியாமல் காய்ந்து போய் இருப்பின் அது பாலை நிலமாக மாறும் எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

“நானிலங்களில் வேளாண்மையை மையப்படுத்திய மருதமும் வணிகத்தை மையப்படுத்திய நெய்தலும் பொருளாதாரத் தன்னிறைவை உடைமையாகக் கோடைக்காலத்தின் தலைகளையும் உள்ளிட்ட பொருளாதாரத் தளத்தை உடையனவாக இருந்துள்ளன. எனவே கோடைக் காலம் அந்தச் சமுதாயங்களின் நடவடிக்கைகளில் பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வாய்ப்பில்லாது போனது. கோடைக் காலத்தேவையை நிறைவு செய்து கொள்ள இயலாத சூழலில் குறிஞ்சியிலும், முல்லையிலும் மட்டுமே பொருளாதார முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. இதற்கு போதிய நீர்வளம் இன்மையே முக்கிய காரணம் வித்தி வான்நோக்கும் புன் புலங்களாக, நீர் வளமற்றப் புன்செய் நிலங்களாக இவை இருந்த காரணத்தினால் கோடை இப்பிரதேசங்களில் மிகப்பெரிய வறட்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்த வறட்சிக் காலச்

சூழலில் பொருள் தேட சார்ந்த மக்களுக்கும் இருந்துள்ளார். இத்தேவைகள் முயற்சியாக அமைவதே பாலைப்பிரிவு”²⁷ என பெ.மாதையன் குறிப்படுகின்றார்.

பாலை நில மக்கள் எயினர், மறவர், வேடர், ஆறுலைக்கள்வர், மழவர், கம்மியர் என்று பல பெயர்கள் கொண்டு அழைக்கப்பட்டனர்.

வாழ்க்கை முறை

வலிய வில்லைக் கையிலேந்தித் திரியும் ஆறுலைக் கள்வர்கள் பாலை நிலத்தில் மழையின்மையால் வறட்சியின் பொருட்டு வழிச் செல்லும் வணிகர் கூட்டத்தை வருத்தினர். அத்துடன் இரவு நேரத்தில் கள் விற்கும் பெண்கள் தங்கியிருந்த வீட்டின் கண், கள்ளிற்கு விலையாகக் கொடுப்பதற்குக் கைப்பொருள் எதுவும் இல்லாமையால், தன் மனையிடத்து உள்ள காட்டு யானையின் வெண்ணிறக் கொம்பினைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றைத் தன் புதல்வனிடத்து எடுத்து வரும்படி அம்பலத்து ஆடித்திரியும் புல்லிய தலையினையுடைய மகனை அழைத்துக் கூறுவதைச்,

“செல்சாத்து எறியும் பண்இல் வாழ்க்கை

வல்வில் இளையர் தலைவர், எல்லுற

வரிகிளர் பணைத்தோள், வயிறணி திதலை,

அரிய லாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பில்,

மகிழ் நொடை பெறாஅ ராகி நனைகவுள்

கான யானை வெண்கோடு சுட்டி,

மன்று ஓடு புதல்வன் புந்தலை நீவும்”

(அகம்.245 : 6-12)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

வழிப்பறி செய்தல்

பாலைநில மறவர்கள் வேட்டையாடுதல், வழிப்பறி செய்தல், வணிகர்களை மிரட்டி இடம்பெயரச் செய்தல் எனப் பல தொழில்களை மேற்கொண்டனர். பாலை நிலச் சுரங்களில் வாழும் வம்பலர்கள், புதியவர்கள் முதலானோரை அழைத்து அவர்களிடமுள்ள பொருட்களை வழிப்பறி செய்து கொண்டு விரட்டியடிப்பர். இதில் பசியோடு செல்லும் வம்பலர்கள் தண்ணீர் தாகம் எடுத்து வழியில் கிடைக்கும் சேற்று நீரைக் கிளைத்து அதிலிருந்து தண்ணீர் குடித்துச் செல்வர் என்பதை,

“ஆறுகொல் வம்பலர் தொலைய மாறுநின்று

கொடுஞ்சிலை மறவர் கடறு கூட்டுண்ணும்”

(குறுந்.331 : 2-3)

“ஆறுசெல் வம்பலர் சேறுகிளைத்து உண்ட

சிறுபல் கேணிப் பிடிஅடி நசை இ”

(அகம்.137 : 1-2)

என்று வரும் பாடலடிகள் கூறுவதைக் காண முடிகிறது.

பாலை நிலப் பெண்கள் தொழில்

பாலை நிலத்தில் ஆண்கள் வேட்டையாடுதல், வழிப்பறி செய்தல், பசுக்களைத் திருடுதல், ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்டதோடு அதனைப் பங்கீடு செய்தும் கொண்டனர். அதேபோல் பெண்கள் கள் விற்பனைத் தயிர் கடைதல், திணைபொருக்குதல் எனப்பட தொழில்களைச் செய்து வந்தனர்.

இவை அனைத்தும் பாலை நில மக்களின் பொருளியல் சார்ந்த வாழ்வியல் முறையாகக் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

சங்க காலச் சமூகமும் பொருள் தேடலும்

தனிமனித வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவை உண்ண உணவு, உடுத்த உடை, இருக்க இடம், இவற்றைத் தேடிதான் பெற வேண்டியிருந்தது. அதுபோல் சமூக இயக்கத்திற்கு அடிப்படையானது பொருளாகும். இப்பொருள் நிலை சங்க காலத்தில் பொதுப்பொருள் நிலை, தனிப்பொருள் நிலை என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. பொதுப் பொருள் என்பது அரசன் தேடுவது, தனிப்பொருள் என்பது குடும்பத்தின் பொருள் எனப்படுவது இத்தனிப்பொருளைச் சங்க காலத்தில் தலைவன், பாணன், கூத்தன், பொருநன் போன்றோர் தேடியிருக்கின்றனர். இங்குப் பொருளீட்டல், வாணிபம் செய்தல் என்ற இரு சொற்கள் ஒன்று போல் தோன்றினாலும் அதில் நுட்பமான வேறுபாடுகளைக் காணமுடிகிறது. பொருளீட்டல் அடிப்படைத் தேவையை நிறைவு செய்வது. வாணிபம் என்பது வளமான வாழ்க்கையை உயர்த்துவதற்காக உருவாவது இந்தப் பொருளீட்டலில் முதன்மை இடத்தை வகிப்பவன் தலைவன்.

தனிமனித வாழ்க்கையில் தலைவன்

சங்க காலச் சமூக வாழ்க்கையில் முதன்மையிடம் தலைவனுக்கே தரப்பட்டிருக்கிறது. இவனை முதன்மைப்படுத்தியே குடும்பம் என்ற நிறுவனம் கட்டமைக்கப்பட்டது. இத்தனிமனித வாழ்வில் பொருள் தேடல் தலைவனுக்கு முக்கியப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தன் குடும்பத்திற்குத் தேவையான பொருளைத் தலைவன் தேடித் தருவது தான் சிறப்பு என்பதைச் சங்க காலச்சமூகம் பண்பாடாகக் கட்டமைத்திருக்கிறது.

“பொருள் வயிற் பிரிதலும் அவர் வயின் உரித்தே”²⁸

எனப்பொருள் தேடலுக்காகத் தலைவன் தலைவியைப் பிரியும் நிலையைத் தொல்காப்பியம் மூலம் அறிய முடிகிறது. தலைவன் களவுக் காலத்திலும், கற்புக் காலத்திலும் பொருள் தேடச் சென்றிருப்பதை

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள் நுதல்

மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்என”

(குறுந்.135:1-2)

என்றும்

“இன்னாது ஆகிய காலை பொருள் வயிற்

பிரியல் ஆடவர்க்கு இயல்பு”

(நற்.243:8-10)

என்றும்

“செயல்படு மனத்தர், செய் பொருட்கு

அகல்வர் ஆடவர் அது அதன் பண்பே”

(நற்.24:8-9)

என்றும் பொருள் தேடுதல் தலைவனுக்குரிய ஒழுக்கமாகச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் தன் குடும்பத்தின் நலன் கருதியும், நல்ல கணவனாக, நல்ல தந்தையாக விளங்க வேண்டும் எனும் குடும்ப அறம் கருதியும் பொருள் தேடச் சென்றிருக்கின்றான்

பொருளின் இன்றியமையாமை

சங்க கால மக்கள் தங்களின் இன்ப வாழ்க்கையாக மட்டும் பொருள் சேர்க்காமல் மறுமை வாழ்க்கைக்கும் இன்பம் தரக்கூடிய ஈதலும் சிறப்பாக நடைபெறப் பொருள் தேடச் சென்றிருக்கின்றனர்.

“இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்

அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இனம் என

வினைவயிற் பிரிந்த வேறுபாடு கொள்ளை”

(நற்.214:1-3)

என்கிறது நற்றிணை. இம்மை வாழ்க்கையில் சிறந்ததாகிய புகழுக்கும், இல்லறத்தில் வாழக்கூடிய இன்ப வாழ்க்கைக்கும், மறுமை வாழ்க்கைக்கும் இன்பந்தரக் கூடிய கொடைக்கும் பொருள் தேவை இம்மூன்றும் ஒருவனுக்கு இன்றியமையாதது. பொருளைத் தேடாதவற்கு இம்மூன்றும் கிடைப்பதில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தி வள்ளுவரும்,

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது

ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”²⁹

என்கிறார். வறியவர்க்குக் கொடுத்தல், புகழோடு வாழ்தல் இவை அல்லாமல் உயிருக்குப் பயன்தரக்கூடியது வேறொன்றுமில்லை.

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டே”³⁰

வீட்டில் இருந்து பொருள்களைக் காத்து இல்வாழ்க்கை நடத்துவதெல்லாம் விருந்தினரைப் போற்றி உதவி செய்யும் பொருட்டாகும் என வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

அறநெறியில் நீங்காமல் இருப்பதற்கும், இல்லம் வரும் சுற்றத்திற்கு உதவி செய்யவும், பொருளின் தேவை இன்றியமையாததாகிறது எனத் தலைவன் பொருளின் சிறப்பை நினைத்து பொருளிட்டச் சென்றுள்ளான்.

“அறம் தலைப்பிரியாது ஒழுகலும், சிறந்த

கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும், நாளும்

வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கு இல்” (அகம்.173 : 1-3)

என்பதை இப்பாடலடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

அருள் குணத்தை உடையவராக இருந்தாலும் பொருள் இல்லை என்றால் ஈதல் இயலாது என்பதை,

“இருள்படு நெஞ்சத்து இடும்பை தீர்க்கும்

அருள் நன்கு உடையார் ஆயினும், ஈதல்

பொருள் இல்லோர்க்கு அஃது இயையாது” (அகம் 335:1-3)

என வரும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளால் பொருளின் அவசியத்தை உணர முடிகிறது.

சங்க கால மக்களின் பொருள் தேடுதலாவது அவர்களின் அடிப்படை தேவைகளை நிறைவு செய்வதோடு மட்டுமல்லாது இரந்தோர்க்குக் கொடுப்பதற்காகவும் பொருளிட்டியுள்ளனர்.

“ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க் கில்லெனச்

செய்வினை கைம்மிகு எண்ணுதி” (குறுந்.63:1-2)

என வரும் பாடலடிகளால், பொருளில்லார்க்குப் பொருள் கொடுத்து அதனால் வரும் இன்பத்தைப் பொருளில்லார் அடைய முடியாது என்பதை அறிய முடிகிறது.

பகை நாட்டிலே போர் மேற்கொண்டு பகைவரின் செருக்கினை அடக்குவதும், துன்பம் என வந்தவர்க்கு உதவி செய்வதும் சிறந்த ஆண்மை. பொருளைத் தேடாதவற்கு இத்தகைய ஆண்மை கிடையாது என்பதைச்,

“செறுவோர் செம்மல் வாட்டலும், சேர்ந்தோர்க்கு

உறுமிடத்து உவக்கும் உதவி ஆண்மையும்

இல்லிருந்து அமைவோர்க்கு இல்” (அகம்.231:1-3)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

அருள், பகைவரை அழித்தல், புணர்ச்சி பெறல் இவையனைத்தும் பொருளினால் பெற முடியும் என்பதை

“அரிதாய் அறன் எய்தி அருளி யோர்க்கு அளித்தலும்

பெரியதாய் பகை வென்று பேணாரைத் தெறுதலும்

புரிவுஅமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும்”

(கலி.11:1-3)

என வரும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

பொருளின் பயன் அறத்தைப் பெறுவது கொடை, புகழ் ஆகிய இன்பத்தைப் பெறுவது ஆகியவற்றிற்கு இன்றியமையாததாகிறது. எனவே பொருள் தேடும் வேட்கை மிகுவிக்கப்படுகிறது.

பொருள் தேடும் நோக்கம்

பொருள் தேடுவதற்கான நோக்கங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் மிகவும் உயர்வாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பொருளீட்டும் முயற்சி வெற்றாகப் பொருள் சேகரித்தல், வளம் பெறுதல் என்ற அளவில் மட்டும் அமைவதன்று என்பதும் அம்முயற்சிக்கு ஒரு சமூக நிலைப்பட்டப் பின்னணி வழங்கப்படுகிறது. பொருளீட்டும் முயற்சிக்கு ஒரு பொதுமை நோக்கம் கற்பிக்கப்படுகிறது.

“பிறருக்கு என முயலும் பேரருள் நெஞ்சம்”

(நற்.186:8)

என்று பொருள் தேடும் உள்ளம் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகிறது. பிறருக்கு ஈதல் வேண்டிப் பொருள் தேடப்படுகிறது.

“இல்லோர்க்கு இல்’ என்று இயைவது கரத்தல்

வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப, நம்மினும்

பொருள காதலர், காதல்

அருளே காதலர் என்றி, நீயே”

(அகம்.53:13-16)

என வறுமையால் இரந்தோர்க்கு யாதும் இல்லை என்று கூறித் தன்னால் இயலுவதைச் செய்யாது மறைப்பதற்கு வலிமையற்றது அவர் நெஞ்சம். நெஞ்சத்தின் வற்புறுத்தலினால் தலைவியைக் காட்டிலும் பொருளின் மீது அதிகக் காதலுடையவராய்த் தலைவன் காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

ஈதலால் வரும் இன்பத்தை அடைவதற்காகப் பொருள் தேடித் தலைவன் செல்வத்தை,

“ஈதல் இன்பம் வெ.கி மேலரச்

செய்பொருள் திறவர் ஆகி”

(அகம்.69:5-6)

என்ற இப்பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. மேலும் ஈதலே பேரின்பமாகச், சங்ககாலமக்கள் கொண்டிருந்ததனைக் காணமுடிகிறது.

பொருள் தேடும் முயற்சி

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் தலைவன் எத்தகைய வளமை பொருந்தியவனாக காணப்பட்டாலும், தன் முயற்சியால் பொருள் தேடச் செல்வான்.

“தாயத்தின் அடையா ஈயச் செல்லா

வினைவயின் தங்கா வீற்றுக் கொளப்படாஅ

எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம்

அல்ல வாயினும் புல்லுவ உளவே”³¹

ஒருவனுடைய பொருள் வரவு நெறியானது மூதாதையர் செல்வம், ஒருவர் கொடுக்க ஒருவர் பெற்றது, உழவு முதலிய தொழில் காரணங்களாகக் கிடைத்தது. பகை நாட்டில் வெற்றி கொள்ளும் திறத்தால் கிடைக்கும் பொருள் என நான்கு வகையால் வரவு கிடைத்தும், தலைவன் பொருள் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான்.

“முன்னோர் தேடி வைத்த பொருளைச் செலவு செய்யாமல், தன் முயற்சியால் பொருள் தேடிச் செலவு செய்தல் குடும்பத் தலைவனுக்கு உரிய கடமையாக இருந்தது”³² என்று தனது ஓவச்செய்தியில் குறிப்பிடுகிறார் மு.வ. இதனையே வள்ளுவரும். “தம்மில் இருந்து தமது பார்த்து உண்டற்றால் அம்ம அரிவை முயற்கு” என்கிறார்.

தலைவியைத் தலைவன் வரைந்து கொள்ளுவதற்கு முன்னர்ப் பொருள் தேடிச் செல்லுதல் பெரு வழக்கில்லை. “சிறார் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்து இளைஞனாகத் தலைவன் உருமாறிய காலத்திலேயே தலைவியின் மீதான காதல் ஏற்படுகிறது. எனவே அக்காலக் கட்டத்தில் பொருளைத் தேடுதல் உரிய செயலன்று. தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு முன்னர்ப் பொருள் தேடியதுண்டு என்றும் அது தலைவியை வரைதற் பொருட்டே அமையும்”³³ என்கிறார் தி.சு.பாலசுந்தரனார். திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவனின் பொருள் தேடும் முயற்சி தீவிரம் பெறுகிறது. பொருள் என்பது எல்லாக்காலத்திலும் மதிப்புடையதாக இருப்பினும், அதனை அறம் சார்ந்ததாகச் சங்க இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது. பொருளை ஈட்டுதல், பொருளைச் செலவு செய்தல் ஆகிய எல்லாச் செயல்களிலும் அற நோக்கத்தைக் காணமுடிகிறது.

முடிவுரை

பொருளியல் என்பது ஒரு சமூக அறிவியல் இது மனித விருப்பங்களைப் பற்றியும் அவை நிறைவு செய்யப்படுவது பற்றியும் ஆராய்வதை அறிய முடிகிறது. மக்கள் எவ்வாறு வருவாயை ஈட்டிச் செலவு செய்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்த எவ்வித முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது என்பது பற்றியும் அறிய முடிகிறது.

பொருளியல் எனும் தமிழ்ச்சொல் கிரேக்கச்சொல்லான ஆய்கோனாமியா என்னும் சொல்லில் இருந்து உருவானது. ஆய்கோனோ எனும் சொல்லிருந்து

ஆங்கிலச் சொல்லான Economics எனும் சொல் தோன்றியது. பொருளியலின் தந்தையாகிய ஆடம் ஸ்மித் முதன் முதலில் செல்வத்தைப் பற்றிய அறிவியலே பொருளாதாரம் எனக் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

பொருளாதாரம் என்பது ஒரு புறம் செல்வத்தைப் பற்றி ஆராய்வது, மற்றொருபுறம் மனிதனைப் பற்றி ஆராயும் இயல் என ஆல்பிரட் மார்ஷல் கூறுகிறார். இவ்வாறு காலந்தோறும் பொருளியல் என்பது பல்வேறு மாற்றங்கள் பெற்று வருவதைக்காண முடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலக் கானகத்தில் வாழ்ந்தவரைக் கானவர் என்றும், நிலத்தில் வாழ்ந்தவரைக் குறவர் என்றும் பெயரிட்டதை அறிய முடிகிறது. திணைப்புனம் காத்தல், வேட்டைத்தொழில், கிழங்கு தோண்டுதல், தேன் எடுத்தல் ஆகியவை குறிஞ்சி நில மக்களின் முக்கிய தொழிலாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாக முல்லை நிலம் அமைகிறது. முல்லை நில மக்கள் உணவு தானிய உற்பத்தியிலும், கால்நடைப் பெருக்கத்திலும் அதிகம் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆடு, மாடுகளைச் செல்வமாகக் கொண்டு ஆயர் இன மக்கள் வாழ்ந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

உணவு சேகரிக்கும் கட்டத்திலிருந்து அதற்கு அடுத்த கட்ட நிலையாகத் தோன்றிய வேளாண் சமூக அமைப்பில் குடும்பமே பொருளாதார அலகாக அமைவதைக் காண முடிகிறது. நிலத்தைப் பண்படுத்தும் பணியை ஆடவன் செய்ய, பெண் விதை விதைத்தல், நாற்று நடுதல் அறுவடை செய்தல் ஆகிய பணிகளைச் செய்வதை அறிய முடிகிறது.

உணவு உற்பத்திக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கக்கூடிய செழிப்பு நிறைந்த நிலம் மருதமாகும். காட்டிலும் மேய்ச்சல் நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மனிதர்கள் ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் வாழத் தொடங்கிய போது, வேளாண்மை வளர்ச்சியுற்று ஆற்று நீரை நேரடியாகப் பெற்றதால் விளைப் பொருட்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டதுடன் உபரி உற்பத்தி அதிகரித்ததைக் காண முடிகிறது.

மருத நிலத்தில் நன் செய் வேளாண்மையும், கள் விற்பல், பூவிற்பல், முதலிய நிலம் சார் தொழில்களும் தச்சுத்தொழில், நெசவுத் தொழில், கைவினைத் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில் மற்றும் சிறு சிறு தொழில்களில் மருத நில மக்கள் ஈடுபட்டு தங்கள் பொருளியல் தேவையை நிவர்த்தி செய்து கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

நெய்தல் நிலமக்கள் கடலை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் கடல் வாழ்க்கையானது கடல் சார் மக்கள் வாழ்வியல், கடல் சார் வணிக வாழ்வியல் என இரண்டு நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்படுவது புலானகிறது. பொருளாதாரம், குடும்ப வாழ்வின் தேவைக்காகவும் உணவு ஈட்டுதல் தன்மையில் கடலில் கிடைக்கும் வளங்களை வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய தொழிலுக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டதைக் காண முடிகிறது. கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல்,

முத்தெடுத்தல், சங்கெடுத்தல், மீனினை விற்றுப் பண்டமாற்று செய்தல் போன்ற தொழில்கள் கடல் வாழ்வை ஓட்டிய தொழில்களாக இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

பாலை நிலம் மலையும் காடும் சார்ந்த பகுதிகள் கோடைக்காலத்தில் வறட்சியுற்று மக்கள் போக்குவரத்துக் கேற்ற நிலமாக இல்லாமையால் இவற்றைச் சுரம் என்றும் பாலை என்றும் அழைத்ததைக் காண முடிகிறது. வறட்சியான சூழல் பாலை நிலத்தில் காணப்பட்டதால், மறவர்கள் வேட்டையாடுதல் வழிப்பறி செய்தல், வணிகர்களை மிரட்டி இடம் பெயரச் செய்தல் எனப்பல தொழில்களை மேற்கொண்டதைக் காண முடிகிறது.

தனிமனித வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவை உண்ண உணவு, உடுத்த உடை, இருக்க இடம் இவற்றைத் தேடிப் பெற்ற செய்தியைக் காண முடிகிறது.

தனிமனித வாழ்வில் பொருள் தேடல் தலைவனுக்கு முக்கியப்படுத்தப்பட்டிருந்ததைக் காண முடிகிறது. தன் குடும்பத்திற்குத் தேவையான பொருளைத் தலைவன் தேடித் தருவது தான் சிறப்பு எனச் சங்க காலச் சமூகம் பண்பாக கட்டமைத்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.

சங்க கால மக்கள் தங்களின் இன்ப வாழ்க்கையாக மட்டும் பொருள் சேர்க்காமல் மறுமை வாழ்க்கைக்கும் இன்பம் தரக்கூடிய ஈதல் சிறப்பாக நடைபெறப் பொருள் தேடச் சென்றிருந்ததைக் காண முடிகிறது. முன்னோர் தேடி வைத்த பொருளைச் செலவு செய்யாமல், தன் முயற்சியால் பொருள் தேடிச் செலவு செய்தல் குடும்பத் தலைவனுக்குக் கடமையாக இருந்ததைக் காண முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தே.இராசகோபாலன், பொருளியல் ஆய்வு, ப-1
2. D.N.Dwivedi, Principles of Economics, P.4
3. மேலது பக்.4-5
4. மேலது பக்.5-6
5. மேலது ப.11
6. G.M.Treveleyan, English Social History, P.11
7. நா.பாலுசாமி, பழந்தமிழிலக்கியத்தில் பொருளியல் கூறுகள் ப.44
8. தங்கராசு, சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியல் ப.6
9. தொல்.பொருள்.அகத்திணையில் நூ.970
10. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர்சாஸ்பு ப.128
11. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி ப.281
12. பக்தவத்சலபாரதி, தமிழகப்பழங்குடிகள் ப.42
13. மேலது ப.118
14. மேலது ப.127
15. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல் ப.468-469
16. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழகப்பழங்குடிகள் ப.112
17. க.பூரணசந்திரன், முல்லை சான்ற கற்பு (கட்டுரை) ப.1
18. நச்சினார்கினியர் உரை, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையில் ப.168
19. நச்சினார்கினியர் உரை, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையில், நூ.21
20. Stephan Fuchs, The Origin of man and his culture P.104.
21. பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு கி.பி.600 வரை ப.80

22.	ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம்	பக்.39-40
23.	பி.எல்.சாமி சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்	ப.61
24.	மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்,	ப.131
25.	வி.சி.சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்	ப.216.
26.	ந.மு.வேங்கடசாமி நாடார் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம்,
காடுகாண்காதை,	வரி.64-66
27.	பெ.மாதையன், அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை
மரபும்	ப.156
28.	தொல்.பொருள்- அகத்திணையில்	நா.எண்.35
29.	நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள்	எண்.231
30.	நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள்	எண்.81
31.	நச்சினார்கினியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்	நா.எண்.1166
32.	மு.வரதராசனர், ஓவச் செய்தி	ப.45
33.	தி.சு.பாலசுந்தரனார், பண்டைத்தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை	ப.153

இயல் -2

சங்க இலக்கியத்தில்

வணிகம்

சங்க இலக்கியத்தில் வணிகம்

சங்க கால மக்களின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு முக்கிய காரணியாக அமைந்தது வணிகம். வணிகம் நாட்டின் வளத்தைக் காக்கும் தொழில். தமிழகம் பல்வேறு தொழில் வளத்தால் சிறப்புற்றிருந்தாலும் வணிகத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்தது. மக்கள் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதில் தன்னிறைவு கண்டபின் சமூகத்தின் அடுத்த நிலை வளர்ச்சியானது வணிகத்தை நோக்கி நகர்ந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் நாட்டில் நடைபெற்ற வணிகச் சிறப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளன. பொருள் ஈட்டுவது மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொள்ளாது உலக நன்மைக்காக வணிகம் நடைபெற்றதாக முன்னோர் கருதினர். பல இடங்களில் விளையும் பொருட்களை ஓரிடத்தில் சேர்த்து அவை கிடைக்காத இடங்களுக்கு அனுப்பி வைத்து எல்லாருக்கும் கிடைக்க வணிகர் வழி தேடினர்.

பண்டைத் தமிழகத்தில் உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்த பொருட்களை உற்பத்தி செய்த இடங்களிலும் கடை வீதிகளிலும் விற்றனர். ஓரிடத்தில் உற்பத்தி செய்த பொருட்களைத் தரை வழியாக மட்டுமின்றிக் கடல் வழியாகவும் கொண்டு சென்று வணிகம் செய்தனர். திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு என்பதற்கு ஏற்பக் கடல் வழியில் கலம், வங்கம் ஆகியவற்றின் உதவியால் தென்திசை, வடதிசை, மேல்திசை, கீழ்த்திசை ஆகிய நாற்றிசை நாடுகளுடன் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம், வணிகத்திற்குப் பயன்பட்ட போக்குவரத்து சாதனங்கள், துறைமுகங்கள் ஆகியவற்றைக் காண்பதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

வணிகம் : சொல் - பொருள்

ஓரிடத்தில் கிடைக்கும் பொருள்களைத் தேவையுள்ளவர்களிடம் கொண்டு சென்று அதற்கு ஈடாக அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களைப் பண்டமாற்றாகப் பெறுவது வணிகம்.

“வாணிகம் என்பது பொருட்கள் சேவைகள் இவற்றை வாங்குவதையும் விற்பதையும் குறிக்கும். ஒரு மனிதனுக்கு மற்றொருவனிடம் உள்ள பொருள் தேவைப்படுகிறது. அதைப் பெற ஆர்வம் ஏற்படுகிறது. அதோடு மற்றோர் செய்யத்தக்கச் சேவை தேவைப்படுகிறது என்ற அடிப்படை உண்மையே வாணிகத்துக்குத் தோற்றுவாயாகும்”¹ எனக் கலைக்களஞ்சியம் தெரிவிக்கின்றது. அங்காடியிலோ மக்களிடமோ பொருட்களைச் சில்லறையாகவோ மொத்தமாகவோ வாங்கி அங்காடிக்கு அல்லது மக்களுக்குப், பொருட்களைச் சில்லறையாகவோ மொத்தமாகவோ விற்பதை வணிகம் எனும் சொல்லுக்கு விளக்கமாகக் கூறலாம். இச்சொல்லுக்கு வியாபாரம், இலாபம், ஊதியம் ஆகிய பொருட்களும் உள்ளன.”² என மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது.

மறைமலை அடிகள் “நன்செய், புன்செய்ப்பயிர்கள் மிகுதியான விளை பொருட்களைத் தரப் பழந்தமிழர் அவற்றைப் பகுத்துண்டு, எஞ்சிய பொருட்களைப்

பிறருக்கு விலை செய்து, பிறரிடமுள்ள அறிய பண்டங்களைத் தாம் விலை கொடுத்து வாங்கல், விற்பனை செய்யப்படுவதே வாணிகம்”³ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“வாணிகம் நமது நாட்டில் பொதுவாக யாவரும் செய்யக்கூடிய தொழில் என்று பலரும் கருதினர். கற்றவர் அரசியல் வேலையாட்களாகவும் அலுவலர்களாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர். கல்லாதவர் உழவு முதலிய தொழில்களை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். சிறிது கற்று இடைநிலையில் நின்றவர் வாணிகம் செய்து வந்துள்ளனர். வாணிகம் செய்வது மக்கள் சமுதாயத்திற்குச் செய்யும் சிறந்த தொண்டு”⁴ என்று ஔவை. துரைசாமி குறிப்பிடுகின்றார்.

நாட்டின் உணவு வளத்திற்கு உழவர் காரணமாய் இருப்பது போல பொருளாதார வளத்திற்கு வணிகர்கள் காரணமாய் இருந்துள்ளனர். அதனை ‘மன்னர் பின்னோர் என்றும் அரசர் பின்னோர்’ என்றும் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவதால் அறியமுடிகிறது. இதன் மூலம் வணிகம் செய்யும் வணிகர்களை, அரசர்க்கு அடுத்த இடத்தில் வைத்திருந்த நிலைப்பற்றி அறிய முடிகிறது. மேலும் “வாணியன் என்ற சொல் எண்ணெய் சுமந்து சென்று விற்பனை செய்யும் தமிழர்களைக் குறிப்பிடுவதாகும். குடிசைகளிலும், கோபுரத்திலும், கோயில்களிலும் ஒளிதரக்கூடிய எண்ணெய் உற்பத்தி செய்தது வாணிகச் சமுதாயமே ஆகும்”⁵ என்று எட்கர் தர்ஸ்டன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பொது நலன் அடிப்படையிலிருந்த வணிகம் தமக்கெனத் தனிப்பயன் தரக்கூடிய நிலைக்கு மாறியது. அதிலிருந்து ‘இலாபம்’ பெறுதல் எனும் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. இது பிற்கால வளர்ச்சி நிலை, ஆனால் சங்க காலத்தில் இம்முறை காணப்பெறவில்லை.

வணிகர் அறச்செயலையே குறிக்கோளாக உடையவர் என்பதை,

“புண்ணிய வணிகர்”⁶

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்

அறவிலை வணிகன்”

(புறம்.134:1-2)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வணிகர் – வெவ்வேறு பெயர்கள்

வணிகன், வாணிகன், விலைஞர், பகர்வர், சாத்து என்று வணிகரைப் பல பெயர்களால் அழைத்தனர்.

வணிகர், வாணிகர் என்று அழைக்கப்பட்டதுடன் விலைகூறி விற்பதால் விலைஞர் என அழைக்கப்பட்டதைச்,

“சிறியவும் உளஈண்டு; விலைஞர் கை வளையே” (குறுந்.176:6)

எனக் குறுந்தொகை மூலம் அறிய முடிகிறது தன்னிடம் உள்ள பொருள் இன்னது என இயம்பி விற்பதால் பகர்வர்,

“அவரை அருந்த மந்தி பகர்வர்”

(ஐங்.271:1)

எனும் அடி உணர்த்துகிறது.

வணிகர் தொழில்

தொல்காப்பியர், வணிகரைக் குறிப்பிடும் போது அறுதொழில் செய்யும் வணிகர் என்கிறார். இதனை “இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்”⁷ என்ற நூற்பா வரியால் அறிய முடிகிறது. இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவிற்கு விளக்கம் அளிக்கையில்,

“ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, வாணிகம் நிறையோம்பல்”⁸

என அறுவகை தொழில்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“கோக்களைக் காத்தலு மாப் பொருளீட்டலு மேர்த்தொழின்

மூன்றும் வைசியர் தந்தொழிலே”⁹

எனப் பிங்கல நிகண்டு வணிகர்குரியவனவாக மூவகைத் தொழில்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

“வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”¹⁰

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதன் மூலம் வணிகர்க்கு வணிகம் செய்வதே தொழில் எனும் கருத்து முதன்மையாக அமைகிறது.

வணிக உத்திகள்

உள்நாட்டு வணிகமும், வெளிநாட்டு வணிகமும் செம்மையாக நடைபெறப்பல்வேறு உத்தி முறைகளை வணிகர் கையாண்டுள்ளனர். சந்தையில் பொருட்களை வாங்கும்போது நுகர்வோர்களுக்கு அந்தந்தப் பொருட்களுக்கு உரிய அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் விளம்பரம் செய்துள்ளனர். மேலும் அங்காடிகளிலும் தெருக்களிலும் விற்பனையைக் குறிக்கும் வண்ணம் கொடி அடையாளம் வைத்துள்ளனர். கொடிகள் பல்வேறு அறிவிப்புகளின் சின்னங்களாகத் திகழ்கின்றன. இன்ன பொருட்கள் இங்கு விற்பனை செய்யப்படுகின்றன என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் விளம்பரம் போன்று கொடிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

விளம்பரத்தைப் பற்றி ஜார்ஜினா பீட்டர் “ஒரு நல்ல விளம்பரம் நன்றாகப் பேச வேண்டும். அது ஒரு மௌனமான விற்பனையாளன். தான் விவரிக்கும் பொருளைப் பற்றி அது உரக்கக் கூவுகிறது”¹¹ என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் “அலுவலக உதவியாளர்கள் இல்லாமல் கூடத் தொழில் செய்யலாம். ஆனால் விளம்பரம் இல்லாமல் தொழில் செய்வது பற்றிச் சிந்தித்து கூடப் பார்க்க முடியாது”¹² என்று ஜார்ஜினா பீட்டர் விளம்பரத்தின் அவசியத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். சங்க கால

வணிகர்கள் இதனை நன்கு அறிந்துள்ளனர். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கடைத் தெருவின் இருபுறமும் கால்களை ஊன்றிக் கொடிகளைப் பறக்க விட்டிருந்தனர். இதனை

“மலர் அணி வாயில் பலர் தொழு கொடியும்” (பட்டினம் : 160)

என்ற அடியால் அறிய முடிகிறது. அக்காலத்தில் கள்ளுண்பார் செல்லும் கடைகளின் வெளிப்புறத்தே விலையை எடுத்துக் காட்டும் வண்ணம் கொடிகளை நட்டுள்ளனர். என்பதை,

“நறவு நொடைக் கொடியொட” (பட்டினம்:180)
 “பைங்கொடி நுடங்கும் பலர் புகுவாயில்” (பெரும்பாண் : 338)
 “களளின் களி நவில் கொடி” (மதுரை.372)
 “கட்கொடி நுடங்கும் ஆவணம்” (பதி.ப.68:10)
 “நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவு மலி மறுகில்” (அகம்.126:10)

எனவரும் பாடல் அடிகளின் வழி அறிய முடிகின்றது. அக்கொடிகள் வானளாவ உயர்ந்து அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது.

“சேண் உயர் நெடுங்கொடி” (திருமுருகு.67)

என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். எழில் மிகு கொடிகள் தெருக்களில் பறந்து கொண்டிருந்தன. அதனால் அத்தெருவை “ஆவணம்”¹³ என்று மு.சண்முகப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார். வியாபாரக் கொடியானது நகரில் எங்கு நோக்கினும் பறந்து கொண்டிருந்ததால் கொடி மரங்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து சூரியனுடைய ஒளிக்கதிர்கள் நகரத்தில் நுழையாத அளவிற்கு நெருங்கிக் காணப்பட்டது. இதனைப்

“பல்வேறு உருவின் பதாகை நீழல் செல்கதிர் நுழையாச்

செழுநகர் வரைப்பின்” (பட்டினம்.182, 183)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் அழகுற வர்ணிக்கும் திறத்தால் அறிய முடிகிறது பழந்தமிழர் வியாபாரக் கொடிகளைப் பறக்க விடுவது வணிக நுணுக்கம் அங்காடிகளில் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் மக்கள் தமக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களைக், கொடிகளைக் கண்டு விரைவில் சென்று பெறுவதற்கும், அதன் மூலம் விற்பனை பெருக்குவதற்கும், உரிய வகையில் கொடிகளை நட்டு வைத்திருந்த தொழில்நுட்பம் வியப்பிற்குரியது. நாவாய்களில் பொருள்களை அனுப்பும் பொழுதும் கொடிகளை ஏற்றி அனுப்பி வைத்துள்ளனர். இக்கருத்தினை,

“நெடுங்கொடி மிசை இ” (மதுரை.79)

“தூங்கு நாவாய் துவன்று இருக்கை

மிசைக் கூம்பின் நசைக் கொடியும்” (பட்டினம் : 174 - 175)

எனும் பகுதியின் மூலம் கடலில் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல்களில் அசைந்தாடிக் கொண்டு சென்ற கொடிகளைப்பற்றி அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு கொடிகளுடன் கப்பல்களில் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்யும் பொழுது அவை எந்நாட்டு கப்பல், எந்நாட்டுப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்கிறது. இறக்குமதி செய்கிறது என்பதனை அறிய முடிகிறது. மேலும் தத்தம் நாட்டிற்குரிய சின்னத்தைப் பொறித்து அனுப்புவதை அக்காலத்தினர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்று அறிய முடிகிறது.

“புலி பொறித்துப் புறம் போக்கி

மதி நிறைந்த மலி மண்டபம்”

(பட்டினம் : 135-136)

வம்ப மாக்கள் தம் பெயர் பொறித்த

கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பல்பொதி”¹⁴

எனும் பாடல் அடிகளால் முத்திரை பொறித்து பொருட்கள் அனுப்பிய செய்தியை அறிய முடிகின்றது.

அறவழிப்பட்ட வணிக முறை

காவிரியும் பட்டினத்து வணிகர்கள் நேரிய பண்புடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். அவர்கள் பிறர் பழிக்கு அஞ்சி அறநெறி வழியில் நடப்பவர்கள். பிறருடைய பொருளையும் தம்முடைய பொருளைப் போல ஒப்ப மதிக்கும் தன்மையுடையவராக விளங்கியுள்ளனர். தம் பொருளைப் போலவே பிறருடைய பொருளையும் நினைத்துப் பிறரிடமிருந்து பொருளை அதிகமாக வாங்கிக் கொள்ளாது. தாம் கொடுப்பதையும் குறைவாகக் கொடுக்காது, அவற்றின் அறவிலையை அறிவித்து விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர். அதனைப் பட்டினப்பாலை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

“நெடுநுகத்து பகல் போல

நடுவுநின்ற நல் நெஞ்சினோர்

வடு அஞ்சி வாய் மொழிந்து

தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடி

கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது

கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது

பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்”

(பட்டினம்:206-210)

எனும் பாடல் அடிகளால் தமிழ்நாட்டு வணிகர்களின் நடுவு நிலைப் பண்பை விளக்கி அவர்தம் பெருமையை உயர்த்திக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இக்கருத்தைத் திருவள்ளுவர்,

“வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம் போற் செயின்”¹⁵

“சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்

கோடமை சான்றோர்க் அணி”¹⁶

என்று பாடியுள்ளார். வணிகர்களின் பண்பு நலனைத்

“தமக்கு உண்டாகும் ஊதியத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டிப் பண்டங்களை விலை கூறி விற்பவர் வணிகர்”¹⁷ என்று சு.வித்தியானந்தன் கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அதிக விலை கொடுத்து வாங்காது அறநெறி பிறழாது, நல்வழிப்பட்டு ஒழுகும் நெறி தவறாத வணிகத்தைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சி

“அறநெறி பிழையா தாற்றினொழுதி”

(மதுரை.500)

என்று குறிப்பிடுவதனால் அறிய முடிகிறது.

வணிகத்தின் வகைகள்

வணிகம் நாட்டின் பொருளாதார நிலையை மதிப்பிட உதவும் ஒரு சிறந்த அளவு கோலாகக் கருத முடிகிறது சங்க கால வணிகத்தை,

1. உள்நாட்டு வணிகம்
2. வெளிநாட்டு வணிகம்

என இருவகையாகப் பிரிக்க முடிகிறது. உள்நாட்டு வணிகத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள இலக்கியச் சான்றுகள் பயன்படுகின்றன. வெளி நாட்டு வணிகத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள இலக்கியச் சான்றுகள் மட்டுமன்றி வெளிநாட்டு பயணிகள் குறிப்புகள், யவனக் கடற்பயணங்களின் குறிப்புக்கள், தொல்லியல் சான்றுகள் ஆகியவை பயன்படுகின்றன.

உள்நாட்டு வணிகம்

உள்நாட்டு வணிகம் என்பது உள்நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய, உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களைப் பரவலாக்கும் நோக்கோடும், மக்களின் நகர் சக்திக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையிலும், அந்தந்த நகரம் மற்றும் ஊர்களில் சந்தைகளில் இடுவதாகும். இவ்வகையான சந்தைகள் பண்டமாற்று முறையில் இயங்கி வந்தன. மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதில் இவற்றின் பங்கு இன்றியமையாததாகின்றது. திணைசார் பொருள்களின் பரவலுக்கும் இவ்வணிக முறை உதவிற்று. கடல்படு பொருளாகிய உப்பு, மருதம், முல்லை, நிலங்களைத் தாண்டிக் குறிஞ்சி வாழ் மக்களுக்கும் கிடைத்தது. அதேபோல, மருத நில நெல் மற்றும் திணை பிற நில மக்களுக்கும் கிடைத்தற்கு, உள்நாட்டு வணிகமுறை பேருதவியாய் இருந்தது.

பண்டமாற்று முறை

உள்நாட்டு வணிகம், பண்டமாற்று முறையில் நடைபெற்றுள்ளது. ஒரு பண்டத்தைக் கொடுத்து அதற்கு மாற்றாக வேறொரு பண்டத்தை வாங்கிக் கொள்வது

பண்டமாற்று முறை. இதுவே பண்டைக்கால வணிகமுறை. தமிழ்நாட்டிலும் இம்முறை இருந்து வந்துள்ளது. இதனால் வாணிகத்திற்குப் பண்டமாற்று என்று பெயர் வைத்துள்ளனர்.

திணைச் சூழலை வாழ்க்கை முறையாகக் கொண்ட குறிஞ்சி நில மக்கள் தேன், கிழங்கு, வகைகளையும், முல்லை நில மக்கள் பால், தயிர், வெண்ணெய் போன்ற பொருட்களையும், மருத நில மக்கள் நெல், பயிறு வகைகளையும், நெய்தல் நில மக்கள் மீன், உப்பு ஆகிய பொருட்களையும் ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து பண்டமாற்று வழியில் பொருட்களைப் பெற்று வந்துள்ளனர்.

அங்காடிகள்

பண்டமாற்று முறையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வணிகமுறை வளர்ச்சியடைந்த நிலையில், வணிகர்கள் தமது பொருட்களை, அங்காடிக்குக் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்யத் தொடங்கியுள்ளனர். உள்நாட்டு வணிகத்தில் முக்கிய இடம் வகிப்பவை அங்காடிகள். வணிகப் பொருட்கள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் உற்பத்தியாவதில்லை. வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு பொருட்களை உற்பத்தி செய்துள்ளனர். அப்பொருட்களையெல்லாம் அங்காடிக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு வணிகர்கள் வண்டிகளையும், கால்நடைகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பெரிய நகரங்களில் அங்காடிகள் இருந்துள்ளன. மதுரையிலும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் பகற்பொழுதில் நாளங்காடியும் இரவு நேரத்தில் அல்லங்காடியும் செயல்பட்டு வந்திருந்ததை மாங்குடி மருதனார்,

“நாள் அங்காடி நனந்தலைக்கம்பலை” (மதுரை.430)

அல் அங்காடி அழிதரு கம்பலை” (மதுரை.544)

என்று குறிப்பிடுவதனால் அறிய முடிகின்றது. இச்செய்திக்கு இணையாக இளங்கோவடிகள்

“நாள்மகிழ் இருக்கை நாளங்காடி”¹⁸

“நடுக்கின்றி நிலை இய நாளங்காடி”¹⁹

எனக் குறிப்பிடுவதனைக் காண முடிகிறது. அங்காடியைப் பற்றி மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி “மருவூர் பாக்கத்திற்கும், பட்டினப்பாக்கத்திற்கும் இடையே நடுவில் ஒரு பெரிய தோட்டம் இருந்தது. இத்தோட்டத்தில் பகல் வேளையில் பண்டங்கள் விற்கப்பட்டன. ஆகவே இந்த இடம் ‘நாளங்காடி’ என்று பெயர் பெற்றிருந்தது”²⁰ என்கிறார். நாளங்காடியில், மேகம் முகப்பதால் குறைவு படாமலும், ஆறுகள் பாய்வதால் மிகுதலைச் செய்யாமலும், கரையை மோதி ஒலிக்கும் கடல் போல அங்காடியில் கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாமலும், கொண்டுவர கொண்டு வர மிகாமலும் பொருட்கள் குவிந்திருந்ததனைப் பற்றி,

“மழை கொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது
கரை பொழுது இரங்கும் முந்நீர் போல
கொளக் கொளக் குறையாது தரத்தர மிகாது” (மதுரை.424-426)

என்று மாங்குடி மருதனார் விளக்கம் தருகின்றார். மேலும்

“கொளக் குறைபடாமையின் முந்நீர் ரணையை” (பதிற்று : 90 -16)

என்று பதிற்றுப்பத்தும் குறிப்பிடுகின்றது. மலையிடத்தும், நிலத்திடத்தும், நீரிடத்தும், பிற இடத்தும் கிடைக்கும் பல்வேறுபட்டப் பொருள்களைக் கொண்டு வந்து அங்காடியில் வைத்திருந்த செய்தியை,

“மலையவும், நிலத்தவும், நீரவும், பிறவும்” (மதுரை.504)

“மலையவும், கடலவும் மாண்பயன் தருஉம்” (பெரும்பாண்.670)

என்ற அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அங்காடியில் அத்துணைபேரும் கூடி நின்று பொருள்களை வாங்கி விற்று வந்தமையால் அவ்விடத்தை இளங்கோவடிகள்

“திருமகள் இருக்கை”²¹

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இத்தகைய அங்காடியில்

“கோடு போழ் கடைநரும் திருமணி குயினரும்
சூடுறுநன்பொன் சுடர் இழை புனைநரும்
பொன்னுரை காண்மரும், கலிங்கம் பகர்நரும்
செம்புநிறை கொண்மரும், வம்பு நிறை முடிநரும்
பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்” (மதுரை.511-515)

எனப் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்த மக்களும் தங்களது பொருட்களைக் கொண்டு வந்து விற்பனை செய்து வந்ததனை மதுரைக் காஞ்சி சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. மேலும் மதுரை நகரில் பல்வேறு உணவு பண்டங்கள் இரவு நேரத்தில் விற்பனை செய்யப்பட்டன. வெல்லப் பாகில் சமைத்தலையுடைய தேனிறாலைப் போன்ற மெல்லிய அடையினையும், பருப்பும், தேங்காயுமாக உள்ளீடு வைத்துக் கண்ட சருக்கரையும் சேர்த்துப் பிடித்த, வெம்மையையுடைய அப்பங்களை விற்கும் செய்தி பற்றி,

“அயிர் உருப்பு உற்ற ஆடு அமை விசயம்
கவ்வொடு பிடித்த வகை அமை மோதகம்” (மதுரை.625-626)

“பல்வேறு பண்ணியம் தழீஇத்திரி விலைஞர்” (மதுரை.405)

“கார் அகல் கூவியர் பாகொடு பிடித்த” (பெரும்பாண்.377)

என மாங்குடி மருதனாரும், உருத்திரங்கண்ணனாரும் குறிப்பிடுவதனால் அறிய முடிகிறது. மேலும் இச்செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம்,

“பண்ணியப் பகுதியும் பகர்வோர்”²²

என்று குறிப்பிடுகின்றது. பொருட்களை வணிகர்கள் அங்காடியில் வரிசையாக உட்கார்ந்து விலை கூறி விற்று வந்ததை,

“நொடை நவில் நெடுங்கடை அடைத்து” (மதுரை.622)

என்று வரும் அடியால் அறிய முடிகிறது. அங்காடிகளின் இயல்புகளைக் குறித்து விளக்கம் தருமிடத்து

“நீரணி கொண்ட நிறையணி அங்காடி” (பரி.2:9)

என்று பரிபாடல் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தனித்தனியாகப் பொருள்களை விற்பனை செய்ய அங்காடிகள் இருந்து வந்தததை அறிய முடிகிறது. மதுரையில் உள்ள அங்காடியில் பொருள்கள் நிறைந்த கடை வீதி எங்கும் இருப்பதால், நிலத்தில் நடந்து வருபவர்களுக்கும், தேர், குதிரை, யானை மீதேறி வருபவர்களுக்கும் என்று தனித் தனியாக அங்காடிப் பாதைகள் அமைந்திருந்தததை,

“பார் இயங்குவதற்கு ஒரு படி அம்பாரிலே
கார் இயங்குவதற்கு ஒரு படி அக்கந்துகம்
தேர் இயங்குவதற்கு ஒரு படி அந்நீண்ட
தேரார் இயங்குவதற்கு ஒரு படி அங்காடியே”²³

என வேளாளர் புராணம் குறிப்பிடுகிறது. அங்காடியில் ஏற்படும் நெரிசலைத் தவிர்ப்பதற்காக அமைத்துள்ள முறையைப் பற்றி அறிய முடிகின்றது. பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

“அடையா வாயில்” (பெரும்பாண்.401)

என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் கொள்வோரும், கொடுப்போரும் இத்தகைய அங்காடியில் நிறைந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது. கூட்ட மிகுதியால் ஒருவர் கால், ஒருவர் காலொடு நெருங்க நின்று வணிகம் செய்தததை

“நால்வேறு தெருவினும கால் உறநிற்றார்” (மதுரை.522)

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. நாளங்காடியிலும், அல்லங்காடியிலும் பண்டங்களை வாங்குவதற்காக வந்துள்ள பல்வேறுபட்ட மக்கள் கூட்டத்தில் எழும் ஓசையை

“பல்வேறு குழா அத்து இசை எழுந்து ஒலிப்ப” (மதுரை.360)

“பல்வேறு பண்டம் இழிதரும் பட்டினத்து

ஒல்லென இமிழ் இசைமான்” (மதுரை.537-538)

என்ற அடிகள் உறுதி செய்கின்றன. அங்காடிகளில் கேட்கப்படும் ஓசைக்கு அந்திக்காலத்தில் இரை கொண்டு கூடுகளை அடையும் பறவைகளின் ஓசை உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

“பல்வேறு புள்ளின் இசை எழுந்தற்றே

அல் அங்காடி அழி தரு கம்பலை”

(மதுரை.543-544)

என்ற மாங்குடி மருதனாரின் குறிப்பால் அறிய முடிகிறது. ஒரு ஓவியத்தைக் காண்பது போல கண்ணுக்கு இனிமையைத் தரும் வகையில் நாளங்காடி, அல்லங்காடி என்ற இரண்டு அங்காடிகளும் செயல்பட்டு வந்தது

“ஓவுக் கண்டன்ன இருபெரு நியமித்து”

(மதுரை.365)

என்பதால் அறிய முடிகிறது வணிகர்கள் அங்காடியில் பொருள்களை விற்பதற்குத் தராகக்கோலைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பொன்னை நிறுக்கும் தராசினைப் பற்றி மதுரைக் காஞ்சி,

“பொன்னுரை காண்மர்”

(மதுரை.513)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. நாழி என்னும் முகத்தல் அளவையும் பழக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. இதனை,

“நெல்லொடு நாழி கொண்ட”

((முல்லை.8)

என்ற நப்பூதனாரின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது. அங்காடியில் பொருட்களை விற்பதற்குத் தரகர்கள் தராசு, நாழி போன்றவற்றை வைத்திருந்ததன் மூலம் அக்கால மக்கள் நிறுக்கும், அளக்கும் கருவிகளைக் கொண்டு பொருள்களை விற்பனை செய்து வந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது. அங்காடியில் மட்டுமல்லாது பிற இடங்களிலும், வண்டிகளிலும், தலைச் சமையாகவும் பொருள்களை, நுகர்வோர் வாழுமிடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்துள்ளனர். சில நேரங்களில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இடங்களில் விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர். மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களை மிகுதியான அளவில் விற்பது வந்துள்ளனர்.

உப்பு விற்பனை

உப்பினை எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊர் ஊராய்ச் சென்று விலை கூறி விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர். உப்பு வண்டியே அவர்களின் வீடாகவும் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. உப்பு வணிகரின் மனைவியும் வண்டியோட்டிச் சென்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது. வண்டி இழுக்கும் எருதுகள் களைப்புற்றால் வேறு எருதுகளை வண்டிகளில் பூட்டுவதற்குத் தயாராகத் தன்னுடன் இரண்டு எருதுகளை ஒட்டிக் கொண்டும் சென்றுள்ளனர். இச் செய்தியைச்

“சில் பத உயவின் கொள்ளை சாற்றி

பல் எடுத்து உமணர் பதிபோகு நெடுநெறி” (பெரும்பாண்.64-65)

என்றும்

“நோன் பகட்டு உமணர் ஒழுகையோடு வந்த” (சிறுபாண்.55)

என்றும் வரும் பகுதிகளுக்கு இணையாகக்

“கழியுப்பு முகந்து கன்னொடு மடுக்கும்

ஆரைச் சாகாட் டாழ்ச்சி போக்கும்” (புறம்.60:7-8)

என வரும் புறநானூற்றுப் பகுதியாலும் அறிய முடிகின்றது. உமணர்கள் உப்பை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளைப் பாரிமகளிர் எண்ணிக் கொண்டிருந்த செய்தியை,

“உமண் எடுத்து ஒழுகைத் தோட நிரைத்தன்ன” (குறுந்.338:4)

என்பதனால் அறிய முடிகிறது. பாரி மகளிர் உப்பு வண்டிகளை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் செயலானது அக்காலத்தில் உப்பு விற்பனை செவ்வனே நடைபெற்றுள்ளதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. உப்பு தேவையான பண்டமாக இருந்ததால் அதனை மூட்டைகளில் கட்டி உப்பளங்களிலிருந்து தலைச் சுமையாகக் கொண்டு சென்று, நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர். இவ்வாறு உப்பிற்கு விலை கூறிக் கொண்டு தெருவில் சென்று விற்பவரின் ஓசை தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே இருந்தததை,

“இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்புப் பகர்நரொடு

ஒலி ஓவாக் கலியாணம்” (மதுரை.117-118)

என்ற அடிகள் உறுதி செய்கின்றன. உப்பின் முக்கியத்துவத்தை இலக்கியங்கள் கூறுவதன் மூலம் பழந்தமிழர் உப்பினை விற்பனை செய்து பொருளிட்டி வந்ததனை அறிய முடிகிறது.

பூ விற்பனை

பூக்களை வீடுகள் தோறும் சென்று விற்பனை செய்து வந்தள்ளனர். காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பெண்கள் குடியிருந்த பூவினைப்பற்றி

“வறள் அரும்பின் மலர் மலைந்தும்

புனல் ஆம்பல பூச் குடியும்” (பட்டினம் : 65 - 66)

என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வேட்டைக்குச் செல்லும் ஆடவர், மணம் வீசும் தொடையலையும், கண்ணியையும் குடியுள்ளனர். திரண்ட தோள்களில் விழுமாறு சிவந்த நெருப்புப் போன்ற ஒள்ளிய பூக்களையுடைய அசோகினது தளிரை, வில்லேந்தி அம்பு கொண்ட வேட்டைக்குச் சென்ற ஆடவன் அணிந்திருந்த செய்தியைத்

“தண்ணறுந் தொடையல் வெண்போழ்க்கண்ணா” (குறிஞ்சி.114)

“செந்தீ ஒண்பூம் பிண்டி சொஐ” (குறிஞ்சி.118)

“அம்தளிர்க் குவவு மொய்ம்பு அலைப்ப” (குறிஞ்சி.119)

எனும் கபிலரின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது. மத்தளத்தின் கண் போன்று உருண்ட பூந்தட்டிலே பூவினையும், பலவகையாக விரித்து வைக்கப்பட்ட ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்டு விளங்கும் பூமாலையையும், வீடுகள் தோறும் பெண்கள் விற்று வந்ததைப் பற்றிப்

“பூந்தலை குழுவின் நோன்தலை கடுப்ப

பிடகைப் பெய்த கமழ்நறும் பூவினர்

பலவகை விரித்த எதிர் பூங்கோதையர்” (மதுரை.396-398)

கமழ் நறும் பூவொடு மனை மனை மறுக” (மதுரை.423)

என்ற மாங்குடி மருதனாரின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது. இச்செய்திகளுக்கு நிகராக நறுமணம் கமழுகின்ற விடுபூ, தொடுபூ முதலியவற்றைப் புகார் நகர வீதிகளில் விற்று வந்துள்ள செய்தியைப்,

“பூவும், புகையும் மேவிய விரையும்

பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும்”²⁴

என்கிறது சிலப்பதிகாரம்

“துய்த் தலைப் பாதிரி

வால் இதழ் அலரி வண்டு பட ஏந்தி

புதுமலர் தெருவு தொரு நுவலரம்” (நற்.112:8-10)

என்கிறது. பூக்களை விற்பவர்களைப்

“பூவிலைப் பெண்டு” (புறம்.293:6)

என்று அழைத்துள்ளனர் பூக்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ள அமைப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் கோதை, தார், மாலை, கண்ணி என வெவ்வேறு பெயர் வைத்துள்ளனர்.

“மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவும்

மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவும்” (ப.பா.109-110)

என்பதனால் அறிய முடிகிறது. அழகிய தழையைப் பூவுடன் கலந்து வைத்து மாலை கட்டும் முறை வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. அதற்குப் படலைக் கண்ணி என்று பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். இச்செய்தியைக்

“கொய் தளிர்க் கண்ணி” (சிறுபாண்.268)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது.

மேலும் குறிஞ்சி பாட்டில்

“ஓண் செங்காந்தள், ஆம்பல் அனிச்சம்
தன் கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி,
செங்கொடு வேரி, தேமா, மணிச்சிகை
உரிதுநாறு அவிழ்கொத்து உந்தாழ், கூவிளம்” (குறிஞ்சி.62-65)

எனத் தொன்னூற்றொன்பது வகையான பூக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அக்காலத்தில் பூவணிகம் செம்மையாக நடைபெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

கள் விறற்ல்

சங்க காலத்தில் வணிகர்கள் கள்ளினைக், கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இடத்திலேயே விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர். கள்ளினைத் தேறல், தோப்பி, பிழி, நறவு, மகிழ், மட்டு என பெயர்கள் வைத்து அழைத்துள்ளனர். அக்காலத்தில் மன்னன் முதல் குடிமக்கள் வரை மது அருந்தி வந்துள்ளனர். சான்றாகப் புறநானூறு பாடல் ஒன்றில் அதியமான் ஓளவைக்குக் கள் கொடுத்த செய்தியைச்

“சிறிய கட்பெரினே எமக்கீயும் மன்னே” (புறம்.235:1)

என வரும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

இல்லில் கள் தயாரித்து விறற்ல்

கள் தயாரிக்கும் முறையினைப் பற்றிக் “குற்றாத கொழியல் அரிசியின் களியைத் துளாவிச் சமைத்த கூழை அகன்ற, வாயை உடைய விளிம்பு உயர்ந்த தட்டில் ஆறுவதற்காக ஊற்றுவர். ஆறிய அந்த கூழில் முளைகட்டிய தானியங்களை இடித்துக் கலப்பர். இனிப்பு வருவதற்காக இரண்டு பகலும், இரண்டு இரவும் ஊறவிடுவர் அவ்வாறு ஊறிய பின் வலிமையான வாயை உடைய ஜாடியில் சேகரித்து வைப்பர்”²⁵ என்று குறிப்பிடுகின்றார் இரா.மோகன். பண்டைக் காலத்தில் மகளிர் புல்லைச் செதுக்கித் தூய்மையாகவும், அழகாகவும் வைக்கப்பட்டுள்ள முற்றத்தில் கள்ளைக் காய்ச்சி விற்பனை செய்ததையும் பருகியதையும்

“செருக்குடை முன்றில் கள் அடு மகளிர்” (பெரும்பாண்.338)

இல்லடு கள் இன் தோப்பி பருகி” (பெரும்பாண்.142)

என உருத்திரங்கண்ணனாரின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது. கள் முற்றிய தேனால் செய்யப்பட்டு மூங்கில் குழாய்க்குள் நிரப்பப் பெற்று இருந்ததை,

“வேய்ப்பெயல் விளையுள் தேக்கட்டேறல்” (மலை.171)

“திருத்தமை விளைந்த தேக்கட் தேறல்” (மலை.522)

எனப் பெருங்கௌசிகனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் இச்செய்தியைத்

“தேட்கடுப்பன்ன நாட்படு தேறல்” (புறம்.392:16)
“தூம்பகம் பழுவிய தீம்பிழி” (பதிற்று .81:21)
“அம்பனை விளைந்த தேக்கட்டேறல்” (அகம்.368:14)

என வரும் ஆதாரங்கள் வழியாகவும் அறிய முடிகிறது. கள் மிக இனிப்பாக இருந்துள்ளதால் அதற்குத் தேக்கட் தேறல் எனவும் பெயரிட்டுள்ளனர்.

களளினை மனைகளிலும், கடைபோட்டும் விற்பனை செய்து வந்துள்ள முறையினைக்,

“களம் தோறும் கள் அரிப்ப” (மதுரை.753)
“களளோர் களி நொடை நுவல்” (மதுரை.662)
“நுளை மகள் அரித்த
பழகம் படு தேறல் பரதவர் மருப்ப” (சிறுபாண்.158-159)

என்று மாங்குடி மருதனாரும், நல்லூர் நத்தத்தனார் குறிப்பிடுவதால் அறிய முடிகிறது. வணிகர்கள் உள்நாட்டில் பண்டமாற்று முறையிலும் அங்காடியிலும், ஊர் ஊராக வண்டிகளில் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு சென்றும் விற்பனை செய்து பொருளிட்டி வந்துள்ளனர். வணிகரைப் பற்றிக் கல்வெட்டு தரும் செய்தி உற்பத்தி செய்த பொருள்களை இடம் விட்டு வேறிடத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதில் சாத்துக்கள் (வணிகக்குழுக்கள்) எனப்பட்டக் குழுவினர் இயங்கியுள்ளனர் எனும் செய்தியைக் கல்வெட்டு மூலம் அறியமுடிகிறது குறுந்தொகை வணிகச் சாத்துக்கள் பற்றி,

“எல்லும் எல்லின்று: யாடும் கேளாய்
செல்லாதீமோ, சிறு பிடி துணையே!
வேற்றுமுனை வெம்மையின், சாத்துவந்து இறுத்தென
வளை அணி நெடுவேல் ஏந்தி
மிளை வந்து பெயரும் தண்ணுமைக்குரலே” (குறு.390:1-5)

என்று பதிவு செய்துள்ளது. புகளூர் தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டு வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட இவர்களை “நிகமத்தோர்” எனக் கூறுகின்றது. வணிகக் குழுவைக் குறிக்கும் நிகமம் எனும் சொல் கொடுமணலில் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடு ஒன்றில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க கால வணிகர்கள் சமண சமயத்திற்கு ஆதரவு அளித்திருக்கின்றனர். அழகர் மலை, மாங்குளம் புகளூர் முதலிய இடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் இதற்குச் சான்றுகளாக உள்ளன. பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை வணிகத்தில் சிறந்த நகரமாக இருந்துள்ளதை மதுரைக்காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. பல்வேறு வணிகம் செய்த வணிகர்கள் இங்கு தங்கியிருந்து வணிகம் செய்துள்ளனர். மதுரையில் இருந்து பல பொருட்களைக்

கொண்டு வந்து வணிகம் செய்த வணிகர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அழகர்மலைப் பள்ளியை உருவாக்கியுள்ளனர். அவர்களது பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மதுரை பொன்சொல்வன் அதன் அதன் உப்பு வாணிகன் வியகன் (உப்பு வணிகன்) பாணித வாணிகன் நெடுமலன் கொழு வாணிகன் எளசந்தன் வெண்பள்ளி அறுவை வணிகன் எளஅஅடன் என கல்வெட்டில் தொடக்கத்தில் குறிப்பிடப்படும் மதுரையை இவர்களுடைய ஊர் என்று கொள்ள முடிகிறது. மதுரையைச் சார்ந்த பொன்வணிகன் என்று கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இவர் பெயர் மட்டும் குறிப்பிடப்படவில்லை. சங்க காலத்தில் நெல்லும் உப்பும் ஒரே விலையாக இருந்துள்ளது. நெல்லை வாங்கிக் கொண்டு உப்பை அதே அளவு பண்டமாற்றாகக் கொடுத்துள்ளனர்.

“பசுமீன் நொடுத்த வெந்நெல்”

(அகம்.340:14)

எனும் அகப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. இதனால் உப்பு வணிகர், வணிகர்களில் உயர்ந்தவராகக் கருதுகின்றனர். அழகர்மலை கல்வெட்டில் வியகன் என்ற உப்பு வணிகனின் பெயர் காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டில் பாணித வாணிகன் நெடுமலன் என்பவன் அறக்கொடையாளனாக அடையாளம் படுத்தப்பட்டுகின்றான். பணிதம் என்றால் சர்க்கரை என்று பொருள் இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுபவன் சர்க்கரை வியாபாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுவதாக தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் குறிப்பிடுகின்றார். பணிதம் என்ற சொல்லே கல்வெட்டில் பாணித என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “பளிதம் என்றால் பச்சைக் கற்பூரம் என்று பொருள் சங்க காலத்தில் அதனை அடைகாயோடு (பாக்கு) சேர்த்து அருந்தியுள்ளனர். எனவே, பாணித வணிகன் பச்சைக் கற்பூர வியாபாரியாக இருக்க வேண்டும்”²⁶ என்று மயிலை சீனி வேங்கடசாமி கருதுகின்றார். கொழு வணிகன் என்பவன் இரும்பு வியாபாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று இரா.நாகசாமி குறிப்பிடுகின்றார். சங்க காலத்தில் துணியை வியாபாரம் செய்த வணிகர்களை அறுவை வணிகர்கள் என்று அழைத்தனர். வெண்பள்ளி. என்ற ஊரைச் சார்ந்த இள ஆட்டன், என்ற அறுவை (துணி) வணிகனை அழகர்மலைக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. கல்வெட்டின் மூலம் உள்நாட்டு வணிகம் செய்த வணிகரை அடையாளம் காண முடிகிறது.

வெளிநாட்டு வணிகம்

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தினுடனான வணிக உறவு மேலைநாடுகளிடையே மகத்துவம் பெற்றுக் காணப்பட்டது எனச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பல்வேறு நாடுகளும் தமிழகத்துடன் வணிக உறவை வைத்துக் கொள்வதற்குக் காரணம் தமிழகத்தின் இயற்கை வளங்களும் பொருளின் தரமுமே ஆகும். “இயற்கை வளம், தப்பவெப்பம் ஆகியவை நாட்டுக்கு நாடு வேறு படுகின்றன இவ்வேறுபாடு பிற நாடுகளிடையே வணிகத் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு அடிப்படையாகும்”²⁷ என்று

ஓ.இரா.கிருட்டிணசாமி குறிப்பிடுகின்றார். தொன்மை தமிழகம் நல்ல இயற்கை வளத்தோடும் மேம்பட்ட விவசாயத்தின் பலனாக நல்ல விளை பொருட்களுடன், ஓங்கிய கைத்தொழில் வளர்ச்சியால் நெசவு உள்ளிட்டப் பிற கைவினைச் செயல்பாட்டு முறைகளோடும், நிலைத்த நாகரிகம் அடைந்துள்ளது. ஆகவே வெளிநாட்டு வணிகம் மிகுந்த முனைப்போடு அப்பண்டைய நாடுகளிலே செயல்பட்டு வந்துள்ளது.

கடல் சார் வணிகம்

வெளிநாட்டு வணிகம் கடல் சார்ந்த வணிக முறையாகக் காணப்பட்டது. பண்டைக் காலத்தில் தமிழர்கள் சிறந்த கடலோடிகளாகவும் கடல் வணிகர்களாகவும் விளங்கினர். “கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பன்னூற்றாண்டுக்கு முன்பே தமிழர் மேற்கே கிரீசு, உரோம், எகிப்து முதல் கிழக்கே சீனம் வரையில் கடல் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். எகிப்து பாலஸ்தீனம், மெசபடோமியா, பாபிலோனாயா சீனா ஆகிய நாடுகள் தமிழரின் பொருள்களை விரும்பிப் பெற்றன. ஏலமும், இலவங்கமும், இஞ்சியும், மிளகும் மேற்காசிய நாடுகளில் நல்ல விலைக்கு விற்கப்பட்டன”²⁸ என அ.தட்சிணாமூர்த்தி தெரிவிக்கிறார். தொல்காப்பியமும் பண்டைத் தமிழர் மரக்கலம் மூலம் ஏரி கடல் கடந்து வணிகம் செய்துள்ளமையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும்

உரியதாகும் என்மனார் புலவர்”²⁹

என்ற நூற்பாவின் வழி அறிய முடிகிறது. காலிற் பிரிவு, கலத்திற் பிரிவு என்று இருவகைப் பிரிவுகளில் கடல் வணிகத்திற்குக் கலத்திற் பிரிவு உரியது. எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கடல் சார் வணிகத்தை இரு வகைப்படுத்தலாம் அவை 1) கரையோர வணிகம், 2) நடுக்கடல் வணிகம்.

கரையோர வணிகம்

தமிழகத்தில் கடல்வழி வணிகம் சிறப்புற்று விளங்கியமைக்கு நீண்ட கடற்கரையைக் கொண்டிருந்ததே காரணமாகும். கரையோர வணிகம் சிறப்புற அமைய, கிழக்குக் கடற்கரையில் ஒவ்வொரு ஆறும் கடலில் கலக்கும் இடங்களில் மிகப் பெரிய துறைமுகங்களும் ஏனைய பகுதிகளில் சிறிய துறைமுகங்களும் சிறப்பாக அமைந்தது காரணமாகிறது. பாலாறு கடலில் கலக்கும் இடமான வசவ சமுத்திரம், காவேரி கடலில் கலக்கும் இடமான பூம்புகார், வைகை கடலில் கலக்கும் அழகன்குளம், தாமிரபரணி கடலில் கலக்கும் கொற்கை போன்றவை சிறந்த துறைமுகங்களாக விளங்கின. அதனைப் போல் மேற்குக் கடற்கரையில் பெரியாறு கடலில் கலக்கும் இடமான முசிறிப்பட்டினமும் சிறந்து விளங்கியது. தமிழகம் கீழை மற்றும் மேலை நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது.

காவிரிப் பூம்பட்டினம்

புகார், பூம்புகார், பட்டினம், காவிரிப் பூம்பட்டினம் எனப்பட பெயர்களால் அழைக்கப்படும் முற்காலச் சோழர்களின் இத்துறைமுக நகரம் காவிரியாறு கடலில் புகும் இடத்தில் அமைந்திருப்பதால் இப்பெயர்களைப் பெற்றது தற்பொழுது இவ்வூர் சிறிய கடற்கரைக் கிராமமாக நாகை மாவட்டத்தில் உள்ளது. பழைய பௌத்த மத நூல்களில் இது ‘கவீரபட்டனம்’ என்று கூறப்படுகின்றது. ‘காகந்தி’ என்றும் இதற்குப் பழைய பெயர் உண்டு பெரிப்ளுக இப்பட்டினத்தைக் கமரா எனவும் தாலமி ‘கபேரில்’ எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். கி.பி.முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் ரோமாபுரியிலிருந்து யவன வணிகர்கள் இங்கு வந்து வணிகம் செய்துள்ளனர். காவிரியாற்றின் முகத்துவாரம் ஆழமாகவும், அகலமாகவும் பல கப்பல்கள் வந்து தங்குவதற்கு ஏற்றதாகவும் இருந்துள்ளது. வணிகக் கப்பல்கள் நேரே ஆற்றினுள் புகுந்து துறைமுகத்தையடைந்தன.

“கூம்பொடு

மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது

புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம் தகாஅர்

இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுங்

கடற்பல தாரத்த நாடுகிழிவோயே”

(புறம்.30:11-15)

என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் புகழ்கின்றார். துறைமுகத்தையடுத்த மருவூர் பாக்கத்தில் இருந்து கப்பலை ஓட்டி வந்த மாலுமிகளும், கப்பலோட்டிகளும் கடற்கரைப் பாக்கத்தில் தங்கியிருந்தனர். அவர்கள் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசினர். அவர்களோடு யவனர்களும் இருந்ததனை,

“மொழிபல பெருகிய பழதீர் தேஎத்துப்

புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”

(பட்டினம் :216-218)

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. துறைமுகத்திற்குப் பல பொருள் வந்து இறங்கின என்பதைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுகின்றார். இப்பொருள்கள் வெளிநாடுகளில் இருந்து கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் வந்தவையாகும். அதே போல், வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்து நீரின் வழியாக இத்துறைமுகத்திற்கு வந்திறங்கிய பொருட்களைப் பற்றியும் அதன் சிறப்புகள் பற்றியும் பட்டினப்பாலை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கனி மூடையும்

வடமலை பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முததும், குணகடல் துகிரும்,

கங்கை வாரியும், காவிரிப் பயனும்,

ஈழத்து உணவும், காழகத்து ஆக்கமும்

அரியவும் பெரியவும் நெறிய ஈண்டி

வளந்தவை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்”

(பட்டினம் : 185-193)

இவற்றில் அரேபிய குதிரைகள், தமிழகத்தின் கொற்கை, மன்னார் பகுதிகளைச் சேர்ந்த முத்துக்கள், கீழைக் கடற்பகுதியைச் சேர்ந்த பவளம், இலங்கையிலிருந்து வரப்பெற்ற உணவுப் பொருட்கள் மற்றும் பிற இடங்களில் இருந்து வந்திறங்கிய மணி, பொன், துகில் போன்றவை முக்கியமானவையாகும். இதன்மூலம் சங்க காலத்தில் இத்துறைமுகம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

1960ஆம் ஆண்டு எஸ்.பரமசிவன் என்பவர் காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்கரைப் பகுதியில் மேற்கொண்ட காந்த அளவியல் ஆய்வில் இப்பகுதியில் கட்டப்பட்ட பகுதிகள் புதையுண்டு இருப்பதைக் கண்டுபிடித்துள்ளார். மேற்பரப்பாய்வில் வானகிரி, கிழையூர் ஆகிய இடங்களில் கருப்பு, சிவப்பு பாணையோடுகளுடன், ஒருபக்கம்புலி, மறுபக்கம் யானை பொறிக்கப்பட்டச் சோழர் செப்புக்காசு, அரிய கல் மணிகள், கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

அகழாய்வில் இத்துறைமுகத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்பை வெளிப்படுத்தும் பல அரிய கண்டுபிடிப்புகள் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. கீழையூரில் பெரிய செங்கற்களால் உருவாக்கப் பெற்றச் சுவர்களுடன் கூடிய கட்டப்பகுதியும், அச்சுவர்களின் மேல் மரத்திலான கம்பங்கள் இருந்ததும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டத் துறைமுகப்பகுதியின் படகுத்துறை எனத் தொல்லியல் வல்லுநர்களால் அடையாளம் காணப்பட்டது. துறைமுகத்தில் கப்பல்களைக் கட்டுவதற்கு மரக்கம்பங்களைப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பதும் உணரப்பட்டது. மேலும் பட்டினப்பாலை குறிக்கும் துறைமுகச் சிறப்பும் இதன்வழி உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. தமிழகத்திற்கும் வட இந்தியப் பகுதிகளுக்கும் இடையே குறிப்பாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் துறைமுகத்தின் மூலமாக இருந்த வாணிபத் தொடர்பு விளங்குகின்றது என்று பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார்.

அரிக்கமேடு

பாண்டிச்சேரியில் இருந்து 4 கி.மீ தொலைவில் அரியாங்குப்பம் ஆறு கிழக்குக்கடலில் கலக்குமிடத்தில் அரிக்கமேடு அமைந்துள்ளது. இதன் தற்போதைய பெயர் வீராமப்பட்டினம் என்பதாகும். இத்துறைமுகத்தைப்,

“பெரு முது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்

சிறுதோட் கோத்த செவ் அரிப்பறையின்

கண்ணகத்து எழுதிய குரீஇப் பேல,

கோல் கொண்டு அலைப்பப் படியார்மாதோ”

(நற்.52:1-4)

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது. வீரன் முன்துறை வேளிருக்குச் சொந்தமானது என்றும் அங்கு ஏராளமான உப்பு உற்பத்தி செய்யும் உப்பளங்கள் இருந்தன என்றும் அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதனை

“அடுபோர் வேளிர் வீரன் முன்துறை
நெடுவெள் உப்பின் நிரப்பாக்குப்பை
பெரும்பெயற்கு உருகியா அங்கு,
துருந்து இழை நெகிழ்ந்தன, கடமென் தோளே” (அகம்.206:13-16)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதன் மூலம் “வீரை ஒரு துறைமுகமாகவும், கடற்கரையில் அமைந்திருந்த ஊராகவும் இருந்தமை தெளிவாகின்றது. வீரை என்ற பெயரை வீரம்பட்டினமாகக் கொண்டால் சங்ககால வீரையே அரிக்கமேடு என்பதில் ஐயமில்லை”³⁰ என்கிறார்.

அரிக்கமேடு கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் தமிழகத்துக்கு வந்து வணிகம் செய்த யவனருடைய பண்டகசாலையாக இருக்க வேண்டும் என்று தற்போது நடந்த அகழாய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன “பெரிப்ளஸ் எனும் கிரேக்க நூல், தமிழ்நாட்டு கிழக்குக் கரையில் காமராவுக்கு (காவரி பூம்பட்டினத்திற்கு) வடக்கே 60 மைல் தூரத்தில் உள்ள போதவுகே எனும் பட்டினத்தைக் குறிக்கின்றது. அந்த போதவுகே இந்த அரிக்கமேடாக இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகின்றது”³¹ என்று மயிலை சீனி வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகின்றார்.

கி.பி.45க்கும் 50க்கும் இடைப்பட்டக் காலத்தில் செய்யப்பட்டு மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டப் பாண்டங்களும், அம்போரா எனும் மது வைக்கும் சாடிகளும் இங்கு கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்து அரசர் யவனர் கொண்டு வந்த மதுபானத்தை அருந்தினர் என்பதை நக்கீரர்

“யவனர், நன்கலம் தந்ததன் கமழ்தேறல்
பொன் செய்புனைகலத் தேந்தி நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ் சிறந்து
ஆங்கினா தொழுகுமதி ஓங்குவான் மாற” (புறம்.56:18-21)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் விளக்குகின்றார். யவனருடைய மதுச்சாடிகள் அரிக்கமேட்டு அகழாய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டன, அரிக்கமேட்டில் மற்றொரு முக்கியமான கண்டுபிடிப்பு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கட்டடப் பகுதிகளாகும். இவற்றில் இரு சுவர்களுக்குள் தொட்டிகளுடன் காணப்படும் பகுதி மெல்லிய உயர்தர வகையைச் சார்ந்த துணி தயாரிப்பதற்கும் சாயம் தோய்க்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. இங்கிருந்து துணி வகைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதோடு பண்டைய தமிழகம் வாணிபத்தில் துணி முக்கிய பொருளாக இருந்தது என்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. “தென்கிழக்கு ஆசியாவில் காணப்பட்டச்

சரக்குகளை இடைத்தரகர்களின் எவ்வித இடையூறுமின்றி நேரடியாக ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அரிக்கமேடு துறைமுகத்தை ரோமானியர்கள் பயன்படுத்தினர் எனக் கிளாரன்ஸ் மலோனி கருதுவதாக”³² பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த துறைமுகத்தையாக அரிக்கமேடு காணப்படுகிறது.

கொற்கை

கொற்கை தூத்துக்குடி மாவட்டம், திருச்செந்தூர் வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. தாமிரபரணி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் சங்ககாலப் பாண்டியர்களின் இயற்கை துறைமுகமாகக் கொற்கை புகழுடன் விளங்கியுள்ளது. கொல்கை அல்லது கொல்கீஸ் என்பது சங்ககாலத் துறைமுக நகரமான கொற்கையைக் குறிக்கின்றது என்றும் இன்றைய இலக்கியத் தமிழில் கொல்கை என்பதில் லகரம் நகரமாகத் திரிந்து கொற்கை ஆகியிருக்கின்றது என்றும் கூறுவர். கொற்கை பாண்டியர்களின் மதுரைக்கு முந்திய தலைநகரமாகும். தென்னிந்திய நாகரிகத்தின் தொட்டிலாகவும் விளங்கியது என்பர். கொற்கை பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. பாண்டிய மன்னன் வழுதி என்பவனது துறைமுகமாகக் கொற்கை விளங்கியதை,

“இவர் திரை ஈங்கதிர் முத்தம்
கவர் நடைப் புரவி கால்வடுத் தடிக்கும்
நல்தேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறங்கொடுத்த உண்கண்
மாதர் வான்முகம் மதை இய நோக்கோ”

(அகம்.130:9-14)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இத்துறைமுகம் பாண்டிய மன்னன் வெற்றிவேல் செழியன் என்பவனின் சிறப்புமிகு தலைநகரமாக விளங்கியதையும் இவ்வடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இலக்கியங்கள் பாண்டிய மன்னர்களைப் பொதுவாகக் கொற்கையின் கோமான்களாகவே பதிவு செய்துள்ளன. இதனை,

“கொற்கைக் கோமான் கொற்கையம் பெருந்துறை”

(ஐங்:188)

“கொற்கைக் கோமான் தென்புலம்”

(சிறுபாண்.62-63)

எனும் சங்கப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. தாமிரபரணி ஆறு கடலுடன் கலக்குமிடத்தில் கொற்கை அமைந்திருப்பதால், அகநானூறு இதனைக் கொற்கை முன்துறை எனக் குறிப்பிடுவதோடு ஒரு பெரிய துறைமுகமாக இருந்ததையும் சுட்டுகின்றது. கொற்கை முத்துக்குப் பெயர் பெற்றிருந்ததையும் அங்கு சங்கு மற்றும் முத்துக்குளித்தலில் பரதவர் ஈடுபட்டதையும்,

“மறப்போர் பாண்டியர் அறத்தின் காக்கும்

கொற்கை அம்பெருந்துறை முத்தாக்கும் அன்ன
நகை பொலிந்து இலங்கும் எயிறு கெழு துவர்வாய்
தகைப்பத் தங்கலர் ஆயினும், இகப்ப

யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே”

(அகம்.27:9-12)

எனும் பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஒருவன் குதிரைமேல் அமர்ந்து கொற்கை கடற்கரையோரமாகச் சென்றபோது அக்குதிரையின் கால் குளம்புகளில் முத்துக்கள் பதிந்து காணப்பட்டன. இதனை,

“இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்

கவர்நடைப் புரவிக் கால்வரத் தடிக்கும்

நற்றோர் வழுதி கொற்கை முன்துறை”

(அகம்.135:9-11)

எனும் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெரிபுளுசின் எரித்தியக் கடற்செலவு கொற்கையைக் கொல்லி என்றும் அங்கு நடந்த முத்துக்குளியல் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இவர்களின் குறிப்புகளின் வழி கிரேக்க ரோமானியர்கள் கன்னியாகுமரி வழியாகக் கொற்கை துறைமுகத்தை அடைந்தனர். என்பதையும் அங்கு குற்றவாளிகள் முத்துக்குளியலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. “ரோம நாட்டு மன்னன் அகஸ்டஸ் காலத்தில் ரோம நாட்டிற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துள்ளது. பாண்டி நாட்டிலிருந்து தூதுக்குழுக்கள் ரோம் சென்றதையும் அதே போல ஆர்மோசியிலிருந்து 120 கப்பல்கள் இந்தியாவிற்கு வந்ததையும் ஸ்ட்ரேவோ கூறுவதாக பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார்”³³

மேற்கூறப்பட்ட வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களும் கொற்கைத் துறைமுகம் சிறந்த இடமாகவும், பன்னாட்டு மக்களைக் கவரும் வகையில் பாண்டியநாட்டு முத்து வியாபார நோக்கில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றன.

அழகன்குளம்

இராமநாதபுரத்திற்குக் கிழக்கே 12 கி.மீ தொலைவில் அழகன்குளம் அமைந்துள்ளது. இங்கிருந்து 3 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ள ஆற்றங்கரை என்னுமிடத்தில் வைகையாறு கடலில் கலக்கின்றது. இப்பகுதியின் அமைப்பும் அழகன்குளத்தில் கிடைத்த தொல்பொருட்களும் இங்கு பன்னாட்டுத் தொடர்புகள் இருந்ததை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் அக்காலப் பயணக் குறிப்புகளான எரித்திரியக் கடற்செலவு மற்றும் தாலமியின் குறிப்புகளில் இத்துறைமுகப்பட்டினம் பற்றி எவ்விதத் தகவலும் காணப்படவில்லை. இருப்பினும் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் மருகூர்பட்டினத்துடன் இவ்விடத்தைத்

தொடர்புபடுத்துவர் எனினும் ஆய்வாளர்களிடையே இருவேறு கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பட்டினம் மருங்கை என அழைக்கப்பட்டதோடு பசும்பூண்வழுதி எனும் பாண்டியமன்னனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதைப்

“பசும் பூண் வழுதி மருங்கை அன்ன, என்ன

அரும்பெறல் ஆய் கவின் தொலைய

பிரிந்து ஆண்டு உறைதல் வல்லியயோரே”

(நற்.358:10-12)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இவ்வூர் பாண்டிநாட்டு கடற்கரை பகுதியில் இருந்தமையை உறுதிப்படுகின்றது. இத்துறைமுகப்பட்டினம் காயல் அல்லது உப்பங்கழிகள் நிறைந்த பகுதியில் அமைந்திருந்துள்ளது. இத்துறைமுகத்தில் வங்கம் எனும் கப்பல் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் இத்துறைமுகம் கடைத்தெருக்களையும் செல்வ வளத்தையும் பெற்றிருந்தது என்பதையும் அகநானூறு, நற்றிணை வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“வழுநிதி துஞ்சம் வீடுபெறு திருநகர்

இருங்கழிப் படப்பை மருகூர்ப் பட்டினத்து

எல் உமிழ் ஆவணத்து அன்ன”

(அகம்.227:19-21)

“அகல் அங்காடி அசை நிழல் குவிந்த

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கட் காக்கை

தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்

மருங்கூர்ப் பட்டினத்து அன்ன”

(நற்.258:7-10)

பாண்டிநாட்டு கடற்கரைத் துறைமுகப் பகுதிகள் பொதுவாக உப்பங்கழிகளைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றன. இதற்கு மருகூர்ப்பட்டினமும் விதிவிலக்கல்ல என்பதை உணரமுடிகின்றது. அழகன் குளத்தில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் முக்கியமானது ரூலெட்ட் பானையோட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கப்பல் உருவமாகும். கப்பல் உருவத்தை ஆய்வாளர் லயன்ஸ்காசன் பதிவு செய்துள்ளதை பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகையில்

“ரோம் நாட்டுத் துறைமுகமான ஒண்டியா என்ற இடத்தில் காணப்படும் கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ரோமானிய பலவண்ணப்பட்டை மற்றும் அங்குள்ள ஒரு வீட்டில் உள்ள கி.பி.3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஓவியம் ஆகியவற்றில் காணப்படும் கப்பல்களுடன் ஒப்பிட்டாய்வு செய்து அழகன்குளத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஓட்டில் காணப்படும் கப்பல் கி.பி. 1-3 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கிரேக்க ரோமானிய எகிப்துக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே நிலவிய நீண்டதூரக் கடற்செலவில் பயன்படுத்தப்பட்ட மூன்று பாய்மரங்களைக் கொண்ட கிரேக்க ரோமானிய வர்த்தகக் கப்பல்களில் ஒன்றாகக் கருதுவதோடு தமிழகக் கடற்கரையில் இக்கப்பலைப் பார்த்த

ஒருவர் அதன் ஓவியத்ததை மட்பாண்டத்தில் வடித்திருக்க வேண்டும்”³⁴ என்று கூறுகிறார்.

இங்கு கிடைத்துள்ள சிவப்பு வண்ணப் பாணை ஓட்டில் அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாய்மரத்துடன் கூடிய மற்றொரு கப்பல் உருவமும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கண்டுபிடிப்புகள் யாவும் முன்னர் துறைமுகமாக விளங்கிய அழகன்குளம் கடற்கரைப் பகுதி, கி.பி. 3-4 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அதாவது பண்டைய கீழை ரோமப் பேரரசு காலத்தில் மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த கடற்சார் வாணிபத் தொடர்பை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

வசவ சமுத்திரம்

தொண்டை மண்டலத்தில் சென்னைக்கு அருகில் உள்ள மாமல்லபுரத்தில் இருந்து தெற்கே 14 கி.மீ தொலைவில் பாலாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் வசவ சமுத்திரம் அமைந்ததுள்ளது. இடைக்காலத்தில் இவ்வூர் இப்பெயரிலேயே வயலூர் சீமையில் அமைந்திருந்ததையும் அப்பொழுது இப்பகுதியில் சதுரங்கப்பட்டினம் சிறந்த துறைமுகமாகச் செயல்பட்டதையும் அக்காலக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இருப்பினும், சங்க இலக்கியத்தில் இவ்வூரைப் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை எனினும் சங்ககாலத்தில் இக்கடற்கரைப் பகுதியில் கீழை மற்றும் மேலை நாடுகளுடன் வாணிபத் தொடர்புகள் காணப்பட்ட நீர்ப்பெற்று எனும் துறைமுகம் இருந்ததைப் பெரும் பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“நீர்ப்பெற்று எல்லைப் போகி

வால் உளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப்படப்பை

மாடம் ஓங்கிய மணல்மலி மறுகிண்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்

சிலதர் காக்கும் சேண் உயர் வரைப்பின்”

(பெரும்பாண்.319-324)

ஆனால் இப்பெயர் மாமல்லபுரத்தைக் குறிப்பதாகவும், வசவ சமுத்திரத்தைக் குறிப்பதாகவும் வரலாற்று ஆசிரியர்களிடையே வெவ்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன, எனினும் இத்துறைமுகத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில்

“பாலாற்றின் கிளைநதியான வேகவதியின் கரையில் உள்நாட்டு வணிக மையமாக விளங்கிய காஞ்சிபுரம் பாலாற்றின் முகத்துவாரத்தில் அமைந்திருந்த நீர்ப்பெற்றுத் துறைமுகத்துடன் கடற்சார் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இத்துறைமுகமே வசவ சமுத்திரமாக இருக்க வேண்டும் என ஆர் சம்பகலட்சுமி கூறுகிறார். காஞ்சிபுரத்துடன் தொடர்புகொண்டிருந்த நீர்ப்பெற்று மாமல்லபுரமாக இருக்க வேண்டும் எனக் கிளாரன்சு மலோனியும் கூறுகின்றார். காஞ்சிபுரம் ஒருமாநகரமாக அதாவது நகரங்களிலேயே பெரிய நகரமாக விளங்கியதை மணிமேகலை சுட்டுகிறது. பல்லவ

மன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மனின் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. இவை காஞ்சிபுரத்தின் அக்கால வணிகச் சிறப்புக்கு மேலும் வலுவூட்டுவதாகும்”³⁵

காஞ்சிபுரத்தையும் வசவ சமுத்திரத்தையும் பாலாறு இணைப்பதால் வசவ சமுத்திரம் துறைமுகத்தில் இருந்து பாலாறு வழியாக யவனைத் தொடர்பு காஞ்சிபுரத்திலும் பரவியிருக்க வேண்டும்.

முசிறித் துறைமுகம்

முசிறித் துறைமுகம் சேரநாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களில் ஒன்று அக்காலத்தில், கிழக்குக் கடற்கரையில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் போல மேற்குக் கரையில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்தது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து உண்டான பேரியாறு மேற்குக் கடலில் விழுந்த இடத்தில் முசிறித் துறைமுகம் அமைந்திருந்தது.

முசிறித் துறைமுகத்தில் முக்கியமாக மிளகு ஏற்றுமதியாயின யவனக் கப்பல்கள் மிளகை வாங்குவதற்காகவே முசிறிக்கு வந்துள்ளன. யவனர் முசிறியை ‘முசிறிஸ்’ என்று அழைத்தனர். முசிறியின் பழைய பெயர் முசிற்கோடாகும் “மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள முத்துப்பட்டியில் உள்ள கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டில் ‘முசிறிக் கோமான்’ என்று பெயர் காணப்படுகிறது”³⁶ என்று பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம் குறிப்பிடுகின்றார். வால்மீகி இராமாயணம் முசிறியை முரசிபதனம் என்று கூறுகின்றது. முசிறி வடமொழியில் முரசி ஆயிற்று முசிறிக் கடலில் முத்துச்சிப்பிகளும் உண்டாயின சிப்பியிலிருந்து முத்துக்கள் கிடைத்தன, முசிறியில் உண்டான முத்துக்களைக் கௌடியல்ஷன் அர்த்த சாஸ்திரம் ‘கௌர்ணையம்’ என்று கூறுகின்றது. முசிறிக் கடலில் உண்டான முத்துக்கள் முசிறிப் பட்டினத்தின் ஒரு பகுதியான பந்தர் எனும் இடத்தில் விற்கப்பட்டன. முசிறிப் பட்டினத்தைச் சேர்ந்து பந்தரில் முத்துக்களும் கொடுமணம் என்னும் இடத்தில் பொன் நகைகளும் விற்கப்பட்டன என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது இதனைக்,

“கொடுமணம் பட்ட வினைமான் அருங்கலம்

பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்”

(பதிற்று.74)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பந்தர் என்பது அரபு மொழிச் சொல் பந்தர் என்றால் ஆவணம் கடைவீதி என்பது பொருள் அக்காலத்தில் அரேபியர் இங்கு வந்து வணிகம் செய்துள்ளனர்.

யவனக் கப்பல்கள் பவளம், கண்ணாடி செம்பு, தகரம், ஈயம் முதலான பொருட்களைக் கொண்டு வந்து முசிறியில் இறக்குமதி செய்து இங்கிருந்து பல பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு போயின.

கி.பி முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிளினியின் இயற்கை வரலாறு, எரித்திரியக் கடற்செலவு, தாலமியின் குறிப்புகள் போன்றவை முசிறியின் சிறப்பான வாணிப நடவடிக்கை குறித்து பேசுகின்றன. இவற்றிற்கு வலுவூட்டுவனவாக வியன்னா அருங்காட்சியகத்தில் இருந்து வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. இதில் முசிறியைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்கும் மத்தியத் தரைக்கடல் துறைமுகமான அலெக்சாண்டிரியாவைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்குமிடையே காணப்பட்ட வணிக ஒப்பந்தம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“ஆவணத்தின் பின்பக்கத்தில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட ஆறு பொதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பு இருந்தாலும் மூன்று பொதிகளில் காணப்படும் பொருட்களின் தன்மை குறித்தே செய்திகள் கிடைக்கின்றன. மற்ற மூன்று பொதிகை குறித்த நகல்கள் சிதைந்து போயின. இப்பொருட்கள் ஹெர்மபோலன் (Hermapollon) என்று பெயரிடப்பட்ட கப்பலில் ஏற்றப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆறு பொதிகளின் எடை 1154 தோலனும் (talents) 2852 திரமமும் (drachmas) ஆகும். இந்தப் பொருட்களின் மதிப்பானது அலெக்சாண்டிரியாவில் ஒரு நீர்வழிச்சாலையை (aqueduct) அமைப்பதற்கு ஈடாது”³⁷ மேலும் “ஒரு திரமம் என்பது 65 குன்றிமணா (grains) களுக்கு ஈடானது. ஒரு குன்றிமணி என்பது 0.0648 கிராம் வெள்ளிக்கு ஈடானது. எனவே 1 திரமம் என்பது 4.212 கிராம் வெள்ளி எடைக்கு ஈடாகிறது இவற்றின் மதிப்பு ரூ.294, 840,000 ஆக உருவெடுக்கிறது. அதாவது ஏறக்குறைய தற்போதைய நிலவரப்படி 30 கோடி ரூபாய்க்கு ஈடானது”³⁸ கப்பலில் ஏற்றப்பட்டப் பொருட்களின் மதிப்பாகும். இதனைவிடப் பெரிய ரோமானிய கப்பல்களும் வந்து போயின. மேலும் மேற்கூறிய தொகையானது ஒரு கப்பலில் ஒரு வணிகனுக்குச் சொந்தமான பொருட்களுக்குரியதாகும். இதுபோல பல வணிகர்களுக்குரிய பொருட்கள் ஒரு கப்பலில் ஏற்றப்படும். அத்தகைய வளமான பகுதியை முசிறித் துறைமுகம் பெற்றிருந்தது.

எயிற்பட்டினம் (சோபட்டினம்)

சங்க காலத்தில் தொண்டை நாட்டில் முக்கியத் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது எயிற்பட்டினம் இதற்குச் சோபட்டினம் எனும் பெயரும் இருந்துள்ளது. எயில் என்றாலும் சோ என்றாலும் மதில் என்று பொருள் இத்துறைமுகப் பட்டினத்தைச் சூழ்ந்து மதில் இருந்தபடியால் இப்பெயர் பெற்றது. இது பிற்காலத்தில் மரக்காணம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பெரிப்ளஸ் என்னும் கிரேக்க மொழி நூல் இப்பட்டினத்தைச் சோ பட்டமா என்று கூறுகின்றது. சோபட்டமா என்பது சோபட்டினம் என்பதன் மருஉ

இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் தாம் பாடிய சிறுபாணாற்றுப்படையில் இப்பட்டினத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

“மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய

பனி நீர்ப் படுவற் பட்டினம்

ஓங்கு நிலை யொட்டகம் துயில் மடிந்தன்ன

வீங்குதிரை சொணர்ந்த விரைமருவிற்கு”

(சிறுபாண்.152 – 155)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இவர் கூறியபடி விரைமரம் (அகில்கட்டை) இங்கு இறக்குமதியான பொருள்களில் ஒன்று எனத் தெரிகிறது. அகில்கட்டை, சந்தனக்கட்டை முதலான பொருள்கள் அக்காலத்தில் சாவகநாட்டிலிருந்து வந்தன. முடிச்சு உள்ள அகில் மரக்கட்டை படுத்துத் தூங்கும் ஓட்டகம் போன்ற உருவமாக இருந்தது என்பதை,

“வாலுளைப் புரவியொட வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப்படப்பை

பாடமோங்கிய மணல் மலி மறுகின்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்”

(பெரும்பாண்.320-323)

என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடுகின்றார். இத்துறைமுகப்பட்டினத்தில் நாவாய்களில் வந்து இறங்கின பொருள்களில் குதிரைகளும், வட இந்தியப் பொருள்களும் இருந்தன என்று கூறுகின்றார். வடவளம் (வடநாட்டுப் பொருள்கள்) இன்னவை என்று இவர் கூறவில்லை. பரதர் (கப்பலோட்டிகள்)மலிந்த தெருக்கள் இங்கு இருந்தன என்று கூறுவதால் கப்பல் வணிகம் இங்கு சிறப்பாக நடந்துள்ளது எனத் தெரிகிறது.

இரவு நேரத்தில் துறைமுகம் உள்ள இடத்தையறிந்து கப்பல்கள் கரையெறுவதற்காகக் கலங்கரை விளக்குகள் அமைப்பது வழக்கம் அதன்படி எயிற்பட்டினத் துறைமுகத்திலிருந்த கலங்கரை விளக்கை,

“வானம் ஊன்றிய மதிலைபோல

ஏணி சாத்திய வேற்றருஞ் சென்னி

விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து

இரவில் மாட்டிய இலங்குடர் ஞெகிழி

உறவுநீர் அழுவத்து ஓடுகலம் கரையும் துறை”

(பெரும்பாண்.346-350)

என்று பெரும் பாணாற்றுப்படை பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கலங்கரை விளக்கு நிலையம் உயரமான கட்டடமாக இருந்துள்ளது. அது சாந்து (சுண்ணம்) பூசப்பட்டுத் தள வரிசையுள்ளதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. அதன் உச்சியில் இரவு நேரத்தில் தீயிட்டு எரித்துள்ளனர். உச்சியில் ஏறி விளக்கு ஏற்றுவதற்கு ஏணிப்படிகள் இருந்துள்ளன. இதன்மூலம், அக்காலத்தில் இருந்த கலங்கரை விளக்கத்தின் அமைப்பை அறிய முடிகின்றது. எனவே, எயிற்பட்டினம் முதலான துறைமுகங்களில் கலங்கரை விளக்கங்கள் இருந்துள்ளன என அறியமுடிகிறது. எயிட்பட்டினத் துறைமுகத்தைப் பற்றி வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை.

ஈரோடு மாவட்டம் சென்னிமலைக்கு அருகில் உள்ள கொடுமணலில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டு மற்றும் தொல்லியல் துறையினரால் அகழாய்வு

மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் மூலம், தமிழகத்திற்கும் மத்தியத் தரைகடல் பகுதிக்கும் இடையே நிலவிய வாணிபத் தொடர்பை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பண்டைக் காலத்தில் கொடுமணல் கைவினைத் தொழிலுக்குப் பெயர் பெற்ற ஊராகும்.

“கொடுமணம் பட்ட வினைமாண் அருங்கலம்” (பதிற்று.74:5)

கொடுமணம் பட்ட நெடுமொழி ஒக்கலாடு” (பதிற்று.87:1)

என வரும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடல் அடிகள் அங்கு செய்யப்பட்ட அணிகலன்களின் சிறப்பைக் குறிக்கின்றன.

கொடுமணலில் காணப்படும் பெருங்கற்காலக் கருப்பு, சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்து பொறித்த மட்பாண்டச் சில்லுகளுடன் அரிடைன் ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளமை, அரிய கல்மணிகளுக்குப் பெயர் பெற்றிருந்த இப்பகுதிக்கு மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் வந்து சென்றமைக்குச் சான்றுகளாகும்.

சாலியூர்

கடலை அரணாகக் கொண்ட கடற்கரை துறைமுகம் சாலியூர், இத்துறைமுகத்தில் சரக்குகளை எடுத்து வருவதற்காகக் கடலில் நின்ற மரக்கலன்கள் கருமேகங்கள் சூழ்ந்த மலைபோல் காட்சியளித்துள்ளதை,

“மழை முற்றிய மலை புரையத்

துறை முற்றிய துளங்கு இருக்கை” (மதுரை.84-85)

என வரும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

தொண்டித் துறைமுகம்

சங்க காலத்திலே கிழக்குக் கரையிலும் மேற்குக் கரையிலும் இரண்டு தொண்டிப் பட்டினங்கள் இருந்தன. இரண்டும் துறைமுகப்பட்டினங்கள். தொண்டி, சேர நாட்டில் மேற்குக் கடற்கரையில் இருந்தது. மற்றொரு தொண்டி, பாண்டி நாட்டின் கிழக்குக் கடற்கரையில் இருந்தது. அம்முவனார் பாண்டி நாட்டுத் தொண்டியைப் பற்றி அகநானூற்றில் பாடியுள்ளார். இத்தொண்டியைக்

“கொண்டலொடு

குருஉத் திரைப்புணரி யுடைதரும் எக்கர்ப்

புலந்திமில் சொன்ற புதுவலைப் பரதவர்

மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டு மீன் தொண்டி

மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பருக்கும்

வளங்கெழு தொண்டி”

(அகம்.10:8-13)

எனப்பாடுகின்றார்.

கிழக்குக் கடலிலிருந்து வீசுகின்ற கடற்காற்றுக்குக் கொண்டல் காற்று என்பது பெயர் இத்தொண்டி கிழக்குக் கடற்கரையிலிருந்து கொண்டல் காற்று வீசுகிற தொண்டி என்று கூறுவதிலிருந்து அறிகிறோம். இத் “தொண்டி பாண்டி நாட்டில் இப்போதைய இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் இருந்தது என்று தோன்றுகிறது”³⁹ என மயிலைசீனி. வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தத் தொண்டித் துறைமுகத்தைச் சிலப்பதிகாரக் காவியமும் கூறுகின்றது. கடல் கடந்த நாடுகளிலிருந்து அகில் கட்டை, சந்தனக் கட்டை, பட்டுத்துணி, சாதிக்காய், இலவங்கம், குங்குமப்பூ, கருப்பூரம் முதலான வாசனைப் பொருள்களை ஏற்றி வந்த நாவாய்கள் கொண்டல் காற்றின் உதவியினால் தொண்டித் துறைமுகத்துக்கு வந்ததையும் இறக்குமதியான அந்தப் பொருள்களைத் தொண்டியிலிருந்து பாண்டியனின் தலைநகரான மதுரைக்கு அனுப்பப்பட்டதையும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“ஓங்கிரும் பரப்பின்
வங்க ஈட்டத்துத் தொண்டியோர் இட்ட
அகிலும் துகிலும் ஆரமும் வாசமும்
தொடு கருப்பூரம் சுமந்துடன் வந்த
கொண்டலொடு புகுந்து கோமகன் கூடல்
வெங்கண் நெடுவேள் வில் விழாக் காணும்
பங்குனி முயக்கத்துப் பனியரசு”⁴⁰

இப்பாடலில் வரும் பொருள்கள் எல்லாம் கிழக்குக் கடலுக்கப்பால் கீழ்க்கோடி நாடுகளிலிருந்து வந்தவை, கீழ்க்கடல் தீவுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு தொண்டித் துறைமுகத்தில் இறக்குமதியான பொருள்கள் அகில், துகில், ஆரம், வாசம், கருப்பூரம் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

மருங்கூர்ப்பட்டினம்

மருங்கூர்ப்பட்டினம் மருங்கை என்றும் கூறப்பட்டது. இது பாண்டிநாட்டின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த துறைமுகம் பாண்டி நாட்டு புலவரான நக்கீரர், வயல்களும் (உப்பங்கழிகன்) தோட்டங்களும் உள்ள மருங்கூர்ப்பட்டினத்தின் கடைத்தெரு செல்வம் கொழித்திருந்தது என்று கூறுகிறார்.

“விழுநிதி துஞ்சம் வீறுபெறு திருநகர்
இருங்கழிப் படப்பை மருகூர்ப் பட்டினத்து
எல்லுமிழ் ஆவணம்” (அகம்.227:7-10)

எனப் பாடுகின்றார்.

மேலும் அங்காடியில் குவித்து வைத்திருந்த இறால்களைக் கவர்ந்து கொண்டு போய்க் காக்கைகள் துறைமுகத்தில் நிற்கும் கப்பல்களின் பாய்மரக் கம்பத்தில் அமர்ந்து தின்றன என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

“அகலங்காடி யசை நிழற் குவித்

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கண் காக்கை

தூங்கல் வங்கத்துக் கூப்பில் சேக்கும்

மருகூர்ப் பட்டினம்”

(நற்.258:7-10)

என வரும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு மருகூர்ப்பட்டினம் பொருள் வளத்துடன் சிறப்புடன் காணப்பெற்றதை அறிய முடிகிறது.

கடல் கடந்து வணிகம்

சங்க காலத்தில் நடுக்கடல் வணிகமானது கடல் கடந்து, அயல் நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்ட வணிகமுறையைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. அரேபியர்கள், கிரேக்கர்கள் உரோம் நாட்டவர் ஆகியோருடன் இணைந்து நடத்திய வணிக முறையைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. தமிழக வணிகர் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று வணிகம் செய்தது போலவே அயல்நாட்டு வணிகர்களும் தமிழகத்துக்கு வந்து வணிகஞ்செய்தார்கள். அக்காலத்தில் வணிகத்தில் உலகப்புறம்பெற்றக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் துறைமுகத்திலே அயல்நாடுகளிலிருந்து கப்பலோட்டி வந்து வேறு மொழிகளைப் பேசின மக்கள் தங்கியிருந்ததனைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்

கலந்தரு திருவிற் புலம் பெயர் மாக்கள்

கலந்தினி துறையும் இலங்கு நீர் வரைப்பும்”⁴¹

எனவும்

“மொழி பெயர் தேத்தோர் ஒழியா விளக்கம்”⁴²

எனவும் பாடுவதனால் அறிய முடிகிறது.

“மொழி பல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்

புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”

(பட்டினம்.216-218)

என்பதால் வணிகத்தின் பொருட்டு பல மொழிகள் பேசும் அயல் நாட்டவர் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்தது புலனாகிறது.

அரபு வணிகர்

தமிழ் நாட்டுக்கு வட மேற்கிலிருந்து வந்த அராபிய வணிகர் சேர நாட்டின் முசிறித் துறைமுகத்துக்கு வந்து வணிகஞ் செய்தார்கள். முசிறியில் அவர்கள் வணிகஞ் செய்த இடத்துக்குப் பந்தர் எனப் பெயரிட்டிருந்தனர். “பந்தர் என்றால் அரபு மொழியில் கடை வீதி என்று பொருள்”⁴³ முசிறித் துறைமுகத்துப் பந்தரில் முத்துக்களும் விலையுயர்ந்த நகைகளும் விற்கப்பட்டன.

“நன் கல வெறுக்கைத் துஞ்சும் பந்தர்” (பதிற்று.55:4)

“பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை முதூர்” (பதிற்று.67:2)

“பந்தர்ப் பயந்த பலர் புகழ் முத்தம்” (பதிற்று.74:6)

இப்பாடல்களின் மூலம் பந்தர் என்பது அங்காடி எனக் கூறப்படுகின்றது.

“தமிழ் நாட்டோடு தொடர்பு கொண்டமையால் அரிசி என்னும் தமிழ்ச்சொல் அரபி மொழியில் ஒருஜ் என்றழைக்கப்பட்டது”⁴⁴ அரேபியர்கள், தமிழ்நாடாக இருந்த சேர நாட்டிலிருந்து மூங்கிலைக் கொண்டு போய் வளர்த்தார்கள். அரேபியர், தமிழ்நாட்டுப் பொருள்களை முக்கியமாகச் சேர நாட்டு மிளகைக் கொண்டு போய்ச் செங்கடல் துறைமுகங்களிலும் எகிப்து நாட்டில் நீல நதி கடலில் கடக்கும் இடத்திலிருந்து அலெக்சாந்திரியத் துறைமுகப் பட்டினத்திலும் விற்பார்கள். அங்கிருந்து பொருள்களைக் கொண்டு வந்து தமிழ்நாட்டில் விற்பார்கள். அக்காலத்தில் அரேபியர் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்று வணிகம் செய்யவில்லை. தமிழர் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குப் போய் அங்கிருந்து கொண்டு வந்த பொருள்களை இங்கிருந்து அரேபியர் வாங்கிக் கொண்டு போய் வெளிநாடுகளில் விற்பார்கள். தூரக் கிழக்கு நாடுகளில் உண்டான பொருள்களை மேற்கு நாடுகள் வாங்கிக் கொண்டு போவதற்குத் தமிழ்நாடு அக்காலத்தில் மத்திய வாணிக இடமாக அமைந்திருந்தன என மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

யவன வணிகர்

கிரேக்க நாட்டரும் உரோம் நாட்டரும் அக்காலத்தில் யவனர் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றிருந்தார்கள். “யவனர்கள் என்ற பெயர் ரோமானியர்களைப் பொதுவில் குறிக்கும் என்றாலும், கிழக்கு மத்திய தரைக்கடல் பகுதியைச் சேர்ந்த எல்லா நாட்டு மாலுமிகளும் வணிகர்களும் யவனர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்”⁴⁵ என்று எஸ்.கிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகின்றார்.

உரோமாபுரி அரசர்களின் உருவ முத்திரை இடப்பட்டப் பழைய நாணயம் புதையல்கள் தமிழ்நாட்டில் சில இடங்களில் அண்மைக் காலத்தில் பூமியிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. பழங்காசுகள் சங்க காலத்தில் நடந்த தமிழர் - யவனர் வணிகத் தொடர்புக்குச் சான்று பகர்கின்றன அக்காலத்தில் நடந்த தமிழர் - யவனர்

வணிகத் தொடர்பைப் பற்றி பிள்ளை, தாலமி முதலான யவனர்கள் எழுதிய நூல்களிலிருந்து அறிகின்றோம்.

வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்த யவனர்கள் துறைமுகங்களுக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார்கள். ஏற்றுமதி இறக்குமதி முடிந்தவுடன் அவர்கள் திரும்பிப் போய் விட்டார்கள். யவனர்களில் சிலர் தமிழ்நாட்டிலே தங்கித் தொழில் செய்தார்கள். அவர்களை “யவனத்தச்சர்” என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

பாண்டியனுடைய பாசறையில் யவன வீரர்கள் இருந்ததை முல்லைப்பாட்டு கூறுகிறது. முழங்கால் வரையில் குறுகிய பாவாடை போன்ற ஆடை (வட்டுடை) அணிந்து உடம்பில் மெய்ப்பை (சட்டை) அணிந்து குதிரையோட்டும் மத்திகையைக் (சம்மட்டியை) கையில் வைத்திருந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றம் அச்சஞ் தருவதாக இருந்தது.

“மத்திகை வளைஇய மறிந்து வீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்கு வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணரி யாக்கை வன்கண் யவனர்” (முல்லை.59-61)

எனும் முல்லைப் பாட்டு அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

அக் காலத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் எண்ணெய் விளக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. மண்ணால் செய்த அகல் விளக்கையும் இரும்பினால் செய்த விளக்கையும் தமிழர் உபயோகித்து வந்துள்ள செய்தியை,

“இரும்பு செய் விளக்கு” (நெடுநல்.42)

என்ற நக்கீரரின் கூற்றால் அறியமுடிகிறது. யவன நாட்டிலிருந்து வந்த அன்னப் பறவையின் உருவமாக அமைக்கப்பட்ட ‘ஓதிம’ வடிவ விளக்கையும், பெண் வடிவமாக அமைத்த ‘பாவை’ விளக்கினையும் தமிழர்பயன்படுத்தி வந்துள்ள செய்தியை நக்கீரரும், உருத்திரங்கண்ணனாரும், நப்பூதனாரும் பாடியுள்ளனர்.

“யவனர் இயற்றிய வினை மாண் பாவை” (நெடுநல்.101)
“யவனர் ஓதிரம் விளக்கு” (பெரும்பாண்.317)
“பாவை விளக்கில் பரு உச்சுடர் அழல்” (முல்லை.85)

என்று குறிப்பிடுவதனால் அறியமுடிகின்றது.

யவனருக்கும், தமிழருக்கும் இருந்து வந்த வணிகத் தொடர்பைப் பொருள்களின் பயன்பாட்டால் நன்கு அறிய முடிகிறது. இப்பொருட்கள் மட்டுமின்றி யவன நாட்டிலிருந்து மதுவும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

“யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ்தேறல்
பொன் செய் புனை கலத்தேந்தி நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப” (புறம்.56:18-20)

என வரும் பாடலால் யவன நாட்டிலிருந்து உயர்வகை மதுவினைப் பெற்றதனை அறிய முடிகின்றது. யவன வணிகர் பொற்காசுகளையும் வெள்ளிக்காசுகளையும் கொடுத்துத் தமிழ்நாட்டுப் பண்டங்களை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். அந்தப் பழங்காசுகள் பூமியிலிருந்து அண்மைக் காலத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன.

“பழைய தமிழ்நாடான சேர நாட்டிலே திருவனந்தபுரத்துக்கு வடக்கே 150 மைல் தூரத்தில் உள்ள பூஞ்சாரிலும் திருச்சூருக்கு வடமேற்கே 22 மைல் தூரத்திலுள்ள எய்யலிலும் 1945ஆம் ஆண்டில் உரோம தேசத்துப் பழங்காசுகள் கிடைத்தன. கொங்கு நாட்டில் கரூர், காட்டான் கண்ணி, குளத்துப்பாளையம், பொன்னார், பொள்ளாச்சி, வெள்ளலூர், கலியம்புத்தூர், கரிவலம் வந்த நல்லூரிலும், புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கருக்காக்குறிச்சியிலும், தஞ்சாவூர், மசாடி, பலிபுரம் முதலான ஊர்களிலும் யவன நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன”⁴⁰ மேலும் யவனரது வணிகத் தொடர்பினால் சில கிரேக்கச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துள்ளன. அதனை ந.சுப்பிரமணியன் “கிரேக்க மொழியின் ‘ஒருஸா’ என்பது தமிழில் அரிசியாகும். தமிழ்ச்சொல்லின் “இஞ்சிவேர்” என்பது ‘சிக்கிபேரிஸ்’ என்றாகிப் பிறகு ‘ஸிங்கிபேர்’ என்று மாறி ஆங்கிலத்தில் ‘ஜிஞ்ஜர்’ என்றானது என்றும், தமிழுக்குருத்தம் ஆங்கிலத்தில் கோரண்டம் என்றானது”⁴⁷ என்று குறிப்பிடுகிறார். தமிழில் வழங்கப்பட்டச் சில சொற்களைக் கிரேக்கம் மற்றும் இலத்தினில் குறிப்பிடும் முறையைப்பற்றி, டாக்டர்.சி.பாலசுப்பிரமணியன்,

“தமிழ்

கிரேக்க இலத்தீன்

அரிசி	-	ஒரிஜா
சோபட்டினம்	-	சோபட்னா
காவிரி	-	கபிரில்
முசிறி	-	முசிரில்
கருவூர்	-	கரோரா
மதுரை	-	மதோரா
தொண்டி	-	திண்டிஸ்
குமரி	-	கொமாரி
கொற்கை	-	கொல்சாய்
நாகப்பட்டினம்	-	நிகாமா
மசூலிப்பட்டினம்	-	மசோலியா” ⁴⁸

போன்ற சொற்கள் வழங்கி வருவதனைக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறு இரு வேறு மொழிகளுக்கிடையே தோன்றும் சொற்கலப்பினைக் கொண்டே யவனருடன் கொண்ட வணிகத் தொடர்பு தெளிவாகிறது.

“ரோமாபுரியினரின் வாணிகம் ஓங்கி நின்ற போது அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில் அவர்களுடைய பண்டகசாலையொன்றும், விற்பனைச் சாலை யொன்றும் நடைபெற்று வந்தன. மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளில் மக்கள் கையாண்ட

மண்பாண்டங்களைப் போன்ற கலங்கள் அரிக்க மேட்டிலும் கிடைத்துள்ளன. ரோமாபுரியில் இறக்குமதியான சரக்குகளின் அளவு ஆண்டுதோறும் ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. அதனால், ஆண்டுதோறும் 6,00,000 பவுன் மதிப்பு ஏறிக்கொண்டே வந்தது. இவ்வளவு பெருந்தொகையில் தம் நாட்டுச் செல்வம் வடிந்து வருவதைக் கண்டு வெருவிய ரோமாபுரி மக்கள் சிலர், ‘தமிழகத்துடன் நபெற்று வந்த வாணிகத்தையும் தமிழகத்துப் பண்டங்களின் மேல் ரோமருக்கிருந்த ஆரா வேட்கையையும் வன்மையாகக் கண்டித்தனர்’⁴⁹ இவ்வாறு ரோமரின் வணிகத் தொடர்பினை டாக்டர்.கே.கே.பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.

“உரோம் நாட்டினர் தமிழ்நாட்டு முத்துக்களை விரும்பி வாங்கினர். ஒரு முத்து 8000 பவுன் மதிக்கப்பட்டது. பெண்கள் ஆடம்பரமாக வாழ்ந்தனர். முத்துக்களைச் செருப்பில் கூட வைத்துக் கொண்டனராம்”⁵⁰ எனத் தட்சிணாமூர்த்தி குறிப்பிடுவதில் இருந்து தங்கத்தினை விட விலையுயர்ந்த முத்துக்கள் தமிழகத்தில் காணப்பட்டன என அறிய முடிகிறது.

வைகையாற்றுக்கரைப் பகுதியிலும் புகாரிலும் உரோம் நாட்டு நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. பாண்டிச்சேரியருகே யவனச்சேரி அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டது. புகார் போன்ற நகரங்களில் யவனர் குடியிருந்தனர்.

“பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொரு வந்து கறியொடு பெயரும்

வனங்கெழு முசிறி”

(அகம்.149:8-11)

என்னும் இலக்கியச் சான்று யவனரோடு கொண்ட தொடர்பினைக்காட்டுகிறது.

உரோமரின் வர்த்தகத்தில் தமிழ்நாட்டவரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததை உறுதிப்படுத்துவதற்கு மேலும் பல சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. எகிப்திலுள்ள செங்கடல் துறைமுகப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது கி.மு.முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாணை ஓட்டில் தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் கண்ணன், சாத்தன் போன்ற பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. உரோமரின் வணிகத்தலங்களில் ஒன்றாகிய அரிக்கமேட்டிலும் ‘சாத்தன்’ எனும் பெயர் காணப்படுகிறது. உரோமரின் மதுச்சாடி ஒன்றில் ‘கொற்றபூமான்’ எனும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துடன் கூடிய வாசகம் ஒன்று எகிப்திலுள்ள செங்கடல் துறைமுகமாகிய பெரெனா கெயில் 1995இல் கிடைத்துள்ளது.

மேலும் வெளிநாட்டு வணிகம் பற்றி “வாணகிரி என்னுமிடத்தில் சோழர்களின் புலிக்காசம், பல வண்ண அணிகலன்களும் உரோமரானிய மட்பாண்டச் சிதைவுகளும் கிடைத்துள்ளன என்றும், வெள்ளையனிருப்பு என்னுமிடத்தில் உரோமரானியக் காசுகளும், கடலோரப் பகுதிகளில் கிடைத்துள்ள உரோமரானிய மட்பாண்டங்களும் இப்புகழ் நகரில் யவனர் தங்கியிருந்ததை உறுதி செய்கின்றது”⁵¹ என்று கே.வி.

இராமன் குறிப்பிடுவதாக ஓளவை துரைசாமி குறிப்பிடுவதால் பிற நாட்டாருடன் தமிழர் கொண்டிருந்த வணிக உறவு பற்றி அறிய முடிகிறது.

வட நாட்டு வணிகர்

வடநாட்டிலிருந்து வணிகர்கள் வந்து சென்ற செய்தியை

“வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்” (பட்டினம்.232)

எனும் பகுதியாலும்

“வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம்” (பெருபாண்.320)

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலமும் தென் பகுதியில் விளைந்த சந்தனத்தை அரைக்க, வடநாட்டார் கொண்டுவந்த வட்டவடிமான சந்தனகட்டை பயன்படுத்தப்பட்டதனை அறிய முடிகின்றது. மேலும் குதிரைகள் வடநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டு வந்ததனை,

“வடமணிப் புரவியொடு” (சிறுபாண்.110)

“வால் உறைப் புரவியொடு வடவனம் தருஉம்” (சிறுபாண்.101)

“வால் உளைப் புரவியொடு” (பெரும்பாண்.27)

என்று இலக்கிய அடிகள் குறிப்பிடுவதனால் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய இலக்கிய ஆதாரங்களால் வடநாட்டு வணிகர்களும் தமிழகத்து நகரங்களுக்கு வந்து வணிகம் செய்து வந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் சாந்து என்பது சந்தனத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதனைக்,

“குடமலை பிறந்த ஆரமும் அகிலும்” (பட்டினம். 188)

“நறையும் நரந்தமும், அகிலும் ஆரமும்” (பொருநர்.238)

“வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரை மறவிறகின்” (சிறுபாண்.155)

“தென்புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப” (நெடுநல்.52)

“தென்மலைப் பிறந்த சந்தனம்”⁵²

எனும் புலவர்களின் கூற்றால் அறிய முடிகிறது. மேற்கு மலைத் தொடரில் அதிகமாக விளைந்திருந்த சந்தனமும், அகிலும் மேலை நாடுகளுக்கும், கீழை நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது. “சந்தனத்தைப் பிற பொருள்களுடன் சேர்த்துப் பொடி செய்து விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர்”⁵³ என மா.இராசமாணிக்கனாரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

காழக வணிகர்

காழகம் என்பது பர்மா பகுதியைக் குறிக்கும் இடமாகும். பட்டினப்பாலை

“காழகத் தாக்கம்”

(ப.பா.19)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து காழகத்தில் செய்யப்பட்டப் பொருட்களைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்து விற்பனை செய்து வந்துள்ளனர் என்று அறிய முடிகிறது.

சாவகம்

தமிழகத்துக்குக் கிழக்கே நெடுந்தூரத்தில் ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் உள்ளன. அத்தீவு கூட்டத்தில் மிகப்பெரியவையும் சிறியவையும் மிக நுண்மையுமான தீவுகள் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவையுள்ளன. சங்ககாலத் தமிழர் அக்காலத்தில் அத்தீவுகளுக்குக் கடல் கடந்து போய் வணிகஞ் செய்தார்கள். அத்தீவுகளுக்குச் ‘சாவகநாடு’ என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள்.

“தமிழர் சாவகம் என்று பெயரிட்ட இத்தீவை வடநாட்டவர் யவதிடம் என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். அக்காலத்துச் சீனர் இத்தீவை ‘யெ தீயவோ’ என்று பெயரிட்டழைத்தார்கள். ‘யவதீபம்’ என்பதைத் தான் சீனர் ‘யெ தீயவோ’ என்று கூறினார்கள். சீன நாட்டார் யவதீபுடன் இரண்டாம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, கிருஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள்”⁵⁴ இந்தியாவிற்கும் சீன தேசத்திற்கும் இடைப்பட்டப் பகுதியில் அமைந்த இச்சாவக நாடு அக்காலத்தில் புகழ்பெற்ற வணிக மத்திய இடமாக இருந்தது.

தமிழகத்தின் சேரநாட்டு மிளகை யவனர் கப்பலில் எடுத்துச் சென்று உரோமாபுரி முதலான மேலைநாடுகளில் விற்பனர். எனவே சேரநாட்டு மிளகு போதுமான அளவு தமிழகத்திற்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே பற்றாக்குறையை நிறைப்படுத்தச் சாவகத்து மிளகு தமிழகத்திற்குத் தருவிக்கப்பட்டது என டாக்டர்.சி.பால் சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழகத்துக் கப்பல் வணிகர் சாவக நாட்டுக்குக் கடல் கடந்து சென்று அங்கு உண்டான வாசனைப் பொருட்களான சந்தனம், சாதிக்காய், கற்பூரம், பிசின், இலவங்கம், முதலியனவற்றையும் பவழமும் சீனத்திலிருந்து அங்குக் கொண்டு வரப்பட்டப் பட்டுத்துணிகளையும் பழந்தமிழ் நாட்டில் விற்பனர். சாவகத்தில் கிடைத்த வாசனைப் பொருட்களைச் சிலப்பதிகாரம்

“தக்கோலம் தீம்பூத் தகைசால் இலவங்கம்

கற்பூரம் சாதியோ டைந்து”⁵⁵

எனப் பாடுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. சோழ நாட்டிலிருந்தும், பாண்டி நாட்டிலிருந்தும் அக்காலத் தமிழ் வணிகர் சாவக நாட்டுக்குச் சென்று வணிகஞ் செய்தது போலவே, சாவகத் தீவிலிருந்த சாவக நாட்டினர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து வணிகம் செய்தனர்.

தமிழர்-எகிப்து வணிகத் தொடர்பு

தமிழகத்துக்கும் எகிப்துக்குமிடையே ஏற்பட்டிருந்த வணிகத் தொடர்பு மிகப் பழமையானது. “பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட ‘எரித்திரியக் கடலின் பெரிப்ளஸ், என்ற நூலை டபிள்யூ.எச்.ஸ்காபி என்பார் பதிப்பித்துள்ளார். தம் பதிப்புரையில் அவ்வாசிரியர் ‘கிரேக்க மக்கள் அநாகரித்தினரும் விழித்தெழுவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே எகிப்தும் பண்டைய இந்திய நாடுகளும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தன. பாரசீக வளைகுடாவின் வடபால் இந்நாடுகள் ஒன்றோடொன்று பண்டமாற்றுச் செய்து கொண்டன என்று கூறுகின்றார்”⁵⁶ என டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் பண்டைய தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதியான பண்டங்களுள் சிறப்பானவை மஸ்கின் துணியும் ஏலம், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பண்டங்களாகும். தமிழக வணிகர்கள் இச்சரக்குகளை மரக்கலங்களில் ஏற்றிச் சென்று ஏடன் வளைகுடாவுக்கு இருபுறமுள்ள துறைமுகங்களில் இறக்கினர். பினிஷியர் அல்லது அராபியர் அச்சரக்குகளை அவ்விடங்களில் தம்வசம் ஏற்றுக்கொண்டு எகிப்துக்குச் சென்றனர். எனவும் கே.கே.பிள்ளை கூறுகின்றார்.

தமிழ் - சீனம் வணிகத்தொடர்பு

சங்ககால மக்கள் மேலை நாடுகள் மட்டுமின்றிச் சீனா போன்ற கீழை நாடுகளுடனும் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். சீனத்துடன் தமிழகம் மேற்கொண்டிருந்த வணிகத் தொடர்பானது மிகவும் பழைமையானது. தமிழகத்துப் பண்டங்கள் கி.மு.ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே சீனத்தில் இறக்குமதியாயின என்று அந்நாட்டு வரலாறு அறிவிக்கின்றது. “சீனத்துப் பட்டாடைகளையும் சருக்கரையையும் தமிழகம் ஏற்றுக் கொண்டது. இதனால் இன்றளவும் பட்டுக்குச்சீனம் என்றும், சருக்கரைக்குச் சீனம் என்றும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. சீனக் கண்ணாடி, சீனக்கற்பூரம், சீனக் கருவா, சீனக் களிமண், சீனக்காக்கை, சீனக்காரம், சீனக்கிழங்கு, சீனக்கிளி, சீனக்குடை, சீனச்சட்டி, சீனர் சரக்கு, சீனச் சுக்கான், சீனச் சுண்ணம், சீனத்து முத்து, சீனநெல், சீனப்புல், சீனப்பூ, சீனமல்லிகை, சீனப்பருத்தி, சீனமிளகு, சீனரேக்கு, சீனவங்கம், சீனவரிவண்டு, சீனக்கற்கண்டு, சீனச்சுருள் என்றும் சொற்கள் தமிழ்மொழியில் பயின்று வருகின்றன”⁵⁷ என்கிறார் டாக்டர்.கே.கே.பிள்ளை,

சங்க காலத்திலே தமிழ் நாட்டோடு வணிகஞ் செய்த வேற்றுநாட்டார் அரேபியர், யவனர் சாவகர், சீனர் போன்றார் தமிழகத்தோடு வணிகத் தொடர்பில் இருந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

போக்குவரத்து சாதனங்கள்

வணிகப் பொருள்கள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் உற்பத்தியாவதில்லை. வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு பொருள்கள் உற்பத்தியானபடியால், அப்பொருள்களையெல்லாம் ஓரிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்கு வணிகர் கால்நடைகளையும், வண்டிகளையும் பயன்படுத்தினார்கள். சங்க காலத்தில் விரைவான போக்குவரத்து சாதனங்கள் இல்லை. எருது, கழுதை, படகு, பாயமரக்கப்பல்களைப் பயன்படுத்தினார்கள்.

அத்திரி (கோவேறு கழுதைகள்)

அத்திரி வெளிநாடுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன. நாகரிகமுள்ள செல்வ நம்பிகள் அக்காலத்தில் கோவேறு கழுதைகளை ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் பொதி சுமக்கவும் சரக்கு வண்டிகளை இழுக்கவும் அவற்றைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். “அத்திரிக்கு இராசவாகனம் என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது”⁵⁸

பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைக் கடலுக்கு அருகில் பரதவர் ஊருக்கு ஒருவன் அத்திரி பூட்டின வண்டியில் சென்றான் என்று சேர்ந்தன் கண்ணனார் கூறுகிறார்.

“கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூண”

(அகம்.350:6-7)

என அத்திரியை ஒருவன் ஊர்ந்து சென்றதை நக்கீரர் கூறுகிறார்.

“கழிச்சேறு வெறிந்த புட்டான் அத்திரி

நெடுநீர் இருங்கழி பரிமெலிந்தசைஇ”

(அகம்.120:10-11)

கடற்கழி வழியாக ஒருத்தன் அத்திரி ஊர்ந்து வந்ததை உலோச்சனார் கூறுகிறார்.

“கழிச்சேறு ஆடிய கணைக்கால் அத்திரி

குளம்பிலும் சேயிறா ஒடுங்கின

கோதையும் எல்லாம் ஊதைவெண் மணலே”

(நற்.278-279)

மதுரையில் வைகையாற்றில் நடந்த நீராட்டு விழாவிலே சிலர் அத்திரியூர்ந்து வந்தார்கள் என்று பரிபாடல் கூறுகிறது

“அகவரும் பாண்டியும், அத்திரியும், ஆய்மாச்

சகடமும், தண்டு ஆர் சிலிகையும் பண்ணி”

(பரி.10:16-17)

என்கிறது பரிபாடல். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த செல்வக் குடிமகனாகிய கோவலன் கடலாடுவதற்குக் கடற்கரைக்குச் சென்ற போது அவன் அத்திரி ஊர்ந்து சென்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“வான வண்கையன் அத்திரி ஏற
மான் அமர் நோக்கியும் வையம் ஏறி”⁵⁹

என்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

சிலப்பதிகாரம் உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார், அத்திரி. கோவேறு கழுதை’ குதிரையில் ஒரு சாதி என்று உரை எழுதியுள்ளார். பழைய அரும்பத உரையாசிரியர் ‘இராச வாகனமாகிய அத்திரி’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். ஆகவே அத்திரி அக்காலத்தில் உயர்தர ஊர்தியாகக் கருதப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

குதிரை

சிந்து, பாரசீகம், அரபி நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் அக்காலத்தில் கொண்டு வரப்பட்டன. அவை கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் கொண்டு வரப்பட்டன. குதிரை வண்டிகளை அரசரும், செல்வரும் பயன்படுத்தினார்கள். குதிரை வண்டிகள் தேர் என்று கூறப்பட்டன. உலோச்சனார், ஒருவன் குதிரை வண்டியில் வந்ததை

“குரல்வார்ந்த தன்ன குலவுத்தலை நந்நான்கு
வாங்குகவல் மொசியத் தாங்கு நுகம் தழீஇப்
பூம்பொதிய பல்படை ஒலிப்பப் பூட்டி
மதியுடைய வலவன் ஏவலின் இகுதுறைப்
புனல் பாய்ந் தன்ன வாமான் திண்தேர்க்
கணை கழிந் தன்ன நோன்கால் வண்பரிக்ப்
பால்கண்ட டன்ன ஊதை வெண்ணற்
கால் கண்ட டன்ன வழிப் போகி” (அகம்.400 : 9-16)

எனப்பாடுகின்றார்.

குதிரைகளை வண்டியில் பூட்டித் தேர்ப்பாகன் தேரை விரைந்து செலுத்தும் தன்மை புலனாகிறது.

“பாணன் வந்தனன், தூதே, நீயும்
புல்லார் புரவி, வல்விரைந்து பூட்டி” (அகம்.244:11-12)

“நூனெறி நுணங்கிய கானவில் புரவி
கல்லென கறங்குமணி இயம்ப வல்லோன்
வாய்ச்செல வணங்கிய தாப்பரி நெடுந்தோ” (அகம்.314:8-10)

இவ்வாறு குதிரை வண்டிகளைப் பயன்படுத்தியதைச் செய்யுளில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மாடும் மாட்டுவண்டியும்

வணிகப் பொருள்களைக் கொண்டு போவதற்கு எருதுகள் பயன்பட்டன. அவர்கள் செல்லுகின்ற வழிகளில், மனித நடமாட்டம் இல்லாத பாலைநிலங்களில் வழிபறிக் கொள்கைக்காரர்கள் வந்து கொள்ளையடித்தார்கள். அவர்களை அடித்து ஓட்டுவதற்காக வணிகச் சாத்துக்கள் தங்களோடு வில்வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். மருதன் இளநாகனார், பாலை நிலத்தின் வழியே சென்ற வணிகச் சாத்தைக் கொள்ளையிட்ட வேடரைக் கூறுகிறார்.

“மழைபெயல் மறந்த கழைதிரங்கு இயவில்

செல் சாத்து ஏறியும் பண்பில் வாழ்க்கை

வல்வில் இளையார்”

(அகம்.245:5-7)

என வணிகர் பலர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பொருள்களை மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டதும், தங்களோடு வில் வீரர்களை அழைத்துச் சென்றதும் தெளிவாகப் புலனாகிறது.

கழுதை

வணிகர், வணிகப் பொருள்களை ஊர் ஊராகக் கொண்டு செல்வதற்குக் கழுதைகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். பாறைகளும், குன்றுகளும் உள்ள நாடுகளுக்குச் செல்ல கழுதைகள் முக்கியமாகப் பயன்பட்டன. கழுதைகளின் முதுகுகளின் மேல் சரக்குப் பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு வணிகச்சாத்து ஒன்று சேர்ந்து போவார்கள். வணிகப் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவர்கள் நாள் நிமித்தம் பார்த்து நல்ல வேளையில் புறப்பட்டனர். வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர் இவ்வீரர்களைக் கொண்டு கொள்ளையடிப்பதும் உண்டு.

“விளரி பரந்த கன்னொடு மருங்கின்

விளருன் தின்ற வீங்குசிலை மறவர்

மைபடு திண்டோள் மலிர ஆட்டிப்

பொறைமலி கழுதை நெடுநிறை தழிஇய

திருந்துவாள் வயவர் அருந்தவை துமித்த

படு புலாக் கமழும் ஞாட்பு”

(அகம்.89:9-14)

என்பது இப்பாடல் மூலம் புலனாகிறது.

பலாப்பழம் அளவாகச் சிறு சிறு முட்டைகளைக் கழுதைகளின் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு வணிகச்சாத்தர் ஊர்ப் பயணஞ் சென்றனர். இடைவழியில் சுங்கச் சாவடிகளில் சுங்கம் செலுத்தினார்கள். சுங்கச் சாவடிகளில் வில் வீரர்கள் காவல் இருந்தனர்.

“தடவுநிலைப் பலவின் முழு முதற்கொண்ட
 சிறுசளைப் பெரும்பழங் கடுப்ப மிரியல்
 புணர்ப்பொறை தாங்கிய விடுவாழ் நோன்புறத்து
 அணர்ச் செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
 வில்லுடை வைப்பின் வியங்காட்டு இயவின்” (பெரும்பாண்.77-82)

என இப்பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது.

கழுதைகள் உப்பு முட்டைகளைச் சுமந்து சென்றன.

“அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செருவின்
 உணங்குதிறம் பெயர்த்த வெண்கல் அமிழ்தம்
 குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளொர்த்துப்
 படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செ யாடவர்
 நீரைபரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக்
 குறைக்குளம் புதைத்த கற்பிறழ் இயவின்” (அகம்.207:1-6)

என்கிறது அகநானூறு.

நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த கடற்கரைப் பக்கங்களில் உண்டான உப்பை, முட்டைகளாகக் கட்டிக் கழுதைகளின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு மேற்கே உள்ள ஊர்களுக்கு வணிகர் சென்றனர்.

நீர்ப் போக்குவரத்து சாதனங்கள்

சங்க கால மக்கள் கடல் கடந்து வணிகம் செய்தனர் கடல் கடந்து வணிகம் செய்வதற்கு அம்பி, ப.:றி, மிதவை ஆகியவற்றைச் சாதனங்களாகப் பயன்படுத்தினர்.

ப.:றி

உள்நாட்டு வணிகத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டக் கலத்துக்குப் ப.:றி என்னும் பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ப.:றி எனும் கலத்தில் வெள்ளப்பை ஏற்றிச் சென்று விற்றனர்.

“வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி” (பட்டினம்.29)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

அம்பி

அம்பி என்னும் கலம் சிறிய மரக்கல வகையைச் சார்ந்தது. “அம்பி என்னும் சொல் அம்பு என்னும் சொல்லிலிருந்து திரிந்த ஒரு சொல்லாகும். அம்பி என்பதற்கு நீர் கடல் என்னும் பொருள்கள் உள்ளன. அம்பி என்னும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில்

அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது”⁶⁰ என விக்டர்.ராசமாணிக்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கியங்கள் வாயிலாக ‘அம்பி’ என்னும் கலனைப் பார்க்கும் போது அதன் உருவம் யானைக்கும், எருமைக்கும் ஒப்பிடப் பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. அக நானூற்றுப் பாடல்

“வெம்மை தண்டா எரிஉகு பறந்தலை
கொம்மை வாடிய இயவுள் யானை
நீர் மருங்கு அறியாது, தேர் மருங்கு ஓடி,
அறு நீர் அம்பியின் நெறிமுதல் உணங்கும்” (அகம்.28:15-18)

என்கிறது. இப்பாடலின் வாயிலாக உணவு கிடைக்காமல் உடலின் எடை குறைந்து நீர் வேட்கையினால் அலைந்து வழிகளிலே வீழ்ந்து கிடக்கும் யானைகளைப் போன்று தான் செல்லும் ஆற்றில் நீர் வற்றிப் போனதால் அந்த ஆற்று மணலில் கிடந்து உலருகின்ற தோணியைக் குறித்த செய்தியை அறிய முடிகின்றது. இவ்வரிகள் வாயிலாக அம்பி என்னும் கலன் யானை போன்று காணப்பட்டதாகவும், அது ஆற்று நீரைக் கடக்கப்பயன்பட்டதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

மீன்பிடித் தொழிலுக்கு ‘அம்பி’ என்னும் கலம் பயன்பட்டதை
“வடிக்கதிர் திரித்த வல் ஞாண் வெருவலை
இடிக்குறுற் புணரிப் பௌவத்து இருமார்
நிறையப் பெய்த அம்பி, காழோர்
சிறை அருங்களிற்றின், பரதவர் ஓய்யும்” (நற்.24:1-4)

எனும் நற்றிணை பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

திமில்

திமில் என்னும் கலம் சிறிய மரக்கல வகையைச் சார்ந்தது. “தமிழ்ப்பெருஞ்சொல் அகராதியில் திமில் என்னும் சொல்லுக்குக் கட்டுமரம், கலம் மற்றும் கப்பல் போன்ற பல பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன”⁶¹

‘திமில்’ என்னும் கலம் மீன் பிடிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாகச் சுறாமீன் வேட்டைக்கே அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

“வெந்திறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு
திமில் மேற்கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி
வாள் வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி
நிணம் பெய் தோணாயர் மணல் இழிதரும்
பெருங்கழிப் பாக்கம் கல்லெண வருமே
தோழி சொண் கண் தேரே” (நற்.111:5-10)

என்கிறது நற்றிணை மரங்களின் மேல் ஏறி நின்று மானினங்களை வேட்டையாடும் பொருட்டு வலிமையுடைய வேட்டுவச் சிறுவர் விரும்பி எழுந்தாற்போல மீன் பிடிக்கும் திமிலாகிய படகின் மேலேறிக் கொண்டு கடற்பரப்பினைக் கடந்து சென்றனர் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

தோணி

தோணி என்னும் கலம் ஒரே மரத்தில் குடைந்து செய்யப்பட்ட ஒரு கலமாகும். “தோணி என்னும் சொல் ‘தொள்’ என்னும் வினையிலிருந்து தோன்றியிருக்க வேண்டும். ‘தொள்’ என்பதற்குத் தமிழில் குழித்து எடுப்பது என்னும் பொருள் தருவதைக் காண முடிகிறது. ‘தொள்’ ‘தொடு’ என்னும் சொல்லாக மாறி அதிலிருந்து ‘தோடு’ ‘தோண்டு’ ‘தோணி’ என்னும் சொற்கள் உருவாகி இருக்க வேண்டும்.

“தொள் > தொடு > தோடு > தோண்டு > தோணி ஒரு மரத்திலிருந்து தோண்டி எடுக்கப்படும் கலமாகையால் அது “தோணி” என்னும் பதத்தைப் பெற்றுள்ளது”⁶² பெரிய மரக்கலங்களாலே கொண்டு வரப்பட்டப் பொருள்கள் சிறிய தோணிகளில் ஏற்றப்பட்டுக் கரைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டச் செய்தி புறநானூற்றுப் பாடலில்

“கலந் தந்த பொற் பரிசம்

கழித் தோணியான் கரைசேர்க் குந்து”

(புறம்.345:5-6)

என்றும்

“உழுத்து அதர் உண்ட ஓய்நடைப் பரவி

கடல் மண்டு தோணியின் படைமுகம் போழ”

(புறம்.299:2-3)

என்றும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பகைவருடைய படையினை ஊடுருவிச் செல்லும் குதிரைக்குக் கடல் நீரைக் கிழித்துச் செல்லும் தோணி உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் தோணி என்னும் கலம் குதிரை வேகம் போன்று மிக வேகமாகச் செல்லும் என்பது புலப்படுகிறது.

நாவாய்

பெருங்கடலில் ஓடும் பெரிய கலத்துக்கு ‘நாவாய்’ என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. புகார் துறைமுகத்தில் நிறுத்தப்பட்ட நாவாய்கள் அலைகளால்

தாக்குண்டு தறியில் கட்டப்பட்ட யானைகள் அசைவது போல் அசைந்தனவென்றும் அவற்றின் மீது காணப்பட்டப் பாய்மரத்தின் கொடிகள் பறந்தனவென்றும்,

“வெளில் இளக்கும் களிறு போலத்
தீம் புகார்த் திரை முன் துறைத்
தூங்கு நாவாய் துவன்று இருக்கை
மிசைக் கூம்பின் நகைக் கொடியும்” (பட்டினம்.172-175)

என வரும் பட்டினப்பாலை பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

நாவாய்கள் மேற்குத் திசையிலிருந்து வெண்மையான குதிரைகளையும் வடதிசையிலிருந்து சிறந்த பொருட்களையும் கொண்டு வந்தன என்று

“நீர்ப் பெயற்று எல்லைபோகி பால் கேழ்
வால் உளைப் புரவியொடு வடலளம் தருஉம்
நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப்படப்பை
மாடம் ஓங்கிய மணல் மலி மறுகின்” (பெரும்பாண்.310-312)

என வரும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலினால் அறிய முடிகிறது. நாவாய்கள் வணிகத்தின் பொருட்டு பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று வந்ததனை நற்றிணைப்பாடல் குறிக்கின்றது.

“வேறுபல் நாட்டிற் கால்வர வந்த
பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை” (நற்.295:5-6)

என வரும் பாடல் காற்றின் உதவியினால் நாவாய்கள் செலுத்தப்பட்டதையும் அவை வணிகத்தின் பொருட்டு பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று வந்த உண்மையும் புலப்படுகிறது.

வணிகர்கள் கடற்கரையில் இருந்து கொண்டு தங்களது நாவாய்களை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் எதிர்நோக்கி இருந்தனர்.

“தாம் வேண்டும் பட்டினம் எய்திக் கரைசேரும்
ஏழுநூ நாவாய் வரவு எதிர்கொள்வார்போல்” (பரி.10:38-39)

என வரும் பாடலால் இறக்குமதி செய்வதற்குப் பொருட்களைக் கொண்டு வரும் நாவாய்களை வணிகர்கள் எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்த செய்தியை அறிய முடிகின்றது.

கலம்

கலம் என்னும் பதம் தமிழில் ‘பாத்திரம்’ ‘அணிகள்’ ‘கப்பல்’ முதலியவற்றைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றது. ‘கலம்’ என்னும் படகு கடல் வணிகத்திற்குப் பயன்பட்டுள்ளதைக்

“கமழும் தாழை கானல் அம்பெரும் துறை
தன் கடல் படப்பை தன் நாட்டு பொருந்”

(பதிற்று.55:5-6)

எனும் பாடலின் வழிப்புலப்படுகின்றது.

கடல் வழியாக வேறு நாடுகளிலிருந்து கலம் எனப்படும் படகில் சீரிய பொன்னும் மணியும் முதலிய அணிகள் கொண்டு வரப்பட்டச் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

மதுரை காஞ்சியில்,

“விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சநர்
நனந்தலை தேஎத்து நன்கலன் உயம்மா”

(மதுரை.321-323)

எனக்கலம் என்னும் படகில் குதிரைகளை ஏற்றி வந்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாகக் கடலை விட ஆற்றுமுகம் மிகவும் ஆழம் குறைந்து காணப்படும். அந்த ஆற்றுமுகத்திற்குக் கலங்கள் வரவேண்டுமென்றால் பாயை மடித்து வைத்துவிட்டு பாரத்தையும் குறைத்தே வர வேண்டும். ஆனால் பாயையும் நீக்காமல் பாரத்தையும் குறைக்காமல் சோழ நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினம் புகாரில் காவிரி கடலோடு கலக்குமிடத்தில் பெரிய கலங்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து சரக்குகளைக் கொண்டு வந்து இறக்கின. இதனைப் புறநானூறு,

“ஒளித்த துப்பினை ஆதலின், வெளிப்பட
யாங்ஙனம் பாடுவர், புலவர்? கூம்பொடு
மீப்பாய் களையாது, மிசைப் பரந்தோண்டாது
புகா அர்ப் புகுந்த பெருங்கலந்தகா ஆர்
இடைப்புலப் பெருவழிச் செரியும்
கடல்பல் தாரத்த நாடு கிழ வோயோ”

(புறம்.30:10-15)

எனப் பாடுவதால் அறிய முடிகிறது.

கடற்கரையில் அமைந்துள்ள பெரிய வீடுகளின் மேலே ஏற்றப்பட்டிருக்கும் விளக்கு கலங்கள் கரையை வந்தடைய உதவின எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. வணிகத்தின் பொருட்டு கலங்கள் சிறப்பாகப் பயன்பட்டன.

வங்கம்

வங்கம் என்றழைக்கப்படும் கலமும் ஒரு பெரிய மரக்கலன் வகையே, “இக்கலம் வங்காள விரிகுடாப் பகுதியிலுள்ள கடல் வழியாகக் கீழை நாடுகளாகிய ஜாவா, சுமத்திரா, பர்மா, இலங்கை நாடுகளுக்கு வணிகத்தின் பொருட்டு சென்றிருக்க வேண்டும். வங்காள விரிகுடாக் கடலின் வழியாகவே இக்கலம் அதிகம்

பயன்படுத்தப்பட்டதால் இக்கலத்துக்கு வங்கம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்”⁶³ என்கிறார்.

காற்றின் துணையுடன் செலுத்தப்பட்டக் கலமாகிய வங்கத்தில் பிறநாடுகளிலிருந்து அரிய பொருள்கள் கொண்டு வரப்பட்டன.

இதனை

“அரும்கலம் தரீஇயர்நீர்மிசை நிவக்கும்

பெருட் கலி வங்கம் திசை திரிந்து” (பதிற்று.52:3-4)

என்றும்

“வாலிதை எடுத்த வளிதரு வங்கம்

பல்வேறு பண்டம் இழிதர பட்டினத்து” (மதுரை.536-537)

என்றும் இலக்கியப் பாடல் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

உலகமே கிளர்ந்து எழுகின்றதைப் போன்று அலைகளை உடைய பெரிய கடலில், இரவும் பகலும் ஓய்வின்றி வீசும் காற்றினால் வங்கம் நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு செல்லும், வங்கத்தைச் செலுத்தும் மாலுமி உயர்ந்த கரைப்பகுதியில் மாடத்தில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் கலங்களை விளக்கினைப் பயன்படுத்திக் கரை சேருகிறான் என்ற செய்தியினை

“உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்

புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீர் இடைப் போழ்,

இரவும் எல்லையும் அசைவின்று ஆகி

விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்

கோடு உயர் திணிமணல் அகன்துறை, நீகான்

மாட ஒள்ளி மருங்கு அறிந்து செய்ய” (அகம்.255:1-6)

என அகநானூறு பாடலின் வழி செய்தியினை அறிய முடிகிறது.

கடல் வணிகம் செய்வதற்கு அம்பி, திமில், ஓடம், பஃறி, தோணி முதலிய சிறிய மரக்கலம் முதல் நாவாய், கலம், வங்கம் முதலான பெரிய மரக்கலம் வரை சங்க கால மக்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்துள்ளன.

பண்டகசாலை

வெளிநாட்டு வணிகம் செம்மையாக நடைபெறுவதற்கு இன்றியமையாதவை பண்டகசாலைகள் உற்பத்திக்கும், நுகர்வுக்கும் இடையேயுள்ள கால இடைவெளியில் பொருள்களைச் சேமித்து வைக்க இப்பண்டக சாலைகள் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. இத்தகைய பண்டகசாலைகளில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிக்கான பொருள்கள் அளவற்ற

முறையில் வரம்பில்லாமல் வந்து குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் வரும்

“மலையலவும் கடலவும் மாண்பியம் தருஉம்
அரும்பொருள் அருந்தும்”

(பெருபாண்.67-68)

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகிறது. மலையில் விளையும் பொருட்களும், கடலில் உண்டாகும் பொருள்களும் அளவற்ற முறையில் நிலத்தின் மூலமாகவும், கப்பல்களின் வழியாகவும் வந்து குவிந்திருந்தன. இக்கருத்தையொட்டி ஞானசேகர் “பிற நாட்டிலிருந்து கடல் வழியாக இறக்குமதி செய்யப்பட்ட, நிமிர்ந்து விரைவாய் ஓடக்கூடிய குதிரைகளும், கரிய மிளகுப் பொதி மூட்டைகளும், குடகு மலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டச் சந்தனமும் அகிலும் இமயமலையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டப் பல வகையான மணிகளும் குமரிக் கடலில் எடுக்கப்பட்ட முத்துக்களும், கங்கை காவிரியில் விளைந்த பொருட்களும் இப்பண்டக சாலையில் குவிந்துள்ளன”⁶⁴ என்று குறிப்பிடுகின்றார். பல்வேறு பண்டங்கள் குவிந்திருக்கும் காட்சியானது கங்கை என்னும் பெரிய ஆறானது ஆயிரம் முகமாகக் கடலில் செல்வது போல அளந்து முடிவு காண முடியாத அளவிற்கு அரும்பண்டங்களோடு தேவருலகம் வந்து காண்பது போன்ற அழகுடன் விளங்கியது

“கங்கை அம் பேர்யாறு கடற்படர்ந்தா அங்கு
அளந்து கடை அறியா வளம் கெழு தாரமொடு
புத்தேள் உலகம் கவினிக் காண்வர”

(மதுரை.696-698)

என்ற மாங்குடி மருதனாரின் கூற்று வணிகர்களது தொழில் வளத்தினைக் காட்டுகிறது அக்காலத்தில் பண்டகசாலையில் பாதுகாக்கப்பட்ட அரிய பொருள்களைப் பிறர் கவராமல் காக்கும் பொருட்டு காவலர்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களது தோற்றம் பற்றிப்

“பொருகனை தொலைச்சிய புண்தீர் மார்பின்
விரிவுவரிக் கச்சின் வெண்கை ஒள்வாள்
வரை ஊர் பாம்பின், பூண்டு புடை தூங்க
சுரிகை நுழைந்த சுற்று வீங்கு செறிவு உடை
கருவில் ஓச்சிய கண் அகன் எறுந்தோள்
கடம்பு அமர் நெடுவேள் அன்ன மீளி
உடம்பிடித் தடக்கை ஓடா வம்பலர்”

(பெரும்பாண்.70-76)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்காவலர்கள் களவின் தொழிலை ஆளும் தன்மையை உணர்ந்து, தம் உயிருக்கு உறுதி எண்ணாமல் நள்ளிரவுப் பொழுதிலும் காவலில் சிறந்து விளங்கிப் பணியை விருப்பத்துடன் ஆற்றியதை,

“நூல் விழிப் பிழையா நுணங்கு நுண் தேர்ச்சி
 ஊர் காப்பாளர் ஊக்கருங்கணையினர்
 மழை அமையத்த உற்ற அரை நாள் அமயமும்
 அசைவில் எழுந்து நயம் வந்து வழங்கலின்” (மதுரை.646-649)

என்ற மாங்குடி மருதனாரின் கூற்று உறுதி செய்கின்றது. மன்னர்கள் அமைத்திருந்த காவல்படை சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருந்திருக்கின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சுங்கம் கொள்வோர்

உள்நாட்டு வணிகத்தாலும், வெளிநாட்டு வணிகத்தாலும் ஒரு நாட்டிற்கு வரிகள் அதிகமாகக் கிடைத்து வந்துள்ளன. வரி என்ற சொல் இறை என்பதைக் குறிக்கின்றது. மக்கள் செலுத்திய வரியும், வணிகர் கொடுத்த வரியும் அரசனுக்கு உரிதான வரியாகும். உள்நாட்டு வணிகர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று வணிகம் செய்துள்ளனர். அவர்கள் சென்ற வழிகளில் சுங்கச் சாவடிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவரவர் எடுத்துச் சென்ற பொருள்களுக்கேற்பச் சுங்கம் வசூலிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என அறிய முடிகிறது. உள்நாட்டு வணிகரிடம் சுங்கம் வாங்குதல் வழக்கில் இருந்து வந்ததைச்

“சாத்தொடு வழங்கும்
 உல்குடைப் பெரு வழி” (பெரும்பாண்.80-81)

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகிறது. “தரைவழியாக வாணிகம் செய்த வாணிகக் குழுவிற்குச் ‘சாத்து’ என்பது பெயராகும். சாத்து என்பது தமிழ் மரபிற்கு உரிய சொல். சாத்தன் என்ற பெயர் சாத்திற்குத் தலைவன் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. நில வாணிகத்தார் பாதுகாப்பும் உதவியும் நோக்கி எப்பொழுதும் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று வந்தனர். அக்கூட்டத்திற்குச் சாத்து என்பது பெயராகும்”⁶⁵ என ஞா.தேவநேயன் கூறியுள்ளார் காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரைத் துறைமுகத்தில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யும் பண்டங்களுக்கு எல்லாம் சுங்க அதிகாரிகள் சுங்கம் வசூலித்துள்ளனர். பண்டக சாலையில் குவிந்திருந்த பண்டங்களுக்கெல்லாம் வரி விதித்து வந்த செய்தியைக்

“காய் சினத்த் கதிர் செல்வன்
 தேர் பூண்ட மாசுபோல
 வைகல் தொறும் அசைவின்றி
 உலகு செயக் குறைபடாது” (பட்டினம். 122-125)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்காலத்தில் உள்நாட்டு வணிகத்தாலும் வெளிநாட்டு வணிகத்தாலும் ‘சுங்கம்’ கிடைத்துள்ளது. கடல் வணிகத்திற்குரிய ஏற்றுமதி இறக்குமதி பொருள்களில் வாயிலாக ‘உல்கு’ மிகுதியாகக் கிடைத்து அரசருக்கும் பெருவருவாயை ஈட்டித் தந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

எட்டிப்பட்டம்

வணிகத்துறையில் எத்தகைய துன்பங்கள் இருந்தாலும் அக்காலத் தமிழ் வணிகர், வணிகத்தொழிலை அயல்நாடுகளோடு தரைவழியாகவும், கடல்வழியாகவும் சென்று நடத்திப் பொருள் ஈட்டினார்கள். ‘திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு’ என்பது தமிழர் வாக்கு. சேர, சோழப், பாண்டியராகிய தமிழரசர்கள் வணிகரை ஊக்குவித்தனர். வணிகத்தில் பெருஞ்செல்வத்தை ஈட்டின மாசாத்துவர்களுக்கும், மாநாயகர்களுக்கும் எட்டிப்பட்டமும், எட்டிப்பூவும் அளித்துச் சிறப்பு செய்தார்கள். எட்டிப்பூ என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட தங்கப் பதக்கம் போன்ற அணி பெரும் பொருள் ஈட்டிய வணிகச் செல்வர்களுக்கு எட்டிப்பட்டம் அளிக்கும்போது இப்பொற்பூவையும் அரசர் அளித்தனர். எட்டிப்பட்டம் பெற்ற வணிகரைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.

“எட்டி சாயலன் இருந்தோன் தனது
பட்டினி நோன்பிகள் பலர் புகு மனையில்”⁶⁶

என்கிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்த தருமத்தன என்னும் வணிகன் பாண்டிநாட்டு மதுரைக்குப் போய் அங்கு வணிகஞ்செய்து பெரும் பொருளைச் சேர்த்தான். பாண்டிய அரசன் அவனுக்கு எட்டிப்பட்டமும், எட்டிப் பூவும் அளித்து சிறப்புச் செய்தான் என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

“வாணிக மரபின் வருபொருள் ஈட்டி
நீள்நிதிச் செல்வனாய் நீணில வேந்தனில
எட்டிப்பூப் பெற்று இருமுப்பதிறியாண்டு
ஓட்டிய செல்வத்து உயர்ந்தோன் ஆயினான்”⁶⁷

என வணிகத்தில் சிறப்புப் பெற்றவர்களுக்கு எட்டிப் பட்டமும் பூவும் அளித்து சிறப்பித்தமை புலனாகிறது.

முடிவுரை:

சங்க கால மக்களின் பொருளியல் வாழ்விற்கு முக்கிய பங்கு வகித்தது. வணிகம் மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதில் தன்னிறைவு கண்டபின் சமூகத்தின் அடுத்த நிலை வளர்ச்சியானது வணிகத்தை நோக்கி நகர்ந்தது.

ஓரிடத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களைத் தேவையுள்ளவர்களிடம் கொண்டு சென்று அதற்கு ஈடாக அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களைப் பெற்றுப் பண்டமாற்று முறையில் வணிகம் செய்தனர்.

வணிகம் இரண்டு வகையாக அமைந்தது அவை உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம். உள்நாட்டு வணிகம் பண்டமாற்று முறையில் பெரும்பாலும் அமைந்தது.

வெளிநாட்டு வணிகம் கடல் வழியாக நடைபெற்றது. வெளிநாட்டு வணிகம் சிறப்பாக நடைபெறத் துறைமுகங்கள், சிறப்பான காரணியாக அமைந்தன.

கிறித்து பிறப்பதற்கு முன்னரே தமிழக மக்கள் கடல் கடந்து அயல்நாட்டவருடன் வணிகம் செய்ததற்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும் வெளிநாட்டு வணிகச் செய்தியினைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் மற்றும் தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய வெளிநாட்டவர் குறிப்புகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

உள்நாட்டு வணிகத்திற்கு அத்திரி, குதிரை, கழுதை, மாட்டுவண்டி ஆகியவை போக்குவரத்து சாதனமாகப் பயன்பட்டுள்ளன.

வெளிநாட்டு வணிகத்திற்குப் பஃறி, அம்பி, திமில், தோணி ஆகிய சிறிய மரக்கலன்வகைகளும், நாவாய், வங்கம், கலம் போன்ற பெரிய மரக் கலன் வகைகளும் பயன்பட்டுள்ளன.

வணிகர்கள், பன்மொழிப் புலமை பெற்று அறநெறி தவறாமல் வணிகம் செய்துள்ளனர்.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதிக்குச் சுங்கச் சாவடிகள் அமைக்கப்பட்டு வணிகர்களிடம் வரியைப் பெற்றுள்ளனர்.

வணிகத்தைச் சிறப்பாகச் செய்த வணிகர்களுக்கு எட்டிப்பட்டமும், எட்டிப்பூவும் வழங்கப்பட்டமை சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாகத் தெளிவாகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கலைக்களஞ்சியம்	ப-196
	(தொகுதி -9
2. இ.மா.கோபால் கிருஷ்ணன், மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி	ப. 78
3. மறைமலை அடிகள், முற்கால பிற்கால புலவர் வாழ்க்கை	ப. 38
4. ஓளவை துரைசாமி, செம்மொழி புதையல்	ப. 181
5. Edgar, Thurston , Castes and Tribes of South India	Page - 32
6. பரிபாடல் திரட்டு	பா-1
	வ-25
7. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்	நா.16
8. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்	ப. 126
9. பிங்கல நிகண்டு,	சூ-774
10. நச்சினர்கினியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் மரபியல்	நா.78
11. ஜார்ஜினா பீட்டர், சொந்தத் தொழிலும், சுய மூலதனமும்	ப. 273
12. மேலது.,	ப. 180
13. மு.சண்முகப்பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்	ப. 31
14. சிலம்பு, புகார் காண்டம் இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை வரி	111, 112
15. குறள் எண்	120
16. குறள் எண்	118
17. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு	ப. 91
18. சிலம்பு, புகார்காண்டம் இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை வரி	196
19. மேலது	612
20. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்	ப. 113
21. சிலம்பு, புகார் காண்டம், கடலாடு காதை வரி	128
22. மேலது	135
23. வேளாளர் புராணம், நகரப்படலம்,	41
24. சிலம்பு, புகார்காண்டம், இந்திரவிழவு ஊர் எடுத்த காதை வரி	14-15
25. இரா.மோகன் (உ.ஆ) பெரும்பாணாற்றுப்படை	ப. 290
26. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, சங்க காலத்து பிராமிக் கல்வெட்டுகள்	ப. 57
27. ஓ.இரா.கிருஷ்ணசாமி, தொழிலமைப்பும் நிர்வாகமும்	ப. 1
28. அ.தட்சணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்	ப. 95
29. நச்சினர்கினியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்	ப.11
30. பா.ஜெயக்குமார், தமிழகத் துறைமுகங்கள்	ப.27
31. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, பழந்தமிழர் வாணிகம்,	ப.70
32. பா.ஜெயக்குமார், தமிழகத் துறைமுகங்கள்,	ப.31
33. மேலது	ப.37
34. மேலது	ப.42
35. மேலது	ப. 44

36. சி.க.சிற்றம்பலம், பண்டைய தமிழகம்	ப. 222
37. முனைவர் கா.ராஜபாண்டி தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம்	ப.89
38. மேலது	ப.90
39. மயிலை, சீனி.வேங்கடசாமி பழந்தமிழர் வாணிகம்	ப. 80
40. ந.மு.வேங்கடசாமி நாடார் (உ.ஆ) சிலம்பு, ஊர் காண் காதை வரி	106-112
41. மேலது	5:10-12
42. மேலது	6:43
43. மயிலை,சீனி.வேங்கடசாமி பழந்தமிழர் வாணிகம்	ப. 50
44. டாக்டர்.சி.பாலசுப்பிரமணியன், சங்கஇலக்கியம்	ப. 163
45. எஸ்.கிருஷ்ணன், பழந்தமிழ் வணிகர்கள்	ப. 68
46. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி பழந்தமிழர் வாணிகம்	ப. 57
47. நா.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல்	ப. 166
48. டாக்டர்.சி.பாலசுப்பிரமணியன், சங்கஇலக்கியம் சில பார்வைகள்	ப. 166
49. டாக்டர்.கே.கே.பிள்ளை., தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்	ப. 56
50. அ.தட்சிணாமூர்த்தியும், தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்	ப 35
51. ஒளவை துரைசாமி, செம்மொழிப்புதையல்	ப.108,109
52. சிலம்பு, புகார் காண்டம், அந்தி மாலைச் சிறப்பு செய் காதை வரி	38
53. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்தப்பாட்டு ஆராய்ச்சி	ப. 659
54. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, பழந்தமிழர் வாணிகம்	ப. 23
55. ந.மு.வேங்கடசாமி நாடார் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம்	ப. 154
56. டாக்டர்.கே.கே.பிள்ளை., தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்	ப. 51
57. மேலது	ப. 61
58. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி பழந்தமிழர் வாணிகம்	ப. 23
59. சிலம்பு கடலாடு காதை அடி -	119
60. ரா.விக்டர் ராசமாணிக்கம், லே.கா.அருள்ராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் கலங்கள்	ப. 23
61. மேலது	ப. 24
62. ரா.விக்டர் ராசமாணிக்கம், லே.கா.அருள்ராஜ், சங்க இலக்கியத்தில் கலங்கள்	ப. 28
63. மேலது	ப. 36
64. ஞானசேகர் வாணிகமும், வர்த்தகமும்	ப. 57
65. தேவநேயன் தமிழர் வரலாறு	ப. 76
66. ந.மு.வேங்கடசாமி நாடார் (உ.ஆ) சிலம்பு, அடைக்கலகாதை வரி	163-164
67. ந.மு.வேங்கடசாமி நாடார் (உ.ஆ) மணிமேகலை, சிறைசெய்காதை	பா.22:111-114

இயல் - 3

சங்க இலக்கியத்தில்

தொழில்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள்

முன்னுரை

சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைவது தொழில். தன் தேவையினை நிறைவு செய்ய, மக்களின் நுகர்வு சக்தியின் தேவையை ஈடு செய்ய, பிறநாட்டு தொழில் நுட்பத்தையும், தொழில் துறையையும் சார்த்திருத்தல் நாட்டின் சிறந்த பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதாக அமையாது. நாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பிற நாடுகளிடம் கையேந்தி நிற்கும் நிலைக்கு ஆளாகக் கூடாது. இவ்வகைச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுவித்து மேம்பாடு அடைய, தொழில் துறை வளர்ச்சி இன்றியமையாததாகிறது. தொழிலின் மூலம் பல்வகைப் பொருள்களைக் கண்டறியவும், உற்பத்தி செய்யும் திறனை அதிகரிக்கவும் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளவும், சமூகம் எளிதில் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறது. அவ்வகையில் சங்க காலச் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியின் முக்கிய காரணியாக அமையும் தொழில்களைப் பற்றிக் காண்பதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

தொழில் - சொல்வரையறைகள்

தொழில் என்பதற்குக் காலந்தோறும் பலவகையான விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. Profession, Action, Work, எனும் சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் தொழிலைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றன. மேலும் தொழில் எனும் சொல்லுக்குரிய குறிப்பிடத்தக்கக் கருத்து.

1. “தொழில் - ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்றும் உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிபம், விச்சை, சிற்பம்”¹ என அபிதான சிந்தாமணி குறிப்பிடுகின்றது.
2. “தொழில் - 1. கிரியாசக்தி, 2.செயல், 3.தந்திரம், 4.பொருளினது புடைப்பெயர்ச்சி, 5.வேலை”² எனத் தமிழ் சொல்லகராதி குறிப்பிடுகின்றது.
3. தொழில் - தொழில் பணம் சம்பாதிப்பதற்காகச் செய்யும் வேலை Profession, Occupation என்றும் மேலும் மனித உழைப்பையும் இயந்திரங்களையும் பயன்படுத்தி வர்த்தக ரீதியில் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்யும் செயல்”³ என்று க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகின்றது.

வாழ்வியற் களஞ்சியம், “உற்பத்திக் காரணிகள் என்று கூறப்படும் ஆக்க வளங்களுள் (Productive resource) உழைப்பு (Labour) என்பது ஒன்றாகும். பொதுக் கண்ணோட்டத்தில் உழைப்பு என்ற சொல் மனிதனின் அறிவுகான இயல்பான உடல் உழைப்பைத் தான் குறிக்கும். ஆனால் இன்றைய துறையில் மனிதனின் உடலும் உள்ளமும் ஒன்றாக உழைக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. எனவே பொருளியல்

வழியில் உழைப்பு என்பது மனிதனின் உடல் சார்ந்த, மனஞ்சார்ந்த திறம் பெற்ற, திறம் பெறாத உற்பத்தி முயற்சிகளைக் குறிக்கும் இம்முயற்சிக்குப் பரிசாக அளிக்கப்படும் ஊதியம் கூலியாகும்”⁴ என விளக்குகிறது.

பேராசிரியர் மார்சல் “உழைப்பு என்பது மூளையையோ, உடலையோ, முழுவதுமாகவோ, பகுதியாகவோ வருத்தி ஏதேனும் ஒன்றைப் படைப்பதற்குச் செய்கின்ற செயல்களைக் குறிக்கும்”⁵ என்று வரையறை செய்கிறார்.

தொழில் என்பதற்கு அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியம் போன்றன விளக்கமளிக்கின்றன. எனவே, தொழில் என்பது மனிதன் தன் உடலுழைப்பைப் பயன்படுத்தி வருமானம் பெறுவதற்காகச் செய்யும் செயல் என்பது புலனாகிறது.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் தொழில்கள்

தமிழ்மொழியில் கிடைத்திருக்கும் நூல்களுள் பழமையானது தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியர் காலத்து மக்களின் நாகரிகமும் பண்பாடும் அவருடைய நூலால் நன்கு விளங்குகிறது. தொல்காப்பியத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், அடியோர், வினைவலர் போன்ற மக்களின் பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொழிலைச் சிறப்புறச் செய்து வந்துள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் கருப்பொருளின் மூலம் ஐந்திணை மக்களின் தொழிலை விளக்குகிறார்.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவெ மொழிப”⁶

என்ற நூற்பாவின் வழியாக, தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் என இவை அனைத்தும் கருப்பொருளாகும் என்கிறார். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய கருப்பொருள் விளக்கத்தில் ‘செய்தி’ என்பது தொழில் என்று குறிப்பிட்டுள்ளதையும் இந்நூற்பா மூலம் அறிய முடிகிறது.

“முல்லை – செய்தி – நிரைமேய்த்தல்
குறிஞ்சி – செய்தி – தேனழித்தல்
பாலை – செய்தி – ஆறலைத்தல்
மருதம் - செய்தி – உழவு
நெய்தல் - செய்தி – மீன்பிடித்தலும் உப்பு விளைத்தலும்

என்ற உரையின் வழி தொல்காப்பியர் காலத்தில் ‘செய்தி’ என்பது தொழிலைக் குறித்து நிற்பதை இளம்பூரணர்”⁷ உரையின் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் ‘செய்தி’ என்பது தொழில் என்று உரை கூறுகின்றனர்.

“பெயரும் வினையும் என்று ஆ இருவகைய

திணைதொறும் மரீஇய திணை நிலைப்பெயரே”⁸

என்கிறது நூற்பா ஒருவர் வாழும் திணையை வைத்தே அவருக்கு இருவகையான பெயர்கள் சுட்டப்படுகின்றன. அவை குலப்பெயரும், தொழிற்பெயரும் என இருவகைப்படும் பெயர் – திணை வாழ் மக்கட்கு உரியபெயர் வினை – திணைக்குரியவர் ஆற்றும் தொழிலால் குறிப்பிடும் பெயர்

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”⁹

இங்கு ‘ஆயர்’ எனும் சொல் ஆடு வளர்க்கும் தொழில் செய்வோரையும், வேட்டுவர் எனும் சொல் வேட்டைத்தொழில் செய்வோரையும் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் இந்நூற்பா தொல்காப்பியரின் வரிசைத்தேர்வு முறையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. ஆயர் வேட்டுவர் ஆடு உத் திணைப்பெயர் என்பது தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பு வழக்கிலிருந்த திணை நிலைப்பெயர்கள். “ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே’ என்பது தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த பெயராகும்”¹⁰ இந்நூற்பா மூலம் இரண்டு செய்திகள் புலனாகின்றன. ஒன்று ஆயர், வேட்டுவர் ஆகிய திணை நிலைப் பெயர்கள் முறையே முல்லை. குறிஞ்சி சமூக அமைப்பையும் கிழவர் மருதச் சமூக அமைப்பையும் குறியீடுகளாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

“ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங்காலை

ஆனா வகைய திணை நிலைப் பெயரே”¹²

என்று மற்றத் திணைத் தொழில்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார் உழவர், உழத்தியர் என்று உழவுத்தொழில் மருத நிலத்தின் கண்ணும், வேட்டை மற்றும் காட்டுப் பொருளாகிய மரங்கள், மருத்துவக் குணம் கொண்ட செடிகள், தேன் சேகரித்தல் போன்ற தொழில்கள் குறிஞ்சி நிலத்தின் கண்ணும் மற்றும் மீன்பிடித்தல் உப்பு தயாரித்தல் போன்ற தொழில்கள் நெய்தல் நிலத்தின் கண்ணும் நிகழ்க் கூடிய தொழில்கள் குறித்து பெறப்படும் செய்திகளாகும். மேலும் புறத்திணை நூற்பாவில் தொல்காப்பியர்,

“அறுவகைப் பட்ட பார்பனப் பக்கமும்

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்

இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாலிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபில் பொருநம் கண்ணும்
ஆணை நிலை வகையோடு ஆங்கெழு வகையால்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்”¹³

என அறுவகையான தொழில்களையுடைய பார்ப்பனப் பகுதி பற்றியும் ஐந்து வகையான தொழில்களையுடைய அரசர் பற்றியும் ஆறு வகைத் தொழில்களை உடைய வணிகர், வேளாளர் பற்றியும் கூறுகின்றார். ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பவை அந்தணர்குரிய அறுவகைத் தொழில். ஓதல், வேட்டல், ஈதல் காத்தல், தண்டம் என்பவை அரசர்க்குரிய ஐவகைத் தொழில். ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழுதல், நிரைகாத்தல், வணிகம், என்பவை வணிகர்குரிய தொழில். ஓதல், ஈதல், உழுவு, நிரைகாத்தல், வணிகம் ஏனையோர்க்கு உதவுதல் என்பவை வேளாளருக்குரிய அறுவகைத் தொழில். நால்வகைப் பிரிவுப் பற்றியும் அவர்கள் செய்த தொழில்கள் பற்றிய குறிப்பையும் தொல்காப்பியரின் நூற்பா வழி அறிய முடிகிறது.

இன்னார் தொழில் இன்னது என்று கூறுமளவிற்குப் பண்டைத் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொழிலைச் சிறப்புறச் செய்து, பல்வகைத் தொழிலையும் முன்னேற்றச் செய்து சிறப்புடன் வாழ்ந்தனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள்

சங்க காலத்தில் பல்வேறு வகையான தொழில்கள் காணப்பட்டன. வேளாண்மை, வணிகம், நெசவு, கால்நடை வளர்ப்பு, மீன் பிடித்தல், உப்பெடுத்தல், கட்டடத் தொழில், வளையல் தொழில், மண்பாண்டத் தொழில், தச்சுத்தொழில், வேட்டையாடுதல், உலோகத்தொழில், கைவினைப்பொருட்கள் தயாரித்தல், தோல்பொருள் தயாரித்தல், முத்தெடுத்தல் முதலிய தொழில்கள் முதன்மைத் தொழில்களாகக் காணப்பட்டன. தொழில்களுக்கு ஏற்ப தொழில் புரிபவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அதாவது தொழில் பிரிவுகளும் காணப்பட்டன. இதனை “அந்தணர், அரசர், அளவர், இடையர், உப்பு வணிகர், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பர், கடைச்சியர், கம்மியர், களமர், கிணைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர், குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசகர், தச்சர், துடியர், தேர்ப்பாகர், நுளையர், பரதவர், பறையர், பாடினி, பாணர், பாணிச்சி, புலையர், பூண்செய் கொல்லர், பூவிலைப்பெண்டு, பொருநர், மடையர், மழவர், மறத்தியர், மறவர், மோரியர், பவனர், யாழ்ப்புலவர், யாணைப்பாகர், யாணை வேட்டுவர், வடவடுகர், வண்ணாத்தி, வணிகர், வலைநர், வேடர் என அக்காலத்தில் காணப்பட்டனர்”¹⁴ என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர், இதன் மூலம் பல்வேறு

தொழில் புரிபவர்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் தொழிலின் தன்மையைப் பொறுத்து,

மலைசார் தொழில்கள்
நிலம் சார் தொழில்கள்
கடல் சார் தொழில்கள்
கைவினைத் தொழில்கள்
பிற தொழில்கள்
கலைத் தொழில்கள்

எனத் தொழில்களைப் பிரிக்க முடிகிறது.

மலை சார் தொழில்கள்

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையும் மலை சார்ந்த இடமாக அமைந்தது குறிஞ்சி நிலப் பகுதியாகும். “குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய மக்கட் பெயரை நச்சினார்கினியர், கானவர், வேட்டுவர், குறவர், இருளர், குன்றுவர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர், குன்றுவித்தியர், ஏனைப் பெண்பாற் பெயர் என்பதால் இருளச்சி என்று குலப்பெயராகவும், வெற்பன், சிலம்பன் பொருப்பன் கொடிச்சி என்று உரிப் பொருட்குரிய தலை மக்கட் பெயராகவும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவர்”¹⁵ குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டைத் தொழில் புரிவோராகவும், தினைப் பயிரிடுவோராகவும் இருவகைப் பிரிவினை உடையவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

குறிஞ்சி நிலம் வன்புலமாக இருந்ததால், இயற்கையில் கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்தல், வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தல் மலை விவசாய முறையில் உணவு உற்பத்தி செய்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்தனர்.

உணவு சேகரித்தல்

குறிஞ்சி நிலம் மலை சார்ந்த இயற்கை வளம் நிறைந்த பகுதியாக இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டும், இயற்கையில் காணப்படும் விலங்கு பறவைகளை வேட்டையாடியும் உணவு சேகரித்துள்ளனர்.

இயற்கை வளத்தைப் பயன்படுத்துதல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் உணவுப் பொருட்கள் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடாமல் மிகுதியாகக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. மூவேந்தர்களின் ஆட்சிப் பரப்பில் உழவுத் தொழில் செழித்து வளர்ந்த சூழலில் குறுநில மன்னர்கள் ஆளும் மலைப்பகுதியில் அத்தகைய சூழல் காணப்படவில்லை. எனின், பொருளாதார நிலையில் பிற நாட்டவர்க்குக் கட்டுப்பட்டு வாழும் நிலை மலை வாழ் மக்களிடம் காணப்படவில்லை.

கபிலர் பாரியினுடைய பறம்பு மலையின் செல்வ வளத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, மூங்கிலிருந்து பெறப்பட்ட அரிசி, பலாப்பழம், கொடி வள்ளிக் கிழங்கு, தேன் போன்ற உணவுப் பொருட்களை மக்கள் உழாமலே பெற்றுள்ளதாகக் கூறுவர் இதனை,

“உழவ ருழாதன நான்குபயனுடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை வெதிரி எனல்விளையும்மே
இரண்டே தீஞ்சுளைப் பலவின் பலமுழ்க்கும்மே
முன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
நான்கே அணிநிற வோரி பாய்தலின்
திணிநெடுங் குன்றந்தேன் செரியும்மே” (புறம் - 109 : 3 -8)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. பாறைகளின் மீது நெல் சிதறிக் கிடத்தலும், பெரிய சுளைகளில் மாம்பழங்கள் முதலிய பழங்கள் உதிர்த்திருத்தலும், சுளைகளின் அருகே பலாமரத்து முற்றிய பழம் வெடித்துச் சிதறலும் மலைப்பகுதியில் இயல்பாகக் காணக் கிடைக்கும் இயற்கை வளமாகும். இதனைக் குறிஞ்சி நில மக்கள் சேகரித்தனர்.

“சேனுயர்ந் தோங்கிய வானுயர் நெடுங்கோட்டுக்
கோடை வெவ்வளிக் குலமரும் புல்லிலை
புல்லிலை வெதிரே நெல்விளை காடே” (அகம். 397 : 14 – 16)

என முதுவேனிற காலத்திலும் மூங்கில் நெல் விளைந்த காட்டுப் பகுதிகள் மலைகளில் காணப்படுவதால், இயற்கையாகக் கிடைக்கும் மூங்கில் நெல்லைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பது தெரிகின்றது.

பலா சேகரித்தல்

பலாச்சுளைகள் சேகரித்துக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதையும், அதன் கொட்டைகள் உணவு பொருட்களாகப் பயன்பட்டிருப்பதையும், சுளைகளின் உள்ளேயிருக்கும் கொட்டைகளை எடுக்கக் கன்றுகளை ஓடவிட்டு வெளியே எடுத்திருப்பதையும்,

“வண்கோட் பலவின் சுளைவிளை தீம்பழம்
உண்டுபடும் மிச்சில் காழ்பயன் கொண்மார்
கன்று கடா வுறுக்கும் மகாஅ ரோதை” (மலைபடு. 336 – 339)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தேனெடுத்தல்

மலைப்பகுதியில் தேன் மிகுதியாக இருந்துள்ளதால் குறிஞ்சி நில மக்கள் தேனெடுத்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். உயர்ந்த இடத்திலுள்ள தேனை எடுப்பதற்கு ஒற்றை மூங்கிலைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைக்,

“கலை கையற்ற காண்புஇன் நெடுவரை

நிலை பெய்து இட்ட மால்புநெறியாக”

(மலைபடு :315 – 316)

எனும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. மலைத்தேனைப் ‘பெருந்தேன்’ என்று கூறியுள்ளனர். தேனைக் குறவர் எடுக்கும் செய்தியை,

“அறை உறு தீம் தேன் குறவர் அறுப்ப”

(அகம். 322 : 12)

என்னும் பாடலடியால் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

கிழங்கு அகழ்தல்

கிழங்கு வகைகளில் “வள்ளிக்கிழங்கு”

(புறம் . 109 : 6)

சேப்பங்கிழங்கு, கூவைக்கிழங்கு, போன்ற கிழங்குகள் சேகரிக்கப்பட்டன. குறவர் மலை நிலத்தில் கிழங்கு அகழ்வர். அதனால் அவ்விடங்களில் குழிகள் காணப்பட்டதை,

“அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை கானவர்

கிழங்ககழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கை”

(ஐங். 208 : 1.2)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

புல்லரிசி சேகரித்தல்

கோடைக் காலத்தில் வறண்ட நிலங்களில் சிதறிய விதைத்து முளைத்து அறுவடை செய்யப்படாத உணவாகிய சிறு புல்லரிசியை எறும்புகள் தம் அனைகளில் சேகரித்து வைத்தன. அவற்றை வேடர்கள் பறித்துக் தங்களது உணவாகக் கொண்டுள்ளனர். இதனைக்,

“கோடை நீடலின் வாடுபுலத்துக்க

சிறுபுல் உணவு நெறிபட மறுகி

நுண்பல் எறும்பி கொண்டளைச் செரித்த

வித்த வல்கி வீங்கு சிலை மறவர்”

(அகம். 377 : 1 – 4)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வேட்டைப் பொருள் கிடைக்காத பொழுதும், கோடைக் காலத்தில் பயிர்த்தொழில் செய்யமுடியாத போதும் ஏறும்புகள் சேகரித்து வைத்த புல்லரிசியைக் சேகரிக்கும் நிலை மலைப்பகுதியில் காணப்படுகிறது.

குறிஞ்சி நில மக்கள் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்து உணவாதாரத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். “காட்டில் உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்த பெண்களே விவசாயத்தைக் கண்டுபிடித்தனர் எனலாம். ஆதலின் ஆதி விவசாயி பெண்களே என்பதும் இதன் மூலம் விளங்குகிறது. ஆதிகாலச் சேகரிப்பு, தொடங்கி நீர்ப்பாசன வேளாண்மை ஏற்படுவதற்கு முன்புவரை பெண்களே பொருளாதாரத்திற்கு அடித்தளமாய் விளங்கினார்கள்”¹⁶ என்பர், பக்தவத்சல பாரதி

வேட்டைத் தொழில்

குறிஞ்சி நிலமக்களின் உணவு சேகரிப்பில் வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் முறையானது பழங்காலந் தொட்டு இன்று வரை நடைபெறும் ஒரு நிகழ்வு. “பண்டைய மனிதனின் முதல் தொழிலாக வேட்டையாடுதலையே மேற்கொண்டான்”¹⁷ என்பார் மானிடவியலாளர்.

வேட்டைத் தொழில் செய்பவர் தோற்றம்

“பலியோலிதிக் காலத்திலும் (பழங்கற்காலம்) நியோலிதிக் காலத்திலும் (இடைக்காலம்) சங்க இலக்கியங்களிற் கூறப்படும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, நிலமக்கள் வாழ்ந்தனர். இவர்களே தமிழ் நாட்டின் மிகப்பழமை மூதாதையர் ஆவர். இவர்கள் நாடோடி இனத்தவராகவும் இடம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்களாகவும் இருந்தனர்”¹⁸ என்று வரலாற்றாசிரியர் சி. மௌனசுரு குறிப்பிடுகின்றார். வேட்டைத் தொழில் செய்யும் வேடுவர்கள் வேட்டைச்சென்ற காட்சியைக் கபிலர்.

“செம்பொறிக் கேற்ற வீங்கிறைத் தடக்கையின்

வண்ண வரிவில் லேந்தி அம்பு தெரிந்து

நுண்வினைக் கச்சைத் தயக்கறக் கட்டி

இயலணப் பொலிந்த ஈகை வான்கழல்

துயல் வருந் தோறு திருந்தடிக் கலாவ”

(குறிஞ்சி. 123 – 128)

என்று குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் சித்தரித்துள்ளார். செவ்விய இலக்கணத்தோடு கூடிய பூண்இறுகிப் பெரிய முன்கையில் வண்ணத்தையுடைய கட்டப்பெற்ற வில்லை ஏந்தியிருந்தான். கையில் ஆராய்ந்து தெரிந்தெடுத்த அம்பினைக் கொண்டிருந்தான். தொழில் திறமையமைந்த கச்சையோடு கூடிய சேலையை அசையாதபடி இறுக்கமாகக்

கட்டியிருந்தான். இயற்கை அழகால் பொலிவு பெற்ற கால்களில் உயர்ந்த பொன்னாலாகிய வீரக்கழலை அணிந்திருந்தான். அக்கழல் அவன் அடி எடுத்து வைக்குந்தோறும் மேலும் கீழும் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

வேட்டைக்குச் செல்வோர் அதற்குத் தேவையான கருவிகளுடன் செல்லுதல் இயல்பு என்பதை அறிய முடிகிறது. வேட்டைத் தொழில் செய்யும் முறைகள் மலைகள் மற்றும் காடுகள் சூழ்ந்த பகுதிகளில் குறவர் வேட்டைக்குச் சென்று விலங்குகளைத் தேடித் திரிவர் இவர்கள் வேட்டைக்குத் தனித்துச் செல்லாது பலரும் சேர்ந்து வேட்டை நாயுடன் செல்வதே வழக்கமாகும். அவ்வாறு சென்று வேட்டையாடும் பொழுது அவர்கள் பிரிந்து செல்லவும் நேர்தலுண்டு-அவர்கள் பிரிந்து சென்று வேட்டையாடிய பின்னர், வேட்டை நாயை அழைப்பதற்கு, ஊது கொம்பினை ஊதுதல் வழக்கமாகும் இதனை

“ஊதுதல் வேண்டுமால் சிறிதே வேட்டொடு

வேய்பயா லழுவத்துப் பிரிந்ததின்

நாற்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோடே”

(அகம்.318 : 13 - 15)

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகிறது. நான்கு திசைகளிலும் அலைந்து, விலங்குகள் உள்ள இடத்தை அறிதலும் சரியான இடமறித்து வலை விரித்தலும், பதுங்கிய இடத்திலிருந்து விலங்கை வெளிப்படச் செய்தலும் வலையில் சிக்கியவுடன் அஞ்சாது பாய்ந்து தாக்குதலும் வேட்டைத் தொழில் கூறுகளாகும்.

யானை வேட்டை

யானையைப் பழக்கிய அதே காலத்தில், காட்டில் வாழ்ந்த குறவர், வேடுவர் ஆகியோர் யானையை வேட்டையாடியுள்ளனர். அவை

“யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே”

(புறம் . 214 : 4)

என்னும் பாடலின் மூலம் யானை வேட்டையில் ஈடுபடுவோரைக் காணமுடிகிறது. யானை வேட்டையில் ஈடுபடும் கானவர் பெரிய மரங்களின் மறைவில் வில்லோடு கோர்த்த கூரிய அம்புடன் காத்து நின்று யானையின் தலையில் அல்லது மார்பில் சென்று தைக்கும்படி அம்பெய்து யானையை வீழ்த்துவர், என்பதனை

இரும்புவடித் தன்ன கருங்கைக் காவைன்

விரிமலர் மராஅம் பொருகத்திக் கோல் தெரிந்து

வரி நுதல் யானை அருநிறத் தழுத்து”

(அகம் . 172 : 6 -8)

என வரும் அகநூற்றுப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது. யானையின் தந்தத்திற்காக வேட்டையை மேற்கொண்ட கானவர் வேட்டையில் வீழ்த்தப்பட்ட யானையின் இறைச்சியைப் பலாப்பழத்தின் சுளைகளோடு சந்தனமரத்தின் விறகு கொண்டு மூட்டிய

தீயில் வாட்டிக், குடியிருப்பினைச் சார்ந்தவர்களோடு ஒருசேர உண்டு மகிழ்ந்தனர் என்பதை

“உருமெனச் சிலைக்கும் ஊக்கமொடு பைங்கால்
வரிமாண் நோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ,
அருநிறத்து அழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு” (அகம் . 61 : 6 – 9)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. யானை வேட்டையைத் தனித்து செய்யாமல் கூட்டமாகப் பலர் இணைந்து செய்துள்ளனர், என்பது தெளிவாகிறது.

பன்றியை வேட்டையாடுதல்

தினை கவரும் பன்றியை வேடுவர்கள் வேட்டையாடிதைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். சிலிர்த்த மயிர் மிக்கப் பிடரியினையுடைய ஆண் பன்றி, தோலாய் வற்றிய கொங்கையுடைய பெண் பன்றியுடனே சென்று திரண்ட அடித்தண்டுடைய தினைக்கதிரை அளவின்றித் தின்ற பன்றிகளைக் கானவன் மலைவழியிலுள்ள செல்லுதற்கரிய சிறிய புழையருகிலே பதுங்கி இருந்து வில்லினால் எய்து கொன்றான் என்பதை

“கல்லதர் அரும்புழை அல்கிக் கானவன்
வில்லில் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை” (நற் . 336 : 3 - 4)

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

கானவர் பன்றியை வேட்டையாட அகன்ற நிலப் பிளவின் வாயிலில் வார்களால் பின்னப்பட்டக் கண்ணியும் வலையும் அமைப்பர். நாய்களைக் கொண்டு ஏவித் துரத்தி அப்பிளவில் விழச்செய்வர். அவை வலையில் பட்டுச் சிக்குறும் அவ்வாறு சிக்கிய பன்றியைத் தம் சிறு குடிகளுக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

“சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்
சேறு ஆடு இரும் புறம் நீறொடு சிவன,
வெள்வசிப் படிஇயர், மொய்த்த வள்பு அழீஇக்
கோள் நாய் கொண்ட கொள்கைக்
கானவர் பெயர்க்கும் சிறு குடியானே” (நற். 82 : 7 -11)

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் பன்றியைக் கானவர் வேட்டையாடும் திறம் தெளிவாகிறது.

பிற விலங்கின வேட்டை

பாறைகள் செறிந்த குன்றுகளில் முழைகளைக் கண்டு, அவற்றின் வாயிலில் கற் பலகையால் கதவமைப்பர் அதன் உள்ளே ஆடுகளைக் கட்டி வைப்பர், புலி

அதனுள் புகுந்து ஆடுகளைத் தாக்கும் போது, வாயிற் கதவாகிய கற்பலகை விரைவில் முடிக்கொள்ளுமாறு பொறி அமைப்பர். இதனை

“இரும்புலி வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய

பெருங்கல் அடாரும் போன்ம் என விரும்பி” (புறம் . 19 : 5 -6)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

பெரிய விலங்குகளை வேட்டையாடும் போது கூட்டமாகவும், சிறிய விலங்குகளை வேட்டையாடும் போது தனித்தும் சென்றுள்ளனர் தனித்துப்போகும் வேட்டுவன் உடும்பு, ஈயல், முயல் போன்ற சிறிய விலங்குகளைப் பிடித்தும் அகழ்ந்தும், எறிந்தும் தோளில் தூக்கியும் வந்துள்ளான். இதனை,

“உடும்பு கொலீஇ வரிநுண லகழ்ந்து

நெடுங் கோட்டுப் புற்றத் தீயல் கொண்டி

எல்லுமுய லெறிந்த வேட்டுல னஞ்சுவல” (நற். 59 : 1 – 3)

என்னும் பாடலடிகள் வேடவர்களின் வேட்டையாடும் தன்மையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

நிலம் சார் தொழில்கள்

முல்லை, மற்றும் மருதத் திணை சார்ந்த மக்களின் முதன்மைத் தொழில்கள் நிலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தன. ஆநிறை மேய்த்தல் உழவு ஆகியன இம்மக்களின் முக்கிய தொழில்களாகக் காணப்பட்டன.

ஆநிறை மேய்த்தல்

முல்லை நிலத்தில் உள்ள மக்கள் ஆநிறைகளை வளர்ப்பதனைத் தொழிலாகச் செய்து வந்துள்ளனர். இதனை,

“மலை விளையாடும் குன்று சேர் சிறுகுடிக்

கறவை கன்றுவயிற் படரப் புறவில்” (குறுந் . 108 : 1 -2)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் ஆநிறைகளை மேய்த்தலைக் குறிக்கிறது. “ஆடு, மாடு மேய்த்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட இம்மக்கள் ஆயர் எனவும், இடையர் எனவும் கோவலர் எனவும் படுவர்”¹⁹

இவ்வாயர்களுக்குக் கால்நடை வளர்ப்பு இயல்பான தொழில் என்பதனை,

“ஆடுடை இடைமகள்”

(நற் . 266 : 3)

“ஆடுதலைத் துருவின் கோடுதலைப் பெயர்க்கும்

வன்கை இடையன்”

(நற் . 169 : 6 – 7)

என்ற நற்றிணை வழி ஆயர்களின் கால்நடை வளர்ப்பை அறிய முடிகின்றது.

“உணவுக்குரிய விதைகளைப் புன் நிலங்களில் விதைத்து ஆடுமாடுகளை வளர்த்து, அவற்றாற் கிடைக்கும் பால் முதலிய பயன்களைப் பெற்று வாழும் வாழ்வு முல்லை நில வாழ்வாகும்”²⁰ பிற்காலத்தில் முல்லை நில மக்கள் வானம் பார்த்த விவசாயம் செய்துள்ளனர்.

இவர்கள் வாழ்வாதாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள ஆநிறைகளை வளர்த்துள்ளனர். ஆநிறைகள் என்றால் செல்வம் என்னும் பொருளுமுண்டு தமிழர் வாழ்வில் ஆநிறை பெருஞ்செல்வமாகக் கொண்டாப்பட்டது. கால்நடை வளர்ப்பில் ஈடுபட்ட முல்லை நில மக்களிடம் தாம் வளர்க்கும் கால்நடையின் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் உருவாகியிருந்தன. எருமைகளை வளர்ப்போர் கோட்டினத்தாயன் எனப்பட்டனர்.

“கோட்டு இனத்து ஆயர் மகன் அன்றே மீட்டு ஓரான்” (கலி. 103 : 33)

“கோட்டு இனத்து ஆயர் மகனொடு யாம் பட்டதற்கு” (கலி. 105 : 58)

எனவரும் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. மேலும் பசுக்களை வளர்ப்போர்

நல்லினத் தாயர் அல்லது கோவினத்தாயார் எனப்பட்டனர்.

“கோ இனத்து ஆயர் மகன் அன்றே ஓவான்” (கலி.103 : 36)

“ நல் இனத்து ஆயர், ஒருங்கு தொக்கு எல்லாரும்” (கலி. 104 : 6)

என்றும், பாடுவதனால் அறிய முடிகிறது. ஆடுகளை வளர்ப்போர் புல்லினத்தாயன் எனப்பட்டனர்.

“புல் இனத்து ஆயர் மகன் அன்றே புள்ளி” (கலி. 103 : 47)

“கடி கொள் இரும் காப்பில் புல் இனத்து ஆயர்” (கலி. 110 : 1)

என்கிறது கலித்தொகை. கால்நடை வளர்ப்பின் அடிப்படையில் ஆயர்களின் பெயர்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன.

பலவாகிய ஆநிறைகளை உடையவரான முல்லைப் பூக்கண்ணியை அணிந்த கோவலர்கள் புல் மிகுதியாக உள்ள பரந்த நிலத்திலே பரவலாக மேயவிடுவர். ஆநிறைகளை மேய்க்கும் பொழுது அவை நீரைக் குடிப்பதற்காகக் கோவலர் தம்முடைய கையிலுள்ள கோலால் சிறிய பத்தலைத் தோண்டுவர் இதனைக்

“கல்லாக் கோவலர் கோலில் தோண்டிய

ஆன் நீர் பத்தல்”

(ஐங். 304 : 1 -2)

என்கிறது ஐங்குறுநாறு.

இடையர்கள் கம்பியால் நிலத்தைத் தோண்டாமல் ஆநிரை மேய்க்கும் கோலால் தோண்டி ஏற்படுத்திய நீர்ப்பள்ளம் என்று பொருள் அமைகிறது.

மேய்ச்சல் சமூகத்தின் முக்கியத் தொழிலாகக் கால் நடை வளர்ப்பை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன.

உழவுத் தொழில்

மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் இன்றியமையாத உழவுத் தொழிலைக் குறித்து சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன. மருதநிலம் பல்வகைப் பயிர்களை வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற நில வளமும், நீர்வளமும் கொண்டது. மருத நில மக்கள் மிகுதியாக உழவுத் தொழிலில் ஈடுப்பட்டனர். அந்நிலத்திற்குரிய மக்கள் “ஊரன், மகிழ்நன், கிழவன், கிழத்தி, உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர், களமர், தொழுவர் எனப்பட்டனர். இவர்களின் ஊரன், மகிழ்நன், கிழவன், கிழத்தி என்போர் மேன்மக்கள் எனப்பட்டனர். இவர்கள் அடிமை எஜமானர்களும் ஆண்டைகளும் ஆவர். உழவர், உழைத்தியர், கடையர், கடைசியர், களமர் தொழுவோர் என்போர் கிழமக்கள் எனப்பட்டனர்”²¹ உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் எனும் பாகுபாடு மருத நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. மருத நிலத்தில் உழைக்கும் மக்கள் உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் முதலியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். இவர்கள் உழவுத் தொழிலில் சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர்.

உழவுத் தொழிலைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் உலகத்தவர் பிற தொழில்களைச் செய்து திரிந்தாலும், முடிவில் உணவின் பொருட்டு உழவரையே நம்பியிருப்பர். ஆகையால் எவ்வளவு துன்பம் அடைந்தாலும் உழவே தலையாய தொழில் என்பதனைச்

“சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை”²²

என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து உழவுத்தொழிலின் பெருமையை அறியமுடிகிறது.

மருத நில வளத்தை அறிவதற்குக் காவிரி நாட்டுவளம் துணை புரிகிறது. காவிரி பாயும் சோழவள நாடு நீர்வளம் மிகுந்து காணப்பட்டது. இதனால் நெற்பயிர் அதிகம் பயிரிடப்பட்டன. இதனை உணர்த்தும் செய்தியாகக்,

“கூனிக் குயத்தின் வாய் நெல் அரிந்து

சூடு கோபிகப் பிறக்கி, நாற்தொறும்

குன்று எனக்கு குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந் தெற்று முடையின் இடம் கெடக் கிடக்கும் வேலி
சாவி நெல்லின் சிறைகொள்
ஆயிரம் விளை யுட்டு ஆகக்
காவிரி புரக்குட் நாடுகிழ வோனே” (பெரும். 241 – 248)

என வரும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மிகுதியான நீர்வளம் இருப்பதால் வயல்கள் நன்றாக விளைந்தன. அறுவாளால் நெல்லை அரிந்தனர். அரிந்த நெல்லை மலை போன்று குவித்தனர். நாள்தோறும் எடுக்க எடுக்கக் குறையாது குன்று போன்று அந்நெற்குவியல்கள் காணப்பெற்றன. முடையில் கட்டிக்குவித்தனர். எங்கும் இடம் இல்லாத நிலையில் நெல் குவிக்கப்பட்டு இருந்தது. ஒரு வேலி நிலம் ஆயிரம் கலம் நெல்லைத் தந்தது, அத்தகைய வளத்தைத் தருகின்ற நாடு காவிரி பாயும் சோழ வளநாடு எனப்பொருள் உணர்த்துகிறது. இப்பாடல் மருத நிலத்தின் செல்வ வளத்தை உணர்த்துகின்றது. உழவுத்தொழிலை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம் அவை 1.புன்செய் உழவு 2. நன்செய் உழவு.

புன்செய் வேளாண்மை

மலைகளில் விலங்குகளை வேட்டையாடிய குறிஞ்சி நில மக்கள் காட்டுத் தானியங்களை அறுத்து பயன்படுத்தினார்கள். “குறிஞ்சியின் மலை, மலை சார்ந்த இடங்கள் மலை வளத்தையும் புன் செய் வேளாண்மையும் வேட்டைத் தொழிலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்துள்ளன”²³ இம்மக்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதியோடு கூடிய உற்பத்தி முறை தெரியாது.

புதர் மண்டிக்கிடந்த நிலங்களைக் குறிஞ்சி நிலக் கானவர் தீயிட்டு அழித்தனர் நிலத்தை உழவுக்கு ஏற்றதாக்கி அந்நிலத்தில் வரகும், தினையும் விதைத்தனர். தினை விதைத்ததனை,

“இருவர் நெஞ்சமும் உவப்ப – கானவர்
கரிபுனம் மயக்கிய அதன் கண் கொல்லை
ஐவனம் வித்தி, மையுறக் கவினி
ஈனல் செல்ல ஏனற்கு இழுமெனக்
கருவி வானம் தலைஇ யாங்கும்” (புறம் . 159 : 15 – 19)

என வரும் பெருஞ்சித்திரனார் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. கானவர் இக்காட்டெரிப்பு வேளாண்மை செய்தனர். அவர்களைக் கானக்குறவர், கான் உழுக்குறவர், குன்றக் குறவர், புனக்குறவின் ஏனல் காவலர், கானவர் நாடன் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேட்டை முக்கியத் தொழிலாக இருந்து மாறிப் பயிர்த்தொழில் முக்கிய தொழிலாயிற்று என வானமாமலை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அக்கூற்றுக்கேற்பக் குறிஞ்சி நிலத்தில் கானவர்கள் கிழங்கையும், திணையையும் ஒருங்கே உழுது பயிர் செய்துள்ளமையைக் கீழ்வரும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“கிழங்கு கீழ் வீழ்ந்து தேன்மேல் தூங்கிச்

சிற்சில வித்திப் பற்பல விளைந்து

திணைகிளி கடியும் பெருங்கல் நாடன்”

(நற். 328 : 1 – 3)

“கொடிச்சி காக்கும் அடிக்கற் பைந்தினை”

(நற். 22 : 1)

என்னும் பாடலின் வழி வயலில் விளைந்துள்ள திணைக் கதிரைக் கானவன் மகளும், சில வேளைகளில் கானவன் மனைவி கொடிச்சியும் காத்ததனை அறிய முடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் மழை வளமும், நீர் வளமும் உள்ள பகுதியில் மலை நெல் நடவு செய்துள்ளனர்.

“வண்டு மூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்

அரியலங் கழனி ஆர்க்கா டன்ன”

(நற்.190 : 5-6)

“ஐவன வெண்ணெல் குறூஉம் நாடனொடு”

(நற்.375 : 1)

என வரும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

குறவர்கள் குறி சொல்லும் வழக்கத்தில் முற்றத்தில் நெல்லையிட்டு, முதுபெண்டாகிய கட்டு விச்சியை அழைத்து, அம்முற்றத்தின் முன் நிறுத்திக் குறி கேட்பர். இக்குறிப்பில் நெல் வருவதால் கானவர்கள் மலை நெல்லைச் சாகுபடி செய்துள்ளனர் கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம், திணை, வரகு, ஆகியவை புன் செய்ப் பயிர்களாகச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

நன்செய் வேளாண்மை

மருத நிலம் மென்புலம், மென்பால் என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது நன்செய் வேளாண்மைக்குரிய நீர்வளமுடைய வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதிகளாக அமையப் பெற்றிருப்பதால், உணவை உற்பத்தி செய்யும் நன்செய் வேளாண்மையாகக் காணப்படுகிறது. மருத நில மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து வளமாக வாழ்ந்துள்ளனர். மருத நிலம் ஆறு, குளம், ஏரி, கிணறுகளைக் கொண்டு நீர்வளம் மிக்கப் பகுதியாக விளங்குவதால், நன்செய் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

நெற்பயிர் விளைவித்தல்

நெற்பயிர் விளைவிக்கும் முறையானது உழுதல், நாற்று நடுதல், களையெடுத்தல், காவல் காத்தல், அறுவடை செய்தல், கடாவிடுதல் என்னும் முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

உழுதல்

நாற்று நடுவதற்கு முன் நிலத்தைப் பலமுறை உழுது பண்படுத்துவர் ஒருபலம் புழுதி, காற்பலம் ஆகிற அளவுக்குப் பலமுறை உழுதாலே ஒருபிடி எருவும் தேவையின்றிப் பயிர் செழித்து வளரும் என்பதை அறிந்து மக்கள் உழுதனர் இதனைத்,

“தொடிப்புழுதி க.:சா உணக்கின் பிடித்தெருவும்

வேண்டாது சாலப்படும்”²⁴

எனவரும் குறளின் வழி அறிய முடிகிறது.

உழுதலுக்குப் பல கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கலப்பை, உழுபடை, ஏர் போன்ற உழவுக் கருவிகளும், நாஞ்சில் என்னும் ஏரைக் குறிக்கும் கருவியும் கலப்பையின் நுனியில் உள்ள இரும்பாலான கொழு போன்ற கருவிகளும் எருமை, காளை போன்ற விலங்குகளும் உழுதலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உழுதல் பருவம் பார்த்து செய்யக் கூடிய செயலாக இருந்ததாலும், மருத நிலம் நீர்வளம் மிக்கப் பகுதியாக இருந்ததாலும் ஆண்டு முழுமையும் பயிர் விளைவிக்கப்பட்டன. சோழ நாடு, நல்ல விளைச்சலைத் தருகின்ற நீங்காத வயல்களைப் பெற்றிருந்ததனை,

“விளைவறா வியன் கழி”

(பட்டினம்.8)

என வரும் பாடலடி விளக்குகிறது. உழவர் காலையில், உழவுத் தொழிலில் நன்கு நடைபயின்ற பெரிய எருதுகளைக் கொண்டு உழுதொழில் செய்ததனைக்

“குடிநிறை வல்கிச் செஞ்சா லுழவர்

நடைநவில் பெரும்பகடு புதவிற்பூட்டிப் பிடிவா பூட்டிப்

பிடிவா யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு முழ்கவுன்றித்

தொடுப் பெறிந் துழுத துளர்படு துடவை”

(பெரும்பாண். 197 – 201)

எனும் இப்பாடலின் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. விடியற்காலையில் எருமைகளைக் கொண்டு உழும்போது ஏர் ஓட்டும் ஓசையானது இடந்தோறும் பறந்து சென்றது. மழை பெய்தவுடன் பலமுறை உழுத பின்னர் வயிலுள்ள மேடு பள்ளங்களைத் தளம்பு என்னும் கருவி கொண்டு சமன்படுத்தியுள்ளனர். மரங்களின் பசிய பூந்தாதுக்கள் உழு நிலங்களுக்கு எருவாக இருந்துள்ளதனை அறிய முடிகின்றது.

நாற்று நாடுதல்

நன்றாக உழப்பட்ட நிலத்தில் நாற்றுகளை நட்டுப் பயிர் விளைவித்தனர். நீரையுடைய சேற்று வயலில், நாற்று நடுபவர்கள் அழுத்தமாக நாற்றுக்களை நட்டதனை,

“உழா அ நுண்தொளி நிரவிய வினைஞர்
முடிநாறு அழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்” (பெரும்பாண். 211 – 212)

என்றும்

“நீருறு செறுவில் நாறுமுடியழுத்த
நடுநரோடு சேறி” (நற்.60 : 7 – 8)

என்றும் வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நாற்று நடப்பட்ட வயல்களில் உள்ள நெய்தல் மலர்களைக் களை பறிப்போர் களையெடுத்துள்ளனர். இதன் வாயிலாக வினைஞர் என்னும் நாற்று நடுவோரும், நீரைப் பாய்ச்சுவோரும், வயற்பணி செய்துள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

காவல் காத்தல்

எலிகளாலும், மயில்களாலும் நெற்கதிர்கள் சேதப்படுத்தப்படுவதால், வயல் பகுதிகளைப் பாதுகாக்கக் காவலர்கள் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் நெற்பயிர்களைத் தின்ன வரும் கால்நடைகளை ஓட்டுவர்.

“பழனயாமைப் பாசறைப் புறத்துக்
கழனி காவலர் சுடுந்த உடைக்கும்” (நற். 280 : 7 -8)

என வயலைக் காவல் காப்போர் இருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

அறுவடை செய்தல்

முற்றிய நெல்லை அறுக்கும், உழவுத் தொழில் செய்வோர் வினைஞர், அரிஞர் என்றழைக்கப்பட்டனர். இம்மக்கள் செந்நெல்லும், வெண்ணெல்லும் நன்றாக விளைந்து முற்றிய வயல்களில் நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்துள்ளனர்

“”பைதற விளைந்த பெருஞ்செந்நெல்லின்
தூம்புடைத் திரள்தாள் துமித்த வினைஞர்” (பெரும்பாண். 231 – 232)

என்னும் பாடலடிகள், பசுமை நீங்கிய முற்றிய செந்நெல்லினுடைய திரண்ட தாள்களை அறுவடை செய்த உழவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அறுவடை செய்யத் தொடங்கும் முன் வயல்களில் கூடமைத்து வாழும் பறவைகளை ஓட்டும் வகையில் தண்ணும்மை எனும் கருவியையும் பறையையும் முழக்குவர் இதனை

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ

பழனட் பல்புள் இரியக் கழனி”

(நற் . 350 : 1-2)

“ஏலிந்த பகன்றை விளைந்த கழனி

வன்கை வினைஞர் அரிபறை யின்குரல்”

(மதுரை. 261 – 262)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. உழவர் நெல்லினை அறுத்த பிறகு நெற்கட்டுகளைக் களங்களுக்குக் கொண்டு வந்து வெற்றிடம் இல்லாத அளவுக்குக் குவித்து வைப்பர். செந்நெல்லை அறுத்துக் களங்களில் போராக உயர்த்திக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருப்பது. கைகளைக் கோத்து துணங்கை ஆடும் பூதங்கள் வெண்மையான துகில் உடுத்து நின்றார் போன்று காணப்படுவதாகப் பாடுகின்றனர்.

கடா விடுதல்

களங்களில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெற்போரைத் தரையில் அடித்து உதிரச் செய்வர். நெற்போர்களினுடைய அடியை எடுத்து விரித்துக் கடாவிடுவர். பின்னர் நெல்லின்கண் உள்ள துகள் அறும்படி வைக்கோல், தாசு முதலியவற்றைப் போக்கி உலரவைப்பர். உலர்ந்த பின் கோடைக் காற்றிலே தூற்றி நெற்களைக் குவித்து வைப்பர்.

கடாவிட்டு உதிர்த்த நெற் குவியலை அளப்பதற்கு மரக்கால்களைச் செஞ்சி வைப்பர் இம்மரக்கால்கள் “அம்பண அளவை”

(பதிற்று.71 : 5)

என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு தூய்மை செய்யப்பட்டு அளந்த நெல்லை இல்லங்களில் உள்ள நெற்கூடுகளில் இட்டு வைப்பர். அந்நெற் கூடுகள் ஏணிக்கும் எட்டாத அளவு மிக நெடிய வடிவுடன் மேல் பகுதி திறந்து நெல்லைக் கொட்டுவதற்கு ஏற்றாற்போல இருக்கிறது. அக்கூடுகள் மலைபோல் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனை,

“ஏணி பெய்தா நீணெடு மார்பின்

முகடுதுமித் தடுக்கிய பழம்பல் லுணவிற்

குமரி மூத்த கூடோங்கு நல்லில்”

(பெரும்.295 – 297)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. இவை அனைத்தும் நன் செய் வேளாண்மை தன்மையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மகளிர் தொழில்கள்

தாய் வழிச் சமூகமே நம்மை வழி நடத்திச் சென்றது. தாய்வழிச் சமூகமாக இருந்த காலத்தில் பெண்ணே வேட்டைக்குத் தலைமையேற்றுச் சென்றாள். “பழந்தமிழர் வாழ்க்கை தாய் வழிச் சமூகத்தைப் படைத்தது. இது சமத்துவ காலம்.

பின்னர் வேட்டைக்கு இரு, சில, பல கைகள் போதாது என எண்ணப்பட்டக் காலத்தில் முதன்மைத் தொழிலான வேட்டையாடுதலுக்கு மனித உற்பத்தி அவசியம் என உணரப்பட்டது. சமூக உற்பத்தியில் பெண் உயர்ந்தவளானாள். இது சங்க காலத்தின் முந்தைய வரலாறு”²⁵ என்ற க.அ.ஜோதி ராணி அவர்களின் கருத்து சங்க காலத்துக்கு முந்தைய பெண்களின் சமத்துவ நிலையைச் சுட்டுகிறது.

உற்பத்தி கருவிகளின் வளர்ச்சி பெண்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளியது. பெண்ணின் துணையோடு இயங்கிய ஆடவர்கள் கருவியின் துணையோடு உற்பத்தியைப் பெருக்கியதால் பெண்ணின் உழைப்பு பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. “விவசாயம் ஆரம்ப நிலையில் கைத்தொழில் வேலைகளையும் கவனித்து வந்தாள் பெண். ஆடவர் வனங்களில் சுற்றித் திரிந்த விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த இறைச்சியை அனைவரும் பகுத்துண்டனர். ஆடவர் இயற்கையை எதிர்த்து போராடிய போது வில்லையும், அம்பையும் கொத்துவாளையும், காட்டு விலங்குகளைப் பிடிக்கச் சுருக்கக் கயிறையும் கண்டுபிடித்தனர். இதனால் உற்பத்தி முறைகளிலே மாற்றம் ஏற்பட்டது அன்று முதல் ஆடவன் பெண்டிரைப் பின்னிலைக்குத் தள்ளித், தான் தலைமை வகிக்கப் பெரும் போராட்டம் நடத்தி வந்துள்ளான் என உலகப் பொருளாதார உற்பத்தி குறித்து ஆய்வு செய்தவரான எங்கெல்ஸ் கூறுகிறார்.”²⁶

மருதநிலம் இல்லத்தரசியை மனையாள் என்று குறிப்பிடுகிறது. திரு.வி.க. அவர்கள் மனையாள் என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் அளிக்கிறார். “இல்லாள் என்பதற்கு மனையாள் - இல்லுக்குடையவள் - இல்லை ஆள்பவள் - இல்லில் அறத்தொண்டு செய்பவள் - அறிவால் இல்லினைக் கண்டு அன்பால் தொண்டு செய்பவள் என்பது பொருளாகும். அவளுடைய பணி பயன்கருதாத் தொண்டாகும். தொண்டு என்பது அடிமை வேலையன்று. இடைக்காலத்தில் சிலரது இருண்ட மனத்தினின்றும் இல்லில் அடிமை வேலை செய்யும் ஆள் இல்லாள் என்னும் புன்மைப் பொருள் எழுந்தது”.²⁷ என்று விளக்கம் தருகிறார்.

மனைத்தக்க மாண்புடையவள் ஆகித் தற்கொண்டவனையும் தன் சுற்றத்தையும் பேணிக்காப்பவளே பெண். அதனால் மனைக்கு விளக்கம் மடவார் எனப் போற்றப் பெற்றனர். ஆடவர்க்கு வினையே உயிராகக் கருதப்பட்டது. ஆயினும் மகளிரும் தாம் வாழ்ந்த நில இயல்பிற்கு ஏற்ற வகையில் தொழில் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆண்களுக்கு இணையாகப் பெண்களும் பொருளீட்டி உள்ளனர்.

குறிஞ்சி நில மகளிர் தொழில்

தினைப்புனங்காத்தல்

கானவன் தினைப்புனம் காத்ததைப் போல் குறிஞ்சிநிலத் தலைவியாகிய கொடிச்சியும் தினைப்புனங்காத்ததைச் சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் சுட்டிச் செல்கின்றன.

மலையும் மலை சார்ந்த இடமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தின் முக்கிய விளைபொருள் திணை. மழைநீர், அருவிநீர் கொண்டு இப்பயிரை வளர்த்தனர். புனக்காவல் தொழிலை மேற்கொள்ளும் மகளிர் தத்தம் காவல் தொழிலுக்குப் பயன்படத்தக்க வகையில் கவண், தட்டை போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இந்நிலப் பெண்டிரான கொடிச்சியர் காவல் தொழிலைச் செய்தனர். பரண் மீது இருந்து திணைப்புனம் காத்தலைத்,

“துய்த்தலை வாதங்கிய புணிறுநீர் பெருங்குரல்
நன்கோன் சிறுதிணைப் படுபுள் ஓப்பி
எல்பட வருதியர் என நீ விடுத்தலின்” (குறிஞ்சி. 37 – 39)

என வரும் பாடலின் வழியாகப் பரண் அமைத்து திணைப்புனம் காத்தலை மகளிர் பணியாகக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. திணைப்புனம் காத்தலுக்குப் பெற்றோர்களே, மகளை அனுப்பி வைத்த செய்தியினைத்.

“துய்த்தலைப் புனிற்றுக்குரல் பால்வார் பிறைஞ்சித்
தோடலை கொண்டன ஏனல் என்று
துறுகல் மீமிசைக் குறுவன குழீஇச்
செவ்வாய் பாசினங் கவருமின்று அவ்வாய்த்
தட்டையும் புடைத்தனை கவணையும் தொடுக்கென
எந்தைவந் துரைத்தனன்” (நற். 206 : 1 - 6)

எனவரும் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. திணைக்கதிர்களைக் கவருவதற்காக, வரும் கிளியை விரட்டுவதற்குத் தட்டை மற்றும் கவண் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து காவல் பொருட்டு செல் எனப் பெற்றோரே அனுப்பி வைத்தனைக் காண முடிகிறது. பறவைகளை விரட்டுவதற்காகக் ‘குளிர்’ என்னும் ஒலியெழுப்பும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர்.

“சுடுபுன மருங்கில் கலித்த ஏனற்
படுகிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே” (குறுந்.291:1-2)

என்னும் குறுந்தொகை பாடலால், சுட்டு எரித்துப் பண்படுத்திய நிலத்தில் விளைந்த திணையைக் கொய்யவரும் கிளியைக் ‘குளிர்’ என்னும் ஒலியெழுப்பும் கருவியால் கொடிச்சி விரட்டியடித்ததை அறியலாம். கிளியை விரட்டுவதற்காகக் கொடிச்சி எழுப்பிய ஓசை அருகில் உள்ள மலைகளில் பட்டு எதிரொலித்ததை,

“பிடிக்கை அன்ன பெருங்குரல் ஏனல்
உண்களி கடியும் கொடிச்சிகைக்க குளிரே
சிலம்பின் சிலம்பும் சோலை” (குறுந்.360:5-7)

என வரும் பாடலால் புலனாகிறது. கொடிச்சி தினைப்புனங்காத்ததைக்,

“கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குரல் ஏனல்” (ஐங்.296:1)

“கொடிச்சி காப்பப் பல்குரல் ஏனல்” (ஐங்.288:3-4)

எனும் பாடல்களால் தெளிவாகிறது.

மலைப்பக்கத்திலே விளைந்த முற்றிய தினைக்கதிரைக் கொடிச்சி காவல் புரிந்தமையைக்

“கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கற் பைந்தினை” (நற்.22:1)

என்னும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. கொடிச்சி பரண் அமைத்து அதன் மீது குறவனோடு சேர்ந்து தினைப்புனங்காத்ததை,

“மைபடு மால்வரை பாடினன் கொடிச்சி
ஐவன வெண்ணெல் குறூஉம் நாடனோடு
குருடைச் சிலம்பின் அருவி ஆடிக்
காரரும்பு அவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கைப்
வணர்குரல் சிறுதினை பாசினம்” (நற்.373:3-8)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. தட்டை என்னும் கருவி கொண்டும் கிளியை விரட்டியடித்துத் தினைப்புனங்காத்ததைத்,

“தழலும், தட்டையும், குளிரும் பிறவும்
கிளிகடி மரபின ஊழ் ஊழ் வாங்கி” (குறிஞ்சி.43-44)

எனும் பாடலால் புலனாகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தவர் தினைக்கதிரைக் கொய்த உடன் அந்நிலத்தில் அவரையை விதைப்பர். அதனை உண்ணவரும் பறவைகளை விரட்டுவர். இதனை,

“சிறுதினை கொய்த இருவி வெண்கால்
காய்த்த அவரைப் படுகிளி கடியும்” (ஐங்.286:1-2)

தினை உணக்கல்

குறமகளிர் முற்றி விளைந்த தினைகளை மான்தோலிலும் பாறைகளிலும் பரப்பிக் காய வைத்தார்கள். தினை உலர வேண்டி அடிக்கடி கையால் துழாவினார்கள். மழை வரும் என்று தெரிந்தவுடன் காய வைத்த தினைகளைக் கூட்டிக் குவித்து வைத்துக் கொண்டனர்.

“மான் அதட் பெய்த உணங்குதினை வல்சி” (புறம் . 320 : 10)

என வரும் பாடலால் மான்தோலின் மேல் தினையரிசியைப் பரப்பி உலர வைத்த செய்தியை அறிய முடிகிறது.

முல்லைநில மகளிர் தொழில்

மண்ணால் செய்து சுட்டப்பட்டத் தயிர்தாழியில் மத்தால் கடைந்து
வெண்ணெயை அளைந்து எடுத்து மோராக்கியதைச்,

“சுடுமண் தசம்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உரும்பு இடந்தன்ன”

(நற்.84:6-7)

என வரும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

மோர் விற்றல்

முல்லை நில மகளிர் திறன் பற்றிக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்
தெளிவுபட விளக்கியுள்ளார். விடியற் காலத்தில் நன்றாக உறைந்திருந்த தயிரை
மென்விரால் கரைத்துக் கடைகின்றாள். அதிலுள்ள வெண்ணெயைத் திரட்டி எடுத்து
வேறு பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டாள். மோர்ப் பானையை மென்மையானச்
சும்மாட்டின் மீது வைத்துத் தலையில் சுமந்து சென்று அருகிலுள்ள ஊர்களில்
அன்றாடம் விற்று வருகிறாள்.

“நள் இருள் விடியல் புள் எழப் போகிப்,

புலிக் குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி

ஆம்பி வான்முகை அன்ன கூம்புகிழ்

உறையமை தீம்தயிர் கலக்கி, நுரை தெரிந்து

புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ் சுமட்டு இரிஇ

நாள் மோர் மாறும்”

(பெரும்பாண். 155 – 160)

எனப் பாடுகிறார். மோர் விற்பனையால் கிடைக்கும் சிறுதொகை கொண்டு வீட்டார்
வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்குத் தேவைப்படும் பொருள்களைக் குறைவற வாங்கிக் கொண்ட
செய்தியைக் காண முடிகிறது.

மருதநிலை மகளிர் தொழில்

மருத நிலத்தைச் சார்ந்த பெண்கள் நாற்று நடுதல், பயிர்களைப்
பறவைகளிடமிருந்து பாதுகாத்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற தொழில்களைச்
செய்துள்ளனர். உழவர்களோடு சேர்ந்து உழுத்தியரும் நாற்று நடும் பணியில்
ஈடுபட்டிருந்தை,

“நீர்உறு செறுவின் நாறுமுடி அழுத்த நின்

நடுநரொடு சேறி ஆயின்”

(நற்.60:7-8)

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

நிலத்தில் விதைத்த விதையானது முளைத்து வளர்ந்து பயிர்களாக முற்றியவுடன் அவற்றை உண்பதற்காக வரும் பறவைகளை ஓட்டும் தொழிலை மருதநில மகளிர் செய்துள்ளனர்.

“மருதஞ் சான்ற மலர்தலை விளைவயற்

செய்யுணாரை பொய்யு மகளிர்”

(பதிற்.83:4-5)

என்னும் பாடல் கழினிகளிடத்தே உலவிய நாரைகளை ஓட்டிய மருதநில மகளிரின் செயலைப் புலப்படுத்துகிறது.

நெல் கதிரை உண்ண வரும் மயிலை மருதநிலத்து இளமகளிர் ஓட்டியுள்ளததனை,

“செந்நெ லுண்ட பைந்தோட்டு மஞ்ஞை

செறிவளை மகளி ரோப்பலிற் பறந் தெழுந்து”

(புறம்.344:1-2)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

பரதவ மகளிர்த் தொழில்

பரதவ மகளிரின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்று பரதவர் பிடித்து வரும் மீன்களை உலர வைத்தல் ஆகும். “விறுது போக எஞ்சியவற்றையும், விற்பனைக்குரிய காலம் கடந்து பிடித்தவற்றையும் உப்பிட்டு மகளிர் வெயிலில் உணக்குவர். உணங்கிய மீனைக்கருவாடு என்பர்”²⁸ என டாக்டர் தி.முத்து கண்ணப்பன் குறிப்பிடுகிறார். மீன்களைக் கொய்ய வரும் பறவைகளை ஓட்டுவதும் அவர்களுடைய பணியாக இருந்தது.

“பெருநீர் அழுவத்து எந்தை தந்த

கொழுமீன் உணங்கற் படுபுள் ஒப்பி

எக்கர் புன்னை இன்றிழல் அரைஇ”

(அகம்.20:1-3)

புன்னைமர நிழலில் மீனைக்காய வைத்து, அதனை உண்ணவரும் பறவைகளை ஓட்டிய பரதவ மகளிரின் செயல் சங்கப்பாடல் வழிப்புலப்படுகிறது.

“நினக்கு எவன் அரியமோ, யாமோ? எந்தை

பல்மீன் உணங்கற் படுபுள் ஒப்புதும்”

(அகம் 80:4-5)

“முடிவலை முகந்த முடங்கு இறாப்பறவைப்

படுபுள் ஒப்பலின் பகல் மாய்ந்தன்றே”

(நற்.49:3-4)

“நிணச் சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி

இணர்ப்புள் கொண்ட இறவின் வாடலொடு”

(குறுந்.320:1-2)

“புலவுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பி

மட நோக்கு ஆயமொடு”

(நற்.331:4-5)

ஆகிய பாடல் அடிகள் புலால் மணம் பொருந்திய மீனை உப்பிட்டு வற்றலாய்க் காய வைக்கும் போது அவற்றை உண்ணவரும் பறவைகளை ஓட்டிய பரதவ மகளிரின் செயலைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பரதவ மகளிர் தம் தமையன்மார் கொண்டு வந்த மீனைத் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் தெருக்களில் விற்ற வந்துள்ளமையை,

“ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொளீஇ
திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழை அணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
விழவு அயர் மறுகின் விலை எனப் பகரும்” (அகம்.320:1-4)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

உப்பை விற்றுப் பெற்று வந்த நெல்லால் ஆக்கப்பட்டச் சோற்றினை அனைவரும் உண்டுள்ளனர். குடும்பத்தினர் உணவுத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய உமணர் மகளிர் தொழில் புரிந்தமையை

“உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு” (அகம் 60:4)

எனும் பாடல் வழி புலப்படுகிறது.

எயிற்றியர் தொழில்

எயின மகளிர் ‘எயிற்றியர்’ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். பேறுகாலம் தவிர மற்ற நாள்களில் எயினர் மகளிர் தேன் விற்றதையும், புல்லரிசியினைக் கிளறி எடுத்ததையும் சங்கப் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

“மான் தோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
ஈன் பிணவு ஒழியப் போகி, நோன்காழ்
இரும்புதலை யாத்த திருந்து கணை விழுக்கோல்
ஒளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி
இருநிலக் கரம்பைப் படுநீறு ஆடி,
நுண்புல் அடக்கிய வெண்பல் எயிற்றியர்” (பெரும்.89-94)

மான் தோலால் செய்யப்பட்டப் படுக்கையில் மகவினைப் பெற்றெடுத்த எயிற்றி குழந்தையுடன் படுத்திருந்தாள். அவளைத் தவிர பிற எயின மகளிர் வலிமையான உளி போன்ற கடப்பாரையினால் நிலத்தைக் கிளறிப் புல்லரிசியினை எடுத்துள்ள இயல்பை இப்பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

வெண்மையான இருப்பை மலர்களிலுள்ள தேனைக் கரடிகள் குடித்தது போக எஞ்சியவற்றை எயினர் மகளிர் நீண்ட மூங்கில் குழாய்களில் அடைத்து தெருவெங்கும் விற்றதனை,

“பைங்குழைத் தழையர் பழையர் மகளிர்
கண்திரள் நீள் அமைக் கடிப்பிற் றொகுத்து
குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதொறும் மருகும்”

(அகம் 331:5-7)

என்ற இப்பாடலால் அறிய முடிகிறது. “வினையே ஆடவர்க்கு உயிரென வினைமேற்கொள்ளல் ஆடவர்க் கடமையாகக் கூறப்பெற்றாலும் மகளிரும் தாம் வாழ்ந்த நில இயல்பிற்கு ஏற்ற வகையில் தொழில் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தம் வாழ்க்கைக்கும் தம் குடும்பத்திற்கும் வேண்டிய பொருளீட்டுவதில் ஆர்வமும், முயற்சியும், உழைப்பும் உடையவராய்ப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வாழ்ந்துள்ளனர்”²⁹ என்கிறார் இரா.சந்திரசேகர் “பெண்கள் வீட்டுப் பணிகளோடு நில்லாமல் குடும்பத்தின் வருமானத்திற்காக உற்பத்திப்பணிகளிலும் பொறுப்புடனும் விருப்புடனும் ஈடுபட்டுள்ளனர். சமுதாயத்தின் ஆக்கப் பணிகளில் எல்லாம் பெண்ணே முன்னின்றிருக்கிறாள். பெண் என்பவள் உழைப்பிற்கு அஞ்சாதவள். உழைப்பு என்னும் சொல்லுக்கு வடிவம் தாங்கி நிற்பவளே பெண் எனினும் பொருந்தும். உலகின் எல்லா மூலைகளிலும் தொன்று தொட்ட காலம் முதல் பெண்மிகச் சிறந்த உழைப்பாளியாகவே திகழ்ந்திருக்கிறாள்”³⁰ எனக் குறிப்பிடுவது போலச் சங்க கால எயிற்றியர் ஆண்களோடு இணைந்து தொழில் செய்தமையைச் சங்கப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

பாணர்களில் பெண் பாலர் விறலியர் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளனர். “ஆடல் தொழில் புரியும் ஆண்மக்கள் கூத்தர் எனப்படுவர். பெண்கள் விறலியர் எனப்படுவர். பாணனும், பாடினியும் ஒரு வகுப்பார் என்றும் கூத்தரும் கூத்தியும் பாணர்களில் ஒரு பிரிவினர் என்றும், விறலியர் இவ்விரண்டும் அல்லாத ஒரு தனி இனம் என்றும் கூறுவாரமுண்டு”³¹ “இசைத்தமிழை வளர்த்தலில் ஆடவரைக் காட்டிலும் பெண்டிரான இவர்களே முதலிடம் பெற்றனர்”³² என்று வெள்ளைவாரணன் குறிப்பிடுகிறார். மார்ச்சனை என்னும் மண் பூசப்பெற்ற முழவு ஒலிக்க, அதன் தாளத்திற்கு ஏற்றாற்போலச் சிறிய யாழையும் மீட்டிக்கொண்டு ஆடும் விறலி மன்னனைத் தன் ஆட்டத்தினால் களிப்பூட்டினாள் என்பதை,

“மண் அமை முழவின் பண்ணமை மீறியாழ்

ஒள் நுதல் விறலியர் பாணி தூங்க”

(பொருநர்.109-110)

என வரும் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. விறலியர் தங்களுடைய கலைத்திறத்தால் அரசனை மகிழ்வித்து அவர்களிடமிருந்து பொற்றாமரையைப் பரிசாகப் பெற்றுள்ளனர் என்பதை,

“தலைவன் நாமரை மலைய விறலியர்

சீர்கெழு சிறப்பின் விளங்கிழை யணிய”

(மலைபடு.569-570)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

புலைத்தி செய்யும் தொழில்

ஆடைகளை வெளுத்துக் கஞ்சியும், பசையும் இட்டு வெளுத்துக் கொடுத்த பெண்கள் புலைத்தி எனப்பட்டனர்.

“உடையோர் பன்மையின் பெருங்கை தூவா,
வறன் இன் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகாப் புகர் கொண்ட புன் பூங்கலிங்க மொடு (நற்.90:2-4)

எனத்தொடர்ச்சியாக ஓய்வில்லாமல் புலைத்தியின் கைகள் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்ததால் வறுமை இல்லாத வாழ்க்கை உடையவளாக விளங்கினாள் என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. ஆடைகளை வெளுக்கும் போது சோறு வடித்த கஞ்சியைச் சேர்ப்பர். இதனை,

“சோறு அமைவு உற்ற நீர் உடைக்கலிங்கம்” (மதுரை 72)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

ஆடைகளுக்குப் பசையை இட்டுக் காய வைத்துள்ளதனைப்,
“பசைவிரல் புலைத்தி நெடிது பிசைந் தூட்டிய
பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன்காழி அல்குல்” (அகம் 387:6-7)

என வரும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. களர் நிலத்தில் உள்ள ஊற்றுக் கிணறுகளிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துப் புலைத்தி துணி துவைத்துள்ளதனைக்,

“களர்படு கூவல் தோண்டி நாளும்
புலைத்த கழிஇய தூவெள்ளுறுவை” (புறம் 311:1-2)

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

பூ விற்கும் தொழில்

பூக்களை மாலையாகக் கட்டியோ, கோர்த்தோ தட்டுகளில் வைத்துப் பெண்கள் விற்பது. அவர்கள் ‘நொதுமலாட்டி’ என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். புதிய மலர்களை வண்டுகள் மொய்க்கும்படிச் சுமந்து தெருக்கள் தோறும் விலை கூறி விற்பதைப்,

“புதுமலர் தெருவுதே தொறு நுவலும்
நொதுமலாட்டி நோம்” (நற்.118:10-11)

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. கோரைப் புல்லை பல்லால் சிதைத்து நாராக்கி அதில் மலர்களைக் கட்டியுள்ளனர். இதனைப்,

“பஞ்சாய்க் கோரை பல்லின் சவட்டி
புணர் நார்ப் பெய்த புனைவு இன் துண்ணா” (பெரும்பாண்: 217-218)

எனும் வரும் பாடல் குறிப்பிடுவதால் அறிய முடிகிறது.

ஊசியால் செங்கழுநீர்ப் பூக்களைக் கோர்த்து மாலையைக் கட்டியுள்ளனர் என்பதை,

“ஒண் செங்கழுநீர்க் கண் போல் ஆய்திதழ்

ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்”

(அகம்.48:8-9)

எனவரும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

பெண்கள் பூக்களைக் கட்டுவதோடு அவற்றை விலை கூறி விற்றுள்ளனர். பஞ்சு போன்ற குருக்கத்தி மலருடன் சிறு சண்பக மலரையும் வாங்கிக் கொள்வீராக என்று மலர்களை வைத்திருந்த கடகப் பெட்டியைக் கையிலேந்திக் கொண்டு சென்றததனைத்,

“துய்த்தலை இதழ் பைங்குருக் கத்தியொடு

பித்திகை விரவு மலர் கொள்ளீரோவென்”

(நற்.97:6-7)

என வரும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. கூர்மையான அம்புகளைக் கொண்ட காட்டுமல்லிகை மலர்களை அகன்ற கூடைகளிலே ஏந்திப் பூ விற்றததனை,

“வரிமென் முகைய நுண்கொடி அதிரல்

மல்க கல் வட்டியர் கொள்விடம் பெறா அர்

விலைஞர் ஒழித்த தலைவேய் கான்மலர்”

(அகம்.391:2-4)

என்ற இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

கள் விற்கும் மகளிர்

கள்ளை விற்ற மகளிர் ‘அரியல் பெண்டிர்’ எனப்பட்டனர். கள் விற்கும் மகளிர், பன்னாடையால் வழங்கப்பட்டக் கள்ளைப் போர் வீரர்களுக்குத் தொடுத்ததனை,

“அரியற் பெண்டிர் அல்குற் கொண்ட

பகுவாய்ப் பாளை குவிமுலை கரந்த

வரிதிறக் கலுழி ஆர மாந்திக்

செரு வேட்டுச் சிலைக்கும் செங்கண் ஆடவர்”

(அகம்.157:1-4)

எனும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

சமையல் தொழில்

சமையல் தொழில் செய்யும் பெண் மகள் ‘அடு மகள்’ எனப்பட்டாள்.

“அடுமகள் முகந்த அளவை வெண்ணெல்

தொடிமா ணுலக்கைப் பருஉக் குற்றரிசி”

(புறம் 399:1-2)

சோறாக்கும் பெண் முகந்து கொணர்ந்த அளக்கப்படாத வெண்ணெல் பூண் இடப்பட்ட உலக்கையால் குற்றப்பட்ட அரிசியால் சோறாக்கியுள்ளதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

பண்டங்களை விற்கும் தொழில்

பலவகையான பண்டங்களை ஒரே இடத்தில் விற்பனை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர். வீதிவீதியாகச் சென்று பண்டங்களை விற்பவரும் இருந்துள்ளனர். முதுபெண்டிர் பொலிவு பெற உருவாக்கப்பட்டப் பலவகையான செப்புகளில் வைக்கப்பட்ட நுகர் பொருட்களையும், மணம் கமழும் பூக்களையும் வீடுகள் தோறும் சென்று விற்பதைப்,

“புடை அமை பொலிந்த வகை அமை செப்பில்
காமர் உருவின் தாம் வேண்டு பண்ணியம்
கமழ் நறும்பூவொடு மனை மனை மறுக” (மதுரை.421-423)

என்ற மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. விலை பகர்நர் விற்கின்ற பண்டங்கள் வீதி முழுவதும் மணம் வீசியதாகப்,

“புகாஅர் நல்நாட் டதுவே – பகா அர்
பண்டம் நாறும் வண்டு அபி ஐம்பால்” (அகம்.181:22-23)

எனும் பாடல் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது. பல்வேறு நுகர்பொருளை விற்பவர், பூத்தட்டில் பூக்களையேந்தி விற்கும் பூ வணிகர், நன்கு இடிக்கப்பட்டச் சுண்ணம் விற்பவர், வெற்றிலையும் பாக்கும் விற்பவர் என்று பல்வேறு பண்டங்களை விற்பவர் ஒருங்கே கூடித் தம் பொருட்களை விற்பதாகப்

“பூந்தலை முழவி னோற்றலைப் பூவினர்
பிடகைப் பெய்த கமழ்நறும் பூவினர்
பலவகை விரித்த வெதிர்பூங் கோதையர்
பலர்தொகு பிடித்த தாதுகு சுண்ணத்தார்
தகைசெய் தீஞ்சேற் றின்னீர்ப் பசங்காய்
நீடுகொடி யிலையினர் கோடுசுடு நாற்றினர்” (மதுரை.394-401)

என வரும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

ஏவல் தொழில்

அரசர்களுடைய அரண்மனையில் வரும் விருந்தினரை அன்போடு முகமலர்ந்து உபசரிப்பதற்கென்று ஏவல் தொழில் செய்யும் மகளிர் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் ‘இன்னகை மகளிர்’ ‘இலங்கிழை மகளிர்’ ‘ஒண்தொடி மகளிர்’ எனப் பல பெயர்களில் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவர்கள் சிறந்த அணிகலன்களால் தம்மை அழகுப்படுத்திக் கொண்டு இனிமையாகப் புன்னகை பூத்தமுகத்தோடு அரண்மனைக்கு வரும் விருந்தினரை வரவேற்பர். விருந்தினருக்குக் கள்ளினை ஊற்றிக் கொடுக்கும் பணியை அவர்கள் செய்துள்ளனர். இதனை,

“இழையணி வனப்பின் இன்னகை மகளிர்
போக்கில் பொலங்கல நிறையப் பல்கால்
வாக்குபு தரத்தர்”

(பொருநர்.84:81)

என்ற இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. ஏவல் மகளிர் மணம் கமலும் கள்ளைப் பலமுறை வார்த்துக் கொடுத்ததை,

“இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்”

(மதுரை.777-778)

எனும் பாடலும்

“பொன் செய் புனை கலத்து ஏந்தி, நாளும்
ஒண் தொடி மகளிர் மடுப்ப, மகிழ் சிறந்து”

(புறம்.56:18-19)

எனும் இப்பாடலும் புலப்படுத்துகின்றன. அரசர்கள் பகைவரை வெற்றி கண்டு அவர்களின் மனைவியரைச் சிறைபிடித்து வந்து தங்கள் நாட்டில் தங்க வைப்பர்.அத்தகைய பெண்கள் கோயில்களிலே திருப்பணி செய்யும் பணியை மேற்கொண்டனர். அவர்கள்

“கொண்டி மகளிர் உண்டுறை முழ்கி
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழு
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதி”

(பட்டினம் 246-249)

என வரும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

குறிசொல்லுதல்

மக்கள் குறி கேட்பதில் மிக்க ஆர்வமுடையவர்கள் அதன் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர். அன்று முதல் இன்று வரை குறி கேட்கும் பழக்கம் இருந்து வருகிறது. குறிசொல்பவன் கட்டுவிச்சி. அவன் குறி சொல்லும் பொழுது தெய்வங்களையும், குறி சொல்லப்படுவோர் குலத்தோரையும் அழைத்துப் பாடுவது மரபு

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக்கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”

(குறுந்.23)

என வரும் பாடலினால் மகளிர் குறி சொல்லி வருமானம் பெற்றுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

மின்பிடித்தல்

பாண் மகளிர் மீன் பிடிக்கும் செய்தியினை அகநானூற்று பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“நாண் கொள் நுண்கோலின் மின் கொள் பாண்மகள்
தான் புனல் அடைகரைப் படுத்த வரா அல்” (அகம். 216 : 1- 2)

பாண்மகள் பிடித்த வரால் மீனைக், கள்ளையருந்திய தந்தைக்குக் கொடுத்த செய்தியை இப்பாடலில் காண முடிகிறது.

மீன் விற்றல்

மீனை விற்கும் தொழிலையும் மகளிர் செய்துள்ளனர்

“திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழையணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
விழவு அயர் மறுகின் விலை எனப்பகரும்” (அகம்.320 : 2 - 4)

என வரும் பாடலால் பிடித்து வந்த மீனை விழாக்கள் நடைபெறுகின்ற ஊரின் தெருக்களில் விற்றுள்ளனர்.

பெண்கள் திணை சார்ந்த தொழில்களுடன் பிற தொழில்களையும் செய்து தமயன்மார் குடும்பத்தையும் சுற்றத்தையும் பேணிக்காத்தனர்.

கடல் சார் தொழில்கள்

பழந்தமிழகம் நில அடிப்படைச் சமூகங்களாகச் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தன. காரணம் நிலத்தின் தன்மைக் கேற்ப வாழ்வாதாரங்களைப் பெற்று அந்நிலத்திலேயே தங்களுக்கான தனித்த வாழ்வியல் அடையாளங்களுடன் வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்தனியான பண்பாடு உண்டு என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் தருகின்றன. அவ்வகையில் கடல் சார்ந்த தொழிலை மேற்கொண்டவர் நெய்தல் நில மக்கள். நெய்தல் நில மக்கள் சேர்ப்பன், துறைவன், புலம்பன் எனும் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டனர். கடல் சார் தொழில்களில் முதன்மைத் தொழில் மீன்பிடித்தல், முக்கியமானதாக அமைகிறது.

காடுகளில் விலங்குகளைக் கைக் கொள்வதே வேட்டை என்றும் வேட்டைத் தொழில் புரிபவர் வேடுவர் எனப்பட்டது போன்று மீன் பிடிப்பவரையும் வேட்டுவர் என்று அழைத்தனர்.

“பன் மீன் வேட்டத்து என் ஐயர்”

எனும் பாடலினால் மீன் பிடிப்பவரையும் வேட்டுவர் என்று அழைத்ததனைக் காணமுடிகிறது. இந்நிலை மக்கள் மீன் வேட்டைத் தொழில் செய்ததற்கான. பல பாடல்கள் உள்ளன. மீன் வேட்டைக்குத் திமில், தோணி, அம்பி போன்ற கலன்களைப் பயன்படுத்தினர். பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கச் செல்லும் பொழுதினை இருவகைப் படுத்துவர் பகற்பொழுது மீன் வேட்டை

இரவுப் பொழுது மீன் வேட்டை

என இருவகைப் பொழுதுகளில் மீனவர்கள் மீன் வேட்டையாடியுள்ளனர்.

பகற்பொழுது மீன் வேட்டை

பகலில் கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்து மாலைப் பொழுதில் கரைக்குத் திரும்புவதைப் பகற்பொழுது மீன்வேட்டை என்பர் இதனைத்,

“திரையுழந் தசைஇய நிரைவளை ஆயமொடு

உப்பின் குப்பை ஏறி ஏற்பட

வருதியில் எண்ணும் துறைவனொடு”

(அகம். 190 : 1-3)

என வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன, இதனால் கடல் அலையில் விளையாடிக் களிப்புற்றுத் தளர்ச்சியடைந்து நிரல்பட வளையணிந்த மகளிர் கூட்டத்துடன் உப்பு மேட்டில் ஏறிநின்று இரண்டு மாலைப்பொழுதில் கரைக்குத் திரும்பி வரும் படகுகளை எண்ணுவதற்கு இடமான துறை என்பது விளங்கும்.

இரவுப்பொழுது மீன் வேட்டை

இரவுப் பொழுதில் அலைகளில் ஆரவாரம் இல்லாத கரிய கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்றுள்ளனர். மீன் பிடிக்கச் செல்லும் போது விளக்கைப் பயன்படுத்திய செய்திகள் பல இடங்களில் பதிவாகியுள்ளன. இரவு வேட்டையில் தான் மீன்கள் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். நெய்தல் நில மக்கள் இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்ததன் காரணமாகவே மீன் வேட்டைக்கு இரவுப் பொழுதில் சென்றுள்ளனர். அப்பொழுது வெளிச்சத்திற்காக விளக்குப், பயன்படுத்தினார்கள்.

“பெருந்திரை முழக்கமொ டியக்கவிந்திருந்த

கொண்டல் இரவின் இருங்கடல் மடுத்த

கொழுமின் கொள்பவர் இருள்நீங் கொண்குடர்”

(அகம். 100 : 5 – 7)

என வரும் பாடல் வழி நடுயாமத்தில் மீன் வேட்டையாடப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

குழுவாகச் சென்று மீன்பிடித்தல்

மீன் பிடிக்கும் தொழில் தனியொரு நபரால் நிகழ்த்தப்படுவது அன்று குழுவாக இணைந்து செயல்படுவது. இவ்வாறு மீன் வேட்டை கூட்டமாகச் சென்று செய்யப்பட்டுள்ளது. இளையவரும் முதியவரும் இணைந்து இத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இக்குழு வாழ்வியல் முறையில் இத்தகு தொழில்கள் நடைபெற்றுள்ளன

“பரதமாக்கள்

இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி

உப்போய் உமணர் அடுத்துறை போக்கும்

ஒழுகை நோன்பாக டொப்பக் குழீஇ

அயிர் திணா அடைகளை ஒலிப்ப வாங்கி” (அகம். 30 : 3 – 7)

என வரும் பாடலடிகள் குழுவாக இணைந்து மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டதை விளக்குகிறது.

மீன் விற்பல்

மாலை நேரத்தில் மீன் விற்புள்ளனர். இதனை,

“மான்ற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்

இனிதுபடு பெருமீன் எளிதினின் மாறி” (நற்.101 : 2 -4)

என வரும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. இம்மீனைக் கடைப்போட்டு விற்பதை.

“அகலங் காடி அசை நிழற் குவித்த

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கண் காக்கை” (நற். 258 : 7 – 8)

என்னும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து தொழில்களும் திணைகளுக்குரிய முதன்மை தொழில்களாக அமைகின்றன.

ஆறலைக்கும் தொழில்

பாலை நிலத்தில் வாழும் மக்கள் வளமான தகவலமைப்பு இல்லாததால் உற்பத்தி செய்தோ அல்லது வாணிபம் செய்தோ வாழ முடியாது. ஆகையால் அவர்கள் வழிபோக்கர்களைக் கொள்ளைபடித்தும், முல்லை நில ஆயர்களின் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தும் வாழும் தன்மையை மேற்கொண்டனர். ஆறலைத்து உண்ணும் இவர்கள் எயினர், மழவர், மறவர், என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கோபக் குணம் கொண்டவர்கள்

“அன்பு இல் ஆடவர்” (நற். 352)

“வன்கண் ஆடவர்” (நற் .329)

“செங்கண் ஆடவர்” (அகம். 157)

“கொடுநோக்கு ஆடவர்”	(அகம். 265)
“கடுங்கண் ஆடவர்”	(அகம். 365)
“கருங்கை ஆடவர்”	(அகம். 79)
“கொடுவில் ஆடவர்”	(நந். 164)
“வல்வில் ஆடவர்”	(அகம்.263)

என்று அழைக்கப்பட்டனர். பாலை நில மகளிர் எயிற்றியர், பழைய மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

ஆறலைத்து உண்ணும் கள்வர்கள் வலிமையான வில்லையும், கொடுமையான பார்வையும் கொண்டவர்கள். விலங்குகளைக் கொன்று அவற்றின் தசைகளைத் தீயிலிட்டுச் சுட்டு அவற்றின் ஊனைத்தின்பர். அதனால் உண்டான நீர் வேட்கை தீரும் பொருட்டுக் கள்ளை உண்டு மகிழ்வர், கள் உண்டதால் குழறும் பேச்சினைக் கொண்டவர், இதனை,

“இன்சிலை எழிலேறு கெண்டிப், புரைய
நிணம் பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத்து எடுத்து,
அணங்கு மரபின் போண் போல
விளரூன் நின்ற வேட்கை நீங்கத்
துகளற விளைந்த தோப்பி பருகிக்
குலாஅ வல்வில் கொடுநோக்கு ஆடவர்
புலாஅல் கையர், பூசா வாயர்” (அகம் . 265 : 12 – 18)

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஆறலைக் கள்வர்கள் வழிபோக்கர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய உடல்களைத் தழைகளைப் போட்டு மறைத்தனர். இதனை,

“கொடுவிற கானவர் கணைஇடத் தொலைந்தோர்
படுகளத்து உயர்த்த மயிர் தலைப் பதுக்கைக்
கள்ளிஅம் பறந்தலைக் களர்தொறும் குழீஇ” (அகம். 231 : 5 -7)

எனும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. எயினர் பன்றியையும், முயலையும் வேட்டையாடினர். வேட்டைக்குச் செல்லும் போது நாயைப் பயன்படுத்தினர். மானின் காலடித் தடத்தை வைத்து அதுசென்ற திசையை அறிந்து மானைப் பிடிப்பர். குழிகளில் தண்ணீர் பருக வரும் பன்றிகளை வலையை வீசிப் பிடிப்பர். முயலை அதனுடைய வலையை விட்டுப் போகவிடாமல் அங்கேயே அதனைக் கொல்லுவார்கள். வேட்டைக்குச் செல்லும் போது நாயை உடன் அழைத்துச் சென்றதையும் இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

“செயிர்நோக்கு ஆடவர்
கணை இடக் கழிந்ததன் வீழ்துணை உள்ளி,
குறுநெடுந் துணைய மறிபுடை ஆட” (அகம் . 371 : 2 -4)

என்னும் பாடல் எயினர்கள் மான் வேட்டையாடியதை விளக்குகிறது.

எயினர்கள், உப்பு வணிகர் கூட்டமாகச் செல்லும் போது அவர்களை வழி மறித்துக் கொண்டு அவர்களுடைய பொருட்களைக் கொள்ளையடித்தனர்.

“பொருந்தாக் கண்ணேம் புலம் வந்து உறுதரச்

சேக்குவம் கொல்லோ, நெஞ்சே! சாத்து எறிந்து

அதர்கூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்

கொடுவில் ஆடவர் படுகை லெரீஇ” (அகம். 167 : 6 – 9)

எயினர், வணிகச் சாத்தினரைக் கொண்டு அவர்கள் பொருளைக் கொள்ளையிட்டு உண்ணும் தொழிலைச் செய்ததை இப்பாடலில் அறிய முடிகிறது. மேலும் உப்பு வணிகர் விட்டுச் சென்றுள்ள கல் அடுப்பில் வலிய வில்லினையுடைய மழவர்கள் வேட்டையாடிய ஊனைச் சுடுவதை,

“உமண் சாத்து இறந்த ஒழிகல் அடுப்பில்

நோன்சிலை மழவர் ஊன் புழுக்கு அயரம்” (அகம்.119 : 8 -9)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

கைவினைத் தொழில்

எளிய மூலப்பொருள்களைக் கொண்டும், ஒருவரின் செயல்திறனை ஆதாரமாகக் கொண்டும் செய்யப்படும் தொழில்களைக் கைத்தொழில்கள் எனபர். கைத்தொழில்கள் கைவினைக்கலைகள் என்றும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன. சங்க காலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்கள் அனைத்தும் எளிய கைத்தொழில்களாக அமைந்திருந்தன. சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் பொருளாதாரத்தில் கைவினைக்கலைகள் பெரும் பங்கினை வகித்துள்ளது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழர்கள் இயற்கையாகக் கிடைத்த மண், பனை மற்றும் தென்னையோலைகளைக் கொண்டு வாழ்வியல் தேவைகளுக்கான பொருட்களை உற்பத்தி செய்தனர். இயந்திரங்கள் போன்ற கருவிகளின் துணையின்றித் தனது கைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தொழில்களை மேற்கொண்டனர். கைத்தொழில்களில் கற்பனையுணர்வும், கலை நுணுக்கமும் இணையும் பொழுது அவை கைவினைப் பொருட்களாக உருவாக்கப்படுகின்றன.

மட்கலத்தொழில்

மட்கலம் எனும் சொல் மண்ணால் உருவாக்கப்படும் பொருட்களைக் குறிக்கிறது. மண்ணால் பொருட்களை உருவாக்கும் இத்தொழில் மட்பாண்டத் தொழில் அல்லது மட்கலத் தொழில் எனப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் இருந்தே மக்கள் உணவுப் பொருள்களைச் சேமித்து வைக்கவும், உணவு சமைக்கவும், சாப்பிடவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சங்க காலத்தில் உலோகப் பொருட்களின் பயன்பாடு குறைவாக

இருந்ததால், மட்பாண்டப் பொருட்களின் பயன்பாடு பெருமளவில் காணப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாகச் சங்க காலத்தில் மட்கலத் தொழிலானது சிறப்புற்றிருந்தது.

சங்ககாலத்தில் மனிதனுக்குத் தேவையான சமையல் பாத்திரங்கள் மற்றும் வீட்டு உபயோகப் பொருட்களை மண்ணால் செய்தார்கள். இவ்வகை மண்பாண்டங்கள் தமிழர்களின் மண் அறிவையையும், கைத்திறனையும் காட்டுகின்றன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை மட்கலத் தொழிலின் தொடக்கக் காலத்தை நிர்ணயிக்கும் காரணியாக ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாய்வு உள்ளது. ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாய்வில் ஈடுபட்ட சத்தியமூர்த்தி என்பவர் ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்துள்ள தடயங்கள் கிட்டதட்ட கி.மு.100 வரைக்கும் (3000 வருடங்கள்) முந்தியவை. இது தமிழர்களின் மிகவும் முற்கால நாகரிகம் என்பதுடன், மனிதன் வாழ்ந்த உலகின் தொன்மையான இடங்களில் தமிழகமும் ஒன்று என்பதை உலகத்துக்குச் சொல்ல மீண்டும் ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. மேலும், அங்கு கிடைத்த பாணைகளின் வகைகள் ஆதிச்சநல்லூர் கலாச்சாரத்தின் தொழில்நுட்ப மேலாண்மையைக் காட்டுகின்றன என்பது முக்கியமானது என்கிறார். இதன் வாயிலாகத் தமிழர்களின் மட்பாண்டக் கலையின் வயது ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனக் கொள்ள முடிகிறது.

மட்கலத் தொழில் நுட்பங்கள்

சங்க காலத்தில் மட்கலத் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் தொழிலில் மிகுந்த தேர்ச்சிப் பெற்றவர்களாகவும், கலைநுட்ப அறிவு கொண்டவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். மட்பாண்டங்களை வளைவதற்குச் சக்கரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மட்பாண்டங்களின் உறுதித் தன்மைக்கு அவற்றைச் சூளையிலிட்டுச் சுட்டுள்ளனர். மட்பாண்டங்களைக் கலைநுட்பம் மிகுந்ததாக மாற்றப் பலவகையான வர்ணங்களைப் பயன்படுத்தி அழகோவியங்களைத் தீட்டியுள்ளனர். இதுபோன்ற பல்வேறு விதமான தொழில் முறைகளைக் கைக்கொண்டு மட்பாண்டத் தொழிலை வளர்த்தெடுத்துள்ளனர்.

சக்கரப் பயன்பாடு

மட்பாண்டத் தொழில் என்பது மனிதக் கரங்களைக் கொண்டு சக்கரத்தின் உதவியோடு படைக்கப்படும் கைவினைத் தொழில். சக்கரம் கண்டுபிடிப்பு மனித குல வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது.

களிமண் தொகுதியைச் சக்கரத்தின் மீது சுழலவிட்டு கைகளைக் கொண்டு பொருட்களின் வடிவத்தை வரையறுத்து மட்பாண்டங்களை உருவாக்குவார்கள் மலைபடுகடாமில் நீரின் சுழலுக்கு உவமையாகக் குயவன் மட்கலஞ் செய்யும் சக்கரத்தின் சுழற்சி கூறப்படுகிறது. புறநானூற்றிலும் மட்கலம் வளைவதற்குச் சக்கரம் பயன்படுத்தப்பட்டதற்கான குறிப்பு காணப்படுகிறது.

“வனைகலம் திகிரியின் குமிழி சுழலும்

துணை செலல் தலைவாய் ஓவிறந்து வரிக்கும்” (மலை.474 – 475)

“வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க் கால் வைத்த

பசு மண் குருஉத் திரள்” (புறம். 32 : 8 - 9)

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் மடகலத்தொழிலில் சக்கரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

மட்பாண்டங்கள் சுடுதல்

மட்பாண்டங்கள் நெருப்பில் எரியாமலும் தண்ணீரில் கரையாமலும் இருக்கச் சூளைகளை அமைத்து மட்பாண்டங்களைச் சுட்டுப் பதப்படுத்த வேண்டும். என்பதை உணர்ந்திருந்தனர். சங்க இலக்கியங்களில் மட்பாண்டங்களைத் தீயினால் சுட்டுப் பதப்படுத்தாவிட்டால் அவை நீரினால் கரைந்து பயனற்றுப் போய்விடும் என்பதைப் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

“பெயல் நீர்க்கு ஏற்ற பசங்கலம் போல

உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி” (குறுந்.29 : 2 -3)

“ஈர் மண் செய்கை நீர்படு பசங்கலம்

பெரு மழைப் பெயற்கு ஏற்றாங்கு” (நற். 308 : 8 -9)

மட்பாண்டங்களைச் சுடும் சூளையிலிருந்து வெளிவரும் புகையின் தோற்றமானது மிகுந்த கருமை நிறமாகவும், மலையினை மறைக்கும் அளவிற்கும் காணப்பட்டதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனைப் பின்வரும் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

“கலம் செய் கோவே கலம் செய் கோவே

இருள் திணிந்தன்னகுரு உத்திரள் பரு உப் புகை

அகல் இரு விசம்பின் ஊன்றும் சூறை

நனந்த தலை மூதூாக் கலம் செய்கோவே” (புறம்.228 : 1 – 4)

“இலங்குமலை புதைய வெண்மழை கவைஇ

கலம்எடு புகையின் தோன்றும் நாட” (அகம். 308 : 5-6)

“சுடுமண் தசம்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன” (நற் . 84 : 6 -7)

என்கின்றன.

மட்பாண்டங்களைச் சூளையில் சுடும் பொழுது சரியான கால அளவினைப் பின்பற்ற வேண்டும். காலம் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருந்தால் அவை பயன்படாமல் போய்விடும் என்பதை உணர்ந்து மட்பாண்டங்களைச் சூளையில் சரியான வெப்பத்தில் சுட்டுப் பதப்படுத்திய முறையிலிருந்து தமிழர்கள் மட்பாண்டத் தொழிலில் கொண்டிருந்த தொழில் நுட்ப அறிவு வெளிப்படுகிறது.

ஓவியம் தீட்டுதல்

பூமியில் வெறும் மண்ணாக இருந்த களிமண்ணைச் சக்கரத்தின் துணைக்கொண்டு மட்பாண்டப் பொருள்களாக வடிவமைத்து, பின்னர் சூளையில் இட்டு சுட்டு வலிமைப் படுத்தப்படுகிறது. அதன் மீது கோடுகள், ஓவியங்கள் எழுத்துக்கள் போன்றவை பொறிக்கப்பட்டு கலைநுட்பம் மிகுந்த கலைப்பொருளாக உருமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகளில் கிடைக்கும் பொருட்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

தொல்லியல் அறிஞர் ஜராவத் மகாதேவன், சங்க காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் சாதாரண மக்களும் எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தனர். என்பதற்கு மட்பாண்டங்களில் கிடைக்கும் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன”²⁵ என்கிறார். மேலும் தென்னிந்தியாவில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டப் பெருங்கற் புதைவுகளில் கிடைத்துள்ள பனையோடுகளின் மேல்வரையப்பட்டுள்ள கீற்றோவியங்களும் சிந்துவெளி ஓடுகளின் மேல் வரையப்பட்டக் கீற்றோவியங்களும் ஒரே விதமாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வுகளில் கறுப்பு, சிவப்பு மட்கலங்கள் கிடைத்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் மட்கலங்கள் சிவப்பு நிறத்தில் காணப்பட்டதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இதனைப்

“புதுக் கலத்தன்ன கனிய ஆலம்”

(ஐங். 303 : 10)

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத்து இருந்த”

(புறம்.238 : 1)

என்னும் பாடலடிகள் நிறுவுகின்றன. புது மட்கலத்திற்கு ஆலமரத்தின் பழங்களை ஒப்புமைப்படுத்துவதில் இருந்தும், ‘கவி செந்தாழி’ என்றதன் வாயிலாகவும் மட்கலங்கள் செந்நிறத்தில் அதாவது சிவப்பு நிறத்தில் காணப்பட்டது என்பது புலனாகிறது.

மட்கலப்பொருட்கள்

பழங்காலத்தில் மட்பாண்டங்கள் நெருப்பில் எரியாமலும், தண்ணீரில் கரையாமலும், அதிக வெப்பத்தினால் தாக்கப்படாமலும் இருப்பதால் இவை உடைந்து போகும் தன்மையுள்ளவையாயிருந்தும் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. வீடுகளில் பயன்படுத்தப்படும் சிறிய கலன்கள் முதல் இறந்தோரை வைத்துப் புதைக்கும் பெரிய தாழிகள் வரை செய்யப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் பாணை, பூக்கிண்ணம், நீர்க்கன்னல் போன்ற மட்கலங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

பாணை

மண்பாணை என்பது களிமண்ணிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டு நீர் மற்றும் பிற பொருட்களைச் சேமித்து வைக்கப் பயன்படுத்தப்படும் கொள்கலனாகும். பாணையின் அடிப்பாகம் உருண்டை வடிவிலும், மேல் பகுதியில் சிறிய கழுத்துப் பகுதியும் கொண்டிருக்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பாணையினைக் குறிக்கக் குழிசி, மண்டை,

தசம்பு எனப் பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. குழிசி என்பது மண்ணாலான சிறுவகைக் கலனாகும்.

சங்க காலத்தில் பாணைகள் மக்கள் வாழ்வில் பல்வேறு வகையில் பயன்படுவதாக இருந்துள்ளன. சோறு சமைக்கவும், சாப்பிடவும், உணவுப்பொருட்கள் மற்றும் நீரினைச் சேமித்து வைக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் எயின மகளிர் புல்லரியினைப் பாணையில் இட்டு சமைத்த முறையும், புறநானூற்றில் மான் இறைச்சி மண்பாணையில் சமைக்கப்பட்டதும் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் கள் பருக மண்ணாலான கலன்களைப் பயன்படுத்தியதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இதனைக் கீழ்வரும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“நிழல் மூன்றில் நில உரல் பெய்து

குறுங்காழி உலக்கை ஓச்சி நெடுங்கிணற்று

வல் ஊற்று உவரி தோண்டி தொல்லை

முரவுவாய்க் குழிசி முரி அடுப்பு ஏற்றி

வராது அட்டவாடு ஊன் புழுக்கல்”

(பெரும்பாண். 96 – 100)

“சோறு அடு குழிசி இளக”

(பெரும்பாண் . 366)

“மான் தடி புழுக்கிய புலவநாறு குழிசி”

(புறம் . 168 : 9)

“நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தி”

(புறம் . 297 : 6)

“அருப்பம் பேணாது அமர் கடந்ததூஉம்

துணை புணா ஆயமொடு தசம்பு உடன் தொலைச்சி” (புறம் : 224 : 12)

மண்ணாலான பாணைகளை முல்லை நில மக்கள் தயிர் கடையவும், சேமித்து வைக்கவும் நெய்தல் நில மக்கள் மீன்களைச் சேகரிக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சிறிய மட்பாணைகளைக் கயிற்றால் கட்டி உயரத்தில் தொங்கவிடுவர். இது உறி எனப்படும். உறியில் மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான தயிர், வெண்ணெய், ஊறுகாய் போன்றவற்றைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைத்

“தயிர் கொடு வந்த தசம்பு”

(புறம் . 33 . 3)

“வெள்ளி கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு

நாள் உறை மத்து ஒலி கேளாதோனே”

(புறம் . 257 : 12 – 13)

“பாணர் பசுமீண் சொரிந்த மண்டை”

(குறுந் . 169 : 4)

“விசி வீங்கு இன்னியம் கடுப்ப கயிறு பிணித்து

காடி வைத்த கலனுடை முக்கின்”

(பெரும்பாண் . 56 – 57)

“உறித் தாழ்ந்த கரகம்”

(கலி. 9 : 2)

“இமிழ் இசை மண்டை உறியொடு”

(கலி. 106 : 2)

“தின் கால் உறியன் பாணை”

(அகம். 276 : 6)

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

மண்பாண்டத்தில் வைத்திருக்கும் உணவுப் பண்டங்கள் வெகு நாட்கள் கெட்டுப்போகாமல் இருக்கும். மண்பாண்டச் சமையல் ருசியான உணவாக இருப்பதுடன், குடற்புண் போன்ற நோய்கள் வராமல் தடுத்து உடலைக் குளிர்ச்சியாக இருக்கச் செய்கிறது. இதனை உணர்ந்து ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் மட்கலங்களைப் பயன்படுத்தியமை அவர்களின் அறிவு முதிர்ச்சியை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகிறது.

பூக்கிண்ணம்

கிராமப் புறங்களில் பூச்செடிகளை வயல்வெளிகள் மற்றும் வீடுகளில் நட்டு வளர்ப்பர். நகரங்களில் செடிகளை அழகிய தொட்டிகளில் வைத்து வளர்ப்பது நாகரிகமாகக் கருதப்படுகிறது. தமிழர்களின் உலகின் பிற பகுதிகளில் நாகரிகம் என்றால் என்னவென்று அறியாத பழங்காலத்திலேயே மண்ணால் அழகிய பூந்தொட்டிகளை உருவாக்கி அதில் பூச்செடிகளை வளர்த்துள்ளனர். இதனைக் கீழ்காணும் சங்க இலக்கியப் பாடல் அடிகளின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“தாழியும் மலர்பல அணியா” (அகம். 396 : 6)

“தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூட்டி” (அகம். 165 : 11)

எனப் பாடுகிறது.

தாழி

தாழி என்பது மண்ணால் செய்து சுடப்பட்ட பெரிய மட்கலமாகும். தாழிகளின் அமைப்பானது கோள வடிவத்திலும், அடிப்பகுதி கூர்மையான வடிவத்திலும் வாய்ப்பாகம் உருண்டும் தடித்தும் காணப்படுகிறது. தாழியை மணல் கலந்த மண்ணைக் கொண்டு செய்துள்ளதால் மேல் பகுதியும், உட்பகுதியும் மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. தாழிகளுக்கு மூடிகளும் இருந்துள்ளன. தாழிகள் இறந்தோரை அடக்கம் செய்யப்பயன்படுத்தினர். இது முதுமக்கள் தாழி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் மட்பாண்டங்களைச் செய்பவர்களைப் பார்த்து ஈமக்காரியங்களுக்குத் தேவையான தாழியினைச் செய்து தருமாறு வேண்டுவதாகப் புறநானூற்றில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

அச்சடைச் சாகாட்டாரம் பொருந்திய

சிறுவெண் பல்லி போலத் தன்னொடு

சுரம் பல வந்து வெமக்கு மருளி

வியன் மலரகன் பொழி லீமத்தாழி

அகலி தாக வனைமோ

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே” (புறம். 256 : 1 - 7)

“கேண் விளங்கு சிறப்பிற் செம்பியன் மருகன்

கொடி நுடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
தேவ ருலக மெய்தின னாதலின்
அன்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் றாழி
வனைதல் வேட்டனை யாயினெனைய தூஉம்
இருநில திகிரியாய் பெருமலை

மண்ணா வனைத லொல்லுமோ நினக்கே” (புறம். 228 : 9 – 15)

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத்திருந்த
செவிசெஞ் சேவலும் பொருவதும் அவருவா
வாய்வன் காக்கையும் கூகையும் கூடிப்
பேயாயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கும்

காடுமுன் னினனே கட்கா முறுநன்” (புறம்.238 : 1 -5)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மட்கலம் செய்பவர்களிடம் மட்கலம் செய்து தருமாறு வேண்டுதலிருந்து சங்க காலச் சமுதாயத்தில் மட்கலம் செய்பவர்கள் பெற்றிருந்த இடமும், மட்கலத்தின் முக்கியத்துவமும் தெளிவாகிறது.

குறுநீர்க் கன்னல்

பண்டைக் காலத்தில் நாழிகைகளைக் கணக்கிட நீர்க்கன்னல் என்னும் கருவியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மண்ணாலான ஒரு சிறிய கலத்தில் நீரினை நிரப்பி அடிப்பகுதியில் ஒரு சிறிய துளையை உண்டாக்கினர். அந்நீர் துளை வழியாக வடியும் போது நாழிகைக்கு ஒன்றாக வரையப்பட்டக் கோடுகளை எண்ணி நாழிகையினை அறிந்து கொண்டுள்ளனர். இதனை நாழிகை வட்டில் என அழைத்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் நாழிகைகளைக் கணக்கிடக் குறுநீர்க்கன்னல் பயன்பாட்டில் இருந்ததனைக்

“குறுநீர்க் கன்னலின் யாமங் கொள்பவர்”³⁶

“குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுந ரல்லது

கதிர் மருங் கறியாது அஞ்சுவரப் பாஅய்” (அகம்.42 : 6-7)

“பொழுது அளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள்

தொழுது காண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி

எறிநீர் வையகம் வெரீஇய செல்வோய் நின்

குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்து” (முல்லை.55-58)

என வரும் பாடலடிகளில் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஓலைத்தொழில்

பண்டைத் தமிழர்கள் எளிதாகக் கிடைக்கக் கூடிய பொருள்களைக் கொண்டு கலை நுணுக்கம் மிகுந்த பல பொருட்களை உருவாக்கியுள்ளனர். பனை மற்றும் தென்னை ஓலைகளை மூலப்பொருளாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் தொழில் ஓலைத்தொழில் எனப்படுகிறது. பழந்தமிழர் வாழ்வில் பனை ஓலை மற்றும் தென்னை

ஓலை முக்கிய பங்கு வகிந்துள்ளது. பனை மற்றும் தென்னை ஓலைகளைக் கொண்டு விளையாட்டுப் பொருட்கள் கலைப் பொருட்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. வீடுகளுக்குக் கூரை வேயப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஓலையிலான பொருட்கள்

பழந்தமிழர்கள் பனை மற்றும் தென்னை ஓலைகளைப் பயன்படுத்தி அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கூடைகள், பாய்கள், குடைகள் போன்ற பல விதமான பொருட்களைச் செய்துள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களில் பனையோலையிலான குதிரை, பாய், குடை, கூடை பற்றிய குறிப்புகளும், ஓலைகளைப் பயன்படுத்தி வீட்டிற்கு வேலி, கூரை மற்றும் பந்தல் அமைத்தற்கான சான்றாதாரங்களும் காணக் கிடைக்கின்றன.

மடற்குதிரை

சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மடலேறுதல் என்றொரு வழக்காறு இருந்துள்ளது. பெண்ணை விரும்பும் ஆடவன் தன் காதலை வெளிப்படுத்துவதற்காக மடலேறும் செயலில் ஈடுபட்டுள்ளான். பனங்கருக்குகளால் உண்டாக்கப்பட்ட குதிரைப் போன்ற வடிவம் கொண்ட மடற்குதிரையின் மேல் தலைவன் அமர்ந்து ஊரை உலா வருவான். மகடுஉ மடலேறுதல் இல்லை எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆண்கள் மடலேறுவார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் மடலேறுதலைப் பெருந்திணைக்குரியதாகத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார்.

“எத்தினை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”³⁷

“ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்

தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்

மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்

செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”³⁸

பனங்கருக்கால் செய்த குதிரையின் மீது மடலேறிச் செல்லும் ஆடவன், தன்னையும் அப்பெண்ணையும் இணைத்துக் கூறி அனைவருக்கும் தெரியும் படி காதலை வெளிப்படுத்துகிறான். தலைவியின் துயர் அறிந்து சான்றோர் இருவரையும் இணைத்து வைப்பர், தலைவன் மடலேறும் பொழுது எருக்கம், கரும்பு, ஆவிரை, பூளை, உழிஞை ஆகிய மாலைகளை அணிந்ததாகச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “காமம் உழந்து வருந்தினார்க் கேமம் என வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மடலல்ல தில்லை வலி”

“வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி

நல் ஏழுறுவல் என பல் ஊர் திரிதரு

நெடு மாப் பெண்ணை மடல் மானோயே”

(நற். 146 : 1 -3)

“சிறுமணி தொடர்ந்து பெருங்கச்சு நிறீஇ

குறு முகிழ் எருக்கங் கண்ணி சூடி

உண்ணா நல்மாப் பண்ணி எம்முடன்
 மறுகுடன் திரிதரும் சிறு குறுமாக்கள்” (நற். 220 : 1-4)

“பொன் நேர் ஆவிரை புதுமலர் மிடைந்த
 பல்நூல் மாலைப் பனைபடு கலிமாப்
 பூண்மணி கறங்க ஏறி” (குறுந்.173 : 1-3)

“படரும் பனை ஈன்ற மாவும் - சுடர் இழை
 நல்கியாள் நல்கியவை” (கலி.138 : 12-13)

மேற்காணும் சங்க இலக்கியப் பாடல் அடிகளின் அடிப்படையில் சங்க காலத்தில் பனங்கருக்கால் குதிரைச் செய்யப்பட்டதும், மடலேறுதல் என்ற வழக்காரும் இருந்துள்ளமையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

குடை

மழை பெய்யும் பொழுது நனையாமல் மழையை மறைப்பதற்குக் குடைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பனை, தென்னை, தாழை போன்றவற்றின் ஓலைகளால் மழையை மறைப்பதற்குக் குடைகள் செய்துள்ளனர். குடையினை ‘உறைப்புழி’ என்றும் வழங்கியுள்ளனர். ஓலைகளைப் பயன்படுத்திப் பலவிதமான குடைகள் செய்யப்பட்டன. இவை மிகுந்த கலைநயத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டது. வயலில் களை எடுக்கும் மகளிர் மழையில் நனையாமல் இருக்க ஓலைக் குடையினைப் பயன்படுத்திய முறையினை சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

“உறைப்புழி ஓலை போல” (புறம்.290 : 7)

“கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்” (அகம்.194 : 7)

“வெயில் வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடை” (அகம்.37 : 10)

“பறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழிய” (குறுந் . 221 : 2)

“மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகை
 இரும்பனம் பசங்குடை” (குறுந்.168 : 1-2)

மேற்காணும் பாடலடிகளின் வாயிலாகச் சங்க காலத்தில் ஓலையினாலான குடைகள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளமை தெளிவாகிறது.

பாய்

வெண்மையான பனை ஓலையினைக் கொண்டு பாய்கள் பின்னப்பட்டன. பனையாலான பாய்களை ஆயர் குல மக்கள் உறங்கவும், நெய்தல் நிலத்தில் உமணர் வண்டிகளை மேற்கூரை அமைக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட பெண்கள் பாயினைப் பயன்படுத்தாமல் பருக்கைக் கற்கள் அமைந்த படுக்கையின் மீது உறங்கினர் என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகளின் வாயிலாகச் சங்க காலத்தில் பாய் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளமை புலனாகிறது.

“மறித் துருஉத் தொகுத்தபறிப் புற இடையன்” (அகம்.94 : 4)
 “ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடத்து” (அகம்.301 : 7)
 “காழ் போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
 அடை இடைக் கிடந்த கைபிழி பண்டம்
 வெள் எட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
 வேளை வெந்தை வல்சி ஆக
 பரற்பெய் பள்ளிப்பாய் இன்றி வதியும்
 உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ” (புறம்.246 : 5-10)
 “முன்றில் கிடந்த பெருங் களியாற்கு
 அதன் உண்டாயினும் பாய் உண்டாயினும்
 யாது உண்டாயினும் கொடுமின் வல்லே” (புறம். 317 : 2-4)
 என வரும் பாடல்களினால் அறிய முடிகின்றது.

வட்டி

ஓலைகளைக் கொண்டு அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கூடைகளை வடிவமைத்தனர். கூடைகளை வட்டி, புட்டில் என்றும் அழைத்துள்ளனர். கூடைகள் என்பது பனையோலை அல்லது மட்டையை உரித்து செய்த பண்டங்கள் வைப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் பொருளாகும். சங்க காலத்தில் மீன்களைச் சேகரிக்கவும் விதைகளைக் கொண்டு செல்லவும் கூடைகளைப் பயன்படுத்தப்பட்டதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இதனை,

“மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்தது ஓர்
 போழின் புனைந்த வரிப் புட்டில்” (கலி.117 : 67)
 “வலைவல் பாண்மகள் வால் எயிற்று மடமகள்
 வராஅல் சொரிந்த வட்டி” (ஐங்.48 : 12)
 “முதைப் புனம் சொன்ற ஆர்கலி உழவர்
 விதை குறு வட்டி போதொடு பொதுள்” (குறுந் . 155 : 12)
 “அரிகால் மாறிய அம்கண் அகல்வயல்
 மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்
 வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல” (நற்.210 : 13)

என வரும் பாடல் அடிகள் நிறுவுகின்றன.

கிடுகு முடைதல்

கீற்று முடைதல் அல்லது கிடுகு முடைதல் என்பதில் முடைதல் என்னும் சொல்லுக்குப் பின்னுதல், கட்டுதல், நிரைத்தல் என்னும் பொருள்கள் உண்டு.

பனையோலை தென்னையோலை ஆகியன வீடுகளுக்குக் கூரையேயவும், இல்லங்களைச் சுற்றித் தடுப்புகள் அமைக்கவும், தென்னங்கீற்றுகள் பந்தல் அமைக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நெய்தல் நில உப்பங்கழிகளில் உள்ள பனை மரங்களின் ஓலைகளைக் கொண்டு வந்து வேலி அமைத்த நிகழ்வினை உலோச்சனார் நற்றிணையில் பதிவு செய்துள்ளார். தென்னங்கீற்றுகளைப் பயன்படுத்திப் பந்தல் அமைத்தனர்.

“கழி சூழ் படப்பைக் காண்ட வாயில்

ஒலி காவோலை முள் மிடை வேலி” (நற்.38 – 7-8)

“குரை இலைப் போகிய விரவு மணற்பந்தர்” (நற்.40 : 2)

மேற்காணும் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் பழந்தமிழர் ஓலைகளைப் பக்குவப்படுத்தி அதனைப் பொருட்களாக வடிவமைக்கும் ஓலைத்தொழிலில் சிறந்து விளங்கினர் என்பது தெளிவாகிறது.

ஓவியத் தொழில்

தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு விளங்கி வந்த பாரம்பரியக் கலைகள் பல இருந்தன. அவற்றுள் பல கால வெள்ளத்தால் அழிந்து போயின. எஞ்சிய கலைகள் தமிழர்களின் கலைத்திறன்களையும் கலை நுட்ப அறிவையும் வெளிகாட்டுவதாகத் திகழ்கின்றன. தமிழர் வளர்த்த நுண்கலைகளின் வரிசையில் ஓவியக்கலை முன்னணியில் நிற்கிறது. பழங்கால மக்கள் தம் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்த பாறைகளிலும், குகைகளிலும் கீறி எழுதினர். மொழி தோன்றுவதற்கு முன் மக்களிடையே தொடர்பு சாதனமாக ஓவியம் பங்கு வகித்துள்ளது. இவற்றைத் தொல்பொருள் ஆய்வுகளாலும், இலக்கியச் சான்றுகளாலும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஓவியக் கலை என்பது வரைதல், கூட்டமைத்தல் மற்றும் பிற அழகியல் சார்ந்த செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கி, நிறப்பூச்சுகளைப் பயன்படுத்தி வரைபவரின் வெளிப்பாட்டு மற்று கருத்தியல் நோக்கங்களை வெளிக்கொணரும் தொழிலாகும். “ஓவியம் வரைதல் ஒரு கலை என்பதும் அதன் விளைவு அழகு என்பதும் குறிக்கத்தக்கது. இந்த அழகைத் துய்க்கும் போது ஏற்படுவது தான் அழகுணர்ச்சி இயற்கையின் எழிலோடு கலைஞன் கற்பனையும் சேர்த்து ஓவியத்தைத் தீட்டும் போது, இயற்கையைப் பிறர் காண்பதிலே ஏற்படும் உள்ளக் கிளர்ச்சியை விட மிகுதியாகவே உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது”³⁹ என வாழ்வியல் களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

ஓவியம் பற்றிய பெயர்கள்

ஒவ்வு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த ஒவு, ஒவம், ஓவியம் என்னும் இம் மூன்று சொற்களும், படம், படாம் போன்ற சொற்களும் சித்திரத்தையே குறிக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் சங்க காலத்திற்கு முன்னரே ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. தமிழர்

வரைந்த ஓவியங்களை முதலில் கண்ணெழுத்து என்றே வழங்கியுள்ளனர். தமிழில் எழுத்து என்பதற்கு ஓவியம் என்றொரு பொருளும் உண்டு.

- “ஓவு உறழ் நெடுஞ்சுவர் நாள் பல எழுதிச்
செவ் விரல் சிவந்த” (பதிற்று.68 : 17 – 18)
- “ஓவத்து அன்ன உண்துறை மருங்கில்” (சிறுபாண் - 70)
- “ஓவுக் கண்டன்ன இரு பெரு நியமித்து” (மதுரை. 365)
- “ஓவச் செய்தியின் ஒன்று நினைந்து ஒற்றி” (அகம். 5 : 20)
- “ஓவத்து அன்ன வினை புனை நல்லில்” (பதிற்று.61 : 3)
- “புதுவது இயன்ற மெழுகு செய் படமிசை” (நெடுநல். 159)

என்னும் பாடல்களின் வாயிலாக ஓவியம் என்னும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளமை புலனாகிறது.

ஓவியர் பற்றிய செய்திகள்

ஓவியக்கலை பல்வேறு ஆக்கத்திறன்களை உள்வாங்குவதற்கும், ஆவணப்படுத்துவதற்கும், வெளிப்படுத்துவதற்குமான ஒரு வழிமுறை. ஓவியங்கள் இயற்கையானவையாகவோ, ஒரு பொருளைப் போல வரையப்பட்டவையாகவோ, நிழற்படத்தை ஒத்தவையாகவோ, பண்பியல் தன்மை கொண்டவையாகவோ, குறியீட்டுத் தன்மை கொண்டவையாகவோ, உணர்ச்சி பூர்வமானவையாகவோ இருக்கக் கூடும். இத்தகைய தன்மைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு ஓவியங்களை வரையும் கலைஞர்கள் ஓவியர்கள் எனப்பட்டனர்.

சங்க காலத்தில் ஓவியக் கலைஞர்கள் கண்ணுள் வினைஞர் எனப்பெயர் பெற்றுள்ளனர். மேலும் ஓவமாக்கள், ஓவியப்புலவன், சித்திரக்காரர், வித்தகவினைஞன், வித்தகர், கிளவிவிலலோன் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஓவியர்கள் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் புலப்படுத்தி ஓவியங்கள் தீட்டும் இயல்பினர் என மதுரைக் காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார் பாராட்டுகிறார். இதனை,

- “ஓவமாக்கள் ஓள் அரக்கு ஊட்டிய” (நற்.118 : 7)
- “ஓவிய னுள்ளத் துள்ளியது வியப்போன்”⁴⁰
- “வரந்தர வெழுதிய வோவிய மாக்களும்”⁴¹
- “எண்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி
நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்
கண்ணுள் வினைஞர்” (மதுரை.516 – 518)
- “தான் உயிர் செய்த பாவை போல
நலன் உடையார் மொழிக்கண் தாவார்” (கலி.22 : 5 - 6)

என்னும் பாடலடிகள் நிறுவுகின்றன. ஓவியங்கள் அவற்றைத் தீட்டிய கலைஞர்களின் சுவை உணர்வு, கலையுணர்வு, கற்பனைத்திறன், தொழில் நுட்ப அறிவு ஆகியவற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சுவரோவியங்கள்

சங்க காலத்தில் அரசர் வாழும் அரண்மனை, அந்தப்புரம், செல்வர் வாழும் வளமனைகள், மாளிகைகள், ஆடலரங்குகள், கோவில் மண்டபங்கள், பொது மன்றங்கள் முதலிய இடங்களிலுள்ள கட்டடச்சுவர்களின் மேற்கூரைகளிலும், தூண்களிலும் ஓவியங்களை வரைந்துள்ளனர். பாறைகளில் அமைந்த சுவர்களின் மீதும், செங்கல்லால் கட்டப்பட்டச் சுவர்களின் மீதும் சுண்ணாம்பு கலவையால் அடித்தளத்தை ஏற்படுத்தி அவ்வடித்தளம் ஈரமாக இருக்கும் போதே அவற்றின் மீது வரையப்படும் ஓவியத் தொழில் நுட்பத்தினை ஈரப்பத அடித்தளமுள்ள சுவரோவியமுறை என்று அழைக்கின்றனர்.

பட்டினப்பாலையில் தெருவில் தேரோடுதலால் மன்னனது கோயிலில் ஓவியம் தீட்டப்பெற்றச் சுவர்களில் மாசேறுவது கூறப்படுகின்றது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அரண்மனையில் செம்பினால் செய்யப்பட்ட நெடுஞ்சுவர்களில் அழகிய பூங்கொடி உருவங்கள் ஓவியமாக வரையப்பட்டன என நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், அகநானூறு, நற்றிணை போன்ற இலக்கியங்களிலும் சுவரோவியங்கள் குறித்த செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இதனைத்

“தேரோட்டத் துகள் கெழுமி

நீராடிய களிறு போல

வேறுபட்ட வினை ஓவத்து

வெண்கோயில் மாகூட்டும்”

(பட்டினம். 47 – 50)

“வெள்ளி யன்ன விளக்கும் சுதையுரீஇ

மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்

செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்

உருவப் பல்பூ ஒரு கொடி விளைஇக்

கருவொடு பெயரிய காண்பின் நல்லில்”

(நெடுநல். 110 – 114)

“இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென

மணிப் புறாத் துறந்த மரம்சோர் மாடத்து

எழுதணி கடவுள்”

(அகம்.137 : 13-15)

“வினை இடை விலங்கல போலும் புனை சுவர்ப்

பாவை அன்ன பழிதீர் காட்சி”

(நற். 252 : 6-7)

“காழ் புனைந்து இயற்றிய வனப்பு அமை நோன் சுவர்ப்

பாவையும் பலி எனப் பெறா அ”

(அகம் . 369 : 7-8)

என்னும் பாடலடிகளால் சங்க காலத்தில் சுவரோவியங்கள் சிறப்புப் பெற்றிருந்தமை புலப்படுகிறது.

சிற்பத் தொழில்

சிற்பக் கலை நுண்கலைகளில் ஒன்றாகும். கட்டடக் கலையை விட மிக நுட்பமான வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டது. சிற்பக்கலை கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்து மனத்திற்கு இன்பம் கொடுக்கும் கலை.

சிற்பங்கள் வாயிலாக அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் ஆடை அணிகலன்கள் போன்றவைகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தமிழர்களின் சிற்பக் கலையின் வாயிலாக உலகமே வியக்கும் வண்ணம் தங்கள் பண்பாட்டைப் பிரதிபலித்துள்ளனர்.

சிற்பக் கலையின் தொன்மை

சிற்பக்கலை மிகத் தொன்மை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அகழாய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டக் கல்வெட்டுக்கள், சிலைகள், செம்புப் பட்டயங்கள் என்பன தமிழர் சிற்பக் கலைக்குச் சான்றுகளாகின்றன. இலக்கியங்களைப் பொறுத்த வரையில் தமிழின் மிகத் தொன்மையான இலக்கண நூலாகக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்தில் சிற்பம் தொடர்பான கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பழங்காலத்தில் சிற்பங்களைக் குறிக்கப் பழமை அல்லது பிரதிமை என்னும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. உருவங்களைக் கல்லிலோ, மண்ணிலோ, மரத்திலோ படிய வைப்பது படிமை எனப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் பாயிரத்தில் பனம்பாரனார் தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தைச் செய்ததன் வாயிலாகக் கல்லில் செதுக்கிய படிமையைப் போலத் தன் பெயரை நிலை நிறுத்திக் கொண்டார் என்கிறார்.

“தொல்காப் பியன்னத் தன்பெயர் தோற்றிப்

பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”⁴²

எனப் பனம்பாரனாரின் கருத்தின் வாயிலாகப் பண்டைய தமிழகத்தில் சிற்பக்கலை இருந்தது என்பதையும், சிற்பக்கலையின் தொன்மையினையும் உய்த்துணர முடிகிறது.

சிற்ப உருவங்கள்

சங்க காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டச் சிற்பங்களை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கின்றனர். அவை தெய்வத் திருவுருவங்கள், இயற்கை உருவங்கள், கற்பனை உருவங்கள், பிரதிமை உருவங்கள் என்பன. தெய்வ உருவங்கள் சைவ சமய உருவங்கள், வைணவ சமய உருவங்கள் என இருவகைப்படும். சிவபெருமான், பார்வதி, கணபதி, முருகன் முதலிய சைவ சமயத் தெய்வ உருவங்களும், திருமால், இலக்குமி, கண்ணன், இராமன் முதலிய வைணவ சமயத் தெய்வ உருவங்களும் ஆகும்.

இயற்கை உருவங்கள் என்பது மனித உருவங்களில் ஆண், பெண் உருவங்களும், ஆடு, மாடு, மான், புலி, சிங்கம் முதலிய விலங்கு உருவங்களும், கோழி மயில் புறா முதலான பறவை உருவங்களும், மரம், செடி, கொடி முதலானவைகளும் இயற்கை உருவங்கள்.

கற்பனை உருவங்கள் என்பது இயற்கையில் காணக் கிடைக்காத கற்பனையாகக் கற்பிக்கப்பட்ட உருவங்கள். கற்பனையில் உருவான பலவகைப்பூக்கள், இருதலைப்பறவைகள் முதலியவை கற்பனை உருவங்கள். பிரதிமை உருவங்கள் என்பது வாழ்ந்து மறைந்தவர்களின் உருவத்தைத் அப்படியே அமைப்பதாகும். பிற சிற்பங்களை விடப் பிரதிமை சிற்பங்கள் அமைப்பது கடினமானது. இந்த நான்கு விதமான சிற்பங்களும் தமிழரின் கலை நுணுக்கத்தையும், தொழில் நுட்ப அறிவினையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

கற் சிற்பங்கள்

தமிழர்கள் வீரமரணம் அடைந்தால் நடுகல் நடுவது தமிழர்களின் பண்பாடு நடுகல் மரபு வளர்ச்சியடைந்து சிற்பமாக உருப்பெற்றதாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். போரில் விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்த வீரருக்கு வழிபாடு நடத்துதலே நடுகல் வழிபாடு போரில் இறந்த வீரருக்குச் சிலை எடுத்து அச்சிலையை வழிபடுவது இவ்வழிபாடாகும். இவ்வழக்கம் சங்க காலத்தில் மிகுதியாக இருந்ததோடு, மரபாகவும் கருதப்பட்டு போற்றப்பட்டுள்ளது.

போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களின் நினைவினைப் போற்றும் வண்ணம் அவர்களின் பெயரையும், பெற்ற வெற்றியையும், அவர்களின் பெருமைகளையும் பொறித்துக் கல்நட்டு வணங்கும் மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே இருந்துள்ளது. வெட்சித் திணையின் ஒரு கூறாகத் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார்.

“காட்சி கால்கோ நீர்ப்படை நடுதல்

சீர்த்தகு மரபில் கல்லொடு புணர”⁴³

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

பழந்தமிழ் மக்கள் போரில் இறந்த வீரர்களுக்குக் கல்லிலே உருவெடுத்து அவரைத் தெய்வமாக வைத்து வழிபடுவது மரபாகவும், பண்பாடாகவும் இருந்துள்ளது. போரில் வீரமணம் அடைந்த வீரர்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் முறையாக இதனைக் கொண்டுள்ளனர். மறக்குடி பிறந்த மக்கள் நடுகல்லைத் தொழுவதன்றி வேற தெய்வத்தினை வணங்க மாட்டார் என்பதையும், நடுகற்களுக்கு நாள்தோறும் பலியிட்டு வழிபட்டனர் என்பதையும் சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனைப்,

“பெயர் மருங் கறியார் கல்லெறிந்து எழுதிய

நல்லரை மராஅத்த கடவுள்”

(மலைபடு. 394 – 395)

“நல்லமர்க் கடந்த நானுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்”

(அகம். 67 : 8 – 10)

ஒன்னர்த் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவி னல்லது

நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”

(புறம். 335 : 9 -12)

என்னும் பாடலடிகள் நிறுவுகின்றன. நடுகற்களின் உச்சநிலை கண்ணகியை நடுகல் தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபடுவதாகும். நடுகல்லிற்குக் கோவிலமைத்து அதன் பெருமை பாடும் தனிப்பெருங்காப்பியமாகச் சிலப்பதிகாரம் அமைகிறது.

திசை காட்டும் கல்

பழங்காலத்தில் பலவூர்களுக்குச் செல்லும் வழிகள் ஒன்றுகூடுமிடத்தைக் ‘கவலை’ என அழைத்துள்ளனர். பண்டைத் தமிழர் தாம் செல்லும் ஊருக்குரிய வழி இன்னது எனத் தெரிந்து கொள்ளவும், திசையைக் கண்டறியவும் பல வழிகள் சந்திக்கும் இடத்தில் திசை காட்டும் கல்லை நிறுவி, அக்கல்லிலே அவ்வழி செல்லும் ஊர்ப்பெயரைக் குறித்துள்ளனர். ஆங்கே பலவூர்க்குச் செல்வாரும் சிறிது நேரம் இளைப்பாறுதல் இயல்பாதலின், அவர் வழிபடுவதற்குரிய அம்பலமும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்நிகழ்வினை மலைபடு கடாமில் காணமுடிகின்றது.

“செல்லுற் தேஎத்துப் பெயர்மருங்கு அறிமார்

கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்து

கடவு ளோங்கிய காடேசு கவலை”

(மலைபடு.394 – 396)

என்கிறது மலைபடுகடாம்

சுதைச் சிற்பங்கள்

சுதைச் சிற்பங்கள் என்பது சுண்ணாம்பால் உருவாக்கப்பட்டச் சிற்பங்கள். மரக்குச்சிகளும், சுண்ணாம்பும் இச்சிற்பங்கள் செய்யப்பயன்படுத்தப்பட்டன. சுதைச் சிற்பங்கள் தமிழகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே வழக்கிலிருந்தன. பின்னாளில் சுண்ணாம்பிற்குப் பதிலாகச் சிமெண்ட்டும், மரக்குச்சிகளுக்குப் பதிலாக இரும்புக்கம்பிகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பரிபாடல் மதுரையில் இருந்த மாடம் ஒன்றினையும் அதிலிருந்த சிற்பங்களையும் விளங்கியுள்ளது.

மதுரை மாநகரில் அழகிய மாடத்தில் செய்து வைத்திருந்த பாயும் நிலையிலுள்ள புலியின் உருவத்தைக் கண்டு, உண்மையான புலியென்று கருதி, அப்புலி தன் விருப்பத்திற்குரிய ஆண் யானையினைப் பாய்ந்து அடிக்கும் என்று கருதிப் பெண் யானை அஞ்சியது எனப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“..... எழில் மாடத்து

கைபுனர் கிளர் வேங்கை காணிய வெருவுற்று

மை புரை மடப்பிடி மட நல்லார் விதிர்ப்புற

செய் தொழில் கொள்ளாது”

(பரி.10 : 45 – 48)

என்கிறது பரிபாடல்.

புலியின் சிற்பத்தைக் கண்டு யானை அஞ்சுதல் என்பது புலவரின் கற்பனையாக இருந்தாலும் அக்காலத்தில் இது போன்ற கலைநுட்பம் மிகுந்த சிற்பங்களை உருவாக்கும் கலைஞர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த நெடுநிலை மனைதொறும் சுதையினால் செய்யப்பட்ட உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்திர விழாவின் போது அந்நகரத்துக்கு வந்த மக்கள் அதனைக் கண்டுகளித்தனர் என்று மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது.

“வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்

சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்

மையறு படிவத்து வானவர் முதலா

எவ்வகை உயிர்களும் உவமங்காட்டி

வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிய

கண்கவர் ஓவியங் கண்டு நிற்குநரும்”⁴⁴

எனப் பாடுவதால் அறிய முடிகின்றது.

உலோகச் சிற்பங்கள்

சங்க கால மக்கள் இரும்பு, பொன், வெள்ளி, செம்பு முதலிய உலோகங்களின் பயனை அறிந்திருந்தனர். உலோகப் பொருட்களை உருக்கிப் பொருட்களாக வார்க்கும் தொழிலில் கை தேர்ந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களில் யவனர்களால் இயற்றப்பட்டப் பாவை விளக்குகள் மற்றும் பொன்னாலான பாவைகள் குறித்த செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பிற தொழில்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் முதன்மைத் தொழில்கள், கைவினைத் தொழில்கள் இவற்றில் சிறப்புடன் காணப்படும் மக்கள் இன்னும் பலவாறான தொழில்களை மேற்கொண்டனர். தங்களின் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டும், கல்வியறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டும், அதிகமான தொழில்களை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

கொல்லர்

இரும்பு தொழில் செய்வோர், பொன் தொழில் செய்வோர் எனக் கொல்லர் இருவகைப்படுவர்.

இரும்பு செய் கொல்லர்

இரும்பு செய் கொல்லரைக் கருங்கைக் கொல்லன் என அழைப்பர்.

உலைக்கல்

கொல்லர் இரும்பை வைத்து சம்மட்டி கொண்டு அடிக்கப்பயன்படும் கல் ‘உலைக்கல்’ எனப்பெறும் இதனைப் பட்டைக்கல் என்றும் அழைப்பர். பகைவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அரசரின் வலிமை உலைக்கல்லுக்கு உவமிக்கப்படுகிறது. இதனை

“நயசவர்க்கு மென்மை யல்லது பகைவர்க்கு
இரும்பு பயன் படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉம்
உலைக்கல் அன்ன வல்லா ளன்னே” (புறம்.170 : 14-17)

எனப் புறப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

பாலை நிலத்து கற்பாறைகள் கொல்லனது உலைக்களத்திலுள்ள உலைக்கல்லைப் போன்ற வெம்மை உடையன என்பதை,

“ஏறும்பி அளையின் குறும்பல் சுனைய
உலைக்கல் அன்ன பாளை உறி” (குறுந்.12 : 1-2)

எனக் குறுந்தொகை பாடல் தெளிவுறுத்துகிறது.

“நாடோடிகளாக வாழ்ந்து வந்த மக்கள் மிருகங்களை வேட்டையாடி வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தனர். அக்காலக் கட்டத்தில் கற்களினாலே கருவிகள் செய்து வேட்டையாடி வந்தனர். முதன் முதலில் நாடோடிகளாக, வாழ்ந்த அவர்கள் தங்களது அறிவு வளர வளர பயிர்த்தொழில் போன்றவற்றைச் செய்ய முற்பட்டனர். பயிர்த்தொழில் செய்ய முற்பட்ட அவர்கள் நாடோடி வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து ஓரிடத்தில் குடியேறத் தொடங்கினர். அவ்வாறு குடியேறிய மக்கள் தங்களது தொழிலுக்குக் கற்களினாலே செய்யப்பட்டப் கருவிகளைப் பயன்படுத்துவது அதிகப் பயனைத் தராது என்பதை அறிந்தனர். அதன் விளைவாக இரும்பின் பயனைக் கண்டு அதிலிருந்து பல்வேறு இரும்புப் பொருள்களைச் செய்து வந்தனர். இவ்விரும்பு வேலை செய்பவர்களைக் கொல்லர் என அழைத்தனர்”⁴⁵ என்பார் வே.சா.அருள்ராஜ் வேலை வடித்துக் கூரியதாக்கித் தருவது கொல்லரின் கடமையாகும். இதனை

“வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லதற்குக் கடனே” (புறம்.312 : 3)

என்பார் பொன்முடியார்.

நெடிய வேலை வடிப்பதற்கு ஊரில் உள்ள வலிய கையினை உடைய கொல்லனை வேண்டி நிற்பதைக்,

“கருங்கைக் கொல்லனை யிரக்கும்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே” (புறம்.190 : 12-13)
என்கிறது புறநானூறு.

பொற் கொல்லர்

பொன், வெள்ளி, செம்பு முதலிய வேலைகளைச் செய்வோர் பொன் கொல்லர் ஆவர். இவர்களைக் கம்மியர் எனவும் அழைப்பர் கம்மியன் பொன்னாலாகிய அணிகலனைப் பழுதற்ச் செய்தான் என்பதை

“ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த

கொலஞ்செய் பலகா கனிந்த வலகுலி” (புறம். 353 : 1-2)

எனப் புறப்பாடல் விளக்குகிறது.

பொன்னின் தரங்காண்பதற்குக் கட்டளைக் கல்லைப் பயன்படுத்தினர்.

இதனைப்,

“பொன் காண் கட்டளை கடுப்ப” (பெரும்.220)

“உரை திகழ் கட்டளை கடுப்ப” (குறுந். 192 : 4)

“பொன் உரை கட்டளை கடுப்ப” (அகம்.178 : 11)

“கட்டளை அன்ன மணா நிறத்தும்பி” (ஐங் . 215 : 1)

“கட்டளை அன்ன கேழல்மாதந்தும்” (ஐங். 263 : 2)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நெசவுத்தொழில்

மனித சமுதாயத்தில் உணவினை அடுத்து இன்றியமையாதது உடையே ஆகும். மிகப் பழங்காலத்தில் மக்கள் தழை, இலை ஆடைகளையும் மரப்பட்டைகளையும் மான், புலி போன்றவற்றின் தோலினையும் உடுத்தி வந்தனர். நாளடைவில் அந்நிலை மாறியதும் மக்கள் தங்கள் நுண்ணறிவின் திறத்தால் பருத்தியினது பஞ்சினை நூலாக நூற்று ஆடையாக நெய்து அணியத் தொடங்கினர். இக்காலமே மனித வரலாற்றில் புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டக் காலம்.

பருத்தி நூற்கும் பெண்டு பருத்திக் கொட்டையை நீக்கித் தூய்மை செய்யும் பொழுது அதில் உள்ள புறத்தோல், கொட்டை ஆகியவற்றை நீக்குவதற்கு நன்றாகப் புடைப்பர்.

இதனைச்,

“சிறையுஞ் செற்றையும் படையுந ளெழுத்த

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து” (புறம்.326 : 4-5)

என்கிறது புறநானூறு.

கணவனை இழந்த மகளிர் பருத்திப் பஞ்சினைச் செப்பம் செய்து நுண்ணிய நூலாக நூற்கும் கைத்திறம் பெற்றிருந்தனர் என்பதை,

“ஆளில் பெண்டிர் தாளில் செய்த

நுணங்குநுண் பனுவல் போல்”

(நற்.353 : 1.2)

என்பார் கபிலர்.

மரப்பட்டையில் உள்ள நாரினை எடுத்துப் பின்னி குறவர் ஆடையாகப்
பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“மரனாரடுக்கை மலையுறை குறவர்”

(நற்.64 : 4)

என நற்றிணை உணர்த்துகிறது.

பொன் இழைகளாலும் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைப்,

“பொன் புனை உடுக்கையோன்”

(பரி.14:18)

என்னும் அடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பருத்தி பஞ்செடுத்தல்

பருத்தி பஞ்சைக் கொட்டையிலிருந்து பிரித்தெடுக்க வில்லினைப்
பயன்படுத்துவர் என்பதை,

“வில்லெறி பஞ்சியின் வெண்மழை தவழும்”

(அகம்.133 6 : 6)

“வில்லெறி பஞ்சி போல மல்குதிரை

வளிபொரு வயங்குபிசிர் பொங்கும்”

(நற்.299 : 7 – 8)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வன்புலத்துக் காடுகளில் இல்லங்களை அடுத்து வேலி போல் பருத்தி
பயிரிட்டனர். இதனைப்,

“பருத்தி வேலை சீறார்”

(புறம் . 229 : 1)

“பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்

புன்புலம் தழீஇய சுங்குடிச் சீறார்”

(புறம். 324 : 7-8)

என்னும் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நுட்ப வேலை

ஆடை இழைகளின் வரிசையைக் காண்பதற்கு இயலாத வகையில்
நுண்மையான நூலைக் கொண்டு நுட்பமாக நெய்யப்பட்டிருந்தது. இதனைப்

“பாம்புரி யன்ன வடிவினை காம்பின்

கழைபடு சொலியா னாழையணி வாரா”

(புறம்.383 : 10-11)

“நோக்கு இழை கல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து

அரவுரி யன்ன அறுவை”

(பொருநர்.82-83)

என்னும் அடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

பால் ஆவியை ஒத்து விளங்குகின்ற நூலால் செய்த கலிங்கத்தை,

“ஆவியன்ன அலர்நூற் கலிங்கம்”

(பெரும்பாண்.469)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

பட்டு நூலால் அழகாச் செய்யப்பெற்ற ஆடையை,

“நூலாக் கலிங்கம்”

(பதிற்று. 12 : 21)

எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.

இழைபோன இடமறியாத நுண்ணிய நூலாற் செய்த கலிங்கத்தை,

“இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்

என்னு சிறப்பின் வெள்ளரைக் கொள்.”

(மலை. 561- 562)

என மலைபடுகடாம் மூலம் அறிய முடிகிறது.

அழகூட்டுதல்

ஆடைகளுக்கு அழகூட்டும் வகையில் கரைகள் அமைத்து அதில் அழகிய பூ வேலைப்பாடுகளும் செய்தனர் என்பதை,

“நீலக்கஞ்சைப் பூவார் ஆடை”

(புறம். 274 : 1)

“..... நேர்கரை

நுண்ணூல் கலிங்கம் உடஇ

கொட்டைக் கரைய பட்டுடை”

(புறம். 392 : 14 – 15)

என்னும் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பட்டினால் நெசவு செய்யக்கூடியவர்கள் பட்டாடைகளின் ஓரங்களில் முடிச்சுகள் செய்து அழகு செய்தனர் என்பதைத்,

“துன்னற் சிதாஅர் நீக்கித்தூய

கொட்டைக் கரைய பட்டுடைநல்கி”

(பொருநர்.154 – 155)

எனப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

பூ வேலை செய்யப்பட்ட கலிங்கத்தைப்

“புகாப்புக் கொண்ட புன் பூங் கலிங்கமொடு” (நற். 155 : 5)

என நற்றிணை கூறுகிறது.

இவ்வாறு நெசவுத் தொழிலானது பருத்தியிலிருந்து பஞ்சியினை எடுத்து, நுட்பமான வேலைப்பாடுகள் செய்து அழகுபடுத்தித் துகிலாக அமைகின்றது.

தச்சுத்தொழில்

சங்க காலத்தில் தச்சுத்தொழில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்துள்ளது. தச்சர்கள் மக்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களையும் வண்டிகளுக்குச் சக்கரத்தையும் விரைந்து செல்லும் தேர் முதலிய ஊர்திகளையும் செய்து கொடுத்துள்ளனர். மக்களுக்குரிய தேர் செய்து கொடுப்பது அக்காலத் தச்சர்களின் தலையாய கடைமையாக இருந்து வந்துள்ளது. இயற்கைச் செல்வமான மரத்தைக் கொண்டு தச்சுத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதனை,

“மரண் பயில் அடுக்கத்து”

(திருமுருகு . 41)

“சேந்த செயலைச் செப்பம் போன

அலங்கு கழை நரலும்”

(மலைபடு.160-161)

என வரும் பாடலடியால் அறிய முடிகிறது.

தச்சர்களில் சிலர் நாளொன்றுக்கு எட்டு தேர்களைச் செய்யும் தேர்ச்சியும், வல்லமையும் உடையவர்களாக விளங்கினர். தேரின் நுணுக்கமான வேலைப்பாட்டினை உடைய சக்கரங்களைச் செய்ய ஒரு மாத காலம் எடுத்துக் கொள்வர் என்பதை,

“களம் புகல் ஒம்புமின் தெவ்வீர் போர் எதிர்ந்து

எம்முறும் உளன் ஒரு பொரான் வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால் அண்ணோன”

(புறம்.87 : 1-4)

என்று வரும் பகுதியால் உணர முடிகிறது. இங்ஙனம் அதிகமாகத் தேவைப்படுவனவற்றை விரைவாகவும் பொருட்களைக் கவனமாகவும், அழகாகவும் செய்யும் திறமையுள்ளவர்களாயிருந்தனர். தச்சர் கண் இமைக்காமல் தேர் ஆரக்காலைச் சேர்த்த செய்தியைப் புறநானூறு,

“எடுத்து எறி நாட்பின் இமையான் தச்சன்”

(புறம்.290 : 4)

என்று சிறப்பிக்கின்றது. சங்க கால இலக்கிய வழக்கில் மரத்தொழில் செய்பவரை ‘மரங்கொல் தச்சன்’ என்று அழைத்து வந்துள்ளனர். இக்கருத்து,

“மரங்கொல் தச்சர் கைவல்சிறாஅர்”

(புறம்.206 : 11)

எனப் புறநானூற்றில் இடம் பெறக் காணமுடிகிறது.

கைத்தொழில் வல்ல தச்சன் திறமுடன் பல மரங்களை ஒன்றோடு ஒன்று இறுகச் சேர்த்துள்ள கதவுகள், இரண்டு கதவுகள் அல்ல ஒன்றே என்று எண்ணுமாறு இடைவெளி இன்றி நிலையொடு பொருத்துவது தச்சனின் தொழில் வல்லமையைக் காட்டுகிறது. இச்செய்தியை

“ஓரங்கு உடன் வளைஇ ஓங்கு நிலை”

(நெடுநல்.79)

“துணைமாண் கதவம் பொருத்தி வரைப்பின்”

(நெடுநல்.81)

“கைவல் கம்மியன் முடுக்கலின், புரைதீர்ந்து”

(நெடுநல்.85)

என்று வரும் நக்கீரர் கூற்றால் அறிய முடிகிறது.

மன்னர்கள், வள்ளல்கள், வீரர்கள் முதலியனவர்களுக்குத் தேர் தேவைப்பட்டுள்ளது. எனவே தச்சர்கள் தேர் எவ்விதப் பிழையுமின்றி உருண்டோடும் தன்மையுடையதாய்ச் செய்துள்ளனர். மேலும் கூரிய உளியினால் செதுக்கப்பட்டக்

குறட்டினைத் தேருக்குப் பொருத்தியுள்ளனர். அதன் சில்லுகளில் பொருத்தப்பட்ட அரக்கால்கள் கூதிர் காலத்தில் வானில் தோன்றும் மதியின் கிரணங்கள் போல் காட்சியளித்துள்ளன. தேரின் பல வகைகளுக்குச் செவ்வருக்குப் பூசப்பெற்றச் செயலைக்,

“கொழுஞ்சூட்டு அருந்திய திருந்து நிலை ஆர்த்து
முழலின் அன்ன முழுமர உருளி
எழுஉப் புணர்ந்தன்ன பருஉக்கை நோன்மார்
மாரிக்குன்றம் மழைசுமந்தன்ன
ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடம்” (பெரும்பாண். 46 – 50)

என்றும்,

“நறவுவாய் உறைக்கும் நாகுமுதிர்நுணவத்து
அறைவாய்க் கநந்துணி அயில் உளி பொருந
கைபுனை செப்பம் கடைந்த மார்பின்
செய்ப்புங் கண்ணி செவிமுதல் திருத்தி” (சிறுபாண்.51 -54)

என்றும் பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன இத்தகைய தொழில் தேர்த் தச்சர்களைக்

“கருந்தொழில் வினைஞர்”

என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். சிறுவர்களுக்கு நடை பயில் உருட்டும் மூன்று கால்களையுடைய சிறிய நடைவண்டியினை அன்றே நம் முன்னோர் செய்துள்ளதைத்,

“தச்சர் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த
ஊராநல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்” (பெரும்.247 -248)

என்றும்,

“பொற்காற் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்
முக்காற் சிறுநேர்” (பட்டினம்.24 – 25)

என்றும் வரும் பாடல்களில் உருத்திரங் கண்ணனார் தச்சுத்தொழிலின் மேன்மையைச் சிறப்பிக்கின்றார்.

கட்டிடத் தொழில்

பண்டைய தமிழ் மக்களிடையே கட்டிடக் கலையானது மிகவும் வளர்ச்சி பெற்ற நிலையில் இருந்து வந்துள்ளது. கட்டிடக்கலை பற்றிய நூல்களும், அந்நூல்களைப் படித்த சிறந்த வல்லுநர்களும் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்கிறது. நெடுநல் வாடை இதனை,

“நூல் அறிபுலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு
தேசம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி
பெரும் பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப மனனை வகுத்து” (நெடுநல்.76-78)

என்கிறது. கட்டிடக்கலை பற்றிய நூல்களைப் படித்த வல்லுநர்கள், நுட்பமாக நூல் பிடித்துப் பார்த்து திசைகளைத் தெரிந்து திசைக்குரிய தெய்வங்களையும் கருத்தில் கொண்டு மன்னனுக்குரிய மனையை வகுத்தனர். இச்செய்தியின் வழி மனை வகுப்பதற்குரிய நெறிமுறைகளை உருவாக்கி உயர்ந்த நிலையில் இருந்த தமிழகத்தினைக் காணமுடிகிறது.

“கட்டிடங்களின் அமைப்பும் வேலைப்பாடும் அந்நாட்டு மக்களின் அறிவையும் முயற்சியையும் காட்டுவனவாகவே அமைந்துள்ளன”⁴⁶ என்று இரா.பவுன்துரை குறிப்பிடுகிறார்.

அழகுக் கலைகளுள் ஒன்றாகக் கட்டிடக் கலை இடம் பெற்றாலும் தொழில்நுட்பம், அழகு, கற்பனை ஆகிய மூன்றும் இணைந்த ஒப்பற்றக் கலையாக விளங்குகிறது.

சலவைத்தொழில்

ஆடைகளைச் சலவை செய்யும் தொழிலைச் செய்பவர் புலைத்தி அல்லது வண்ணாத்தி என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

“களர்ப்படு கூவல் தோண்டி, நாளும்

புலைத்தி கழியை தூவெள் அறுவை”

(புறம்.311 : 1-2)

அதாவது களர் நிலத்தில் உள்ள கிணற்றைத் தோண்டி, நாள்தோறும் வண்ணாத்தி துணி துவைப்பவள் என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. களர்நிலத்து ஊற்று உலர்மண் ஊறி, ஆடையின் அழுக்கினை நன்கு போக்கும் என்பதையறிந்து இவர்கள் இவ்வாறு செய்வார்கள். இதிலிருந்து இத்தொழிலாளரின் தொழிலறிவை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“வறனில் புலத்தி எல்லத் தோய்த்த

புகாப்புக் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு”

(நற்.9 : 3 - 4)

வண்ணாத்தி, பூத்தொழிலை உடைய ஆடையை இரவிலே தோய்த்து சோற்றின் கஞ்சியிட்டுப் புலர்த்துவாள் என்று நற்றிணை கூறுகிறது.

புலையர்கள் சுடுகாட்டில் இறந்தவர்களைச் சுடும் தொழிலைச் செய்தார்கள். இதனை

“வெள்ளல் நிறுத்த பின்றை, கள்ளொடு

புல்லகத்து இட்டசில் அலிழ் வல்சி

புலையன் வெ புல்மேல் அமர்ந்து உண்டு”

(புறம்.360 : 17 -19)

எனும் அடிகளால் அறிய முடிகிறது. மேலும் இப்புலையர்கள் தூடியினைக் கொட்டிச் செய்தியினை அறிவித்தார்கள். இதனைத்

“தூடி எறியும் புலைய”

(புறம்.287 : 1)

என்ற அடி விளக்குகிறது.

“..... ஒல்லென

இழி பிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப

வலி துறந்து சிலைக்கும் வன் கண் கருந்துடி” (புறம்.170 : 4 – 6)

அதாவது புலையன் தன் கை சிவக்குமாறு, வலிய அச்சத்தைத் தரும் துடியை முழக்கிக் கொட்டுவான் என்று உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் பாடியுள்ளார்.

சாணைக்கல் செய்வோன்

சாணைக்கல் `செய்வோரும் சங்க காலத்தில் காணப்பெற்றனர். அவர்களைக் காரோடன் எனச் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது. இதனைச்

“சிறு காரோடன் பயினொடு சேர்த்திய

கற்போர் பிரிபலம்” (அகம்.1 : 5 - 6)

“சிறு காரோடன் பயினொடு சேர்த்திய

கற்போல்” (அகம்.356 : 9-10)

என்றும் அடிகள் உணர்த்துவது தெளிவாகிறது.

மருத்துவர்

மருத்துவர் நோயையடைந்தவர் விரும்பியதைக் கொடுக்காமல் ஆராய்ந்து நோய்க்குத் தக்கவாறு மருந்து தரும் அறமுடையவர் இதனை,

“அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது கெடாது

மருந்தாய்து கொடுத்த அறவோன் ” (நற்.136 : 2-3)

என்பார் நற்றங்கொற்றனார். உயிரைப் போகாமல் மீட்பவர் மருத்துவர் என்பதை

“இன்னுயிர் போத்தரு மருத்துவர்” (கலி.137)

எனக் கலித்தொகை விளக்குகிறது.

புண்பட்ட வீரனின் புண்களை ஊசி கொண்டு தைத்து மருந்திட்டுக் கட்டும் மருத்துவர் இருந்தனர் என்பதை

“மீன்றோர் கொட்பிள் பணிக்ய முழ்கிச்

சிரல்பெயர்ந் தன்ன நெடுவேள் ஞ்சி” (பதிற்று.42 : 2 -3)

என வரும் அடிகள் தெளிவாக்குகிறது.

அந்தணர் தொழில்

மனித சமுதாயத்துக்கும் மன்னுயிர்கட்கும் சிறப்பான பணியைச் செய்தவர்கள் அந்தணர்கள் அவர்களை அறவோர், அருளாளர், ஆன்றோர், சான்றோர், மறையோர் என்று பலபடப் புகழ்ந்துள்ளனர். அத்தகைய அந்தணர்களின் அறுவகைத் திவாகரம்

“ஓத லோதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல்
ஈதல் ஏற்றல் என்றிரு மூவகை
ஆதிக் காலத் தந்தண ரறுதொழில்”⁴⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றது. அந்தணர்கள் வேதங்களை ஓதி மக்களுக்கு நல்வழிக்காட்டும் நனி சிறந்தோராவர். வேதநெறியைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர். நாட்டின் நன்மை கருதி வேதம் ஓதினர் என்பதைப்

“பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பார் ஓதுக” (ஐங்.4 :2)

என்று ஐங்குறு நூறு பாடல்களால் அறிய முடிகின்றது.

சிறந்த வேதங்களைக் கூறுகின்ற நாவினையும், பின்பற்றும் கொள்கைகளையும் உடைய அந்தணர்களின் பண்பு நலன்களை,

“அறம்புரி அருமறை நவின்ற நாவின்
திறம்புரி கொள்கை அந்தணர்” (ஐங்.387:1-2)

என்ற அடிகளால் உணர முடிகிறது.

அந்தணர்களுக்குரிய தொழில் ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்ற ஆறாகும். இவ்வாறு தொழிலை முறையாகச் செய்தொழுகும் அந்தணர் வழி அரசரும், ஏனையோரும் ஒழுகினார்கள். அறம் புரிந்து, வாழ்வைப் பிறருக்காக வாழும் அந்தணர்களுக்குப் பணிய வேண்டும் என்பது பண்டையோர் கொள்கை நாடாளும் மன்னனே பார்ப்பானுக்குப் பணிந்த செய்தியை,

“பார்ப்பார்க்கு அல்லது பணிபுயறியலையே” (பதிற்று.63:1)

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. வேள்வியின் பயனை மக்களுக்காக நன்னெறியாக வழிப்படுத்திய பாங்கை,

“நீர் நாண நெய் வழங்கியும்
எண் நாணப் பல வேடும்
மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும்
அருங் கடிப் பெருங் காலை
விருந்துற்ற நின் திருந்து ஏந்து நிலை
என்றும், காண் கதில் அம்மயாமே” (புறம்.166 : 21-26)

என்னும் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

அறம் செய்வதே அந்தணர் தொழிலாகும். கல்வியறிவில் மேம்பட்டவர்களை மனிதகுலம் மதித்து, அவர்களை வாழ்வைத்திருக்கிறது. இதுவே சிறப்பான விழுமியப் பண்பாகும். இதனையே

“அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ் வுயிர்க்கும்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்”⁴⁸

என்கிறது திருக்குறள்.

அரசர் தொழில்

அரசாட்சி என்பது மக்களுக்காக அமைக்கப்படுவது. பிறர் பொருட்டே அரசன் வளமுள்ளவனாகவும், அதிகாரமுள்ளவனாகவும் விளங்குகிறான். அரசன் பகைத்துப் போர் செய்தலும், அன்புடன் உறவாடுதலும் பொது நலத்தின் பொருட்டேயாகும். மக்களுக்கு அரசன் தன் கடமையை அறிவது இன்றியமையாததாகும். இதனை

“நெல்லும் உயிரன்றே, நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யான் உயிர் என்பது அறிகை

வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே”

(புறம்.186)

என்று கூறுவதன் வழி அரசனின் கடமையை அறிய முடிகிறது.

ஆசிரியர்

ஆசிரியரின் தொழில், நூல் முதலியன கற்பித்தலாகும். வினையின் நீங்கிய அறிவுடையராகிய சான்றோரே இவ்வுலகிற்கு அறம் முதலிய நாற்பொருளையும் உணர்த்த வல்லவரானவர். அவர் ஆணையாகிய நூல் வழியே உலகம் இயங்கும் அத்தகைய சான்றோர் மதுரைக் காஞ்சியில்

“தொல்யாணை நல்லாசிரியர்

புணர்க் கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்”

(மதுரை.761 – 762)

என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். ஆசிரியர்கள் தாம் கற்ற இன்பத்தைப் பிறரும் மகிழ் எடுத்துரைப்பர்.

கலைத்தொழில்கள்

சங்க கால மக்கள் ஆடற்கலையையும், இசைக்கலையையும் தங்களுடைய தொழிலாகக் கெண்டிருந்தனர்.

ஆடற்கலை

ஆடற்கலையில் சிறந்தோர், வயிரியர், கோடியர், போன்ற சொற்களால் குறிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஆடலிலும், பாடலிலும் ஈடுபாடுடையவர்களாக இருப்பர். தம்முடைய ஆடல் மற்றும் பாடல்களால் மக்களை மகிழ்வித்தனர் மன்னர்களும், மக்களும் இசைக்கலைஞர்களைப் பேணிப் பாதுகாத்தனர். ஆடற்கலையைத் தம் வாழ்விற்கும் கருவியாகக் கொண்டவர்கள் கூத்தர்,பாணர்,பொருநர்,விறலியர், கோடியர் போன்றோர் ஆவர்.

குரவைக்கூத்து

வயலில் விளைந்த பயிர்களைக் கொத்தி நாசமாக்கும் நாரைகளை விரட்டும் வளையணிந்த பெண்களைப் போல், அழகிய அணிகலன்களை அணிந்து இரவு, பகல் பாராமல் ஆடற்கலை நிகழ்த்தும் குரவைக் கூத்தாடிகள்

“மருதஞ் சான்ற மலர் தலை விளைவயல்
செய்யுள் நாரை யொப்பு மகளிர்
இரவும் பகலும் பாசிழை களையார்
குறும்பல் யாணர்க் குருவை அயரம்
காவிரி மண்டிய சேய்விரி வனப்பன்
புகாஅர்ச் செல்ல! பூழியர்மெய்ம மறை
கழை விரிந்து எழுதரு மழை தவழ் நெடுங்கோட்டுக்
கொல்லிப் பொருந!கொடி தேர்ப்பொறை!நின்” (பதிற்று.73 : 4-11)

என்கிறது பதிற்றுப்பத்து.

துணங்கை கூத்து

வீரர்கள் பகைவரது பகைகெட்டோடவும், பகை மன்னர் போர்க்களத்தில் இறப்பவும் கொன்று கையை வீசித் துணங்கைக் கூத்தாடினர். இதனை

“மன்பதை பெயர,அரசு களத்து ஒழிய
கொன்று தோள் ஓச்சிய வென்று ஆடு துணங்கை” (பதிற்று.77 : 3-4)

என்கிறது. துணங்கை கூத்தில் மகளிர் வளையல்களை அணிந்து தலையில் அழகிய ஆம்பல் மலர்களைச் சூடி, ஆட்டத்திற்கான தழையாடைகளை அணிந்து மக்களின் ரசனைக்கேற்ப ஆடியுள்ளனர்.

“கலிகெழு துணங்கை ஆடிய மருங்கின்
வளைதலை மூதா ஆம்பல் ஆற்றவும்
ஒலிதெங்கின், இமிழ் மருதின்
புனல் வாயில் பூம்பொய்கை
பாடல் சான்ற பயம்கெழு வைப்பின்
நாடு கவின் அழிய, நாமம் தோற்றி” (பதிற்று.13 : 5-10)

என்று குமட்டுட் கண்ணணார் பாடியுள்ளார். மேற்கண்டவாறு சங்ககாலத்தவர் பல்வேறு வகையான கூத்துகளை நிகழ்த்தி வருவாய் ஈட்டியுள்ளனர்.

இசைக் கலைஞர்கள்

ஆடல், பாடல் இசைக் கருவிகளை இயக்கும் ஆற்றல் ஆகியவற்றில் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டு பாணன், பறையன், துடியன்,பொருநன், கூத்தன்,

விறலி போன்ற கலைஞர்கள் இசைக்கலையை வளர்த்தனர். கலை ஆர்வம் கொண்டு இக்கலையையே தொழிலாகக் கொண்டனர்.

பாணரது கையில் உள்ளதாகிய பணிந்த கட்டினையுடைய நரம்பினைக் கொண்ட விறலால் வாசித்துப் பழகிய பேரியாழைப் பாலைப் பண்ணாக அமைத்து மிடற்றுக் குரலோடு ஒன்றுபட்ட இனிய இசையிலே கழிஞ்சியென்னும் துறைப்பொருள் அமைந்த செய்யுட்களைப் பாடினர்

“பாணர் கையது பணி தொடை நரம்பின்

விரல் கவர் பேரியாழ் பாலை பண்ணி

குரல்புணர் இன் இசைத் கழிஞ்சி பாடி”

(பதிற்று.57 : 7-9)

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது.

சங்க காலத்தில் கலை உணர்வும் பரிசில்களும்

கலைஞர்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான செலவிற்காக மன்னர்களையும் வள்ளல்களையும் நாடிச் சென்றனர்.

தம் மனம் ஈடுபட்ட ஒலி உணர்வை உவமையாக்கிக் கலைத்திறன் காட்டி மன்னர்களையும், வள்ளல்களையும் கலைஞர்கள் பாடினார்கள்.

“மெல் இயல் விறலி! நீருல் இசை செவியின்

கேட்பின் அல்லது, காண்பு அறியலையே

காண்டல் வேண்டினை ஆயின் - மாண்டநின்

விரை வளர் கூந்தல் வரை வளி உளர

கலவ மஞ்ஞையின் காண்வர இயலி

மாரி அன்ன வண்மைத்

தேர் வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே”

(புறம்.133 : 1-7)

இதில் விறலி இசைபாடியதும் அதில் மன்னன் மகிழ்வு கொண்டதும் புலனாகிறது.

வறுமையினால் உள்ள கலைஞர்களுக்கு, அரசர்கள், ஆடைகள், உணவு, அணிகலன்கள் ஆகியவற்றைப் பரிசீலாகக் கொடுத்துள்ளனர்.

“..... சில் வளை விறலி !

மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கு இழை அணிந்து

மெல் இயல் மகளிர் எழில் நலம் சிறப்ப

பாணம் பைம் பூ மலைய”

(பதிற்று.40 : 21 -24)

என வரும் பாடல் அடியால் அறிய முடிகிறது. இசைத் தொழிலுக்கு ஏற்றக் கூலியைக் கலைஞர்கள் பெற்றனர்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சோலாதன் தன்னைப் பாடி வரும் பாடினிகளுக்கு வேண்டும் பொருளைக் கொடுத்துப் பாதுகாத்துள்ளான் என்பதை

“அரணம் காணாது, மாதிரம் துழைஇய

நனந்தலைப் பைகு நிலம் வருக, இந்நிழல் என

ஞாயிறு புகன்ற,தீதுதீர் சிறப்பின்
அமிழ்து திகழ் கருவிய கனமழை தலைஇ
கடுங்கால் கொட்கும் நன்பெரும்பரப்பின்
விசம்பு தோய் வெண்குடை நுவலும்

பசும்புண் மார்ப! பாடினி வேந்தே”

(பதிற்று.17 : 8-15)

என வரும் பதிற்றுப்பத்தின் அடிகளில் மேற்கண்ட செய்தியைக் காண முடிகிறது.

கலைஞர்களின் புலமை

கலைஞர்கள் தாம் கற்றதை ஒப்பிக்கும் கலைஞர்களாக வாழவில்லை புதியன படைக்கும் எண்ணிய மாத்திரத்தில் படைக்கும் படைப்பாளர்களாகத் திகழ்ந்தனர் வல்வில் ஓரியைப் பற்றி அறிந்து கொண்ட பாணன் ஒருவன், ஓரியின் வன்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்து இசைக்கத் தொடங்குகிறான். இதனை வன்பரணர்

“பாடுவல்,விறலி,ஓர் வண்ணம்,நீரும்

மண் முழா அமைமின், பண் யாழ் நிறுமின்

கண் விடு தூம்பின் களிற்று உயிர் தொடுமின்,

எல்லரி தொடுமின்; ஆகுளி தொடுமின்

பதலை ஒரு கண் பையென இயக்குமின்,

மதலை மாக்கோல் கைவலம் தமின் என்று

இறைவன் ஆகலின், சொல்லுபு குறுகி

மூ ஏழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்பி

‘கோ’ எனப் பெயரிய காலை ஆங்கு அது

தன் பெயர் ஆகலின் நாணி”

(புறம்.152 : 13 – 22)

என்று பாடியுள்ளார்.

மேற்கண்டவாறு ஆடற்கலை மற்றும் இசைகலையைக் குறித்த பல்வேறு சான்றுகளும், கலைஞர்களும் இக்கலைகளைத் தொழில்களாகக் கொண்டு வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வருவாயைப் பெற்றதற்குப் பல்வேறு சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

முடிவுரை

சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படைக் காரணியாக விளங்குவது தொழில். தொழில் என்பது ஆக்கல், காத்தல், வாணிபம் என்றும் செயல் தந்திரம், பொருளினிது புடைப்பெயர்ச்சி, வேலை என்றும் தொழில் பணம் சம்பாதிப்பதற்காகச் செய்யும் வேலை என்றும் அகராதிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

தொல்காப்பியர் கருப்பொருளில் குறிப்பிடும் செய்தி என்பது தொழிலைக் குறிப்பதை அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் தொழில் என்னும் சொல் ஐம்பத்தி எட்டு இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

செய்யும் தொழில்களுக்கு ஏற்பப் பணிபுரிபவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். ' என உ.வே.சாமிநாதையார் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் தொழில்கள், மலைசார்ந்த தொழில்கள், நிலம் சார்ந்த தொழில்கள், கடல்சார்ந்த தொழில்கள், மகளிர் தொழில்கள், கைவினைத் தொழில்கள், பிற தொழில்கள் என நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பவும் சூழலின் தன்மைக்கு ஏற்பவும் காணப்பட்டன.

மலைசார்ந்த தொழில்களில், வேட்டையாடுதல் தேனெடுத்தல், புல்லரிசி சேகரித்தல் போன்றன முதன்மைத் தொழிலாகக் கருதப்பட்டன.

நிலம் சார்ந்த தொழில்களில் முதன்மையானவையாக ஆநிரை மேய்த்தலும், உழவுத் தொழிலும் கருதப்பட்டன. சங்க கால மகளிரும் தொழில் செய்து பொருள்ஈட்டியுள்ளனர். பாலை நிலம் உற்பத்திக்கும், வணிகத்திற்கும் ஏற்ற இடமாக அமையாததால் அங்குள்ள மறவர்கள் கொலைத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர்.

சங்க கால மக்கள் நெசவுத்தொழில், தச்சுத்தொழில், சலவைத்தொழில், மருத்துவத் தொழில், கொல்லர் தொழில் எனப்பலவகையான தொழில்களைச் செய்து வந்ததனை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் போன்றவர்கள் கலைகளைத் தொழிலாகக் கொண்டு மன்னர்களிடமும், வள்ளல்களிடமும், ஆடை, அணிகலன்கள் போன்ற வாழ்விற்குத் தேவையான வருவாயைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

சங்க கால மக்கள் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு தொழில்களைச் சிறப்பிடன் செய்து வாழ்ந்த காலத்தைப் பொற்காலமாக மாற்றினார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அபிதான சிந்தாமணி, தமிழ்க்களஞ்சியம், ப.902
2. தமிழ் சொல்லகராதி, ப.1331
3. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.780
4. ச.வே.சுப்பிரமணியன், வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி -5, ப.342
5. மேலது, ப.342
6. நச்சினார்கினியார் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் நூ.20
7. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் ப.16
8. மேலது, ப.18
9. மேலது, ப.19
10. செல்வராசு, சிலம்பு, சங்க இலக்கியமும் சமூகவியலும், ப.54
11. மேலது, ப.55
12. நச்சினார்கினியார் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் நூ.24
13. நச்சினார்கினியார் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் நூ.20
14. உ.வே.சாமிநாதையர், புறநானூறு, ப.65
15. நச்சினார்கினியர் உரை, தொல்காப்பியம் உரைவளம் பக்.167, 168
பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல்,
16. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள் ப.105
17. Kroeber, Antopology, P.143
18. மௌன குரு.சி.பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும் பக்.29-30
19. சு.வித்தியானந்தன் , தமிழர் சால்பு ப.126
20. வெள்ளைவாரணர்.க., சங்க காலத்தமிழ் மக்கள் ப.9
21. கந்தசாமி, தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள் - சங்க காலம் ப -28
22. குறள் எண்., 1031
23. மாதையன். பெ., சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம் ப-8
24. குறள் எண்., 1037
25. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியல் நிலை ப-12-13
26. மேலது ப-139
27. சரளா இராசகோபாலான், திரு.வி.க.வின் பெண்ணுரிமைச் சிந்தனைகள், ப-35
28. டாக்டர்.தி.முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம் ப-59
29. வி.சி.சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம் ப-59
30. இரா.சந்திரசேகரன் (பதி.ஆ), சங்க இலக்கிய வளமும், வாழ்வியல் அறமும் ப-99
31. சி.பாலசுப்பிரமணியம், சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள் ப-203

32. க.வெள்ளைவாரன், சங்க காலத் தமிழ்மக்கள்	ப-87-88
33. மாத்தளை சோழ, வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல்	ப-257
34. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்.	ப-43
35. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், ஓளவை.சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.அ) மணிமேகலை	பக்.7:64-65
36. நவநீதப்பாட்டியல்	ப-83
37. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) தொல் பொருள் அகத்திணையில்	நா.38
38. மேலது	நா.54
39. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி – ஒன்று	ப.894
40. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார். (உ.ஆ) மணிமேகலை, மணிமேகலா தெய்வம் தோன்றிய காதை	5:7
41. மேலது	28 : 38
42. நச்சினார்கினியம் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்	நா.63
43. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்,	நா-60
44. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் ஓளவை.சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ), மணிமேகலை	3:126-131
45. வே.சா.அருள்ராஜ், பழந்தமிழகத்தில் இரும்புத்தொழில்	ப.47
46. இரா.பவுன்துரை, தமிழகப் பெருங்கற்காலக் கட்டடக்கலை	ப.65
47. மு.சண்முகப் பிள்ளை (ப.ஆ), திவாகாரம்	ப.118
48. நாகசண்முகம் (உ.ஆ), திருக்குறள்	எண்.30

இயல் - 4

மன்னர் – கலைஞர்களின்
பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை

மன்னர் – கலைஞர்கள் பொருள் சார் வாழ்க்கை

முன்னுரை

சங்ககால மன்னர்கள் மக்களின் நலனில் அக்கறைக் கொண்டவர்களாய் விளங்கினர். நாட்டைக் காவல் செய்வதனைத் தன்னுடைய தலையாய கடமை என்பதை அறிந்த மன்னன் குழந்தையை வளர்ப்பவரைப் போல மக்களைப் பாதுகாக்கும் பணியைச் செய்தான். நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும், நற்செயல்களுக்கும் அடிப்படையாய் இருப்பது வருவாய் - வருவாய் இல்லாது எந்த ஒரு அரசும் செயல்பட முடியாது. அத்தகைய வருவாயை வகுத்தும், தொகுத்தும் மன்னன் பெற்றுக் கொண்டான். மன்னனுக்குக் கிடைத்த வருவாயை, அறநெறி தவறாது தன்னை நாடி வந்த இரவலர்க்கும், புலவர்களுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் பகுத்துக் கொடுத்தான். புலவர்களும், கலைஞர்களும் தன்னுடைய வறுமை நிலையால் மன்னனை நாடிச் சென்றாலும், தங்களின் திறமைகளை எடுத்தியம்பிய பிறகே மன்னனிடம் பொருளைப்பெற்றுக் கொண்டனர். இத்தகைய மன்னர் கலைஞர்கள் பொருள் சார் வாழ்க்கையை ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

அரசும் பொருளும்

மனிதன் தானும் தன் குடும்பமுமாக வாழ்கின்றான் இது ஒரு நிலை. அவன் புற உலகில் சென்று பொருள் ஈட்டித் தன் தேவைகளையும் தன் குடும்பத்தின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொள்கிறான் இது மற்றொரு நிலை, அவனும் அவன் குடும்பமும் அரசுடன் கூடிய அந்நாட்டில் குடிமக்களாக வாழுகின்றனர். இது பிறிதொரு நிலை இம்மூன்று நிலையும் அரசியல் வாழ்வு எனப்படுகிறது. அரசியலையுடைய அரசுக்கும் தனிமனிதனுக்கும் பொருள் தேவைப்படுகிறது. தேவைகளை நிறைவேற்றுவதும், அதற்கான பொருளை ஈட்டுவதும், செலவு செய்வதும் பற்றியதே அரசின் பொருள்வாழ்வு. “தனிமனிதனைப் போன்றே அரசும், வரவும், செலவும் பார்த்து முதலும் ஊதியமும் கணக்கிட்டு வாழ வேண்டும். அது மட்டுமல்லாது மக்கள் பொருள் வாழ்வினை அது நெறிப்படுத்தியும் செல்கிறது. அது அதன் கடமையுங்கூட ஆகும். தனிமனிதன் பொருள் வாழ்வுக்கும் அரசின் பொருள் வாழ்வுக்கும் நெருங்கிய உறவுண்டு. எல்லாம் முடிவில் மக்கள் வாழ்வாகவே முடிகின்றன. எல்லாம் மக்களுக்குத்தான் என்பதன்றி வேறில்லை. அரசு மக்களுக்கெல்லாம் பொது; அது நடத்தும் பொருள் வாழ்வும் எல்லாருக்கும் உரியதும் உறவுடையதும் ஆகும். ஆகவே அரசின் பொருள் வாழ்வு (Economics of Government) பொது நிதியில் (Public Finance) எனவும் பெயர் பெறுகிறது.”¹ என முனைவர்.தி.முருகரத்தினம் குறிப்பிடுகிறார்.

மன்னன் பண்புகள்

சங்க காலத்தில் நாட்டை ஆளும் ஆட்சித் தலைவன், பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான். இறை அல்லது இறைவன் என்னும் சொல் இல்லாத தலைவன், கடவுள், வேந்தன் ஆகிய பொருள்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. உலகைக் காக்கும் ஆற்றலுடையவனைக் கடவுளாகக் கருதினர். அது போல நாட்டைக் காக்கும் தலைவனை இறைவனுக்கு இணையாகக் கருதினர். இக்கருத்தினை வள்ளுவரும்,

“முறை செய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப்படும்”²

என்கிறார். மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம் என்று மோசிகீரனார் புறப்பாடல் வழிக் கூறுகிறார். திருவுடைமன்னனைக் காணின் திருமாலைக் கண்டேனே என்கிறார் கம்பர். கடலிடைத் தோன்றி இவ்வுலகின் இருளைப் போக்கும் ஞாயிற்றைப் போன்றவன் மன்னன். பகைவர் அஞ்சி ஓடும் படிக் போர்த்தொழிலைச் செய்யக் கூடியவன். வெண்கொற்றக் குடையின் மூலம் மக்களை மதி போன்று தன் அருளால் காக்கக்கூடியவன்.

“முறை வேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும்

வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க்கு அருளி,

இடைத் தெரிந்து உணரும் இருள்தீர்க்காட்சிக்

கொடைக் கடன் இறுத்த கூம்பா உள்ளத்து” (பெரும்பாண் : 443-447)

என்னும் அடிகளால் இளந்திரையனின் அரசாட்சி நிலையை உணர முடிகிறது. மன்னன் தன்னை நாடி வந்தவர்களின் குறைகளைத் தீர்த்து அவர்கள் மகிழும் வண்ணம் வழியனுப்பினான். மன்னனை யாவரும் அணுகும் வகையில் அரண்மனை எளிமையாக, அடையாத வாயில் உடையதாக இருந்தது என்பதைக்,

“கொடையும் கோளும் வழங்குநர்த்தடுத்த

அடையா வாயில் மிளை சூழ் படப்பை” (பெரும்பாண் : 400 – 401)

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள். மூலம் அறிய முடிகிறது. மன்னன் மக்கள் நலனுக்காகக் செங்கோலாட்சி செலுத்தி வாழ்ந்தான். மேலும் பகைவர், கள்வர், விலங்குகளிடமிருந்து மக்களைக்காத்துள்ளான்.

மன்னனது பொருள் வாழ்வு

பொருள் வாழ்வில், மன்னனது ஆற்றலுடைய அரசு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைகிறது. இதனை வள்ளுவர்,

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த

வகுத்தலும் வல்லது அரசு”³

என்கிறார்

நாட்டுக்குப் பொருள் வரும் வழிகளை உண்டாக்குதலும், நாட்டில் கிடைக்கப் பெறாதனவற்றைக் கிடைக்குமிடங்களிலிருந்து சேர்த்தலும், நாட்டில் உள்ள பொருட்களை வீணாக்காமல் காப்பாற்றுதலும், காப்பாற்றிய பொருள்களைப் பயன்படும் வழிகளில் வகுத்துச் செலவிடுதலும் ஆகியவற்றுள் வல்லவனே அரசு செய்வதற்குரியன என மேற்காணும் குறளின் வழி குறிப்பிடுகின்றார்.

மன்னனது பொருள் வாழ்வினைப், பொது நிதியோடு டாக்டர் தி.முருகரத்தினம் ஒப்பீடு செய்கிறார்.

“இயற்றல்	- வருவாய் (Revenue)	
ஈட்டல்	}	- நிதியாட்சி (Financial Administration)
காத்தல்		
வகுத்தல்		
		- செலவு (Expenditure)” ⁴

என இன்றைய பொருளியல் கருத்துக்களோடு ஒப்பு நோக்குகிறார்.

மன்னனது வருவாய்

தனி மனிதனைப் போன்று அரசிற்கும் பொருள் வாழ்வு உண்டு அரசு பொருளீட்டும் வழி வேறு, குடிகள் பொருளீட்டும் முறை வேறு. அவ்வாறு ஈட்டிய பொருளை அரசு தன் குடிகளுடைய நன்மைக்கே செலவிடுகிறது. அரசுக்குக் கிடைக்கும் வருவாயை மூன்று பெரும் பகுதிகளாகக் காட்டுகிறார் வள்ளுவர்.

“உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன்ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்”⁵

என வரும் குறளில், குடிமக்களிடத்திலிருந்து பெறப்படும் வரி, வணிகப் பொருள்களுக்குரிய சுங்கம், சிற்றரசர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் திறை ஆகியன மன்னனது வருவாய்க்கு வரும் பொருளாகும் என்பதை அறிய முடிகிறது. இன்னிலை அரசனது வருவாயைப் பற்றிக்,

“கால்கலத்தால் சேர்பொருளும் கண்ணற்றார் தேர்பொருளும்
நாலிரண்டால் கூடும் நலப்பொருளும் கோல்தாங்கிக்
கோடும் அரசிற்கு உரியாமே தொல் புவிக்கீழ்
ஆடும் பொருளோடு அணைந்து”⁶

எனப்பாடுகிறது. நிலத்திலும், வண்டியிலும், கப்பலாலும் வந்து சேர்கின்ற சுங்கப்பொருளும், அறிவில்லாதவர் தேடிய பொருளும், வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்காகக் கொடுக்கும் நலமான பொருளும், நிலத்துக்கு அடியில் புதையலாகக்

கிடைக்கும் பொருளும் மன்னனுக்கு உரிய என வரும் இன்னிலை பாடலால் அறிய முடிகிறது.

மன்னனது வருவாய் முறைகளைப் பெருக்கும் வழிகளாக வள்ளுவர்,

“வாரி பெருக்கி வளம்படுத்து உற்றவை

ஆராய்வான் செய்க வினை”⁷

எனப் பொருள் வருவாய்க்குரிய வழிகளை விரிவுபடுத்தி அதனால் செல்வத்தைப் பெருக்கி, அவைகளுக்கு நேர்ந்த இடையூறுகளை ஆராய்ந்து நீக்கவல்லவனாக மன்னன் அமைய வேண்டும் என்பதைக் குறள் வழி அறிய முடிகிறது.

இறை

‘இறை’ என்னும் சொல் சங்க காலத்தில் மன்னர்க்குச் செலுத்தப்படும் நில வரியையும், கப்பத்தையும் குறித்தது. நாட்டின் வருவாய்களில் முதன்மையானது நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் வரி வருவாய் ஆகும். விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு மன்னருக்கு வரி செலுத்த வேண்டும் விளைச்சலும், மழையும் இல்லாத போது வரிச்சலுகைகள் கிடைத்துள்ளன. குடிமக்களை வருத்தி வரி வசூலிக்கக்கூடாது எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் அறிவுறுத்துவதனைக் காணமுடிகிறது.

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே

மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட் ஆகும்

நாறு செறு ஆயினும் தமிழ்துப் புக்கு உணினே

வாய் புகுவதனினும் கால் பெரிது கெடுக்கும்

அறிவுடை வேந்தன் நெறி அறிந்து கொளினே

கோடியாத்து நாடு பெரிது நந்தும்

மெல்லியன் கிழவன் ஆகி வைகலும்

வரிசை அறியாக் கல்லென சுற்றமொரு

பரிவு தபளடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்

யானை புக்க புலதம் போல

தானும் உண்ணான், உலகமும் கெடுமே”

(புறம் : 184)

என்கிறது புறம். காய்ந்து முற்றிய நெல்லை அறுத்து கவளம் கவளமாகக் கொடுத்தால், குறுகிய நிலப்பகுதியில் விளைந்த நெல்லாயினும் அது ஒரு யானைக்குப் பல நாட்களுக்கு உணவாகும். மாறாக மிகுந்த பரப்பளவுடைய நிலத்தில் விளைந்த மிகப்பெரிய நெற்குவியலை, அந்த யானையை அவிழ்த்துவிட்டுத் தானே மேயுமாறு செய்தால் அதன் வாயினுள் செல்லும் நெற்கவளத்தை விடக் கால்களால் மிதிப்பட்டு வீணாகும் நெல்மணிகள் மிகப்பலவாகும். அறிவில் சிறந்த மன்னன் வரி கொள்ளும் முறையறிந்து செயல்படுவானாயின் அவன் கோடிப் பொருள் வழங்கித்

தானும் சிறந்தோங்குவான். மாறாக மன்னன் மக்களை வருத்தி வரி வசூல் செய்வானாயின் அந்த யானை புகுந்த வயல் போலத் தானும் செல்வம் பெறமாட்டான்: நாடும் கெடும் என்ற இப்புறநானூற்றப் பாடல் பிற்கால மேனாட்டறிஞர் கூறும் வரிவிதிப்புக் கொள்கையின் உதாரணமாகத் திகழ்கிறது. மேலும்

“குடிபரவு இருக்கும் கூர்இல் ஆண்மைச்

சிறியோன் பெறின் அது சிறந்தன்று மன்னே” (புறம் . 75 : 4-6)

என்கிறது புறநானூறு மேலும் இப்பாடலில் கூறப்பட்டதைப் போல வள்ளுவர் வரி அதிகம் கேட்கும் மன்னனைக் கீழ்க்கண்டவாறு இகழ்ந்து கூறுகிறார்.

“வேலொடு நின்றான் இரு என் றது போலும்

கோலொடு நின்றான் இரவு”⁸

என்கிறார். மக்களின் வருவாயில் எஞ்சியவற்றில் இருந்து பெறப்படுவன இறை. குடிமக்களைப் புரக்கப் பயன்படுத்தப்படுதலின் அது புரவு எனப்பட்டது. குடிமக்களைப் பேணிக்காப்பதற்கு அவர்களின் நில வருவாயில் ஒரு குறிப்பிட்டப் பகுதியை வரியாக வசூலித்துள்ளனர்.

திறை

பேரரசர்களின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்ட சிற்றரசர்கள் அதற்கு அடையாளமாகக் செலுத்திய பொருள் திறை எனப்பட்டது. மன்னர்களிடம் தோல்வியடைந்த குறுநிலமன்னர்களும், சிற்றரசர்களும் செலுத்திய பொருளே திறை எனப்பட்டது. நிலப் பெருக்கத்தின் போது ஏற்பட்டப் போர்களில் தோற்ற மன்னர்களிடம் நாடும், அரண்மனையும் கொள்ளையிடப்பட்டு அப்பொருளை மன்னர் முதல் அனைவரும் பங்கிட்டு கொண்ட செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. கடற்போரில் வென்ற மன்னன் தோற்றவனிடம் பெற்றப் பொருளைக் கொண்டிருந்தான். என

“ தெவ்வர்

முனைகவர்ந்து கொண்ட திரையர்வினை முடித்து” (முல்லை : 8-19)
என்கிறது முல்லைப்பாட்டு.

“கல்வீழ் அருவி கடற்படர்ந்தால்கு

பல்வேறு வகையின் பணிந்த மன்னர்” (பெரும்பாண் : 427 – 428)

என்றும்,

“நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னர்

பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்

பொன் செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்

ஒன்று வாய் நிறையக் குவைஇ, அன்றவண்” (அகம். 127 : 6-10)

என்றும் வரும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளால் திறையாகப் பெற்றுள்ள செல்வத்தை அறிய முடிகிறது. ஆயம், இறை, கடன், கடமை, கரை, காணிக்கை, தீர்வை, பகுதி, பட்டாம், மகமை, மகன்மை எனப் பல்வேறு பெயர் பெற்றது. இவற்றிற்கெல்லாம் வரி என்பது பொதுப் பெயர். பல்வேறு வகையில் கிடைத்த பொருள்களை நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்காகவும், மக்கள் நலனுக்காகவும் செலவிட்டுள்ளனர். போர் மூலம் தனக்குக் கிடைத்த பங்குப் பொருளை மன்னர்கள் இரவலர்க்குக் கொடுத்த செய்தியைத்

“திருந்து தொழிற் பல பகடு

பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்து, நின்

நகைப் புல வாணர் நல்குரவு அகற்றி

மிகப் பொலியர், தன் சேவடி”

(புறம் : 387 : 11-14)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

“அளந்துகடை அறியா அருங்கலம் சுமந்து

வளந்தலை மயங்கிய வஞ்சி முற்றத்து

இறைமகள் செல்வி யாங்கணும் பெறாது

திறை சுமந்து நிற்கும் தெவ்வர்”⁹

என்பதனால் பண்டைக்காலத்தில் பெற்றத் திறைப் பொருள்களின், அளவும் பயனும் புலப்படுகிறது. தோற்ற மன்னர்கள் வென்ற மன்னர்களுக்கு முறைப்படி குறிப்பிட்டக் காலத்தில் குறிப்பிட்டவாறு திறை செலுத்தி வந்திருக்கின்றனர். இதனைச் சிலம்பு புலப்படுத்துகிறது.

“ஞாலம் காவலர் நாள்திறை பயிரும்

காலை முரசம் கடைமுகத்து எழுதலும்”¹⁰

எனவரும் அடிகளால் திறை அன்று பெருவேந்தர்க்கு வருவாயாக இருந்தமை புலனாகிறது. சங்க காலத்தில் மன்னர்க்கு வருவாய் அவசியமுடையதாக இருந்தது. அரசாட்சி செய்வதற்குத் தேவைப்படும் பொருளை வரி மூலமாகத் திரட்டினர். செல்வம் ஈட்டுதல் மன்னருக்குச் சிறப்புடையது எனக் கருதின் அதற்காகத் தவறான முறையில் ஈட்டப்படும் செல்வமும் வரியும் நல்லதல்ல என உணர்ந்திருந்தனர். மேலும் மன்னனின் பொருள் செல்வம் எவ்வழியில் சேர்ந்தது என்பதற்கு நச்சினார்கினியர் எட்டு வகைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். “களவு செய்தோரிருக்கையின் பொருள் கோடலும், ஆறிலொன்று கோடலுஞ், சுங்கக் கோடலும், அந்தணர்க்கு இறையிலி கொடுக்குங்கால் இத்துணைப் பொருள் நும்மிடத்து யான் கொள்வல் எனக் கூறிக் கொண்டு அது கோடலும், அறம் பொருளாகப் பகைவர் நாடு கோடலுந், தமரும் அந்தணரும் இவ்வழிப் பிறன்றாயங் கோடலும், பொருளில் வழி வாணிகஞ் செய்து கோடலும், அறத்திற் திரிந்தாரைத் தண்டத்திறக்குமாறு பொருள் கோடலும் போல்வன கொள்க”¹¹ எனக்

கூறுமிடத்து கள்வரிடமிருந்து கவர்ந்த பொருட்கள், நில மகசூலில் ஆறில் ஒரு பங்கு சுங்கம், இறையிலி நிலங்களை அந்தணர்களுக்கு அளிக்கும் போது மன்னர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும் சிறுவரி, போர்கள் வெற்றியில் பகைப்புலம் பற்றல், வாரிசின்றி இறந்தாலும், தானமாகக் கொள்ள அந்தணர் கிடைக்காவிடினும் உள்ளவை அரசுக்குச் சொந்தமாகும், வருவாய் போதாத காலத்தில் வாணிபம் செய்தல், சட்டத்தை மீறியவர்களுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனைத் தொகைகள் என மன்னரது வருவாய் வழிகளை நச்சினார்கினியார் நமது உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவையல்லாமல் தோற்ற மன்னர்களும் சிற்றரசர்களும் திறைப் பணத்தை மன்னனிடம் செலுத்தி வந்தனர்

“பணிந்தோர் தேளந் தம்வழி நடப்பப்

பணியார் தேளம் பணித்திறை கொண்மார்”

(மதுரை : 229 – 230)

என வரும் மதுரைக் காஞ்சி பாடலடிகள் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. மேலும் தோற்ற “அவ்வரசர்களும், சிற்றரசர்களும் அதிகாலை நேரத்தில் அரண்மனையில் செலுத்தினர். அவ்வாறு அவர்கள் வருகிறார்கள் என்பதைக் காலை முரசு அறிவித்தது”¹² என்கிறார் இளங்கோவடிகள்

கொண்டி

போரில் வெற்றி பெற்றவர், பகைவர் நாட்டில் நுழைந்து கொள்ளையடிப்பர் கண்களால் கண்ட பொருள்களைக் கவர்ந்து வருவர். அந்தப்புரம் முதல் அரண்மனை முழுவதும் உள்ள பொருட்களைக் கைப்பற்றுவர். இவ்வாறு வென்ற வேந்தனால் கொள்ளப்பட்ட மாற்றார் செல்வங்கள் கொள்ளை அல்லது கொண்டி என வழங்கப்பட்டன. “கொண்டிப் பொருளை மனத்திற் கொண்டே மன்னர் படையெடுப்புகளை நடத்திருக்கலாம்”¹³ என்கிறார். தி.முருகரத்தனம் நிரை கவர்தல் என்னும் வெட்சித் திணைப்போர் இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

“சினப்போர் வழிதி

தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறாஅன் போரெதிர்ந்து

கொண்டி வேண்டுவன் ஆயின் கொள்க எனக்

கொடுத்த மன்னர் நடுக்குஅற் றணரே”

(புறம். 51 : 4-7)

என்கிறது புறநானூற்றுப்பாடல்.

“பகைவர்

ஊர் சுடு விளக்கத்து அழுவினிக்கம்பலைக்

கொள்ளை மேவலை”

(புறம் : 7 : 7-9)

என்றும்

“கடிபுலம கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளையர்

இளந்தலை பெயர்க்கும் நனந்தலைப் பெருங்காடு” (அகம்.101:10-11)

என்றும் பாடுகின்றன. கொள்ளையடிக்கப்பட்டப் பொருளைக் கொண்டு கணக்கிடுதல் அரிது.

இடும்பொருளும் படுபொருளும்

சங்க இலக்கியங்கள் ‘இடுபொருள்’ ‘படுபொருள்’ என இருவகைப் பொருள் வருவாய்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இடுபொருள் பரிசுப்பொருள் எனக் கருதப்படுகிறது. படுபொருள் புதைபொருள் எனக் கருதப்படுகிறது. மன்னனைக் காண வரும் குடிமக்களும் செல்வர்களும், அவனுக்குப் பரிசுப்பொருள் கொடுத்தலுண்டு. மக்கள் வரி செலுத்துவது போல விருந்துணவைச் சுமந்து கொண்டு நன்னனுக்குப் பரிசளிப்பர் என்கிறது மலைபடுகடாம்.

“மன்றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்

வெல்போர்ச் சேய்ப் பெரு விற லுள்ளி” (மலை. 493-494)

என்கிறார் பெருங்கௌசிகனார். சேரன் செங்குட்டுவன் மலைவளங்களைக் காணச் சென்ற போது, குன்றக்குறவர்கள் தம் மன்னைக்காண மலைபடு பொருள்களை எல்லாம் கொண்டு சென்றனர்.

“யானை வெண் கோடும் அகலின் குப்பையும்

மான்மயிர்க் கவரியும் மதுவின் குடங்களும்

சந்தனக் குறையுஞ் சிந்தூரக் கட்டியும்

அஞ்சனத் திரளும் அணியரி தாரமும்

ஏல வல்லியும் இருங்கரி வல்லியும்

கூவை நூறுங் கொழுங்கொடி கவலையும்

தெங்கின் பழனும் தேங்மாங் கனியும்

பைங்கொடிப் படலையும் பலவின் பழங்களும்

காயமும் கரும்பும் பூமலி கொடியும்

கொழுந்தாட் கமுகின் செழுங்குலைத் தாறும்

பெருங்குலை வாழையின் இருங்கனித் தாறும்

ஆளியி ணைங்கும் அரியின் குருளையும்

வாள்வரிப் பறமும் மதகரிக் களபமும்

குரங்கின் குட்டியுங் குடாவடி உளியமும்

வரையொடு வருடையும் மடமான்மறியும்

காசறைக் கருவும் மாசறு நகுலமும்

பீலி மஞ்ஞையும் நாவியின் பிள்ளையும்

கானக் கோழியும் தேன் மொழிக் கிள்ளையும்

மலைமிசை மாக்கள் தலை மிசைக் கொண்டாங்கு”¹⁴

எனக் குன்றக்குறவர்கள் மலைபடு பொருட்களைத் தலைமீதுக்கொண்டு சென்றதனைச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கின்றது.

தண்டப்பொருள் :

கொடுமையும் தீமையும் புரிவோரை மன்னன் தண்டிக்கிறான். அவர்களிடமிருந்து தண்டனையாகப் பொருளும் பெறுகிறான். இதனாலும் மன்னன் வருவாய் கூடுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தண்டனைப் பொருளைப் பற்றிக் குறுந்தொகையில் காணப்படுகிறது. நீராடும் பொருட்டு சென்ற பெண், அந்நீர் கொணர்ந்த பசங்காயைத் தின்ற குற்றத்திற்காக எண்பத்தொரு ஆண் யானைகளோடு. அவளது நிறையை உடைய பொன்னால் செய்த பாவையும் நன்னன் கேட்டதாகப் பாடுகிறது குறுந்தொகை.

“மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுத லரிவை
புனல் தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பற்
கொன்பதிற் றொன்பது களிற்றொ டவணிறை
பொன் செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்” (குறுந். 292 : 1-4)

எனச் செய்த தண்டனைக்கு மன்னன் பொருள் பெற்றக் குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதனாலும் மன்னன் வருவாய் அதிகரிப்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களால் காணமுடிகிறது.

உல்கு (சங்கவரி)

உல்கு என்னும் வருவாய்ப்பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் அறிய முடிகிறது. புகார் நகரில் மன்னர், பணியாட்கள் இரவு பகலாக வணிகப் பண்டங்களுக்கு உல்கு வாங்கியதைப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது.

“வேலாழி வியல் தெருவின்
நல்லிறைவன் பொருள் காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழில் மாக்கள்
காய்சினத்த கதிர்ச் செல்வன்
தேர்பூண்ட மாஅபோல
வைகல் தொறும் அசைவின்றி
உல்கு செயக் குறைபடாத
.....
அளந்தறியாப் பல பண்டம்
.....
புலி பொறித்துப் புறம் போக்கி
பதி நிறைந்த மலி பண்டம்” (பட்டினம்.119-136)

உல்கு செய்யும் அளவு, உல்கு செய்வோர், உல்கு செய்யும் காலம், பண்டங்களுக்குப் புலிப்பொறியிடல் ஆகிய செய்திகள் இவ்வடிகளால் புலப்படுகின்றன.

பெரும்பாணாற்றுப்படை உள்நாட்டுப் பெருவழிகளில் உள்நாட்டுப் பண்டங்களுக்கு உல்கு செய்தலைக் குறிப்பிடுகிறது.

“அணர்ச்செவி கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழி”

(பெரும்பாண் : 80-81)

எனும் பெரும் பாணாற்றுப்படை அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

பண்டைத் தமிழர் திரைகடல் ஓடி திரவியம் தேடியவர்கள் அதுபோல் பிற நாட்டினர் நம் நாட்டிற்கு வந்து வணிகம் செய்தனர். இதனால் அரசுக்கு வரிகள் மூலம் நல்ல வருவாய் கிடைத்துள்ளது.

“நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி

வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக”

(புறம். 66 : 1-2)

இப்பாடல் மூலம் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கும், இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கும் சுங்கவரி பெறப்பட்டது. மேலும் பட்டினப்பாலையில்

“உல்கு செயக் குறைபடாது”

(பட்டினம் : 125)

என்னும் அடி நினைத்தக்கது - இவ்வடியில் வரி வசூலிப்பதற்குத் தனி அலுவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அரசின் ஆக்கப் பூர்வமான பணிகளுக்குத் தேவையான பொருளாதாரம் வணிகவரி மூலமே கிடைத்தது என்பதும் புலனாகிறது.

உல்கு என்பது ‘ஆயம்’ எனவும் ‘தீர்வை’ எனவும் வழங்கப்படுகிறது. “ஆயம் முதலில் ‘வருவாய்’ என்ற பொருளிலும், பின்னர் பொதுவாக ‘வரி’ என்ற பொருளிலும் பின்னர் உல்கு என்ற பொருளிலும் வழங்கியிருக்கலாம்”¹⁵ என டாக்டர் தி.முருகரத்தனம் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் இன்றைய பொருளியல், இறக்குமதி பண்டங்களுக்கு விதிக்கப்படும் உல்கினை Customs அல்லது Import Duty என வழங்குகிறது. பட்டினப்பாலை குறிப்பிடும் ‘உல்கு’ இதற்கு அடிப்படை ஆதாரமாக அமைகிறது.

மேற்காணும் சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாக, அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கும் வருவாய் வழிகளாக, திறை, இறை, கொண்டி, குற்றவாளிகள் தண்டனைப் பொருள், சுங்கம், புதையல், வணிகத்தால் வரும் வருவாய், வணிகவரி, முதலியவை அமைவதை அறிய முடிகிறது.

அரசின் பொதுப் பொருளாதாரச் செலவினம்

“பண்டைக் காலத்தில் தமிழகத்தில் அரசு செலவு செய்த தொகை வருவாயின் அளவை விடச் சிறியதாக இருந்தது என்று கூறியுள்ளார்”¹⁶ அறிஞர் மகாலிங்க சாத்திரியார். அவர்கள் செய்த செலவினம் முழுமையும் மக்களின் பெரும்பான்மையான நன்மைகளுக்கே செலவிடப்பட்டுள்ளன. இதனைப் பேரறிஞர் தால்டன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “பொதுப் பொருளாதாரம் என்பது ஓர் அறிவியலாகவும், பொருளியற் கலையாகவும், அரசியல் சித்தாந்தமாகவும் கருதப்பட வேண்டுமாயின் அது ஒரு கொள்கைக்கான தேவை மட்டும் அன்று; ஓர் உயர்ந்த பொது நலத் தத்துவம் அதன் அடிப்படையான துடிப்பாக இருத்தல் வேண்டும், அதனால் மக்கள் பெரும் பாலானோர்க்குப் (Maximum Good for Maximum Number) பெரும்பான்மையான சமுதாய நலன்கள் அமைதல் வேண்டும்”¹⁷ என்று கூறினார்.

திருவள்ளுவர் பொதுப் பொருளாதாரச் செலவினம் பற்றிக் கூறும்போது ‘வகுத்தல்’ என்ற ஒரு கருதுகோளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மக்கள் பெரும்பான்மையானவர்களுக்கு மன்னன் பொருளைச் செலவிட்டு நலன்கள் பல செய்ய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். புறநானூற்றுப்பாடல் அரசு பொருளை எவ்வாறெல்லாம் செலவழிக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறது. மன்னன், அரசுப் பணத்தை அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்று துறைகளுக்குச் செலவிட வேண்டும். எனப் புலவர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

“அறனும் பொருளும் இன்பமும் முன்றும்

ஆற்றும் பெருமநின் செல்வம்

ஆற்றாமைநின் போற்றா மையே”

(புறம் - 28 : 15-17)

என வரும் பாடலடிகள் அறம் என்பது மக்களின் வாழ்க்கையை வளமாக்கும். பல்வேறு செயல் திட்டங்களுக்குச் செலவிடுதலைக் குறிக்கின்றது. பொருள் என்பது மேலும் பொருள் வரும் வழியில் செலவிடுதலமாய் அமைவதும், இன்பம் என்பது மக்கள் மகிழ்ச்சியாகவும் அமைதியாகவும், நிறைவாகவும் இருக்குமாறு பல்வேறு செயல்களை அரசுமேற்கொள்வதனைக் குறிக்கின்றது.

புலவர் ஒருவர் மன்னனை வாழ்த்தியருளும் போது பலருக்கும் பகுத்தளிப்பதற்கே செல்வத்தைத் தொகுத்துவை. பிறர் நலத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவே வாழ் என்கிறார்.

“பகுத்தூண் தொகுத்த ஆண்மைப்

பிறர்க்கென வாழ்தல்நீ யாகன் மாறே”

(பதிற் : 38 : 14 -15)

என வரும் பதிற்றுப்பத்து அடிகளால். அரசின் பொருளாதாரச் செலவினம் எனும் பொருளியல் கொள்கை அமைவதைப் புலவரின் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது.

மன்னது அறம்

மக்களுடைய நலன் ஒன்றையே தன் நோக்கமாகக் கொண்டு செங்கோலுடனும் வெண்கொற்றைக் குடையுடனும் ஆட்சி செலுத்திய மன்னர்களைக் குடிமக்கள் தங்களின் உயிராகக் கருதினர். நெல்லும், நீரும் உயிரை வளர்க்கும் உணவு பொருள்களாகும். அவை மக்களின் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவை. மன்னர்கள் மக்கள் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவர்கள். மன்னர்கள் மக்கட்டு உயிர் என்பதைப் புலவர் மோசிகீரனார்,

“நெல்லும் உயிர் அன்றே நீரும் உயிர் அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” (புறம் : 186 : 1-2)

“உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே” (புறம். 172 : 20-23)

எனவரும் பாடல்களில் விளக்குகின்றார்.

மன்னன் அறவழியில் நின்று தாய் தன் குழந்தையைப் பேணுவதுபோல் மக்களைப் பேணிக் காத்து வருவாயாக எனச் சேரமான் கருவுரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரனுக்கு நரிவெருஉத் தலையார் பாடுகின்றார்.

“எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதோறு,

ஆனிறு பரக்கும் யானையை முன்பின்

கானக நாடனை! நீயோ, பெரும

நீயோர் ஆகலின், நின் ஒன்று மொழிவல்,

அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா

நிரயங் கொள்பவரோடு ஒன்றாது காவல்,

குழவி கொள்பவரின், ஓம்புமதி,

அளிதோ தானே; அது பெறல் அருங் குரைத்தே”

என்கிறது புறநானூறு. எருமை போன்ற கரிய பாறைகள் பொருந்திய இடமெங்கணும் இடையிடையே பசுக்கூட்டம் போன்ற யானைகள் உலவும் வலிமையமைந்த காட்டிற்கு உரிய சேர மன்னனே! நீயோ பெருமகன். அருளையும் அன்பையும் தம் வாழ்விலிருந்து நீக்கி விட்டவர் நீங்காத துயரத்திலே கிடந்து உழல்வர். அத்தகையரோடு சேராதிருந்து, தாய் குழந்தையைப் பேணுவது போல் உன்னுடைய நாட்டை

அன்போடும் அருளோடும் பேண வேண்டுமென, மன்னனது அறத்தை எடுத்தியம்பும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

மன்னனின் கொடைச் சிறப்பு

மன்னர்களின் பெரும்புகழுக்குக் காரணம் அவர்களின் கொடைப்பண்பு, சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் மூவரும் கொடையில் சிறந்து விளங்கினர். சங்க இலக்கியங்கள் மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்பை வியந்து போற்றுகின்றன. சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் சிறந்த ஆட்சியாளர்களாகவும், படைவலிமை மிக்கவர்களாகவும், இருந்ததுடன் கொடையாளராகவும் விளங்கினர். பொருள் கொடுப்பவர் எதையும் எதிர்பாராமல் கொடுக்கிறார். பெறுபவர் உள்ளம் மகிழ்ந்து பெற்றுக் கொண்டு வாழ்த்துகிறார். இவ்வுயர்ந்த சிந்தனையை,

“எத்துணை ஆயினும் ஈதல் நன்றென

மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர் வறுமை நோக்கின்று”

(புறம்.141 : 13-15)

என வரும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நாட்டையாளும் மன்னர்கள் மட்டுமல்லாது வறுமையுற்ற நிலையிலும் புலவர்களும் பெற்ற பொருளைப் பிறருக்கு வழங்கி மகிழ்ந்துள்ளனர். பெருஞ்சித்திரனார் மனைவியிடம்,

“இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னோடும் சூழாது

வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனை கிழவோயே”

(புறம்.163 : 5-7)

எனப்பாடுகிறார். நம் குடும்பத்தின் பசி நீங்க நெடுநாளும் கடன் தந்து உதவியோர்களுக்கும், இன்னோரென்று கருதாது, குமண வள்ளல் கொடுத்த பெருஞ் செல்வத்தைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணாது அனைவருக்கும் கொடுமதி என்று கூறுவதைக் காண முடிகிறது.

மன்னர்களின் வாயில் எப்போதும் இரவலரை நோக்கித் திறந்திருந்தது. நல்லியங்கோடனின் அரண்மனை மேருமலையைப் போன்று உயர்ந்து விளங்கியது. அதன் வாயில் திறந்து கிடத்தல் மேருமலை கண் விழித்துப் பார்த்ததாற் போன்று இருந்தது என்ற உவமையால் அவ்வள்ளலில் கொடைச் சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

“பொருநர்க்கு ஆயினும் புலவர்க்கு ஆயினும்

அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும்

கடவுள் மால்வரை கண்விடுத் தன்ன

அடையா வாயில் அவன் அருங் கடை”

(சிறுபாண் : 203-206)

என்கிறது சிறுபாணாற்றுப்படை பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாணர், பாடினி, புலவர் போன்றோரை வருக! வருக! என அழைத்து அவர்களின் திறன் அறிந்து தேர்களையும், யானைகளையும் கொடுத்த செய்தியினை,

“வரையா வாயில் செரா அது இருந்து
பாணர் வருக! பாட்டியர் வருக!
யாணாப் புலவரொடு வயிரியர் வருக! என
இருங்கினை புரக்கும் இரவலர்க்கு எல்லாம்
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் களிற்றொடும் வீசி” (மதுரை :748-752)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சி பாடலால் அறிய முடிகிறது.

வளர்ச்சித் திட்டங்கள்

பொதுமக்களுக்கு நலம் பயக்கும் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதற்கும் பொருள் ஒதுக்கப்பட்டது. வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ள புகழ்மிகு கரிகாலச் சோழன் பொதுப் பணிகளை மேற்கொண்டு செயல்படுத்தினான். காடு கொன்று நாடாக்கியது. நீர்ப்பாசனக் குளங்களை வெட்டியது போன்ற நலத்திட்டங்கள் அவனால் நிறைவேற்றப்பட்டன.

புதிதாக மக்கள் குடி ஏறும் இடம் அமைத்துத் தரப்பட்டன என்பதைக்

“காடு கொன்று நாடாக்கிக்
குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கிப்
பிறங்கு நிலை மாடத்து உறந்தை போக்கிக்” (பட்டினம் :283 - 285)

எனும் பட்டினப்பாலை அடிகளால் அறிய முடிகிறது. புறநானூற்றிலும் இதுபோன்ற செய்திகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மழைநீர் வீணாகக் கடலில் சென்று கலக்காமல் வேளாண் மாந்தர்க்குப் பயன்படுமாறு ஆங்காங்கு நீர்த் தேக்கங்களும் கன்மாய்களும் அமைக்கப்பட்டு நீர்த்தேங்கி நிற்கும் வசதிகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று புலவர் பாடியுள்ளார்.

“உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் புணர்ந் திசினோரே
வித்திவான் நோக்கும் புன்புலம் கண்ணகல்
வைப்பிற்கு ஆயினும் நண்ணி ஆளும்
இறைவன் தாட்கு உதவாதே அதனால்
அடுபோர்ச் செழிய இகழாது வல்லே
நிலன்நெறி மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்

தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே
தள்ளா தோரிவண் தள்ளா தோரே”

(புறம். 18-21 – 30)

என வரும் பாடலின்வழி வேளாண்மையின் இன்றியமையாமையும் அதற்கு நீர்ப்பாசன வசதி அடிப்படையாக அமைவதும் மன்னருக்கு வலியுறுத்தப்பட்டதனை அறியமுடிகிறது.

நிர்வாகச் செலவு

வணிகம் தொடர்பான சுங்கவரியைக் கண்காணிக்கும் அலுவலர்கள் அரசின் அமைப்பில் பணி புரிந்தனர். அவர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கப்பட்டது. இதனை,

“நல் இறைவன் பொருள் காக்கும்
தொல் இசைத் தொழில் மாக்கள்,
காய் சினத்த கதிர்ச் செல்வன்
தேர்பூண்டமா அபோல,
வைகல் தொறும் அசைவு இன்றி
உல்கு செயக் குறைபடாது
வான் முகந்த நீர் மலைப்பொழியவும்
மலைப் பொழிந்த நீர் கடல் பரப்பவும்
மாரி பெய்யும் பருவம் போல,
நீரினின்றும் நிலத்து ஏற்றவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப் பரப்பவும்
அளந்து அறியா பல பண்டம்
வரம்பு அறியாமை வந்து ஈண்டி
அருங்கடி பெருங்காப்பின்
வலியுடைவல் அணங்கினோன்”

(பட்டினம் : 120 – 134)

என வரும் பட்டினப்பாலை அடிகளால் அறியமுடிகிறது. கடற்கரையில் உள்ள அகன்ற தெருவில், மன்னனின் பொருட்களைக் காக்கும், பழைய புகழையுடைய சுங்கத் தொழிலைச் செய்பவர்கள், சுடும் சினத்தை உடைய கதிர்களையுடைய கதிரவனின் தேரில் கட்டப்பட்டக் குதிரைகளைப் போல, நாள்தோறும் சோம்பல் இல்லாது. சுங்கவரியைக் குறையாமல் கொள்ளவார்கள். முகில் கடலிலிருந்து முகந்த நீரை மலை போல் பொழியவும், மலையில் விழுந்த மழை நீரை ஆறுகள் மூலம் கடலில் சேர்க்கவும், மழை பெய்யும் பருவம் போல, கடலிலிருந்து நிலத்திற்கு ஏற்றவும் நிலத்திலிருந்து கடலுக்குப் பரப்பவும், அளந்து அறிய முடியாத பல பொருட்கள் எல்லை இல்லாது வந்து குவிந்து கிடக்கப் பெறுவதற்கு அரிய பெருங்காவலையுடைய வலிமைப் பெற்ற அலுவலர்கள் விழிப்பாகக் கண்காணித்து வந்தனர். அவ்வலுவலர்கள் மன்னனால் நன்கு பேணப்பட்டதையும் காண முடிகிறது.

கடையெழு வள்ளல்களின் கொடைச் சிறப்பு

தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த தமிழக வேந்தர்கள் சேர சோழப் பாண்டிய மன்னர்களும், சிற்றரசர்களும், குறுநில மன்னர்களும் ஈட்டிய பொருளைத் தாங்களே துய்த்துக் கொள்வோம் என எண்ணாது வறுமையுற்ற மக்களுக்கு வாரி வழங்கி அவர்களின் வறுமையைப் போக்கியுள்ளனர். அதில் எழுவர் மக்கள் பசியைப் போக்குவதில் தலைசிறந்து விளங்கியுள்ளனர். பகுத்துண்டு பல்லுயரை ஓம்பியுள்ளனர். அவர்கள் கடையெழு வள்ளல்கள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

கடையெழு வள்ளல்களான, பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகன், நள்ளி, ஓரி ஆவர். இவர்களின் கொடைத்தன்மை, அரசாட்சி, பார் போற்றும் வகையில் நீடித்த அவர்களின் புகழ் மற்றும் பல்வேறு சிறப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது. இதன் வழி அவர்களின் பொருளியல் பங்கீட்டினைக் கணக்கிடமுடிகிறது.

பேகன்

பண்டைத் தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கிய ஆவியர் குடியில் பிறந்த ஆவியர் பெருமகன். பெருங்கடல் நாடன் என்று அழைக்கப்படும் பேகன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். வரையாது வழங்கும் மாரிபோல் யாவர்க்கும் கரவாது வழங்கும் ஈகைக் குணம் கொண்டவன். இவன் மறுமைப்பயன் கருதிக்கொடை வழங்குவன் அல்லன். மற்றவரின் வறுமைத் துன்பத்தைக் களைவதற்காகவே கொடை வழங்கினான்.

கடா அ யானைக் கலிமான் பேகன்

எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென

மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர், வறுமை நோக்கின்றவன் கை வண்மையே (புறம்.141 :12-15)

எனப் பேகனது புகழ் புறநானூற்றில் பேசப்படுகிறது. பேகனது புகழைக் கபிலர்

“கைவ் ஈகைக் கடுமான் பேக”

(புறம்.143.6)

என எடுத்துரைக்கிறார். பேகனது கொடைச் செயல்கள் அனைத்திலும் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்பெறுவது, மயிலுக்குப் போர்வை நல்கியதேயாகும் மயில் இயற்கையாக அகவியதைக் கேட்ட பேகன் அது குளிரால் நடுங்கி அகவியதாக நினைத்துத் தான் போர்த்தியிருந்த விலையுயர்ந்த போர்வை அதற்குப் போர்த்தினான்.

மயில் போர்வையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் சிந்தனைக்குரியது. ஆனால் இது குறித்து சிறிதும் நினையாமல் அருள் உணர்ச்சி அவனகத்தே பெருகி நிறுலால் இத்தகைய செயல் செய்தான். இதனையே கொடைமடம் என்று சான்றோர் போற்றிக் கூறுவர். இக்கொடைமடச் சிறப்பைப் பரணர் புறநானூற்றில்,

“உடாஅ, போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈந்த எம் கோ
கடா அ யானைக் கலி மான் பேகன்” (புறம் .141 : 9-11)

எனவும்,

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென்றருளிப்
படாஅம் ஈந்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடா அ யானைக் (புறம். 145 : 1-3)

எனவும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பேகனின் கொடைச் சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

பாரி

கடையெழு வள்ளல்களில் மிகவும் சிறப்பாகப் பேசப்படுபவன் ஆயர் குலத்து வேளிற்குடியில் பிறந்த பாரி ஆவான். இவன் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள வெள்ளி அருவி வீழும் பறம்பு மலையை ஆண்ட குறுநில மன்னன். பறம்பு மலை இவனது இயற்கை அரண், இப்புறம்புமலை, முந்நாறு ஊர்களையுடையது. பறம்புமலை இப்போது பிரான்மலையென வழங்குகிறது. பாரி தன் முந்நாறு ஊர்களையும் பரிசிலருக்கு வழங்கினான் என்பதை,

“முந்நாறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நாறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்” (புறம். 110 : 3-4)

என்று பாரியைப் பலப்படப் போற்றிப் புகழ்வதனைக் காணமுடிகிறது.

பாரியின் வள்ளல் தன்மையைக் கபிலர் பல புறநானூற்றுப் பாடல்களில் போற்றிப் பாடியுள்ளார். வேண்டுங்காலத்துப் பொழியாது. பொய்ப்பது மாரியிடம் உள்ள குறையாடாகும். ஆனால் பாரியோ எத்தகு குறைபாடுகளும் இல்லாதவன், கொடைமனம் படைத்த கோமான் என்பதைப்,

“பாரி பாரி என்று ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பவதுவே” (புறம்.107:1-5)

என்று போற்றிப் புகழ்ந்தார் கபிலர்,

“மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்
கடவன் பாரி கைவண் மையே” (புறம்.106:4-5)

என்றும் பாரியை போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

பாரியின் கொடைகளுள் எல்லாம் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது பற்றிப்படர்வதற்குக் கொழு கொம்பு இன்றித் தரையில் படர்ந்து கிடந்த முல்லைக் கொடியின் பால் இரக்கம் கொண்டு தன்தேரை வழங்கியது. இதனைப்

பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தமும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி” (புறம்..200 : 9-12)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

பாரியின் பெருமையைக் கேள்வியுற்ற முடியுடை வேந்தர்களும் ஒன்று சேர்ந்து பாரியின் மீது படையெடுத்துப் பறம்பு மலையைக் கைப்பற்ற முயற்சித்தனர். முற்றுகை பல நாட்கள் தொடர்ந்தன. மக்கள் பெரிதும் துன்பதத்திற்குள்ளாயினர். மக்களின் பசித்துண்பத்தைப் போக்கக் கிளிகளைப் பழக்கித் தொலைவிற சென்று முற்றிய நெற்கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு வரச் செய்து நாட்டு மக்களுக்குப் பாரி உணவளித்தான். இதனை,

உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச்சேய் நின்று
செழுஞ்செய்ந்த நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
நடந்தா ளாம்பல் மலரொடு கூட்டி” (அகம். 78 : 15 -18)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் நக்கீரர் புலப்படுத்தியுள்ளார். பாரி பாவலர்க்கு எதையும் கொடுக்கும் உள்ளம் படைத்தவன். என்றும் அவரது அரண்மனை வாசல் பாவலர்க்கு எப்பொழுதும் திறத்திருக்கும் தன்மையும் உடையது. என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

மலையமான் காரி

மலையமான் காரி, திருக்கோவலூரை ஆண்டு வந்தான். இந்நாடு மலைவளம் நிறைந்தது. இது சங்க காலத்தில் மலைநாடு எனப்பெயர் பெற்றது. இந்நாட்டுக்குத் தலைநகரமாகக் கோவலூர் விளங்கியது.

மலையமான் காரியின் புகழைக் கேள்வியுற்றுப் புலவர் பலர் நாடி வந்தனர். நாடி வந்த அனைவரும் நலிவு நீங்கும் வண்ணம் நீண்ட நாள் செழிப்பாக வாழ்வதற்குரிய செல்வத்தைப் பெற்றுச் சென்றனர். இதனைக்கபிலர்,

“வரிசை யறிதலோ அரிநே பெரிதும்
ஈதலெளிதே மாவண் தோன்றல்”

என்று பாடியுள்ளார்.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் நத்தத்தனார். காரியைக் குறிப்பிடும் பொழுது அஞ்சத்தக்க நெடிய வேலினையும், தொடியணிந்த பெருமையினையும் உடைய இவன் தன்னிடம் வந்து இரப்பவர்களுக்கு ஒலிக்கும் மணியினையும் தலையாட்டத்தினை உடைய குதிரையும், நாட்டையும் சான்றோர்கள். மற்றும் உலகத்தவர் கேட்டு வியக்குமாறு இரவலருக்குக் கொடுத்த தொடியணிந்த கையினை உடையவன் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனைக்

“கறங்குமணி

வாலுளைப் புரவியொடு வையக மருள

ஈர நன்மொழி இரவலர்க் கீந்த

அழல் திகழ்ந் திமைக்கும் அஞ்சவகு நெடுவேல்

கழல்தொடித் தடக்கைக் காரியும்”

(சிறுபாண் : 91-95)

என வரும் சிறுபாணாற்றுப்படை அடிகள் கட்டுகின்றன. இரவலர்க்கு எல்லாம் வரையாது வழங்கினமையின் இது பெருங்கொடை எனப்படும். காரி சிறந்த வீரன். இவனது உதவியை மூவேந்தர்களும் நாடியுள்ளனர். சேர, சோழ, பாண்டியன் என்னும் மூவேந்தர்களும், ஒவ்வொருவரும் காரியைத் தமக்கு துணையாய் நின்று போர் புரியும்படி வேண்டுவது வழக்கம். அதற்காக அவருள் ஒவ்வொருவரும் அவனுக்குப் பெரும் பொருள் கொடுத்தனர். என்பதை,

“கடல் கொளப் படாஅது, உடலுநர் ஊக்கார்?

கழல்புனை திருந்து அடிக்காரி! நின்நாடே ;

அழல் புறம் தரு உம் அந்தணர் அதுவே ;

வியாத் திருவின் விறல் கெழு தானை

மூவருள் ஒருவன், ‘துப்பா கியர்’ என,

ஏத்தினர் தருஉங் கூழே, நும்குடி

வாழ்த்தினர் வருஉம் இரவலர் அதுவே”

(புறம் - 122 : 1-7)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

ஆய் அண்டிரன்

ஆய் அண்டிரன் பாண்டிய நாட்டுப் பொதியில் மலைப்பகுதியை ஆட்சி செய்த குறுநில மன்னன். இம்மை செய்தது, மறுமைக்கு உதவும் என்று கருதாது, கைம்மாறு கருதாமல் மழை போன்று உதவும் வள்ளண்மை பொருந்தியவன், என்பதை முடமோசியார்,

“இம்மை செய்தது மறுமைக்கு ஆய்’ எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய் அலன் ;

பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென

ஆங்குப்பட்டன்று அவன் கை வண்மையே”

(புறம் . 134)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடலில் விளக்கியுள்ளார். இவன் தன்னை நாடிவரும் பாவலர்களுக்குப் புரவி, கன்று போன்றவைகளோடு தேர், நாடு ஊர் முதலியவற்றையும் கொடுக்கக் கூடியவன் எனக் கட்டுவன் கீரனார் புலப்படுத்துகிறார்.

“ஆடு நடைப்புரவியும், களிறும், தேரும்

வாடா யாணர் நாடும், ஊரும்

பாடுநர்க்கு அருகா ஆஅய் அண்மான்”

(புறம்.240 : 1-3)

என்னும் புறநானூற்று பாடலடி தன்னிடத்து இரந்து நிற்போர் எத்தன்மை உடையவராய் இருந்தாலும் அவரிடம் வேறுபாடு கருதாமல் வழங்குபவன். ஆய் அண்டிரன் தன்னை நாடி வருவோர்க்கு எண்ணற்ற யானைகளைக் கன்றுகளுடன் பரிசாக அளித்துள்ளான். இவன் கொடைகளுள் எல்லாம் சிறந்து நிற்பது யானைக் கொடை இவன் இரவலர்க்கு ஈந்த யானைகளின் எண்ணிக்கை விண்ணில் உள்ள வீண்மீன்களின் எண்ணிக்கையிலும் அதிகம். இதனை,

“ஆஅய் அண்டிரன் அடுபோர் அண்ணல்

இரவலர்க்கு ஈத்த யானையிற் கரவின்று

வான மீன்பல பூப்பின் ஆனாது

ஒருவழிக் கருவழி யின்றிப்

பெருவெள் ளென்னிர்,

பிழையாது மன்னே”

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

ஆய் அண்டிரன் சிவபெருமானுக்கும் பெறுதற்கரிய நீல நிற மணியையும், நாகம் நல்கிய சிறந்த ஆடையினையும் கொடையாக அளித்தான் என்பதை, இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறுபாணாற்றுப்படையில் பாடியுள்ளார்.

“நிலம் திகழ்

நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்

ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த

சாவந் தாக்கிய சாந்து புலவர் தணிதோள்

ஆர்வ நன்மொழி ஆய்”

(சிறுபாண் : 95 - 99)

என வரும் பாடலடிகளால் ஆய்அண்டிரனின் பற்றற்றக் கொடையை அறிய முடிகிறது.

அதியமான்

அதியர் என்பார் குடியிற் பிறந்து சிறந்தமை பற்றி அதியமான், நெடுமான் அஞ்சி என்று அழைக்கப்படுகின்றான். கடையெழு வள்ளல்களில், ஒளவையாரால் பெரிதும் போற்றப்பட்டவன் அதியமான். இவன் பூத்துக் குலுங்கும் பெரிய மலைச் சாரலிலே, கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக்கனியைப் பெற்று, அதனைத் தான் உண்ண விரும்பாமல் தமிழ் மூதாட்டியான ஒளவையாருக்குக் கொடுத்து அழியாப் புகழ்

பெற்றான். அதனை உண்ட ஓளவையார், அதன் சிறப்பான சுவை முதலியவற்றால் ஐயுற்று, அதன் தன்மையைப் பிறர் வாயிலாக அறிந்து, அதியமானைப் போற்றிப் புகழ்ந்த பாடல், புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது.

இதனை,

“நீயே, தொல் நிலைப்

பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது,

ஆதல் நின் அகத்து அடக்கி

சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே!”

(புறம் . 91 : 7 – 17)

என்னும் பாடலடிகளில் புகழ்ந்துள்ளார் ஓளவையார்.

நள்ளி

நள்ளி சிறந்த வள்ளலாவான். வேண்டியோர் வேண்டுவது, மறுக்காமல் அளிப்பான். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நள்ளியை இடைக்கழிவாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் தனது சிறுபாணாற்றுப்படையில் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

“கரவாது

நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரி காரம்

முட்டாது கொடுத்த முளை விளங்கு தடக்கைத்

துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சி நெடுங்கோட்டு

நளிமழை நாடன் நள்ளி”

(சிறுபாண் : 103 – 107)

என்கிறார். நான் வறியவன் என்னும் துன்பச் சொல்லை ஒருவன் உரைப்பதற்கு முன் அவனுக்குக் கொடுக்கும் தன்மை, நல்ல குடிப் பிறப்பு உடையவரிடம் உண்டு.

“இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை, ஈதல்

குலனுடையான் கண்ணே உள்”¹⁸

எனும் வள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்க நற்குடியில் பிறந்தவன் நள்ளி.

வல்வில் ஓரி

ஓரியின் நாடு குறும்பொறை நன்னாடு என்றதனால் சிறிய மலைகளை உடைய நல்ல நாட்டிற்குத் தலைவன் ஓரி என்பது விளங்குகிறது. ஓரி தனது வளமான நாடுகளை இசை வல்லோர்க்கு வழங்கினான் பல கிளைகளுடன் பூத்துக் குலுங்கிக் காட்சியளிக்கும் சுரபுன்னை மலர்களையுடைய மலைநாடு அவனுடையது. அதனைக் கூத்தாடும் புலவோர்க்குக் கொடுக்கும் வண்மை மிக்கவன் ஓரி இசைவாணர்க்கு அளித்தமையின் அவனது கொடை, கலைக்கொடை எனப்படுகிறது. இதனை,

“நளிசினை

நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்

குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த

காரிக் குதிரை காரியொடு மலைந்த

ஓரிக் குதிரை ஓரியும்”

(சிறுபாண் : 107 – 111)

என்னும் சிறுபாணாற்றுப்படை அடிகள் சுட்டுகின்றன. கடையெழு வள்ளல்கள் கைம்மாறு கருதாது உதவி செய்தனர். மறுமை வாழ்க்கைக்கான பயன் கருதி வழங்காது கொடுக்கும் ‘கொடை மடம்’ உடையவர் என்பது சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

மன்னர்கள் அக்காலத்தில் அவைகள் புலவர்களுக்கும், இரவலர்களுக்கும் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து உதவியமை அறியப்படுகிறது. அக்கால மன்னர் மக்கள் நலன் நாடுவதில் அக்கறை காட்டினர். முடியாட்சி நிலவியிருந்தாலும் அரசர்கள் குடி தழுவி கோலோச்சி யதனால் ‘நல அரச’ என்று இக்காலத்தில் கூறப்படுவது போல மக்கள் மனநிறைவு எய்துமாறு போற்றிப் பேணப்பட்டனர்.

பண்டைக் காலத்தில் அரசர்கள் பொருளின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து அதனை ஈட்டும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். பெரும்பாலும் வரிகளின் மூலமே பொருள் சேர்க்கப்பட்டது. அன்பொடும் அருளொடும் வந்த பொருளையே அக்கால மன்னர் விரும்பினர். அவர்கள் அறத்தின் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர். வரவுக்கும் செலவுக்கும் இணையாகவே செலவழிக்கப்பட்டது. பற்றாக்குறை வரவு – செலவு என்பது சங்க இலக்கியங்களில் இல்லை. புலவர்கள் பலர் பல சமயங்களில் பாடிய புறப்பாடல்களை இக்காலப் பொருளியல் அறிஞர்கள் வியப்புடன் ஒப்பு நோக்குகின்றனர்.

“கொள்ளைக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று, அதன் எதிர்

கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று”

(புறம்.204 : 3-4)

என ஈகை பண்பானது சங்க காலத்தில் மிகவும் உயரிய பண்பாகக் கருதப்பட்டது. தனக்கு வேண்டிய பொருள் தன்னிடம் இருக்கும் போது அவ்வாறு பெறாமல், வேறு ஒரு வறியவருக்கு அது பயன்படும் என்ற நன்னோக்கத்தில் அதனை மறுப்பது அதனை விட உயர்ந்த பண்பாகும். அத்தகைய சிறந்த பண்பினை, மன்னரும், மக்களும் பெற்றிருந்ததைப் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

கலைஞர்களின் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை

கலைஞன் இயற்கையிலிருந்தும், சமுதாயத்திலிருந்தும் தாம் பெற்ற அனுபவங்களை உணர்ச்சியுடன் வெளிப்படுத்தும் போது அவை கலையாகப்

பரிணமிக்கின்றன. இத்தகைய கலைஞர்களை உணர்ச்சி கலைஞர்கள் என்று கூற முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் போன்ற கலைஞர்கள் பெரிதும் இடம் பெறுகின்றனர். இவர்கள் படைப்புத்திறனைப் பொருத்தே தொழிலில் வேறுபடுகின்றனர் கலையைக் குடும்பத் தொழிலாகக் கொண்ட மாந்தரையும், அவர்களது பொருளியல் வாழ்க்கையும் காண்பது அவசியமாகிறது.

இலக்கணங்களில் கலைஞர்கள்

கலைஞர்கள் சமூகத்தில் வறுமை நிலையில் இருந்தனர். அவர்களின் வறுமையைப் போக்கிக்கொள்ள வள்ளல்களை நாடிச் சென்று பொருள் பெற்றுள்ளனர். அவ்வாறு பெற்றப்பொருளைப் பெறாத கலைஞர்களுக்கு அறிவுறுத்தி வழிப்படுத்தி வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இதனைத்,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுப் பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”¹⁹

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

பன்னிருபாட்டியல்

நாடிச்சென்ற புரவலருடைய நாடு, ஊர், கொடை, முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து பாடிப் பெற்றப் பொருளைக் கலைஞன் வறுமை நிலையில் உள்ள கலைஞர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி ஆற்றுப்படுத்துவதனைப் பன்னிருபாட்டியல்,

புரவலன் பரிசில் கொண்டு மீண்ட
இரவலன் வெயில்தொறும் இருங்கா எத்திடை
வறுமையுடன் வூஉம் புலவர் பாணர்
பொருநர் விறலியர் கூத்தர்க் கண்டு அப்
புரவலர் நாடு ஊர் பெயர்க் கொடை பராஅப்
ஆங்குநீர் செல்க என விடுப்பது ஆற்றுப்படை”²⁰

என்ற நூற்பா வழி எடுத்துரைக்கின்றது.

பாணர்

இசைக் கலையில் வல்லவர்கள் பாணர்கள் சங்க இலக்கியம் மட்டுமல்லாது பல்வேறு இலக்கியங்களிலும் இவர்களது இசைத்திறமையைப் புலவர்கள் சிறப்பித்துள்ளனர். பாண் மரபினரான அகவலன், அகவர் முதலானவர்களையும் பாணர் என்றே அழைத்தனர். பாணர்கள் பண்ணமைந்த பாடல்களைப் பாடுவதில் தனித்திறமையோடு விளங்கியதோடல்லாமல், ஒரு கூட்டத்திற்குத் தலைமையேற்பவராகவும் விளங்கினார்கள்.

உடலமைப்பு

பாணர்கள் சங்கச் சமூகத்தில் மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்திருந்தனர். அரசவையிலும், அகத்துறையிலும், வீரர்கள் நிறைந்திருக்கும் பாசறையிலும், பரத்தையர் இல்லங்களிலும் என்று எல்லா இடங்களிலும் இடம் பெற்றிருந்தனர். சங்க இலக்கியம் பாணரை இசைக்கலைஞர்களாகச் சித்தரிக்கின்றது. அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் வறுமை சேர்ந்தே இருந்தது. தன்னையும், தன் கலையையும் ஆதரிப்பாரின்றி வறுமையில் வாடினார்கள். வறுமையில் இருந்த பாணனின் உடலை இறைச்சிக்காக மேல் தோல் உறிக்கப்பட்ட உடும்பைப் போன்று அவனது விலா எலும்புகள் வெளியில் தெரியுமாறு காணப்பட்டான் என்கிறது புறநானூறு இதனை,

“உடும்பு உரித் தன்ன என்புஎழு மருங்கின்

கடும்பின் கடும்பசி தளையுநர்க் காணாது”

(புறம்.68 : 1 - 2)

என வரும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பாணர்களின் வருவாய் மன்னர்களையும், வள்ளல்களையும் சார்ந்திருந்தது. அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று கலையை வெளிப்படுத்திப் பரிசில் பெற்றனர்.

“கையது, கடன்நிறை யாழே மெய்யது,

புரவலர் இன்மையின் பசியே; அரையது,

வேற்று இழை நுழைந்த வேர்நனை சிதா அர்

ஓம்பி உடுத்த உயவல் பாண!

(புறம் .69 : 1-4)

எனும் புறநானூற்று அடிகள் அரசவையில் பாணர் நின்ற நிலையினையும், தொழிலையும், வறுமையினையும் விளக்குகின்றன. பாணன் கையில் இலக்கணம் பொருந்திய யாழுடன், ஆதரிப்பார் இல்லாமையால் வயிற்றில் பசியுடன் இடையில் வேர்வையால் நனைந்த கந்தலாடையை உடுத்தியிருந்தான் என்று கூறும் போது பாணனின் வறுமைநிலையை அறியமுடிகின்றது. ஆள்பாதி ஆடைபாதி என்பது பழமொழி அவன் உடுத்தியிருந்த ஆடையைக் கொண்டு அவனது வறுமையைக் கூறுகிறது. மேலும் இத்தகைய வறுமையைத் தன்கையிலுள்ள யாழினைமீட்டிக் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்திப் பொருளினைப் பெற்றுப் பசியினைப் போக்கிய நிலையை அறிய முடிகிறது.

பாணர் அரசவையில் பெற்ற மதிப்பு

பாணர்களை மன்னர்கள் உயர் மதிப்பு அளித்து அரசவையில் ஆதரித்தனர். பாணர்கள் பாடுவதையும், அவர்களுக்குப் பரிசில் கொடுத்து அவர்களை வறுமையின்றி மீட்பதனையும் மன்னர்கள் பெருமையாகக் கருதினர். இதனைப் பாண்கடன் என்றே குறிப்பிட்டனர். திதியன் தன் அரசவையில் மது உண்டு களித்திருந்த போது, பாணர்கள், மன்னனைப் பாடி அணிகலன்களைப் பரிசிலாகப் பெற்றனர் என்பதை,

“அருந்துறை முற்றிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்

பாணர் ஆர்ப்ப, பலகலம் உதவி,

நாளுவை இரந்த நனைமகிழ்த் திதியன்”

(அகம். 331 : 10-12)

என வரும் அகநானூற்று பாடலடிகளால் அறிய முடிகின்றது. புலிகடிமால் எனும் அரசன் பாணர்களின் கலைத் திறனைக் கண்டு அவர்கள் வளம்பட வாழச் செய்ய வேண்டிய அனைத்துப் பொருள் உதவிகளையும் செய்து ஆதரித்தான்.

“ஆண்கடன் உடைமையின், பாண்கடன் ஆற்றிய

ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்!”

(புறம். 201 : 14 - 15)

என்பதன் மூலமும் அரசவையிலும், மன்னனிடமும் மிகுந்த மதிப்புக்குள்ளவராகப் பாணர் இருந்து பொருள் ஈட்டியதனை அறியமுடிகிறது. புலமைமிக்கப் பாணர்கள் மன்னர்களைப் பாடிப் பொன், யானை, குதிரை, போன்றவற்றைப் பரிசிலாகப் பெற்றனர். இவ்வாறு பரிசில் கொடுத்து ஆதரித்ததால் பாணர்கள் மன்னருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இதனால் மன்னர்களுடைய இறப்பு கலைஞர்களைப் பெரிதும் பாதித்தது என்பதை இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

பாணனும் தூதும்

பாணன் வாழ்க்கையில் வறுமையுடையவன், மன்னர்களிடமும், வள்ளல்களிடமும், கலைத்திறனைக் காட்டிப் பொருள் பெற்று வாழ்க்கையில் உயர்ந்துள்ளான். அகவாழ்க்கையில் பாணன் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றான். தலைவனுக்குத் தோழனாகக் காட்டப்படுகின்றான். ஊடல்காலத்தில் தலைவனுக்காகத் தலைவிடம் தூதுசெல்கிறான். அப்போது தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையிடம் சென்றதால் தலைவி தலைவன், மீது ஊடல் கொள்கிறாள். தலைவியின் ஊடலைத் தணிக்கத் தலைவன் பாணனை வாயிலாக அனுப்புகிறான். வாயிலாக வந்த பாணனிடம் தலைவி தலைவனது செய்கையால் இவ்வூரில் மக்கள் பரத்தையைத் தலைவனுடைய மனைவி என்கின்றனர். ஊரில் எழுந்த அக்கூற்றை மறுக்க முடியாது. எனவே நீ ஊடல் தீர்க்க முயலுதல் பயனற்றது என்று வாயில் மறுக்கின்றாள்.

“..... தெண்கடல்

கண்டல் வேலிய ஊர் அவன்

பெண்டுஎன அறிந்தன்று, பெயர்த்தலோ அரிதே”

(நற். 74 : 9-11)

என வரும் பாடலடிகள் மூலம் பாணனுக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்ததை அறிய முடிகிறது. தலைவி மட்டுமல்லாமல் தோழியாலும் பாணனுக்கு வாயில் மறுக்கப்படுகிறது. தலைவனைப் பரத்தையிடம் பாணன் சேர்த்ததால், ஊரில் உள்ள

பெண்களைக் கவரும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளான். அவனுடைய யாழிசையில் மயங்கி அவன் கூறுவன எல்லாம் உண்மையென நம்பாதீர்கள். இப்பாணன் உள்ளத்தில் பொய்யை வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறான். எனவே அவன் பேச்சைக் கேட்டு ஏமாறாதீர்கள் என்கிறான் தோழி.

“கைகவர் நரம்பின் பனுவற் பாணன்
செய்த அல்லல் பல்குவ வைஎயிற்று
ஐதுஅகல் அல்குல் மகளிர்! இவன்
பொய்பொதி கொடுஞ்சொல் ஓம்புமின் எனவே” (நற்.74 : 9-11)

என்கிறது. நற்றிணை அக இலக்கியத்தில் பாணன் கைகவர் நரம்பினை மீட்டுவனாகக் காட்டப்படுகிறான். இருப்பினும் தலைவி, தோழியால் இகழ்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறான்.

“ஈட்டு புகழ்நந்திபாணை! நீ எங்கையர்தம்
வீட்டிலிருந்து பாட விடியளவும் கேட்டிருந்தோம்
பேயென்றாள் அன்னை பிறர் நரியென்றார் தோழி
நாயென்றாள் நீ என்றேன் நான்”
என்னும் இடைக்காலத்தில் தோன்றிய நந்திக்கலம்பகப் பாடல் இதனை உறுதிசெய்கின்றது.

பாணர்களின் வகைகள்

சங்க கால இசைக் கலைஞர்களின் சிறப்புப் பெற்றவராகப் பாணர்கள் விளங்கினார்கள். பண்களைக் குரல் வழியாகவும், யாழ், குழல் முதலிய இசைக் கருவிகள் வழியாகவும் பாணர்கள் தம் திறமையை வெளிப்படுத்தினார்கள். இத்தகைய பாணர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே காணப்படுகின்றனர். நச்சினார்க்கினியர், பாணர்களை இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளார்.

இசைப்பாணர் - மிடற்றால் பாடுபவர்கள்
யாழ்ப்பாணர் - யாழ்மீட்டுபவர்கள்
மண்டைப்பாணர் - மண்டை என்னும் உண்கலத்தில் இரந்துண்பவர்கள்

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு வி.ப.கா.சுந்தரம் பாணர்களைப் பின்வருமாறு பகுத்துள்ளார். பாணர் யாழை மட்டுமின்றிக் குழல், கிணை, பறை, துடி, வயிர் போன்ற கருவிகளை இசைத்து பொருள் ஈட்டியுள்ளனர்.

இசைப் பாணர்கள்

இசைப்பாணர்கள் இனிய குரலால் கேட்போர் மயங்குமாறு பாடுவதில் திறமை பெற்றவர்கள். இவர்களது வாழ்க்கை நிலையாக ஓரிடத்தில் அமையாமல் நாடோடி வாழ்க்கையாக அமைந்தது. பாணன் மன்னனைக் காணச் செல்லும் போது பாடினியுடன் சென்று கலையை வெளிப்படுத்திப் பரிசில் பெற்றுள்ளான்.

“இழைபெற்ற பாடினிக்குக்

குரல்புணர்சீர்க் கொளவல் பாண்மகனும்மே

.....

வெள்ளி நாரால் பூப்பெற்ற நிசினே”

(புறம்.11 : 14 – 18)

எனவரும் பாடலடிகள் மூலம் இசைப்பாணன், பாடினியுடன் சென்று மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பொன்னாலான தாமரையைப் பரிசிலாகப் பெற்றான் என்பதை அறியமுடிகிறது. இசைப் பாணர்கள் புதுமையாக அமைந்த இசைப்பாடல்களையும், நிலத்திற்கேற்றாற் போல் வரிப்பாடல்களையும் பாடும் இயல்புடையவர்கள் என்பதை,

“வரிநவில் பனுவல் புலம் பெயர்ந்து இசைப்ப”

(புறம் : 135 : 6)

எனவரும் பாடலடியால் அறிய முடிகிறது.

“யாழ், சூழல், அறிவுடைமை, மட்டம் சாய்ப்பு தாள அறிவுடைமை, பாடற் இசை அமைக்கும் திறமை, முதனடை வாரம், கூடை என்னும் நான்கு நடைகளில் பாடும் திறன். பல்வேறு மொழிகளில் பாடல்களை ஆராய்ந்த அறியும், இசையை விரிந்துரைக்கும் அதாவது இராக ஆலாபனை பாடும் பதினொரு வகைப்பாகுபாடுகளையும் அறிந்து ஆளத்தி பாடும் திறன் ஆகிய பல திறமைகளை உடையவனே இசைப்பாணர்”²¹ என்று ஓளவை சு.துரைசாமி பிள்ளை கூறுவதன் மூலம் இசைப்பாணரின் இலக்கணத்தை அறிய முடிகிறது. பாணர்கள் ஓய்வு காலங்களில் தங்களுக்குள் பாடிக் கொள்வதும், போட்டி வைத்துக் கொள்வதும் வழக்கமாய்க் கொண்டிருந்ததனைப் “பாடல் பயின்றோரைப் பாணர் செறுப்பவும்” (பரி . 9 : 73) என வரும் பரிபாடல் அடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

யாழ்ப்பாணர்

யாழ்ப்பாணர் என்பவர் யாழினை இசைத்துப் பாடிப் பரிசில் பெறுபவர். பாணர்கள் யாழுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. பாணன், நல்ல யாழ்வல்ல புலவன்” (பரி . 3 : 86) பாணரின் யாழில் இனிமையான இசை எழும் (பரி. 17 : 01) உயிர்களை இசையின்பத்தில் கவருமாறு யாழினைக் கொண்டு பாணன் இசைத்தான்”²² என்று கூறுவதன் மூலம் பாணருக்கும் யாழுக்கும் உள்ள தொடர்பை அறிய முடிகிறது.

பாணர்கள், கையாண்ட யாழினைக் கொண்டு சிறுபாணர் (சீறியயாழ் வாசிப்பவர்), பெரும்பாணர் (பேரியாழ்வாசிப்பவர்) என்று இருவகையில் அடக்குவர். இவர்கள் புற இலக்கியத்தில் மன்னனை வாழ்த்தும் போதும், அக இலக்கியத்தில் தலைவன் தலைவியிடத்து வாயில் வேண்டிக் செல்லும் போதும் கைகளில் யாழினை வைத்திருந்தனர். களாப்பழத்தின் நிறத்தையுடைய கரிய கோட்டையுடைய சீறிய யாழைக் கொண்டு பாணர் ஆய் அண்டிரனைப் பாடிப் யானையைப் பரிசாகப் பெற்றனர் என்பதை,

“களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்

பாடுஇன் பனுவல் பாணர் உய்த்தெனக்

களிறு”

(புறம் . 127 : 1-3)

எனவரும் பாடல் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பாணர் பரிசுப் பொருட்களுக்காக மன்னனை நாடிச் செல்லும் போது களைப்பு நீங்க யாழினை மீட்டிக்கொண்டு சென்றனர். பாணர், ஏழிசையையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் நிலத்திற்கேற்பப் பணி இசைத்தனர். இவர்கள் யாழின் நரம்பினை இசைக்கு ஏற்ப மீட்டுவதில் சிறந்தவர்கள்.

பெரும்பாணன் சேரனைக் காணச் செல்லும் போது வளைந்த கரிய தண்டினையும், இனிய நரம்புக் கட்டுடன் கொண்ட பேரியாழில் பாலைப் பண்ணை இசைத்தான் என்பதை

“வாங்குஇரு மருப்பின் தீந்தொடை பழுனிய

இடனுடைப் பேரியாழ் பாலை பண்ணி”

(பதிற்று : 66 : 1-2)

என்று பதிற்றுப்பத்து தெரிவிக்கிறது. யாழ்ப்பாணர்கள் யாழினைத் தெய்வமாகக் கருதியதால் முதலில் யாழை வணங்கிய பின்பு பரிசில் பெறப்போகும் மன்னனை பாடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். மாதங்கி என்பது யாழுக்குரிய தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டது. யாழினைத் தெய்வமாகக் கருதியதால் யாழின் மீது சூள் உரைத்தனர். யாழ் மீது சூள் உரைப்பதனை நம்பிக்கைக்குரியதாகவும், புனிதமாகவும் கருதினர்.

மண்டைப் பாணர்

மண்டை என்னும் உண்கலத்தைப் பாணர் கொண்டதால் மண்டைப் பாணர் என்று பெயர் பெற்றனர் இக்கருத்து முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. ஏனெனில் பாணர் மட்டுமே மண்டை என்னும் உண்கலத்தினைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஊரில் விழா நடைபெறாத காலத்திலும் உழவருடைய மண்டை என்றும் உண்கலத்தில் பெரியகெடிற்று மீனாகிய உணவுடன் கள் வைக்கப்பட்டிருந்தது இதனை,

“விழவுஇன்றாயினும், உழவர் மண்டை

இருங்கெடிற்று மிசையொடு பூங்கள் வைகுந்து” (புறம். 384:8-9)

என வரும் புறநானூற்று அடிகள் காட்டுகின்றன. வெற்றி பெற்ற மன்னர்கள் மண்டை என்னும் உண்கலத்தில் இறைச்சியையும், கள்ளையும் மாறி மாறி உண்டனர் என்பதைப்,

“பருஉக்கள் மண்டையொடு ஊழ்மாறு பெயர்” (புறம் : 125 : 3)

என்று குறிப்பிடுகிறது புறநானூறு. இச்சான்றுகளின் வாயிலாகப் பாணர் மட்டுமின்றி உழவர்களும், மன்னர்களும் மண்டை என்னும் உண்கலத்தைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இக்காரணத்தால் மண்டைப்பாணர் என்பது உண்கலத்தால் உருவான பெயர் அல்ல என்பதும் புலனாகிறது.

“பண்டைக் காலத்தில் மண்டை என்னும் பெயர் பறைக்கு வழங்கி வந்த மறுபெயராகும். பறைகள் அடிக்கும் பாணர் மண்டைப்பாணர் எனப்பட்டனர்”²² என்கிறார். இளங்குமரன் “பல்வகைப் பறைகளையும் அடித்துக் கொண்டு ஒரே குலமாயிருந்த மண்டைப் பாணர் பிற்காலத்துத் தொழில், கருவி, ஒழுக்கம் முதலியவற்றின் வேறுபாட்டால் பல்வேறு பிரிவாய்ப் பிரிந்து போயினர்”²³ என்கிறார். பாணர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகளில் ஒன்று பறை உண்கலத்தைப் போன்று வடிவமுள்ளதாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே மண்டை வடிவுள்ள பறையை இசைத்ததால் மண்டைப் பாணர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

பிறதுறையில் பாணர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பாணர்கள் வறுமையில் வாடுவதாகவும், இசைக் கலைஞராகவும், சுற்றத்தினரை வழிநடத்திச் செல்பவராகவும், மன்னனிடமும், மக்களிடமும் பரிசில் பெறுபவராகவும், ஆற்றுப்படுத்தப்பவராகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். இவை தவிர பாணர்கள் மீன்பிடித்து வாழ்பவராகவும், நாட்டின் மன்னராகவும் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் தெரிவிக்கின்றது.

மன்னர்களாக விளங்கிய பாணர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பாணர்கள் கலைத் திறனை வெளிப்படுத்திப் பரிசில் பெறுபவராகக் காணப்பட்டாலும் அவர்கள் அரசாட்சியும் செய்தனர் என்பதை அகநானூற்றில் நான்கு பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் பாணனின் வாழ்க்கை செல்வந்தனாகவும், வறியவனாகவும் காட்டுவது முரண்பாடுடையதாக உள்ளது. ஏனெனில் பெரும்பகுதி வறியவனாகவே இலக்கியங்கள் காட்டியிருக்கின்றன. மன்னர்களின் அவையில் சிறப்பிடம் பெற்றுத்திகழ்ந்த பாணர் சுற்றத்தினருக்குப்

பரிசிலாகப் பொன், குதிரை, யானை, போன்றவற்றோடு நாட்டையும் பரிசாக அளித்தான் கரிகால் சோழன்

“பேர்யாழ் முறையுளிக்க கழிப்பி, நீர்வாய்த்
தண்பணை தமீஇய தளரா இருக்கை
நண்பல் ஊர நாட்டொடு, நண்பல்” (பொருநர். 168 – 170)

என்னும் பொருநராற்றுப்படை அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

பாணன், செறிந்த கரிய பூணிணையும், நெய் கணிந்த தண்டையினையும் கொண்ட வேற்படையை உடையவன். போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடியவர் மீது போர் செய்யாதவன். பகைவர் நாட்டிலுள்ள பசுக்களை வீரர்கள் பலருடன் சென்று கவரும் ஆற்றல் பெற்றவன் என்று அகநானூறு தெரிவிக்கின்றது.

பாணன் வடதிசையிலுள்ள நாட்டினை ஆட்சி செய்தான் என்பதை,

“வடாஅது நல்வேற் பாணன் நல்நாட்டு” (அகம்-325 : 16-17)

என்ற அடி விளக்குகின்றது. மற்றோர் செய்வதில் திறமை பெற்றுள்ள பாணனுடன் ஆரியப் பொருநன் போர் செய்தான். அப்போரில் பாணன் ஆரியப் பொருநனின் முழவு போன்ற தோள்களை அறுத்துக் கொன்றான். இச்செய்தியை,

“..... பாணன்
மல்அடு மார்பின் வலிஉற வருந்தி,
எதிர்தலைக கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத்திரள் முழவுத் தோள் கையகத்து ஒழிந்த” (அகம்.386 :3-6)

என்று அகப்பாடல் காட்டுகிறது. இதே போல் கட்டி என்பவனோடு போர் செய்து பாணன் வெற்றி பெற்றதை அகநானூறு தெரிவிக்கிறது.

இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது பாணன் என்னும் பெயருடையவனோ அல்லது அவனுடைய முன்னோரைச் சேர்ந்தவரோ பெயர் குறிப்பிடாத மன்னன் ஒருவனிடமிருந்து பரிசாக நாட்டைப் பெற்று ஆட்சி செய்திருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் மன்னர்கள் அவர்களுக்குப் பரிசிலாகப் பொன், பொருள் அளித்ததோடு நாட்டையும் பரிசிலாக அளித்துள்ளனர்.

மீன் பிடிக்கும் பாணன்

சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் பாணர்களில் ஒரு பிரிவினர் மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பாணர்கள் வசித்த இடம் “மீன்சீவும் பாண் சேரி” (மது.269) என்றழைக்கப்பட்டது. அச்சேரியில் கள்ளினை விற்கும் கடைகள் இருந்தன.

அக்கடைக்கு அடையாளமாகக் கடையின் முன்னால் கொடி பறக்கவிடப்பட்டிருந்தது. பாணர்கள் காலையில் மீன் வேட்டையில் கிடைத்த வரால் மீனைவிறுக் கள்ளுண்டு ஆடிப்பாடி மீண்டும் வேட்டைக்குச் செல்வதை மறந்து உறங்கினர் என்பதை,

“நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி பாக்கத்து,
நாள்துறைப் பட்ட மோட்டுஇருவராஅல்
துடிக்கண் கொழுங்குறை நொடுத்து, உண்டு ஆடி,
வேட்டம் மறந்து, துஞ்சும்” (அகம். 196 : 1 -4)

என்று அகநானூறு தெரிவிக்கிறது. ஒவ்வொரு பொருளைக் குறிக்கும் கடைகளுக்கு முன்னால் அப்பொருளைத் தெரிவிக்கும் குறியீடாகக் கொடியைத் தொங்கவிடுவர். மதுரையிலுள்ள கடைகளின் முன்னால் பலவகைக் கொடிகள் தொங்கவிட்டிருந்ததாக மதுரைக்காஞ்சி தெரிவிக்கிறது. இதன் மூலம் பண்டைத்தமிழர் வியாபாரக் குறியீடாகக் கொடியைப் பயன்படுத்தியதை அறிய முடிகிறது. பாணன் தூண்டிலோடும், இறைச்சிப்பையோடும் சென்று மீன் பிடித்துள்ளான்.

“பசுஞ் பெய்த சுவல்பிணி பைந்தோல்,
கோள்வல், பாண்மகன் தலைவரித்து யாத்த,
நெடுங்கழைத் தூண்டில்” (பெரும்பாண். 283 – 285)

என மீன் பிடிக்கும் தொழில் நுட்பத்தைப் பாணன் அறிந்திருந்தான் என்பதை மேற்கண்ட சான்றால் உணர முடிகின்றது. பாணன் தூண்டில் மட்டுமல்லாது வலைவீசியும் மீன் பிடித்ததை “வலைவல் பாண் மகன்” (ஐங் . 48 : 1) என்பதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. மீனை வைக்கும் கலமாக மண்டை என்னும் உண்கலத்தினைப் பயன்படுத்தினான் என்பதைப் “பாணர், பசுமீன் சொரிந்த மண்டை” (குறுந். 169 : 5) என்று குறுந்தொகை பாடல் கூறுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பாணர்கள் இசைக்கலைஞராக மட்டுமின்றி மீன்பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்யக்கூடியராகவும் காட்டப்படுகின்றனர். மீன்பிடிக்கும் பாணனைப் பற்றிய செய்திகளோடு இசை பற்றிய செய்திகளோ அல்லது வேறு பிற செய்திகளோ இணைத்துச் சொல்லப் பெறவில்லை. இதனால் மீன்பிடிக்கும் பாணர்வேறு, இசையுடன் தொடர்புடையவர் வேறு என்ற முடிவுக்கு வர இயலாது. ஏனெனில் பரிசில் பெறச் செல்லாத, இசை நிகழ்வுகளற்றக் காலங்களிலே மீன்பிடிக்கச்சென்று பொருளினை ஈட்டி வளமான வாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். பாணர்கள் இசையுடன் மட்டுமின்றி அரசமைப்புடன் தொடர்புடையவராகவும், மீன் பிடித்தொழிலின் தொடர்புடையவராகவும் விளங்கிய சான்றுகள் உள்ளன.

விறலியர்

பாணர் குலத்தில் பிறந்த பிரிவினருள் விறலியும் ஒருவர், விறல் என்னும் சொல் வெற்றியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். மன்னரின் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடுவதும், தன்னுடைய உள்ளக்குறிப்பை விரல்களின் மூலம் வெளிப்படுத்துவதும் இவரியல்பாதலால் விறலி என அழைக்கப்பட்டாள்.

பாடும் இயல்பையும், ஆடும் இயல்பையும் உடையவள் விறலி “ஒரு திறம் பாடல் நல் விறலியர் ஒல்குபு நுடங்க” (பரி.பா.17 : 15) என்கிறது பரிபாடல். குரல் வழியாகப் பாலைப் பண்ணைப் பாடினி பாடினாள் என்பதை

“ஒருதிறம், பாடினி முரலும் பாலை அம் குரலின

நீடுகிளர் கிழமை நிறை குறை தோன்ற”

(பரி.17 : 17-18)

என்று கூறுவதன் மூலம் விறலியும், பாடினியும் வேறு வேறானவர்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பொருநர்

பொருநரும் பாணரைப் போன்று இசை மரபைச் சார்ந்தவராவர். சங்க இலக்கியத்தில் பொருநன் என்ற சொல் வீரன், அரசன், கூத்துக் கலைஞன் என்று பல பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘நாஞ்சில் பொருநன்’ ‘நல்நாட்டுப் பொருநன்’ என்று மன்னனைக் குறிக்கவும், ‘கொல்லிப் பொருநன்’ ‘தொண்டிப் பொருநன்’ என்று தலைவனைக் குறிக்கவும், பகைவர் என்ற பொருளினைக் குறிக்கவும் பொருநர் என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. பொருநரை ஏர்க்களம் பாடும் பொருநர், போர்க்களம் பாடும் பொருநர் என்று வகைப்படுத்துகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் பொருநர் போர்க்களத்தோடு தொடர்புடையவராவர்.

போர்க்களப் பொருநர், போர்க்களத்திற்குச் சென்று வீரர்கள் எழுச்சி அடையுமாறு முரசினைக் கொட்டி வஞ்சிப் பாட்டினைப் பாடினர்.

“ஒருகண் மாக்கிணை தெளிப்ப ந்றிப்.

பாடுஇமிழ் முரசின் இயல் தேர்த்தந்தை

வாடா வஞ்சி பாடினேன்”

(புறம் - 394 : 7-9)

என்று புறநானூறு சுட்டுகிறது. மேலும் பாசறையில் துயிலும் மன்னரைக் காலையில் கிணையினைக் கொட்டி துயில் எழுப்பும் வழக்கம் கொண்டவர்களாகவும் பொருநர்கள் இருந்துள்ளனர்.

பொருநர்கள், பாணர், கலைஞர்களைப் போல் நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாமல் மன்னர்களோடும், வள்ளல்களோடும் நெருங்கிய தொடர்பு

கொண்டிருந்தனர். பொருநர்களுக்குப் போர்க்களத்திலும், அரண்மனையிலும் பெருமதிப்பு அளிக்கப்பட்டது. இதனால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை பாதுகாப்பும், நிலைபேறும் கொண்டதாக விளங்கியது. நலங்கிள்ளியிடம் ஆதரவு பெற்ற பொருநர், நாங்கள் குளிர்ந்த வளங்கள் நிறைந்த சோழநாட்டுத் தலைவனான நலங்கிள்ளியின் பொருநராவோம். நாங்கள் பிற மன்னர்களை எப்போதும் பாடுவதில்லை. அதேபோல் பிற மன்னர்களிடம் பரிசில் பெற விரும்புவதும் இல்லை. எப்போதும் எங்கள் தலைவன் புகழையும், பெருமையையும் மட்டுமே பாடுவோம் என்கின்றனர்.

“தண்சோழ நாட்டுப் பொருநன்,
அலங்கு உளை அணி இவுளி,
நலங்கிள்ளி நசைப் பொருநரேம்;
பிறர்ப்பாடிப் பெறல் வேண்டேம் ;
அவற்பாடுதும், ‘அவன் தாள்வாழியே’”

(புறம்.382 :3-7)

என வரும் புறநானூற்று அடிகள் மூலம் பொருநர்கள் அரசர்களுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பை அறிய முடிகிறது. மேலும் எழினி, பிடவூர் கிழார் மகன் பெருஞ்சாத்தன், கிள்ளிவளவன் போன்ற மன்னர்களுடனும் பொருநர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்ததைப் புறநானூறு தெரிவிக்கிறது.

பொருநர்கள் அனைவரும் மன்னனுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை. சிலர் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்தி வறுமையைப் போக்கும் செயலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஊரில் நடைபெறும் திருவிழா அவர்களின் கலையை வெளிப்படுத்தும் களமாக அமைந்தது. விழா முடிந்த பிறகு வேறு ஊரில் நடைபெறும் விழாவை எதிர்நோக்கும் நிலையிலேயே அவர்களது வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது

“அறாஅ யாணர் அகன் தலைப் பேருர்ச்
சாறுகழி வழிநாள், சோறுநசை உறாது
வேறுபுலம் முன்னிய விரகுஅறிய பொருந!”

(பொருநர். 21 – 23)

என்று கூறுவதன் மூலம் பொருநரின் பொருளியல் வாழ்வியலை அறிய முடிகிறது. பொருநர்கள் பாணர், விறலி போன்றோருடன் சேர்ந்தே வாழ்ந்துள்ளனர். பொருநர் யாழிசைத்துப் பாடுவதுடன் கிணை, தடாரிப் பறை போன்ற கருவியை இசைக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர் என்பதை,

“அவைபுகு பொருநர் பறையின் ஆனாது
கழறுப என்ப அவன் பெண்டிர்”

(அகம். 76 : 5 - 6)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. பொருநர் யாழ் இசைக்கும் இசையைக் கேட்டு, பாலை நிலம் வழியில் செல்வோரைக் கொல்லும் கள்வர்கள், தம்முடைய

கைகளில் வைத்திருந்த கொடி கருவிகளைக் கீழே போட்டு விட்டு இசையில் மயங்கி நின்றனர்.

“ஆறலைக் கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருஇன் பாலை”

(பொருநர்: 21 - 22)

என்று பொருநராற்றுப்படை கூறுவதன் மூலம் பொருநரின் இசைத் திறனை அறிய முடிகிறது.

பரிசில் பெறுதல்

பொருநர் சுற்றத்தினருடன் ஊர்ஊராகச் சென்று மன்னரிடமும், மக்களிடமும் கலையை வெளிப்படுத்திப் பரிசு பொருள் பெற்றனர். ஓய்மான் நல்லியாதனிடம் பரிசில் பெற்ற பொருநன் கூறும் போது நைந்து கிழிந்திருந்த என்னுடைய உடையை மாற்றிப் புதிய உடையை அளித்து, பாம்பு சீறினாற் போன்று நாள்பட்டுக்கிடக்கும் கள்ளினையும், இறைச்சியையும் அளித்து என்னுடைய வறுமை நீங்குமாறு செல்வத்தைக் கொடுத்ததோடு, இனிமேல் பிறரிடம் சென்று பரிசில் பெற இரந்து நிற்பதை நினைக்காதவாறு பொருளை அளித்தான் என்று பொருநன் பரிசில் பெற்றநிலையைக் கூறுவதாகப் புறநானூறு தெரிவிக்கிறது. மன்னர்கள் பல பரிசில்களையும், அணிகலன்களையும் அவர்களின் வறுமை நீங்குமளவு அளித்ததால், இதுவரை அணிகலன்களை அணிந்து பழக்கமில்லாத பொருநரின் சுற்றத்தினர் காதில் அணியும் குழையை விரலிலும், விரலில் அணியும் மோதிரத்தைக் காதிலும் மாற்றி அணிந்தனர்.

“விரற்செறி மரபின செவித் தொடக்கு நரும்,

செவித்தொடர் மரபின விரற்செறிக் குநரும்,

அரைக்கு அமை மரபின மிடற்றுயாக் குநரும்,

மிடற்று அமை மரபின அரைக்குயாக் குநரும்”

(புறம். 378 : 14-17)

என்று புறநானூறு கூறுவதன் மூலம் பொருநர்களின் கலைத்திறனைக் கண்டு, வறுமை நீங்குமாறு வரையறாது பொருளைப் பரிசிலாக மன்னர்கள் அளித்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. மன்னனிடம் பொருள் பெற்றான் பொருநன். அதனைத் தான் வைத்து மட்டும் மகிழ்ச்சி அடையாமல், வறுமையில் உள்ள மற்றப் பொருநர்களையும் அம்மன்னனிடம் ஆற்றுப்படுத்தினான். அவ்வாறு ஆற்றுப்படுத்தும் போது மன்னனைக் காணச் செல்லும் போது, அம்மன்னனின் புகழ், தான் பெற்ற பரிசில் போன்றவற்றைக் கூறி ஆற்றுப்படுத்தினான். இதன்வழி பொருநரின் பண்பட்ட ஈகைப்பண்பு புலனாகிறது. இவற்றைப் பத்துப்பாட்டிலுள்ள பொருநராற்றுப்படை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கூத்தர்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் நால்வகைக் கலைஞருள் கூத்தர் என்போர் பாடுவதோடு, ஆடவும் செய்யும் கலைஞராவர். கூத்து என்ற சொல் ஆடல், நாட்டிய நிகழ்ச்சி எனும் பொருளைக் குறிக்கிறது பாணர். பறையரைப் போல குறிப்பிட்ட சாதிவரையறையைக் கூத்தர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை. இதனைக் “கூத்தர்க்குச் சாதி வேறுபாடில்லை. அவர்களின் கூத்து எண்வகை உணர்ச்சிகளையும் அனைத்து மனக் குறிப்புகளையும் வெளிக்காட்டுகின்றது”²⁴ என்ற நச்சினார்க்கினியர் கூற்றின் வழி அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் வெற்றியின் போதும், மகிழ்ச்சியின் போதும், திருவிழாக் காலங்களின் போதும் ஆண்களும், பெண்களும் சேர்ந்து பெருங்கூட்டத்தினருடன் ஆடிப்பாடினர். கூத்தர் மற்ற கலைஞர்களைப் போலவே மன்னர்களையும், மக்களையும் நாடிச்சென்று கலைத்திறனை வெளிப்படுத்திப் பொருள் பெற்றுள்ளனர். ஊரில் உள்ள பொது இடத்தில் கூத்தை இவர்கள் நிகழ்த்தியதால் பொது மக்களிடம் நெருக்கமான உறவைக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் கலை வெளிப்படுத்தும் இடத்தை மன்றம் அல்லது மன்று என்று அழைத்தனர்.

கூத்து என்பது பலர் சேர்ந்து ஆடக்கூடிய குழு ஆடலாகும். சங்க காலத்தில் கூத்தர் குழுவோடு சேர்ந்து ஆடக் கூடியவர்களுக்குத் தலைவராக இருந்திருக்க வேண்டும். சோழன் நலங்கிள்ளியின் நாட்டில் எல்லா வளங்களும் நிறைந்திருப்பது கூத்தருடைய ஆடுகளத்தை ஒத்திருக்கும் என்பதைப்,

“பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தென, கூத்தர்

ஆடுகளம் கடுக்கும் அகநாட்டையே”

(புறம்.28 :13 – 14)

என்ற முதுகண்ணாரின் கூற்றின் வழி அறிய முடிகிறது.

கோடியர்

கோடியர் என்ற சொல் கோடு என்பதிலிருந்து தோன்றியது. கோடு என்பது சங்கு, விலங்கின் கொம்பு எனும் கருவிகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். எனவே இவற்றை இசைப்பதால் கோடியர் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கக் கூடும். இவர்களைக் கூத்தர் என்றே உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். கோடியர் ஆடுவதிலும், கருவியை இசைப்பதிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர்.

கோடியர் விழாக்காலத்தில் வெவ்வேறு வேடங்களைப் புனைந்து தம் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்திப் பொருளை ஈட்டியுள்ளனர். ஆடலிடையே வெவ்வேறு

வேடம் புனைவது போன்று இவ்வுலகம் தோன்றி அழியக் கூடியது என்ற நிலையாமைப் பண்பை மக்களுக்கு உணர்த்தி நிலைத்து நிற்கும் வழியைப் புகட்டியுள்ளனர்.

“கோடியர் நீர்மை போல முறை முறை

ஆடுநர் கழியும் இவ்உலகத்து”

(புறம் . 29 : 23 – 24)

என்று புறநானூறு உவமித்துக் கூறுவதன் மூலம் பல வேடங்களில் கோடியர் ஆடினர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கோடியர் யாழிசைக்கும் திறன் பெற்றிருந்தனர். இவர்களின் யாழ் ஒலி வேடன் வலையில் அகப்பட்டக் கணந்துள் என்னும் பறவையின் ஒலியைப் போன்றிருக்கும் என்பதை,

“பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வொரீஇ,

நெடுங்கல் கணத்துள்அம் புலம்புகொள் தெள்விளி

சுரம்செல் கோடியர் கதுமென இசைக்கும்

நரம்பொடு கொள்ளும் அத்தத்து”

(நற். 212 : 1 – 4)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் பண்ணிசைக் கருவிகள் மட்டுமின்றி முழவு, பறை உள்ளிட்ட தாள இசைக் கருவிகளையும் இசைக்கக் கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

கோடியர், தன் சுற்றத்தினருடன் பரிசில் பெறவும், கலையை வெளிப்படுத்தவும் செல்வர், கோடியர் சுற்றத்தினருள் விறலியும் ஒருவர் என்பதை,

ஆடு மயில் முன்னது ஆக, கோடியர்

விழவு கொள் மூதூர் விறலி பின்றை

முழவன் போல”

(அகம். 352 : 4-6)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. விழா நடைபெறும் ஊரில் கோடியருடன் விறலியும் சேர்ந்து ஆடினாள் விறலிக்குப் பின்னால் நின்று முழவன் முழவினை இசைத்தான் என்பதன் மூலமும் பல இசைக் கலைஞர்கள் கோடியரின் கூத்தில் இடம் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பரிசில்

கோடியர் வறுமையின் காரணமாகக், கலையை வெளிப்படுத்திப் பரிசில் பெற மன்னர்களை நாடிச் செல்வது இயல்பு. அவ்வாறு வந்தவர்க்கு மன்னர்கள் பொன், அணிகலன் உள்ளிட்ட பரிசில் பொருட்களை அளிப்பர். கடல் பிறக்கோட்டிய

செங்குட்டுவன், தன்னை நாடி வந்த கோடியருக்கும், அவனது சுற்றத்தினருக்கும் குதிரைகளைப் பரிசாக வழங்கினான் இதனைக்,

“கோடியர் பெருங்கிளை வாழ, ஆடுஇயல்

உளை அவிர் கலிமாப் பொழிந்தவை எண்ணின்” (பதி.42 : 14 - 15)

என வரும் பதிற்றுப்பத்தின் வழி அறிய முடிகிறது. கோடியருக்கு நறுமணம் மிகுந்த பூக்களையுடைய சுரபுன்னகளையும், மலைகளையும் உடைய நாட்டினை ஓரி பரிசாக அளித்தான்.

“..... நளிசினை

நறும் போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்

குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க்கு ஈந்த” (சிறுபாண் : 107-109)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கோடியர் பெற்றப் பரிசிலைக் கூறுவதன் மூலம் கோடியரின் கலைத்திறனையும், மன்னர்களுடன் கொண்டிருந்த நெருக்கமான உறவையும் அறிய முடிகின்றது. ஓரி, கோடியரிடம் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு கொள்ளாது நட்புறவு கொண்டிருந்தனை அறிய முடிகிறது.

வயிரியர்

வயிரியர் எனும் சொல்லானது வயிர் என்ற இசைக்கருவியைக் குறிக்கும் சொல்லிருந்து வந்ததாகும். உரையாசிரியர்கள் இவர்களைக் கூத்தர் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். வயிரியர் இசைக் கலைஞராகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். அன்னி என்பவன் குறுக்கைப் போர்க் களத்தில் திதியனுடைய புன்னை மரத்தின் பெரிய அடியினை வெட்டிய போது வயிரியர், அவனது புகழைப் பாடினர்.

“புன்னை குறைந்த ஞான்றை, வயிரியர்

இன்இசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம். 45 : 11 – 12)

என்று அகநானூறு வயிரியர் போர்க்களத்தில் சென்று பாடியதை உணர்த்துகின்றது. போர்க்களத்தில் மட்டுமல்லாமல் அரசவையிலும் வயிரியர் சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர்.

“பாணர் வருக பாட்டியர் வருக

யாணர் புலவரோடு வயிரியர் வருகென” (மதுரை : 749 – 750)

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுவதன் மூலம் பாணர், புலவர் போன்றோருடன் வயிரியரையும் இணைத்துக் கூறும் அளவிற்கு அரசவையில் அவர்கள் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது. மன்னர்கள் வயிரியரின் கலைத்திறனைப் பாராட்டிப் பரிசுப் பொருட்களைப் வழங்கினர். அவ்வாறு பெற்றப் பரிசுப் பொருட்களைத் தான் மட்டும் வைத்துக்கொள்ள எண்ணாது பரிசு பெறாதவனையும் ஆற்றப்படுத்தினான். நன்னிடைம் பரிசு பெற்ற

வயிரியர் பெறாதவரிடம் தாம் பெற்றப் பரிசிலைக் கூறும் போது, நன்னனுடைய மலைநாட்டிலுள்ள மக்களின் உபசரிப்பையும் கூறினர். நன்னனுடைய மலை நாட்டில் வாழும் மக்களிடம், யாம் நன்னனின் கூத்தர் என்று கூறினால், அவர்களுடைய வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று பல நாட்களுக்கு முன்பே உறவு கொண்டவர்கள் போல் பழகுவர் என்று கூறி ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளனர்.

“நோனாச் செருவின் வலம்படு நோன்தாள்

மான விறல்வேள் வயிரியம் எனினே

நும்மில் போல நில்லாது புக்குக்

கிழவிர் போலக் கேளாது கெழீஇ”

(மலைபடு : 163 – 166)

என்று மலைபடுகடாம் வயிரியருக்கும், மன்னர்களுக்குமான உறவை வெளிப்படுத்துகிறது.

பரிசில்

வயிரியர் எனப்படும் கூத்தர் வறுமையைப் போக்குவதற்கும், கலையை வெளிப்படுத்துவதற்கும் மன்னர்களை நாடிச் செல்வர். தன்னை நாடிவந்த பரிசிலருக்குப் போரில் பெற்ற அணிகலன்களையும், யானைகளையும் பரிசளிப்பர். அவ்வகையில் சேரலாதன், தன்னை நாடி வந்த கூத்தருக்குப் பகைவர் நாட்டிலிருந்து பெற்றக் குதிரைகளையும், யானைகளையும், தேர்களையும் தனக்கென்று வைத்துக்கொள்ளாமல் அனைத்தையும் பரிசாக வழங்கினான்.

“விரிஉளை மாவும், களிறும், தேரும்,

வயிரியர், கண்ணுளர்க்கு ஓம்பாது வீசி”

(பதிற்று . 20:15 – 16)

என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது. பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி கூத்தருக்குப் பொன்னைப் பரிசாக அளித்தான் என்பதைச் “செந்நீர்ப் பசும் பொன் வயிரியர்க்கு ஈத்த” (புறம் . 9 : 9) என்ற அடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. மன்னர்கள் யானை, குதிரை மற்றும் அணிகலன்கள் போன்றவற்றை அளித்ததைப் போல நன்னனது மலை நாட்டு மக்கள், தம் இல்லத்திற்கு வந்த கூத்தருக்கு நெய்யில் பொரித்து வெந்த மான் தசையினையும், தினையரிசிக் சோற்றையும் வழங்கினார்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் மன்னர்கள் மட்டுமல்லாமல் மக்களும் வயிரியர் எனப்படும் கூத்தரை ஆதரித்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. பெற்றப் பெருவளத்தை நாடி வந்த இரவலருக்குப் பகிர்ந்து அளித்து வாழ்ந்தமையை அறிய முடிகிறது.

கூத்தர்கள், வயிர் என்னும் சொல்லிலிருந்தே வயிரியர் எனப்பெயர் பெற்றிருந்தாலும் பெரும்பாலும் முழுவும், யாமும் இசைப்பவராகவே வயிரியர் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

கண்ணுளர்

கண்ணுளர் என்ற சொல்லுக்குக் “கண்ணாளர், சாந்திக்கூத்தர், கூத்தர், மதங்கர் என்று அகராதி பொருள் கூறுகிறது”²⁵ கண்ணுளர் என்பதற்குப் “பார்ப்போரின் கண்ணைக் கவர்வதால் அவர்கள் கண்ணுளர் எனப்பட்டனர்”²⁶ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறுகிறார். கண்ணுளரைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் இரண்டு இடங்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் கண்ணுளர் என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் சாந்திக்கூத்தர் என்று கூறுகின்றனர். இவர்களுக்கு மன்னர்கள் பொன், அணிகலன்கள் போன்றவற்றைப் பரிசாக அளித்தனர். சாந்திக்கூத்து என்பது தலைவனின் சாந்த குணங்களைப் போற்றிப் பாடுவதும் ஆடுவதுமாகும்.

மலைபடுகடாத்தில், அழகிய பேரணிகலன்களைப் பரிசாகப் பெறும் தகுதியையுடைய கலைஞர்களின் சுற்றத்தினருக்குத் தலைவனே என்று கண்ணுளர் அழைக்கப்படுகின்றதனைக் கலம் பெறு கண்ணுளர் ஓக்கல்தலைவ என்ற வரியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும் நச்சினார்க்கினியர் இதற்கு உரை கூறும் போது, கண்ணுளரை ஆடற்கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்றக் கலைஞர் என்றே பொருள் கூறுகிறார். இவற்றின் மூலம் கண்ணுளர் என்போர் இசையோடு கூத்து நிகழ்த்திப் பொருள் பெற்றனர். என்பதும் மன்னர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ளவர் என்பதும் அறிய முடிகின்றது.

கிணைவன்

கிணைவன் எனும் சொல் கிணை என்னும் தோற்கருவியை இசைக்கும் கலைஞனைக் குறித்தது. “கிணை என்பதற்கு மருதப்பறை, தடாரிப்பறை, உடுக்கை என்று அகராதி பொருள் தருகிறது”²⁷ மன்னர்களைக் காலையில் பாடித் துயில் எழுப்புவதற்கும், போர்க்களத்தில் வீரர்களுக்கு ஊக்கமூட்டவும் கிணையைப் பயன்படுத்தினர். கிணையை இசைப்பவரைக் கிணைப்பொருநன், கிணைமகன், கிணைவர், கிணைமகள் என்று அழைத்தனர். கிணையர் மன்னருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு எப்போதும் அவர்களைச் சார்ந்தே பொருள் பெற்று வாழ்ந்தனர். என்பதை.

“இரும்பறைக் கிணைமகன் சென்றவன் பெரும் பெயர்

சிறுகுடி கிழான் பண்ணற் பொருந்தி”

(புறம். 338 : 3 – 4)

என வரும் புறநானூற்று அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

கிணையர்கள் மன்னர்களுடன் இருந்தாலும் வறுமையிலேயே காணப்பட்டனர். வறுமையின் காரணமாகக் கிணைமகள், குப்பையில் விளைந்த கீரையைப் பறித்து உப்பில்லாமல் பிறர் அறியாதவாறு கதவை அடைத்து சமைத்தாள்.

“ஓல்குபசி உழந்த ஒழுங்கு நுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைத்த
குப்பைவேளை உப்பிலி வெந்ததை” (சிறுபாண் : 135 – 137)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கிணையர்களின் வறுமையைச் சித்தரிக்கின்றது.

பகைவரின் போரினால் நெருங்கமுடியாத பாரியின் புறம்பு மலையைப்பெறக் கிணைமகளுடன் ஆடியும், பாடியும் சென்றால் பரிசிலாகக் கிடைக்கும் என பாடுகிறார் புலவர்.

“அளிதோ தானே, பேர் இருங்குன்றே!
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே;
நீலத்து, இணைமலர் புரையும் உண்கண்
கிணைமகட்கு எளிதால், பாடினள் வரினே” (புறம் - 111 : 1 - 4)

என்று புறநானூறு கூறுவதன் மூலம் மன்னர்களிடம் கிணைமகள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கையும், கலை வெளிப்பாட்டையும் உணர முடிகிறது.

அகவர்

அகவர் என்பவர் தொன்றுதொட்டு வரும் பழங்குடியில் தோன்றிய முன்னோரின் புகழ்பாடுவோராவர். இவர்கள் முன்னோரைப் பாடும் போது அகவிப் பாடுவதால் அகவர் என அழைக்கப்பட்டனர். அகவர், அகவலன், அகவுநர் போன்ற பெயர்கள் இலக்கியத்தில் பாடும்தொழிலையுடையவர்களையே குறித்தது. இவர்களைப் பாணர் என்றே உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

போர்க்களத்தை வாழ்த்திப் பாடும் மரபுடைய அகவலன், போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளை நேரில் கண்டு அதனை மக்களிடத்தில் பண்ணிசைத்து நுண்ணிய கோலைக் கொண்டு வெளிப்படுத்தி மன்னனிடமிருந்து குதிரையைப் பரிசாகப் பெற்று அதன் மூலம் வரும் பொருளைக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர்.

“மன்றம் படர்ந்து மறுகு சிறைப்புக்கு
கண்டி நுண்கோல் கொண்டு களம் வாழ்த்தும்
அகவலன் பெறுக மாவே” (பதிற்று. 43 : 27 – 29)

என்று பதிற்றுப்பத்து அகவலன் குதிரையைப் பரிசுப் பொருளாகப் பெற்றதனை எடுத்துரைக்கின்றது. அதிகாலையில் பாசறையிலும், அரண்மனையிலும் மன்னனை புகழ்த்து பாடித், துயில் எழுப்பிக் குதிரையும், தேரையும் பரிசுப் பொருளாகப் பெற்றனர் என்பதன் மூலம் அகவலர்கள் கலையை வெளிப்படுத்தியதோடு மன்னனைத் துயில் எழுப்பும் பணியையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கலப்பையர்

சங்க காலத்தில் பாண் சுற்றத்தினர் கலையை வெளிப்படுத்த பல ஊர்களைத் தாண்டி மன்னர்களைக் கண்டு பொருள் பெற்றுத் திரும்பியுள்ளனர். அவ்வாறு செல்லும் போது தன்னுடைய இசைக்கருவிகளையும், பிற பொருட்களையும் பையில் கட்டி எடுத்துச் செல்வர். எடுத்துச் சென்ற பையைக் கலப்பை என்று கூறுவர். இக்கலப்பையை உடையவர் கலப்பையர் என்றழைக்கப்பட்டனர். உரையாசிரியர்கள் இவர்களைக் கூத்தர் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

கலப்பையர் எனப்படும் கூத்தர், தன்னுடைய இசைக்கருவிகளுடன் பல ஊர்களுக்கும் சென்று கூத்து நிகழ்த்துவர். கூத்து முடிந்ததும் இசைக்கருவிகளைப் பையிலிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்குவர் என்பதை,

“..... சிறுபல் இயத்தொடு

பல் ஊர் பெயர் வனர் ஆடி, ஒல்லென

தலைப் புணர்த்து அசைத்த பல்தொகைக் கலப்பையர்” (அகம்.301:20-22)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது. இவர்கள் மக்களிடத்தில் கூத்து நிகழ்த்தியதோடு மன்னர்களின் புகழைப் பாடிப் பொருள் பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர். ஆடல்கலை மட்டுமின்றிப் பல்வேறு இசைக்கருவிகளை இசைக்கும் திறமை பெற்றவர்கள் கலப்பையர்கள், கூத்து நிகழ்த்திச் செல்லும் போது, இசைக்கக்கூடிய கருவிகளை ஒரு பக்கத்திலும், ஆடலுக்குரியவற்றை மற்றொரு பக்கத்திலும் பைகளாகக் கட்டித் தூக்கிச் சென்றனர். வழியில் துன்பம் வராமலிருக்கக் கடவுளை வணங்கினர்.

“..... தூம்பொடு சுருக்கி,

காவில் தகைத்த துறைகூடு கலப்பையர்

கைவல் இளையர் கடவுள் பழிச்ச”

(பதிற்று. 41 : 4 – 6)

என வரும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலின் மூலம் இவர்கள் கடவுள் பக்தி மிக்கவர்கள் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

துடியன்

துடி என்னும் கருவியை இசைத்ததால் துடியன் என்றழைக்கப்பட்டான். மாங்குடிக்கிழார் துடியனை நான்குவகைக் குடிகளுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிகிறார். துடியன் போர்க்களத்தில் வீரர்களுக்குப் போரின் தொடக்கத்தைத் துடியை இசைத்து தெரிவித்ததோடு, போரில் வீழ்ந்த தலைவனைப் பருந்துகள் நெருங்காதவாறு துடியை இசைத்துக் காத்தனர்,

“சிறாஅஅர்! துடியர்! பாடுவல் மகாஅஅர்!

தாவெள் அறுவை மாயோற் குறுகி,

இரும்புள் பூசல் ஓம்புமின்”

(புறம். 291 : 1 – 3)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

கலையை வெளிப்படுத்தும் பாணர், விறலி, கூத்தர் போன்ற கலைஞர்களைப் பரிசில் கொடுத்து மன்னர்கள் ஆதரித்ததைப் போல துடியை இசைக்கும் துடியனையும் மன்னர்கள் ஆதரித்தனர். போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்த தலைவனைக் கண்ட தலைவி, தலைவனால் ஆதரிக்கப்பெற்றப் பாணன் துடியன், விறலி ஆகியோரின் நிலையை எண்ணி வருந்துகிறாள். அவர்கள் இனி எந் நிலையை அடைவீர்களோ” என்று கேட்டு வருந்துகிறாள்.

“என்னை மார்பில் புண்ணும் வெய்ய

நடுநாள் வந்து தும்பியும் துவைக்கும் ;

.....

துடிய! பாண ! பாடுவல் விறலி !

என் ஆகுவிர் கொல்?”

(புறம் . 280 : 1 – 9)

என்னும் புறநானூற்று அடிகள் மூலம் பாணர், விறலி ஆகியோரைப் போல் துடியனுக்கும் மன்னன் பொருள் கொடுத்து ஓம்பியுள்ளான் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

பாடினி

பாடினி என்பவள் இசையுடன் கூடிய பாடலைப் பாடுபவள் இவள் பாணனுடன் மன்னர்களைக் காணச் சென்று பாடிப் பரிசுப்பொருளைப் பெற்றுள்ளாள். பாணன் என்பதற்குப் பெண்பாற் சொல்லாகப் பாடினி என்றும், பாட்டியர் என்றும் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

போர்க்களத்தில் பகைவரை வென்ற வெற்றிச்சிறப்பையும், மன்னனது வலிமையான வீரத்தைப் பாடுவதும், பாலைப் பண்ணைப் பாடும் திறனுடையவளாகப் பாடினி காணப்பட்டாள்.

“..... வார் உற்று

விசிபிணிக் கொண்ட மண்கனை முழுவின்

பாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு”

(புறம் . 15 : 22 – 24)

“ஒரு திறம் பாடினி முரலும் பாலை அம் குரலின்”

(பரி.17 : 17)

என்று பாடினி சிறப்பிக்கப்படுகிறாள்.

பாடினி, பெண்மயிலைப் போன்ற தோற்றம் கொண்டவளாகக் காணப்பட்டாள் என்று பாடினியின் உருவச் சிறப்பைப் பொருநராற்றுப்படை தெரிவிக்கிறது. பாடினி மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் போது, மாலை, அணிகலன் போன்றவற்றைப் பெறுவாள். கரிகாலனைப் பாடிய பாடினி பொன்னரி மாலையினையும், முத்து மாலையினையும் பெற்றாள் என்று பொருநராற்றுப்படை சுட்டுகிறது. பெரும்பாலும் மன்னர்கள் பாடினிக்குப் பொன்னரிமாலையைப் பரிசாக அளிக்கும் வழக்கம் கொண்டிருந்தனர். அதே போல் தனக்குப் பரிசில் அளிக்கும் மன்னன் இறந்துவிட்டால் பாடினி மலரைச் சூடும் வழக்கம் இல்லை என்பதைப்

“பாடினி அணியாள்”

(புறம் . 242 : 3)

என்று கூறுவதன் மூலம் மன்னர்களுக்கும், பாடினிக்கும் உள்ள தொடர்பை அறிய முடிகின்றது.

பாண்மகள்

பாணர் குடியில் பிறந்த பாண்மகளைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்து இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் பெரும்பாலும் மீனை விற்கும் தொழிலைச் செய்து பொருள் ஈட்டுபவளாகச் காட்டப்படுகிறாள். பாண்மகள் அழகிய கூந்தலையும், அசைந்தாடும் நடையினையும், கொப்பூழையும் உடையவள்

“அம்சில் ஓதி அசை நடைப்பாண்மகள்”

(ஐங். 49 : 1)

“அவ்வாங்கு உந்தி அம்சொல் பாண்மகள்”

(அகம். 126 : 9)

என்று பாண்மகளின் தோற்றம் வருணிக்கப்படுகிறது.

பாண்மகள் தூண்டிலில் வரால் மீனைப்பிடித்து, கள்ளாண்டு களித்திருந்த தன் தந்தைக்குத் தீயில் சுட்டு உண்ணக் கொடுத்தாள் என்பதை,

“நாண் கொள் நுண் கோலின் மீன் கொள் பாண்மகள்

தான் புனல் அடைகரைப்படுத்த வராஅல்,

நார் அரி நறவு உண்டு இருந்த தந்தைக்கு,

வஞ்சி விறகின் சுட்டு, வாய் உறுக்கும்”

(அகம். 216 : 1 - 4)

என்று அகநானூற்று அடிகள் காட்டுகின்றன. தூண்டிலில் பிடித்த மீனை விற்பது அவற்றுக்கு ஈடாக நெல்லைப் பெற்றாள்.

என்று பண்டமாற்றம் செய்ததை ஐங்குறுநாறின் வழி அறிய முடிகின்றது. இது சங்ககாலப் பொருளாதார நிலையைக் காட்டுகின்றது.

கலைஞர்களின் கலைத் தொழில் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது. கலைஞர்கள் வறுமையால் வாடுவதும், மன்னனைத்தேடி அவனது புகழைப் பாடிப் பெற்றுப் பொருள்களே, கலைஞர்களுக்கு வாழ்வாதாரமாக அமைகிறது. ஓரிடத்தில் நிலையான வாழ்க்கை நடத்தாமல் நாடோடி வாழ்க்கை முறையே காணப்படுகிறது. தங்களுக்குக் கிடைத்த பொருளைத் தான் மட்டும் உரிமை செலுத்தாமல், அவர்களின் குழுக்களுக்கும் பங்கிட்டு கொடுத்தனர். இதனால் கலைஞர்கள் மிகுதியாக வறுமையில் வாழும் சூழலே காணப்படுவதைச் சங்க இலக்கியப்பாடலால் அறிய முடிகிறது. பண்டமாற்றுமுறை, பாதிடு போன்ற பொருளியல் கூறுகள் காணப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்கள், வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

பொருள் வாழ்வில், மன்னனது ஆற்றலுடைய அரசு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்ததைக் காண முடிகிறது. தனி மனிதனைப் போன்று அரசிற்கும் பொருள் வாழ்வு உண்டு என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது. அரசுக்குக் கிடைக்கும் வருவாயை மூன்று பெரும் பகுதிகளாகக் காண முடிகிறது. குடிமக்களிடத்திருந்து பெறப்படும் வரி, வணிகப் பொருள்களுக்குரிய சுங்கவரி சிற்றரசர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் திறை ஆகியன பெரும் வருவாயாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது. இவை அனைத்தும் இறை, திறை, கொண்டி தண்டப்பொருள், உல்கு என வகைப்படுத்தப்படுவதைக் காண முடிகிறது. மன்னனுக்குப் பல்வேறு வகைகளில் கிடைத்த வருவாயை, அறவழியில் நின்று பகுத்துக் கொடுத்ததைச் சங்க இலக்கியப் பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது. தமிழகத்தை முவேந்தவர்கள் மட்டுமல்லாமல் சிற்றரசர்களும், குறுநில மன்னர்களும் ஈட்டிய பொருளைத் தாங்களே துய்த்துக் கொள்ளாமல் பகுத்துக் கொடுத்த செய்தியைக் காண முடிகின்றது. பண்டைக் காலத்தில் மன்னர்கள் பொருளின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து அதனை ஈட்டும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். பெரும்பாலும் வரிகள் மூலமே பொருள் சேர்க்கப்பட்டது. அன்போடும் அருளோடும் வந்த பொருளையே அக்கால மன்னர் விரும்பியதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் போன்ற கலைஞர்கள் பெரிதும் இடம்பெறுகின்றனர். இவர்களின் படைப்புத்திறனைப் பொருத்தே தொழிலில் வேறுபடுவதை அறிய முடிகிறது.

பாணர், பொருநர், கோடியர், வயிரியர் கிணைவன், அகவர், பாடினி ஆகியோர் மன்னனிடம் சென்று தங்களின் கலையை வெளிப்படுத்தி அவனிடமிருந்து உணவு, உடை, பொன் அணிகலன்கள், யானை, குதிரை போன்ற பல பரிசுப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர். மன்னனைப் போன்று கலைஞர்களும் தங்களுக்கு வருவாயாகக்

கிடைத்தப் பொருளைப் பகுத்துக்கொடுத்த செய்தியைக் காணமுடிகிறது. மன்னர்களும் தம்மை வந்தடைந்த வறுமையுற்றப் புலவர்களை ஆதரித்து உணவளித்து உடுக்க உடை கொடுத்துப் போதிய பரிசில் பொருள்களையும் வழங்கி வழியனுப்பும் மாண்பு சிறப்பிற்குரியது. மன்னன் தன்னை நாடி வந்த கலைஞர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும், வேறுபாடு கருதாது வேண்டிய பொருளைப் பகுத்துக் கொடுத்தன் மூலம், சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் பங்கீட்டின் சமத்துவத்தைக் காண முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தி.முருகரத்தினம், குறள்வாழ்வு, ப.64.
2. நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள் எண்.388
3. மேலது குறள் எண்.385
4. தி.முருகரத்தினம், குறள் வாழ்வு ப.74.
5. நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள் எண்.756.
6. இன்னிலை பா.எண்.17.
7. நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள் எண்.512
8. நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள் எண்.552
9. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், 25:34-37
வஞ்சிக்காண்டம், காட்சிக்காதை
10. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், 26:52-53
வஞ்சிக்காண்டம், கால்கோட்காதை
11. நச்சினார் கினியர் (உ.ஆ) புறத்திணையியல் ப.162
12. உ.வே.சாமிநாதையர் (ப.ஆ) சிலப்பதிகார மூலமும் பா.எண்.26 : 52-
அரும்பதவுரையும், அடியார்க்கு நல்லாருரையும், 53
13. தி.முருகரத்தினம், குறள் வாழ்வு பக்.81
14. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், 25:37-55
வஞ்சிக்காண்டம், காட்சிக்காதை
15. தி.முருகரத்தினம், குறள் வாழ்வு ப.81.
16. South Indian Polity, P.195.
17. நா.பாலுசாமி, பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பொருளியற் ப.163.
கூறுகள்,
18. நாகசண்முகம் (உ.ஆ) திருக்குறள் எண்.223.
19. நச்சினார்கினியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் நூ.88:3-6
20. பன்னிருப்பாட்டியல், நூ-202.
21. ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி பக்-33-34.
22. இளங்குமரன், பாவாணர் வரலாறு ப.38.
23. செந்தமிழ்ச்செல்வி, சிலம்பு, பக்.9-10.
24. நச்சினார்கினியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் ப.55.
புறத்திணையியல்,
25. தமிழ் - தமிழ் அகராதி ப.283.
26. நச்சினார்கினியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் ப.397
27. அகராதி ப.369
28. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், வரி.6-9.
வஞ்சிக்காண்டம், ஊர்காண்காதை

இயல் - 5

சங்க இலக்கியத்தில்

பொருளியல்

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல்

முன்னுரை

மனிதனின் அடிப்படை வாழ்விற்குப் பொருள் இன்றியமையாத கூறாகக் காணப்படினும் வாழும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு மாற்றம் அடைகிறது. மன்னர்கள், கலைஞர்கள், ஐந்திணை மக்கள் என மக்களிடம் வகைப்பாடு காணப்படுவது போன்று, அவர்களின் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை முறைகளிலும் பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் சூழலுக்கும், திணை சூழலுக்கும் ஏற்றவாறு பொருளியல் சிந்தனைகள் காணப்படுகின்றன. மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் மூலப்பொருட்கள் அனைத்தும் பொருளாதாரத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. மனிதன் தேவைகளை நிறைவேற்ற விரும்பும் பொருளினால் பொருள் ஆக்கத்திற்கான வாழ்க்கை ஏற்படுகின்றது. மனிதன் பொருளினை விரும்பவில்லை என்றால், அதற்கான தேவை இருக்காது. சங்ககால மக்கள் பொருளை ஈட்டுவதில் அறவழிப்பட்ட முறையைப் பின்பற்றினர். சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் (பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை) என்பது தனித்துறையாக அமையாவிட்டாலும் பொருளியல் பற்றிய கூறுகள் காணப்படுகின்றன. மன்னர்கள், மக்கள் கலைஞர்கள் ஆகியோரின் பொருள் சார்ந்த வாழ்க்கை முறை, இக்கால பொருளியல் நூலுக்கு அடிப்படைக் கூறுகளாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல் அமையும் தன்மையை ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் செல்வம்

சங்க இலக்கியத்தில் மாடு எனும் சொல் கால்நடைகளைக் குறிக்காது, செல்வம் எனும் பொருளைத்தரும். சமூகத்தில் 'நிலம்' பொன்னுக்கு நிகரான செல்வப் பொருளாக ஆவதற்கு முன் நிலவுடைமை ஏற்படுத்துவதற்கு முன், கால் நடைகளே செல்வமாக இருந்தன. ஆநிறைகள் என்றால் செல்வம் என்னும் பொருளுமுண்டு. தமிழர் வாழ்வில் ஆநிறை பெருஞ்செல்வமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும் தொழில் முல்லை நிலத்தவரின் தலையாய தொழிலாகும். இடையர்கள் ஆடுகளையும், மாடுகளையும் மேய்த்து அதிலிருந்து வரும் பொருள்களையே வருவாயாக ஈட்டியுள்ளனர்.

ஆடுகளைத் செல்வமாகக் கொண்ட கடைக்குடியில் பிறந்த மகன் மாலைப் பொழுதில் கையில் எடுத்துச் சென்ற பனை ஓலையை விரித்து படுத்துறங்குவான். காலையில் எழுந்து பாலைக் கரந்து ஊர் பகுதியில் உள்ள வீடுகளுக்குச் சென்று கொடுப்பான். பிறகு அவர்கள் கொடுக்கும் உணவினை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுப்பான் என்பதைப்,

“பறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழிய

பாலொடு வந்த கூழொடு பெயரும்

ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்

சூடிய எல்லாம் சிறுபசு முகையே”

(குறுந். 221 : 2-5)

என வரும் பாடலடிகளால், தங்களின் வாழ்வியலுக்கு ஆதாரமாக விளங்கும் ஆடு, மாடுகளைச் செல்வமாக, முல்லை நில மக்கள் கருதியதை அறிய முடிகிறது.

ஆயர் குலப்பெண்கள் வைகறையில் துயில் எழுந்து, மோர் கடைந்து அருகில் உள்ள, ஊரில் சென்று விற்கக் கூடியவர்கள். விற்று அதற்கு இணையான உணவுகளைப் பெற்று வருவார்கள். சில ஆயர் குலப்பெண்கள், மோர் விற்று அதற்கு ஈடாகக் கிடைக்கும் பணத்திற்குப் பசுக்களை வாங்கி வளர்ப்பார்கள். தங்கம் கொடுத்தாலும் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்பதை (குறு.210 :2-3), (கலி.106 : 44), (கலி.109 : 13-16) ஆகிய சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளில் காண முடிகிறது. பால்படு பொருட்களான, தயிர், நெய், மோர் ஆகிய பொருட்களை விற்றுத் தங்களின் வருவாயைப் பெருக்கிக் கொண்டனர்.

மாடுகளைப், போக்குவரத்து சாதனமாகவும் சங்க இலக்கிய மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உமணர்கள் உப்பினை மாட்டுவண்டியில் எடுத்துச் சென்று, அருகிலுள்ள பகுதிகளுக்கு விற்க அதற்கு மாற்றாக நெல்லைப் பெற்று வந்தனர் என்பதை (நற்.183 : 1-5) பாடல் குறிப்பிடுகிறது. கடற்கரைக்கு அப்பாலுள்ள உள்நாடுகளுக்கும், மலைநாடுகளுக்கும் எருதுகள் உப்பு வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு போனதை (புறம்.60) பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

உழுதொழிலில் ஈடுபட்ட மக்கள், எருதுகளைப் பயன்படுத்தி உழுத செய்தியை,

“ஈரச் செவ்வி யுதவின வாயினும்

பல்லெருந் துள்ளு நல்லெருது நோக்கி

வீறுவீ றாயு முழுவன் போலப்”

(புறம் .289 : 1-3)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் மக்கள் கால்நடைகளின் கழிவாகிய தொழு உரத்தை வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்துவதை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். நிலம் வளமாக இருக்கவும், பயிர் செழிப்புற்று விளங்கவும் இவ்வுரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

“இரும்புனிற்று எருமைப் பெருஞ்செவிக் குழவி

பைந்தாது எருவின்”

(நற். 271 : 1-2)

என வரும் பாடலால் எருவின் கழிவு விவசாயத்திற்குப் பயன்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு ஆநிறைகளின் பயன்பாடு மிகுதியாக உள்ள காரணத்தினால், மாடு என்னும் சொல் கால்நடைகளைக் குறிக்காமல் செல்வம் என்னும் பொருளைத் தருவதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

“செல்வம், மிகுதியாக நினைக்கப்பட்ட ஒன்றாக அமைவதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியச் சொற்கள் காட்டுகின்றன. பல சொல் பயிலல், செல்வத்தின் பல்வகையைப், பல் நிலையையும் காட்டலாம். செல்வம் என்ற சொல் பயிற்சியுடையதாகவும், அதனடிப்படையில் செல்வ (பதிற்.38), செல்வி (பதிற் :31), செல்வர் (பதிற்.59) என்ற சொல்லமைப்புகள் வருவதும் தெரிகின்றது” எனச் செல்வம் பற்றி அன்னிதாமசு குறிப்பிடுகின்றார்.

கலித்தொகை, செல்வத்திற்கு இணையாக உடைமை, வளமை ஆகிய சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறது.

“வளமையான் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்” (கலி.480:14)

“உடைமையால் போத்தந்த நுமர் தவறுஇல் என்பாய்” (கலி.480:18)

“செல்வத்தால் போத்தந்த நுமர் தவறுஇல் என்பாய்” (கலி.480:22)

என வரும் பாடலடிகளால் செல்வத்தைக் குறித்து சொற்கள் இடம் பெற்றதனைக் காண முடிகிறது.

“பொருளிலான் இளமைபோல் புல்லென்றான் வைகறை

அருள் வல்லான் ஆக்கம் போல் அணி பெறும்....

திறஞ் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்தகும்...” (கலி.38)

என வரும் பாடலடிகளில் பொருள், ஆக்கம் எனச் செல்வத்தைக் குறித்து சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன. பொருள் இன்மை வறுமை எனவும், ஈகைத் திறமுடையான் பெறும் செல்வம் ஆக்கம் எனவும், கலித்தொகையால் அறிய முடிகின்றன.

“பெருந்திரு நிலைஇய வீங்குசோற் றகன் மனை” (கலி.83 :1)

“பாணர் புரவல பரிசிலர் வெறுக்கை” (பதிற்று.65 :11)

என வரும் அடிகளால் திரு, வெறுக்கை எனும் சொற்கள் செல்வத்தைக் குறிக்கும் சொற்களாக அமைவதைக் காண முடிகிறது.

புறநானூற்று பாடல்களில் கூழ், சீர், கொண்டி எனும் சொற்கள் செல்வத்தோடு தொடர்புடையவையாக அமைவதை,

“வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்” (புறம் : 126 : 3)

“நெடுவே ளாதன் போந்தை யன்ன

பெருஞ்சீ ரருங் கொண்டியளே” (புறம் : 338 : 4-5)

“தைஇத் திங்கட் டண்கயம் போலக்

கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்” (புறம். 70 : 6-7)

என வரும் பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறு ‘செல்வம்’ எனும் சொல்லைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பொருள், ஆக்கம், திரு, வெறுக்கை, கூழ், சீர், கொண்டி, என வழங்கப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களினால் அறிய முடிகிறது.

செல்வங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பொருள் மட்டும் செல்வமாகக் கருதவில்லை. பிறபலவும் செல்வமாக அமைந்து பன்மை காட்டுகின்றன. தேவை பற்றியும், பயன் குறித்தும் பல்வகைச் செல்வங்கள் அமைவதுடன், சூழ்நிலையும், மனநிலையும் கூட செல்வம் பற்றிய வேறுபட்ட கணிப்புகளைத் தருவதாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

உடைமை

உடைமை செல்வமாகக் கருதப்படுவது அடிப்படையாகவும், இயல்பாகவும் அமைகின்றது.

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்

உடைப் பெருஞ் செல்வர்”

(புறம்.188 : 1-2)

பல வகையான செல்வங்களைப் பெற்றவர் ‘உடைமை’ என்று கூறினாலும், பிறகுறிப்புகள் செல்வ அடிப்படை எது எனவும் எவையெனவ செல்வமாகலாம் எனவும் உணர்த்துகின்றன. மாந்தர் இயல்புக் கேற்பவும், வாழ்நிலைக் கேற்பவும் செல்வம் எனும் பொருள் மாறுபாடு அடைவதைச் சங்க இலத்தியத்தில் காண முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் செல்வ வளம்

பண்டைத் தமிழகம் அளவிடமுடியாத இயற்கை வளமும் பொருள் வளமும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. சிலப்பதிகாரம்,

“ஆயிரம் கண்ணோன் அருங்காலச் செப்பு”¹

என மதுரையைத் தேவர்க்கு அரசனான இந்திரனுடைய செல்வங்களனைத்தும் குவிந்த நகரம் என்று வருணிக்கிறது. குறுங்கோழியூர் கிழார் சேர நாட்டுப் பெருமையைப் பற்றிக் கூறும் போது, இந்திரலோகத்தைப் போன்று செல்வம் பல்கிய நாடு என்பதை

“வாழிய, பெரும! நின் வரம்பில் படைப்பே” (புறம்.22 : 30) என்கிறார் குறுங்கோழியூர் கிழார் இவை நாட்டின் செல்வ வளத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவதாக அமைவதைக் காண முடிகிறது.

இயற்கைச் செல்வம்

சங்க காலத்தில் மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை நடத்தினர். இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கை முறையை நடத்திய மக்களுக்கு இயற்கை பல விதமான செல்வங்களை அள்ளித்தந்தன. வேண்டியதெல்லாம் தரும் பாரியின் மக்கள், பறம்பு மலையில் வாழ்ந்தனர். அவர்களுடைய மலை அவர்களுக்கு வேண்டிய இயற்கை வளங்களை எல்லாவற்றையும் கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் பொருளியல் முறையில் எவருக்கும் கட்டுபட்டிருக்கவில்லை. மூங்கிலிருந்து பெறப்பட்ட அரிசி, பலாப்பழம், கொடிவள்ளி என்னும் கிழங்கு, தேன் ஆகியவை அம்மலையின் எல்லா பகுதிகளிலும் நிறைந்திருந்தன. வானத்தில் உள்ள வீண்மீன்களைப் போல் எண்ணற்றச் சுனைகள் பறம்பு மலையெங்கும் காணப்பட்டன.

“அளிதோ தானே, பாரியது பறம்பே!

நளிகொள் முரசின் முவிரும் முற்றினும்,

உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே;

ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே;

இரண்டே, தீஞ்சளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க் கும்மே;

மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே,

நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின், மீது அழிந்து,

திணி நெடுங் குன்றம் தேன் சொரி யும்மே;

வான்கண் அற்று, அவன் மலையே ; வானத்து

மீன்கண் அற்று, அதன் சுனையே;”

(புறம். 109 : 1 – 10)

என வரும் பாடல்களால் இயற்கையோடு சார்ந்த பொருளாதாரத்தைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில், நாட்டின் பாறை மிகுந்த பகுதிகளில் தங்கமும், மணியும் மற்றும் இரத்தினக் கற்களும் கிடைப்பதைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. ஒரு வீரன் தான் போரிட்டு கொன்ற யானையின் தந்தத்தைக் கொண்டு அதனை மண் வாரியாகப் பயன்படுத்தித் தங்கத்தைத் தோண்டியெடுக்க முயன்றான். தங்கத்தோடு அவனுக்கு விலைமதிப்பற்ற இரத்தினக் கற்களும் கிடைத்தன. அவனுடைய முயற்சியில் தந்தம் இரண்டாக உடைந்து அதனுள்ளேயிருந்து முத்துக்கள் பனிக்கட்டி உருண்டைகளைப் போன்று வெளியே கொட்டின. இவ்வாறு அவ்வீரன் முயற்சியால் பெற்ற தங்கம், இரத்தினக் கற்கள், முத்துக்கள், உடைந்த யானைத் தந்தம் ஆகியவற்றை அவன் காட்டில் வெட்டி வீழ்த்திய சந்தனக் கட்டைகளோடு சுமந்து செல்கிறான் என்பதை,

“பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய,

செறிமடை அம்பின், வல்வில் கானவன்

பொருதுதொலை யானை வெண்கோடு கொண்டு,

நீர்திகழ் சிலம்பின் நன்பொன் அகழ்வோன்
கண் பொருது இமைக்கும் திண்மணி கிளர்ப்ப,
வைந்துதி வால்மருப்பு ஓடிய உக்க
தெண்ணீர் ஆலி கடுக்கும் முததமொடு
முவேறு தாரமும் ஒருங்குடன் கொண்டு
சாந்தம் பொறைமரம் ஆக, நறை நார்
வேங்கைக் கண்ணியன் இழிதரு நாடற்கு
இன்தீம் பலவின் ஏர்கெழு செல்வத்து” (அகம்.282 : 1 -11)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

நிலங்களில் ஒரு பகுதியில் மக்கள் விதைகளை விதைத்து கொண்டிருந்தனர். இன்னொரு பகுதியில் விளைந்த பயிரை அறுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மக்கள் விதைகளை நிரப்பிக் கொண்டு வந்த கலத்தில் அறுவடை செய்த தானியத்தை நிரப்பிக் கொண்டு சென்றனர். சோழநாடு சோறுடைத்து என்னும் முதுரைக்கேற்ப நெல்வளமும், நீர்வளமும் மிகுந்திருந்தது. அறுவடை செய்த நிலங்களின் அருகே குவிக்கப்பட்ட வைக்கோற் போர்கள் மலையைப் போன்று உயரம் மிகுந்திருந்தன. எல்லா வீடுகளும் ‘சாலி’ என்னும் நெல் வகையால் நிரப்பட்ட முடைகளை உடையவையாயிருந்தன. காவிரியாற்றினால் செழிப்புடன் இருக்கும் இந்நிலம் ஒருவேலி, ஆயிரம் கலம் நெல் விளையக்கூடியதாயிருந்தது. என்பதைக்,

“குன்று எனக் குலைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந்தெற்று முடையின் இடம் கெடக்கிடக்கும்
சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையிட்டு ஆகக்
காவிரி புரக்கும் நாடுகிழ வோனே” (பொருநர் : 244 . 248)

என வரும் பொருநராற்றுப்படை பாடலடிகளில் காண முடிகிறது.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், வீடுகளில் பெரிய அடுக்களையில் சோற்றினை வடித்த கஞ்சியானது, ஆறாகப் பெருகியோடியது. வீதிகளில் தேர்கள் விரைந்தோடும் போது அவற்றாலெழுந்த புழுதியில் உலர்ந்த கஞ்சியும் மேலே சென்று வீட்டில் மாடங்களில் படிந்தது

“அறம் நிலைஇய அகன் அட்டில்
சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி
யாறு போலப் பரந்து ஒழுகி
ஏறு பொரச் சேறு ஆகி
தேர் ஓடத் துகள் கெழுமி” (பட்டினம் : 43 – 47)

என்கிறது பட்டினப்பாலை. காவிரிப் பூப்பட்டினம் வாழ் மக்கள் உண்டி கொடுத்தல் உயிர் கொடுத்தல் என்னும் உயரிய பண்புடையவர்களாக வாழ்ந்தமை புலனாகிறது. வயல்களில் நெற்பயிர்கள் கரும்பைப் போன்று உயர்ந்திருந்தன. நெல் தவிர கரும்பும் நீர், நில வளம் குறைவற்றிருந்ததால் எக்காலத்திலும் பயிர் பயிரிடப்பட்டிருந்தது. ஆகவே, எல்லாக் காலத்திலும் கரும்பு பயிரிடப்பட்டு அறுவடை செய்யப்பட்டது.

“கால மன்றியும் கரும்பறுத் தொழியா

தரிகா லவித்துப் பலபு விழவிற்”

(பதிற்று .30 : 14 – 15)

என்கிறது பதிற்றுப்பத்து அறுவடை செய்யப்பட்டக் கரும்பினைப் பாகாகக் காய்ச்சுகின்ற மணம் கமழும் அவ்வாலைகளிலிருந்து எழும் புகை கருமேகங்களைப் போன்று வான் முழுவதும் பரந்திருந்தது. இப்புகையினால் புதிதாய் மலர்ந்த நெந்தற் பூக்களும் கருநிறம் பெற்றுக் காட்சியளித்தன.

“விளைவு அறா வியன் கழனி

கார்க் கரும்பின் கமழ் ஆலைத்

தீத் தெறுவின் கவின் வாடி

நீர்ச் செறுவின் நீள் நெய்தற்

பூச்சாம்பும் புலத்து ஆங்கண்”

(பட்டினம் : 8 - 12)

எனப் பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடுகின்றார் உருத்திரங்கண்ணனார். எனவே சங்ககால மக்கள் விவசாயத்தை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டு வருவாய் ஈட்டியுள்ளனர்.

செல்வ வளங்கள் :

சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கைச் செல்வங்கள், செம்மையாக அமைந்ததால் சங்க கால மக்கள் செல்வ வளங்கள் பெற்றுச் செழிப்புடன் காணப்பட்டனர். அன்றாட வாழ்வியல் நிகழ்வில் ஏற்படக்கூடிய விழாக்கள், சடங்குகள், ஆகியவற்றில் அவர்களின் செல்வ வளம் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்ததைப் பரிபாடலில், புனல் விளையாட்டினால் அறிய முடிகிறது. புதுப்புனல் வரவறிந்து, களிப்புக் கொண்டு மக்கள் நீராடச் சென்றனர். புனல் விளையாட்டு அல்லது புனலாட்டு என்று பெயர் பெற்றது. அது “நீர் விழா, நீராட்டு, நீராட்டணி முதலிய பெயர் கொண்டும் வழங்குகிறது. நீராடுவாரெல்லாம் ஆற்றிலிடுவதற்குப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், செய்த மீன் முதலிய காணிக்கைக் கருவிகளையும், கொண்டு செல்வதாக”² தேவ நேயப்பாவணர், தமிழர் விளையாட்டுகள் எனும் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். புதுப்புனல் விழாவில் கலந்தாடச் செல்லுவோர் அதற்கேற்ற அணிகள், கருவிகள் முதலியவற்றுடன் யானைகளின் மீதும், குதிரைகளின் மீதும் அமர்ந்து செல்லுவர். அவர்கள் ஒருவருக்கு முற்பட்டு ஒருவர் செல்ல முயன்றும், வழியே செல்லுமாறு தம் ஊர்திகளைச் செலுத்தியும் சென்ற நிலை, போர்க்களத்தை

நோக்கி முன்னணிப் படைவீரர்கள் நெருங்கிச் சென்றார் போன்று ஆரவாரத்துடன் இருந்ததைப்,

“பேரணி அணியின் புகர்முகம் சிறந்தென
நீரணி அணியின் நிரை நிரை பிடிசெல
ஏரணி அணியின் இறையரும் இனியரும்
தணி புனல் ஆடும் தகை மிகு போர்க்கண்
துணிபுனல் ஆகத்துறை வேண்டு மைந்தின்
அணியனி யாகிய தாரர் கருவியர்
அடுபுனல் அதுசெல அவற்றை இழிவர்” (பரி.6 : 25 - 32)

என வரும் பரிபாடல் பாடலடிகளால் காண முடிகிறது. வைகையாற்றில் குளிக்க வரும் செல்வம் மிகுந்தவர்கள் தாம் அணிந்திருந்த அணிகலன்களைக் கழற்றி வைத்து விட்டு வேறு அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர் என்பதும் புலனாகிறது. இதனால் அம்மக்களின் செல்வவளம் சிறப்பாக அமைந்தததைக் காண முடிகிறது.

பட்டினப்பாலையில் நெல்லைக்காய வைத்து இளம் பெண்கள் காவல் புரிகின்றனர். காய்கின்ற நெல்லைக் கொத்தவரும் கோழிகளை அவர்கள் தங்கள் காதுகளில் அணிந்திருக்கும் பொற்குழைகளைக் கழற்றி வீசி விரட்டுகின்றனர். அப்பெண்களால் எறியப்பட்டப் பொற்குழைகள் முற்றத்திலே சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவை சிறுவர் கையால் உருட்டிச் செல்லும் மூன்று கால்களையுடைய சிறுதேரினை முன் செல்லவிடாமல் தடுக்கும் என்பதை,

“அகல் நகர் வியன் முற்றத்துச்
சுடர் நுதல் மடநோக்கின்
நேர்இழை மகளிர் உணங்கு உணாக்கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை
பொற்கால் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்
முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்” (ப.பா : 20 - 25)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. கோழிகளை விரட்டுவதற்குப் பொற்குழையைப் பயன்படுத்தினர். இதுபோன்று பல பொற்குழைகள் முற்றத்தில் கிடந்ததால் சிறுவரின் தேர் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. என்பதன் மூலம் சங்க கால மக்களின் செல்வச் செழிப்பினைக் காண முடிகிறது.

அடிப்படை தேவைகளில் பொருளாதார மாற்றங்கள்

சங்ககாலத்தில் இயற்கைவளம் செல்வவளம் எனப்பட வளங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், வறுமையும் இணைந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்ககாலச் சமுதாயத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளை அறிவதன் மூலம் அம்மக்களின் உண்மையான பொருளாதார மாற்றங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

உணவுப்பழக்கங்கள்

பண்டைத்தமிழர் பலரும் ஊனை உண்டு வாழ்ந்தவர்கள் விருந்துகள் எல்லாவற்றிலும் பல வகை விலங்குகளின் ஊனிலிருந்து பெறப்பட்ட உணவு படைக்கப்பட்டது. சங்க காலத்தில் நடந்த திருமண மொன்றில் படைக்கப்பட்ட விருந்தைப் பற்றி,

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்கனி மிதவை
பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப, நிரைகைால்” (அகம்:86:1-2)
“மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்” (அகம்.136:1-2)

இவ்வாறு, விருந்தினருக்கும் நெய்யும், பருப்பு வகைகளும், இறைச்சியோடு கலந்த வெண்சோறும் பரிமாற்றப்பட்டதை அகநானூற்றுப் பாடலடிகளால் புலப்படுகிறது.

அரண்மனை

இளவரசர் மற்றும் அரசகுடும்பத்தினர் விரும்பியுண்ட உணவு, மதுவகைகள் அவர்களுடைய செல்வச் செழிப்பிற்கும் உணவு சுவைப்புத் தன்மைக்கும் சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. பல பெண்டிர் தம் கைகளில் ஒளிவீசும் வளையல்கள் அணிந்து, மது நிரம்பிய தங்கக் கோப்பைகளைக் கொண்டு வருகின்றனர். ஓர் மன்னன் மதுவைக் குடித்துத் தன் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்கிறான்.

“ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலந்து ஏந்திய
தண்கமழ் தேறல் கடுப்ப” (புறம்.24:31-32)
“மழை என, மருளும் மகிழ்செய் மாடத்து
இழை அணி வளப்பின் இன்றகை மகளிர்
போக்கில் பொலங்கலம் நிறையப் பல்கால்
வாக்குபு தருந்தர வருத்தம் வீட
ஆர உண்டு பேர் அஞர் போக்கி
செருக்கொடு நின்ற காலை” (பொருநர்:84-89)

என்று வருகின்ற இலக்கிய அடிகளால் மன்னர்களின் மது குடித்த செய்தியை அறியமுடிகிறது. அரண்மனைக்குச் செல்லும் புலவரும் பாணரும் பல்வகை விருந்துண்டு, பாலையும் குடித்துச் செல்வர் அவர்கள் சோற்றோடு இறைச்சியையும், நெய்யையும் கலந்துண்பர். ‘நெய் தண்ணீரைப் போன்று மிகுதியாகச் செலவிடப்பட்டது. அவர்கள் தம் தேவைக்கதிகமாக உண்டும், கலங்களில் பெருமளவு நெய்யும் உணவும் மீந்திருந்தது. அவர்கள் தம் பற்களின் இடுக்குகளில் உள்ள உணவுத் துகள்களை அகற்றுவதில் ஈடுபட்டிருந்த செய்தியை

“நிணம் பெருத்த கொழுஞ் சோற்றிடை
 மண் நாண புகழ்வேட்டு
 நீர் நாண நெய் வழங்கிப்
 புரந்தோன் எந்தை யான் வென் தொலைவதை (புறம்.384:15-18)
 “உண்ட நன்கலம் பெய்து நடக்கவும்” (புறம்.384:21)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது.

புலவர்களும், பாணர்களும் பல நாட்கள் அரண்மனையில் விருந்தாளிகளாகத் தங்குவர். ஒருவரும் தம் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபட வேண்டியிருக்கவில்லை. அனைவரும் பெருமளவில் சோற்றையும் இறைச்சியையும் உண்டனர். அவர்கள் வியர்வை சிந்த நேர்ந்தால் அது கடும் உழைப்பின் காரணமாகலின்றி அவர்கள் உண்ட சூடான புதிய உணவில் தான் நிகழ்ந்தது.

“சூடு கிழித்து வாடு ஊன் மிசையவும்
 ஊன் கொண்ட வெண்மண்டை
 ஆன் பயத்தான் முற்று அழிப்பவும்,
 வெய்து உண்ட வியர்ப்பு அல்லது
 செய் தொழிலான் வியர்ப்பு அறியாமை” (புறம். 386 : 4-7)

எனவரும் பாடல்களால் அரண்மனையில் புலவர்களின் உடை, உணவினைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

ஏழை மக்கள்

பொருள் வளம் கொண்ட செல்வந்தர் ஒரு புறம், அவ்வளம் இல்லாது வறியோர் மறுபுறம் இரு அமைவுகள் சங்கச் சமூகத்தில் நிலவின, கலைஞர்களும், கவிஞர்களும் வறுமையில் வாடினர். அவர்களின் குடும்பங்கள் உண்ண உணவின்றித் தவித்தன, தாயும் மனைவியும், குழந்தையும் எனக் குடும்பத்தில் உள்ள அனைவரும் பசியால் வருத்தினர்.

புலவர் வறுமை

இளையோர் முதல் முதியோர் வரை பசியால் துன்புற்றனர். பால் இல்லாது அழும் குழந்தை, சோறு இல்லாது வருந்தும் மனைவி, வறுமையால் தொடர்ந்து வாழ்வதை வெறுக்கும் தாய் என ஒரு குடும்பமே வறிய நிலையில் தவித்தது.

குழந்தையின் உணவாகிய பால் தன்னிடமில்லாது, மனம் வருந்தி நிற்கின்றாள். அக்குழந்தையின் தாய், சோறாகிய உணவு இல்லாததால் கீரையை வேக வைக்கின்றாள். வீட்டில் உப்பும் இல்லாத நிலையில் வெறும் இலையைச் சமைத்து உண்டு வாழ்கிறாள். அழுக்குடன் கூடிய உடையுடன் இருக்கிறாள். இத்தகைய குடும்பத்தின் தலைவராகப் பெருஞ்சித்திரனார் காணப்படுகின்றார். ஈன்ற தாயின்,

மனைவியின், குழந்தையின் பசியைப் பொறுக்க முடியாது மனம் வேதனைப்படுகின்றார்.
தன்னுடைய குடும்ப வறுமையை

“வாழும் நாளோடு யாண்டும் பல உண்மையின்
தீர்தல்செல் லாதென் னுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டுகின்று
முன்றிற் போகா முதர்விளை யாயும்
பசந்த மேனியோடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்சுறு மாக்கள்
பிசைந் துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் னகத்தே
முற்றா விளந்தளிர் கொய்து கொண்டு ப்பின்று
நீருவை யாக வேற்றி மோரின்
நவிழ்பத மறந்து பாசடகு மிசைந்து
மாசொடு குறைந்த வடுக்கையாள்” (புறம். 159 : 1 - 13)

எனத், துன்புறும் குடும்ப நிலையைப் பாடுவதனைக் காண முடிகின்றது. உணவில்லாது உடம்புபடும் வேதனையைப்,

“பசிதினைத் திரங்கிய கசிவுடை யாக்கை
அவிழ்புகு வறியா தாகவின் வாடிய
நெறிகொள் வரிக்குடர்” (புறம்.160 : 4 - 6)

எனச்சோற்றை அறியாததால் வாட்டமுற்ற உள்ளதைப் பெருஞ்சித்திரனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

புலவர்களில் இல்லத்தில் உணவுப் பொருள் இல்லை. பால் இல்லாததால் கூழையும் சோற்றையும் வேண்டிச் சோறு சமைக்கும் பாத்திரத்தைத் திறந்து பார்க்கின்றான் புதல்வன். அங்கே உணவைக் காணாது அழுகின்றான். அவனது அழுகையை நிறுத்த மரப்புலி வருகிறது என்று சொல்லியும், நிலாவைக் காட்டியும் அழுகையைத் தணிக்க இயலாது அப்பிள்ளையின் தாய் வருந்துகிறாள்.

“புல் லுளைக் குடுமிப் புதல்வன், பன்மாண்
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன், பெறாஅன்,
கூழும் சோறும் கடை, ஊழின்
உள்ளில் வருங்கலம் திறந்து, அழக்கண்டு,
மறப்புலி உரைத்தும், மதியுங் காட்டியும்” (புறம். 160 : 18-22)

என உணவிற்காக மனம் வருந்தும் புதல்வனின் தவிப்பைக் காண முடிகிறது.

குழந்தை பால் இல்லாது அழுகிறது அழுகின்ற அக்குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்துத் தாய்,

..... தேம்பு பசி உழவா,
பா அல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி,
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொறும் அமுஉம், தம் மகத்துவம் நோக்கி,
நீடு ராடு நிறைந்த ஈர்இதழ் மழைக்கண் என்
மனையோன் எவ்வம் நோக்கி, நினை இ,
நிறபடர்ந் திசினே”

(புறம். 164 : 2 – 8)

எனப் பால் இல்லாததால் உடல் மெலிந்து பசியால் வருந்தும் குழந்தையின் அழகையும், பசியால் அழும் அக்குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து நீர் நிரம்பிய கண்களொடு அழும் தாயின் அழகையும் அக்குடும்பத்தின் வேதனையை விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

கலைஞர் வறுமை

புலவர்கள் தங்கள் வறுமையை எடுத்துக் கூறியதைப் போன்று கலைஞர்களும் தங்கள் வறுமையைக் கூறிப் பரிசிலரிடம் வேண்டுவதைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண முடிகின்றது. சிறுபாணன் ஒருவன் வறுமையில் எய்தும் கலக்கத்தை,

..... விந்தா
டிறவாக் கண்ண சாய் செவிக்குருளை
கறவாப் பால்முலை கவர்த னோனோது
புளிறுநாய் குரைக்கும் புல்லெ னட்டில்
காழ்சேர் முதுசுவர்க் கணிச்சித வரித்த
பூழிழந்த புழற்கா ளாம்பி
யொல்குபசி யுழந்த லொடுங்குநுண் மரங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேளை யுப்பிலி வெந்ததை
மடவோர் காட்சி நாணி கடையடைத்
திரும்வே ரொக்கலொ ருங்குடன் டிசையு
மழிபசி வருத்தம் வீட”

(சிறுபாண். 129 – 140)

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை பாடுகிறது.

இத்தகைய வறுமையுற்ற இல்லத்தில் உள்ள கிணைமகள் பசியினால் உடல் இளைத்துக் காணப்படுகின்றாள். கடுமையான பசி வருத்த, குப்பையில் இருந்த வேளைக்கீரையைச் சமைக்கிறாள். சுவை பயப்பதற்கு இடும் உப்பு இல்லாத வறுமை நிலையில் அவள் வீடு உள்ளது. உப்பின்றி உணவாகச் சமைத்த கீரையை

உண்டால் பிறர் ஏளனம் செய்வர் என்று நாணிவாயிற் கதவை அடைத்துச் சுற்றத்தோடு பகிர்ந்து உண்ணும் இயல்புடையதாகப் பாணனின் வீடு அமைவதைக் காண முடிகிறது.

உடை வகைகள்

பண்டைத் தமிழர் பலவகை ஆடைகளை உடுத்தினர். அறுவை, கஞ்சுகழ், கலிங்கம், காழகம், சிறை, கூறை, சட்டை, புடவை, மெய்ப்பை, போர்வை, மடி, துகில் இழைகளைக் கண்டறிய முடியாத மெல்லிய ஆடை எனப் பல ஆடை வகைகள் இருந்தன. உடல் தெரியும் பலவகை ஆடைகள், சாயங்கள் அழுக்கப்பட்டு காட்சியளித்ததை,

“வண்ண அறுவையர் வளம் திகழ் மறுகும்
பொன் உரை காண்போர் நல்மனை மறுகும்
பல்மணி பகர்வோர் மன்னிய மறுகும்”²⁶

என மணிமேகலை குறிப்பிடு வதிலிருந்து புலப்படுகிறது.

செல்வரின் ஆடை

மதுரை மூதூரில் வணிகர் வாழ்ந்த வீதி ஒன்றிருந்தது. அதில் பலவகையான பருத்தி, பட்டு, மயிர் போன்றவற்றால் நெய்த ஆடைகள் விற்கப்படும் கடைகளிலிருந்தன.

“நூலினும் மயிரினும் நுழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூறடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்”²⁷

என விதவிதமான ஆடைகள் மலை போல் குவிக்கப் பட்டிருந்தன என்று சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. செல்வருடைய ஆடைகள் மலர்களைப் போன்று மெல்லியாதாயிருந்தன. வெண்மை பளிச்சிட்ட அவ்வாடைகள் பாம்புச் சட்டை போன்று, கண்ணாடி போன்றும் காட்சியளித்தன. மூங்கில் சவ்வைப் போன்று மிக மெல்லியதாகவும் இருந்ததைக்,

“கூம்புவிடு மென்பிணி அவிழ்த்த ஆம்பல்,
தேம்பாய் உள்ள தம்கமழ் மடர்உளப்,
பாம்புஉரி அன்ன வடிவின, காம்பின்
கழைபடு சொலியன் இழை அணி வாரா
ஒண்பூங் கலிங்கம் உடஇ, நுண் பூண்” (புறம்.383 : 7- 11)

என்றும், செல்வர் அணிந்த ஆடைகள் இழைகளைப் பிரித்தறிய முடியாதபடி ஒளிவீசின. பாம்புச் சட்டைப் போன்று சித்திர தையல் வேலை செய்யப்பட்டவையாயிருந்தன. சில பட்டால் நெய்ப்பட்டிருந்தன என்பதைப்

“பூந்துகில் மரீஇய ஏந்துகோட்டல்குல்

அம்மா சூர்ந்த அவிர்நூற் கலிங்கமொடு”

(நெடுநல் : 145 - 146)

என வரும் நெடுநல்வாடை அடிகளால் புலப்படுகிறது.

பொதுமக்கள் உடைகள்

இரவலர்களின் வறுமையை, அவர்கள் உடுத்தியிருந்த உடைகள் வெளிப்படுத்தின உடுக்க வேறு உடையில்லாமல் கிழிந்து தைக்கப்பெற்றக் கந்தலாடைகளை உடுத்தியிருந்தனர்.

“..... அரையது

வேற்றிழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்

ஓம்பி யுடுத்த உயவற்பாண”

(புறம் - 69 (2-4)

என்று பாணனின் உடையின் வறுமையை ஆலத்தூர் கிழார் எடுத்துரைக்கிறார். வறிய பாணனது உடை வேர்வையால் நனைந்து பலமுறை தைக்கப்பெற்றதால், வேற்றிழை நுழைந்ததாக உள்ளது என்றுரைக்கின்றார். பொருநர்களின் உடை, துளைகளுடன் அதன் இழைகள் கெட்டு, மெந்து கரை கிழிந்து இருப்பதை,

“..... என்னரை

தொன்றுபடு துறையொடு பெருவிழை போகி

நைந்துகளை பறைந்தவென் னுடை”

(புறம்.376 : 9-11)

என்னும் பாடல் புலனாக்குகிறது.

“வறனியா னீங்கல் வேண்டி என்னரை

நிலந்தினச் சிதைந்த சிதாஅர் களைந்து”

(புறம்.385 : 5-6)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஏழை மக்களின் ஆடையின் நிலையினை அறிய முடிகிறது. மேற்கூறிய புறநானூற்றுச் சான்றுகள் மாற்று உடை இல்லாது மிக நீண்ட நாட்களாக ஒரே ஆடையைப் பயன்படுத்திய நிலை, துளைகள் இட்டு, இழைகள் விட்டு உடை தைக்கப்பெற்ற நிலை என்று இரவலர்களின் உடையின் வறுமையினை விளக்குகின்றன. அழுக்கேறி நைந்துபோன ஆடையில் ஈரும், பேனும் இருந்ததை,

“ஈரும் பேனும் இருந்து இறை கூடி

வேரொடு நனைந்து வேற்று இழை நுழைந்த

துன்னற் சிதாஅர் துவர நீக்கி”

(பொருநர். 79 - 81)

என்னும் பாடல் அடிகளால் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

உறைவிடம்

செல்வர் வறியவர் என்ற வேறுபாடு வீட்டமைப்பில் இருந்தது. நகரங்களில் உயர்ந்த மாளிகையில் செல்வந்தர்கள் வாழ்ந்தனர். சிற்றூர்களில் குடிசைகளில்

வறியவர் வாழ்ந்தனர். சிற்றூர்களில் வாழ்பவர்களின் வீடுகள் சிறு வீடுகளாக இருந்தன. களிமண்ணால் சுட்டப்பட்டு செம்மண் பூசப்பட்டிருந்தன என்பதைக்,

“கவைக் கதிர் வரகின் சீறார் ஆங்கண்”

மெல்லியல் அரிவை இவ்வயின் நறீஇ” (புறம் - 384 : 7-8)

என்கிறது புறநானூறு.

“..... புல்வேய் குரும்பை,

ஊர் என உணராச் சிறுமையொடு” (அகம். 200 : 2-3)

என்னும் பாடல் குடிசைகள் புல்லால் வேயப்பட்டு குறுகிய நுழைவாயிலைக் கொண்டதாக இருந்தன என்கிறது.

செல்வர்களின் மாளிகைகள்

செல்வர்களின் மாளிகைகள் மிகவும் பரந்தும் பெரியவையாகயிருந்ததால் அவை இருந்த பகுதிகள் நகர் என்று அழைக்கப்பட்டன. ஊர்ந்து செல்லும் மேகங்களைக் கோபுரங்கள் தடுப்பது போன்று அம்மாளிகைகளும் வானளாவிருந்தன என்பதை

“வான் தோய் இஞ்சி நன்னகர்” (அகம்.35:1)

“விண்பொர நிவந்த வேயாமாடத்து” (பெரும்பாண்: 348)

“மழை தோயும் உயர் மாடத்து” (பட்டினப்: 145)

என வரும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

செல்வர்கள் பல கட்டுக்கள் அமைந்த வீடுகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

இதனை,

“ செல்வர்

வகை அமர் நல் இல் (நற்.71:6-7)

“என்றும் செல்வர்களின் இல்லத்தைக் குறிப்பிடுகையில்

குமரி மூத்த கூடு ஓங்கு நல்லில்

தச்சர் சிறா அர் நச்சப் புனைந்த

ஊரா நற்றேர் உருட்டிய புதல்வர்

தளிர்நடை வருத்தம் வீட,அலர் முலைச்

செவிலியம் பெண்டிர்த் தழீஇப் பால் ஆர்ந்து

அமளித் துஞ்சம் அழகுநை நல்லில்” (பெரும்பாண்:247-252)

என வரும் பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பலகாலம் நிலைத்திருக்கும் நெற்கூடு உயர்ந்திருக்கும் நல்லவீடு. அவ்வீட்டில் சிறுவர்கள் தச்சனால் செய்யப்பட்டச் சிறுதேரை உருட்டி விளையாடியதலால் சோர்வடைந்தனர். அவர்கள்தங்கள் சோர்வுதீர்ச் செவிலித் தாயாரைத் தழுவித்

கொண்டு பாலருந்தினர் என்பதிலிருந்து அவர்களின் செல்வ வளத்தைக் காணமுடிகிறது.

செல்வர்கள் பொன்கயிற்றால் யானையைப் பிணிக்கும் இயல்புடையராகவும், விரைந்து செல்லும் தேர்களை உடையவராகவும் இருந்தனர்.

“..... செல்வர்

கடுந்தேர் கழித்த ஞெள்ளல்”

(அகம்.326:34)

என்றும்

“உள்ளுதற் இனிய மன்ற செல்வர்

யானை பிணித்த பொன் புனை கயிற்றி”

(ஐங்.356:1-2)

என்றும் பாடுவதினால் அறியமுடிகிறது.

“கவலை கெண்டிய கல்வாய்ச் சிறுகுழி

கொன்றை ஓள் வீதா அய், செல்வர்

பொன் பெய் பேழை மூய் திறந்தன்ன”

(குறுந்.233:1-3)

சிறுவர்கள் விளையாடுவதற்குப் பறித்த சிறுகுழியில் கொன்றைப் பூக்கள் உதிர்ந்து முடிக்கிடக்கும். அது செல்வர்கள் தம் பொன்னணிப் பெட்டியைத் திறந்து வைத்திருப்பதுப் போல் தோன்றும் எனக் குறுந்தொகைப் பாடுவதிலிருந்து செல்வர்கள் இல்லத்தில் பொன்னணிப் பெட்டி இருந்தமையை அறியமுடிகிறது.

சிறிய வீடுகள்

சிறுநூர்களில் வாழும் மக்கள் `வறியவராய்ச் சிறிய வீடுகளில் வாழ்ந்தனர். தலைவன் குடில்களையுடைய ஊரில் தங்கியதைப்,

“படலைப் பந்தர்ப் பல்வேய் குரம்பை

நல்கூர் சீறூர் எல்லித் தங்கி”

(அகம்:87:3-4)

என வரும் பாடலடிகளால் காணமுடிகிறது. மதிப்பும் உயர்வும் இல்லாத சீறூரில் வறிய புல் வேய்ந்த வீட்டில் தன் மகள் சிலம்பு கழித்துத் தலைவனுடன் மணம் பொருந்தினாளோ எனச் செவிலித்தாய் வருந்தினாள்.

“சிறப்பும் சீரும் இன்றிச் சீறூர்

நல்கூர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை

ஓர் ஆ யாத்த ஒரு தூண் மூன்றில்

ஏதில் வறுமனைச் சிலம்புடன் கழீஇ”

(அகம்:369:22-25)

என வரும் பாடலடிகளால் சிறப்பும் சீரும் இல்லாத சிறிய வீட்டில் தலைவன் தலைவிக்குச் சிலம்பு கழி நோன்பு செய்ததனைக் காணமுடிகின்றது.

பாரி இருந்தபோது செல்வநிலையில் இருந்த அவனது பெண்கள் அவன்இறந்தவுடன் துன்புற்றனர். அப்பெண்களின் நிலையைப் பாடுகிறார் கபிலர்.

“ஏந்தெழில் மழைக்கன், இன்நகை, மகளிர்

புன்முக கவலைய முள்முடை வேலிப்

பஞ்சி முன்றில் சிற்றில் ஆங்கண்

பீரை நாறிய சுரை இவர் மருங்கின்

உப்பு ஓய் ஒழுகை எண்ணுபமாதேர்”

(அகம்:116:3-8)

என வரும் பாடலடிகளில் முள்வேலியையுடைய பஞ்சுபரந்த முற்றத்தில் ஈந்திலைக் குப்பையேறி நின்று உமணரின் உப்பு வண்டிகளை எண்ணிப் பாரி மகளிர் வருந்துவதாக பாடுகிறார் கபிலர். சிற்றூர்களில் சிறிய வீடுகள் இருந்ததைப்,

“புல்வேய் குரம்பை”

(புறம்.120:13)

“குறியிறைக் குரம்பை”

(புறம்.129:1)

“குரம்பைக் கூரை”

(புறம்.332-4)

என வரும் பாடலடிகளால் பொருளாதார நிலையில் பின்தங்கிய மக்கள் சிறிய வீடுகளில் வாழ்ந்தமை புலனாகிறது.

கூரை வேய்தல்

சிறிய வீட்டிலுள்ள குடிசைகளின் கூரைகள் புல்லால், தழையால், வரசு வைக்கோலால் தாழை நாரால் கட்டப்பட்டத் தருப்பைப் புல்லால் ஈந்தின் இலையால் வேயப்பட்டிருந்தன.

“வேற்றலை யன்ன வைந்துதி நெடுந்தக

ரித்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை”

(பெரும்பாண்:87-88)

“செற்றை வாயிள் செறிகழிக் கதவிற்

கற்றை வேய்ந்த கழித்தலை”

(பெரும்பாண்:149-150)

“தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த

குறியிறைக் குரம்பை”

“இருவி வேய்ந்த குறுங்காற் குரம்பை”

(குறிஞ்சி:153)

“இலைவேய் குரம்பை”

(மதுரை:310)

என வரும் பாடலடிகளால் மக்களுடைய நிலப்பண்பிற்கு ஏற்ப வீடுகள் அமைந்திருப்பதனைக் காண முடிகிறது.

சிதைந்த குடிசை

குடிசைகளின் கூரைகள் கருமை நிறமாக இருந்தன. மழைக்காலத்தில் வானத்தில் உலாவும் கருமேகங்களைப் போல் குடிசைகள் இருந்தன.

“பருவ வானத்து பாமழை கடுப்பக்

கருவை வேய்ந்த”

(பெரும்பாண்:190-19)

எனக் குடிசைகள் மழையில் நனைந்து, வெயிலில் காய்ந்து கருமை நிறமாக உள்ளதைப் பெரும்பாணாற்றுப் பாடலடிகளால் உணரமுடிகிறது.

“கயந்தலைக் குழவிக் கவியுகிர் மடப்பிடி

குளமறுத் துயங்கிய மருங்குல் பலவுடன்

பாமூர்க் குரம்பையின் தோன்றும்”

(அகம்.229:4-6)

என வரும் பாடல் குடிசைகளின் தன்மையினை எடுத்துரைக்கின்றது. யானை தன் கன்று உண்பதற்காக வேண்டித் தான் தழையுண்ணாது. அதனை உண்பித்தப்படியே வாழ்நிற்கும் இதனால் யானையின் உடம்பின் உறுப்பானது பாழ்பட்ட ஊரிலுள்ள குடிசைப்போல் தோற்றம் அளிக்கிறது. யானையின் உடல் மெலிந்த தன்மை பாழான ஊரின் குடிசையின் தன்மையை இயம்புவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு சிறுநூர்களில் வாழ்பவர்கள் குடிசை வீடுகளில் வாழ்ந்துள்ளதையும் அவ்வீடுகளின் கூரைகள் பல நிலைகளில் உள்ளதையும் காணமுடிகிறது.

சங்க மக்களின் வாழ்க்கை வறியவர், ஓரளவு வளம் படைத்தவர், செல்வர் என்ற மூன்று பிரிவுகளில் அமைந்திருந்தனர். இந்த மூன்று பிரிவுகள் பொருள் அடிப்படையில் உருவானவை பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை செல்வநிலைக்கும் பொருள் ஆதாரத்தை இழந்த வாழ்க்கை வறுமைக்கும் கொண்டுசெல்வதைச் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

மக்களின் பொருளாதாரம் உயர்ந்த நிலையில் வாழ்க்கை வளமிக்கதாக அமைகிறது. அத்தகைய வளம் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகியவற்றில் வெளிக்காட்டப்படுகிறது. வளம் இல்லாமை இம்மூன்றின் தேவை குறைவை உண்டாக்குகிறது. வளமும் வறுமையும் கொண்ட பொருளாதார அமைப்பில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்த வாழ்க்கையாகப் பழந்தமிழர் வாழ்க்கை இருந்ததனைக் காணமுடிகிறது. பொதுவாகச் சமுதாயத்தில் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்ததும், அவை வீட்டமைப்பிலும், உணவிலும், உடையிலும் தெளிவாகத் தெரிவதனைக் காணமுடிகிறது. ஒருபுறம் மாட மாளிகைகள், மறுபுறம் வறுமையின் கொடுமையும் பசியும் பிணியும் படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றன. எனவே சங்க காலப் பொருளியல் வாழ்க்கையில் செல்வந்தர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி மிக விரிவானதாக அமைவதைச் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் கூறுகள்

பொருளியல், மனிதன் விருப்பங்களை நிறைவு செய்வதைப் பற்றி ஆராயும் ஒரு சமூக அறிவியல். சமுதாயத்தில் அங்கம் வகிக்கும் மனிதனின் நடவடிக்கைகளை

ஆராய்வதால், பொருளியலும் ஒரு சமூக அறிவியலே என்கிறார் ஆல்.பிரட் மார்ஷல். மனிதன் தன்னுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள மற்றவர்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது. “தொழிலாளி-முதலாளி, விற்பவர்-வாங்குபவர், உற்பத்தியாளர்-நுகர்வோர், சேமிப்பாளர்-முதலீட்டாளர் போன்ற சமுதாயத்திலுள்ள மக்களின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியதே பொருளியல்”³ என்று கெயின் கிராஸ் கூறுகிறார்.

பொருளியல் என்னும் துறையில் அடிப்படைக் கூறுகளாக விளங்குபவை நுகர்வு உற்பத்தி மாற்றுப் பகிர்வு பொதுநிதி ஆகியன கூறுகளாக அமைகின்றன. இந்த ஐந்து பெரும் பிரிவுகளின் கீழ் மனித விருப்பங்கள், நுகர்வு விதிகள், ஆக்கக் காரணிகள், வாணிகம், பொருள்களின் விலை நிர்ணயம், பணம், வரவு, வட்டி, கூலி, இலாபம், வரிவிதிப்புப் போன்ற பல உட்பகுதிகள் அடங்குகின்றன. பொருளியலின் இப்பல்வேறு பிரிவுகளும், உட்பகுதிகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டவை.

உற்பத்தி

மனிதனுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமானால் பொருள்களையும் பணிகளையும் அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அந்த நாட்டின் உற்பத்தித் திறனைப் பொருத்து அமைகிறது. “இயற்கை வளங்களை மனிதர்கள் நுகர்வதற்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றியமைக்கின்ற பணியே பொருளியலில் உற்பத்தி எனப்படுகிறது”⁴ எனவே தான் மனிதன் நிலத்தைச் செப்பனிட்டு உழுது பயிர் செய்கிறான். காடுகளில் உள்ள மரங்களைக் கொண்டு அழகிய மனைத்துணைப் பொருள்களை உருவாக்குகின்றான்.

பொருள்களின் உருவத்தை மாற்றி உற்பத்தி செய்தல்

பொருளின் உருவத்தை மாற்றி உருவாக்குவது, இயற்கையாகக் கிடைக்கும் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்களுக்குப் பயன்தரும் உற்பத்தி பொருளாக அதன் உருவத்தை மாற்றி அமைத்துக் கொள்வது.

மண்பாண்டம் உருவாக்குதல்

குயவன் களிமண்ணைக் கொண்டு அழகிய மண்பாண்டங்களை உருவாக்குவான். மண்பாணை என்பது களிமண்ணிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டு நீர் மற்றும் பிற பொருட்களைச் சேமித்து வைக்கப் பயன்படுத்தப்படும் கொள்கலனாகும். மண்ணாலான பொருள் உற்பத்தியை அடையாளமாகக் கொண்டவர்கள் குயவர்கள். இவர்கள் வேட்கோவர், கலம் செய்கோ, மண்வினைமாக்கள், மண் மகள், கலமிடும் குசலன், மண்ணுடையார் என்றெல்லாம் சங்க இலக்கியத்தில் அழைக்கப்பட்டனர். குயவர்கள் பலவிதமான புழங்குப்பொருட்களை, மண்ணால் வனைந்துள்ளனர்.

தாழி

பண்டைத்தமிழர்கள் இறந்தவர்களின் உடலைப் பாதுகாப்பாகப் புதைப்பதற்கு மண்ணால் செய்யப்பட்ட பெரிய தாழிகள் வனையப்பட்டுள்ளது. இறந்தவர்களை மண்பானைக்குள் வைத்து புதைக்கும் வழக்கம் தமிழரிடத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதைச்

“சுடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழி படுப்போர்”⁵ என மணிமேகலை குறிக்கிறது. சோழ மன்னன் கிள்ளிவளவன் இறந்தபொழுது அவனைப் புதைக்க, தாழியைச் செய்யும் குயவனைப் பார்த்து ஐயூர்முடவனார் கேட்பதாகப் பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. போரில் மாண்ட என் கணவரை அடக்கம் செய்யும் ஈமத்தாழியிலேயே என்னையும் சேர்த்து அடக்கம் செய்ய சற்றே அகன்ற வாயுடைய பெரிய தாழிகளைச் செய்து தர வேண்டும் (புறம் 256) எனக் கேட்கும் மனைவியின் பாடல் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இதற்குச்சான்றாகத் தமிழகத்தில் முதுமக்கள் தாழிகள் ஆதிச்சநல்லூர், கொற்கை, அமிரிதமங்கலம், பூம்புகார், செம்பியன், கண்டியூர், கீழடி முதலிய இடங்களில் தொல்லியல் ஆய்வின் மூலம் கிடைத்துள்ளன.

பானைகள்

பழந்தமிழ் மக்கள் அளவு, பயன்பாடு அடிப்படையில் பலவகைப் பானைகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். தசம்பு, குழிசி, காடி, கன்னல், தடவு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

தசம்பு

பால், தயிர், கள் போன்றவற்றை நிறைத்து வைப்பதற்குத் தசம்பு பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனை,

“இஞ்சி விராய பைந்தார் பூட்டிச்

சாந்துபுறத் தெறிந்த தசம்புதுளங் கிருக்கை

தீஞ்சேறு விளைந்த மணி நிற மட்டம்”

(பதிற்று.42:10-12)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும் ‘கள்’ நிறைத்து வைக்கும் தசம்புகளை மலர் மாலையால், அலங்கரித்து மண் மீது வைத்து அதன் மேற்புறத்தைச் சந்தனத்தால் பூசி வைக்கப்பட்டமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

குழிசி

மக்கள் வீட்டில் உணவு சமைக்கப் பயன்படுத்தும் மண்ணால் செய்யப்பட்டப் பானையினைக் ‘குழிசி’ என்கின்றனர். இதனை,

“மான்றடி பழுக்கிப் புலவநாறு குழிசி” (புறம்.165:6)
 “கயிறு பிணிக் குழிசி” (அகம்.77:7)
 “முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப் பேற்றி” (பெரும்பாண்.99)

எனும் பாடலடிகளால் காணமுடிகிறது.

காடி

நெல்லிக்காய், எலுமிச்சை, புளியங்காய், மாங்காய் முதலியவற்றைப் பக்குவப்படுத்திச் செய்யப்பட்ட ஊறுகாய்களை மண்ணால் செய்யப்பட்டக் காடிகளில் அடைத்து வைக்கின்றனர். இதனைக்

“காடி வைத்த கலனுடை மூக்கின்
 மகவுடை மகடூஉம் பகடு புறந் துரப்பக்” (பெரும்பாண்.57-58)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

கன்னல்

நீர் எடுத்து வைக்கும் மண் பானையினைக் ‘கன்னல்’ என்று அழைக்கின்றனர். இரண்டு விதமான கன்னல் பானைகள் உள்ளன. அவை ‘தொகுவாய்க்கன்னல்’ ‘குறுநீர்க்கன்னல்’ என்பனவாகும். குவிந்த வாயையுடைய நீர் வைக்கும் மண் பாத்திரம் தொகுவாய்க்கன்னல். இதனைத்,

“தொகுவாய்க் கன்னற் றண்ணி ருண்ணார்
 பகுவாய்த் தடவிற் செந் நெருப்பார்” (நெடுநல்.65-66)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. குறுநீர்க் கன்னல் என்பது மண்பானையில் நீர் விட்டு அதன் அடியில் சிறுதுளை வழியாக அந்நீரைச் சிறிது சிறிதாகக் கசியவிட்டு அந்நீரினை அளந்து காணும் கருவியாக அமைவது குறுநீர்க் கன்னல். இதனை

“ஏறி நீர் வையகம் வைலீஇய செல்வோய்நின்
 குறுநீர்க் கன்ன லினைத்தென் றிசைப்ப” (முல்லை.57-58)

எனும் பாடலடிகளால் காணமுடிகிறது.

தடவு

பழந்தமிழர்கள் குளிக்காலத்தில் நீரைச் சூடாக்கிக் குளித்துள்ளனர். எனவே அதற்கென்று பெரிய மண்தாழிகளைப் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய பெரிய மண்பானைக்குத் தடவு என்று பெயர்.

“பகுவாய்த் தடவிற் செந்நெருப்பாயர்” (நெடுநல்.66)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மக்களின் தேவைக்கு ஏற்ப மண்பாண்டங்கள் செந்நிறத்திலும், கருப்பு நிறத்திலும் செய்து கொடுத்துள்ளனர். இதனைச்

“செந்தாழிக் குவிபுறத் திருத்த” (புறம்.238:1)

“பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கலன்” (புறம்.322:5)

எனும் பாடலடிகளால் தெளிவாகிறது. இவைகளிலிருந்து சங்க கால மக்களிடம் பல்வேறு வடிவங்களில் தேவைக்கேற்ப மண்பாத்திரங்கள் புழக்கத்திலிருந்துள்ளமை அறியமுடிகிறது.

பருத்தியிலிருந்து பஞ்ச நூல்

பருத்தியில் இருந்து கொட்டை நீக்கிப் பச்செடுத்து வில்லால் அடித்துச் சுத்தம் செய்தல், நூல் நூற்றல் முதலிய வேலைகளைப் பெண்களே செய்தனர். இப்பெண்கள் ‘பருத்திப்பெண்டிர்’ எனப்பட்டனர். இவ்வேலைகளைப்பெண்கள் பகலில் மட்டுமல்லாது இரவு நேரங்களிலும் விளக்கு வைத்துக் கொண்டு நெடுநேரம் வரை செய்தனர்.

“சிறையுஞ் செற்றையுமீபுடையுநள் எழுந்த

பருத்திப்பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக்” (புறம்.326:4-5)

என்கிறது. புறநானூறு

“ஆளில் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல்” (நற்.353:1-2)

என வரும் நற்றிணை பாடலடிகள் மூலமும் தெளிவுற உணரமுடிகிறது.

பஞ்சிலிருந்து நூற்கப்பட்ட நூலில் இருந்து ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. ஆடைகளின் நுண்மையும் மென்மையும் வைத்தே அவை நுண்பூங்கலிங்கம் எனப்பட்டன. இவ்வாறு பஞ்ச என்னும் பொருளில் இருந்து நூலாக அதன் உருவத்தை மாற்றி ஆடை நெய்யப் பயன்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

கரும்பு சாற்றிலிருந்து சர்க்கரை

சங்க காலத்தில் வெல்லமும், சர்க்கரையும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. வெல்லமும் சர்க்கரையும் செய்வதற்குக் கரும்பு பயிரிடப்பட்டது. கரும்பைச் சாறுபிழியும் எந்திரங்களும் கருப்பஞ்சாற்றை வெல்லங் காய்ச்சும் ஆலைகளும் ஊர்கள் தோறும் இருந்தன. பாண்டி நாட்டுத் தேனூரில் கரும்பைச் சாறு பிழியும் எந்திரமும் வெல்லம்காய்ச்சும் ஆலையும் இருந்தன.

“கரும்பின் எந்திரம் களிற்றெதிர் பிளிறும்

தேர்வண் கோமான் தேனூர்” (ஐங்.55:1-2)

என்று பாடுகிறது ஐங்குறுநூறு,

கரும்பின் ஆலை முழக்கத்திற்கு யானை முழக்கம் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“கணஞ்சால் வேழம் கதழ்வு உற்றாங்கு
எந்திரம் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை
விசயம் அடூஉம் புகைகூழ் ஆலைதொறும்” (பெரும்பாண்.259-261)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. “வெல்லத்தை மக்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியமையால், வெல்லங்காய்ச்சும் தொழிலும் கரும்பு பயிரிடும் விவசாயமும் தமிழகத்தில் சிறப்பாக நடந்தன”⁶ என மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு கரும்புச்சாறிலிருந்து வெல்லம் பெறப்பட்டச் செய்தியும், வெல்லங்காய்ச்சும் ஆலைகளும் இருந்தமையும் புலனாகிறது.

கடல் நீரிலிருந்து உப்பு

தமிழகத்தில் உப்பு உற்பத்திப் பொருளாகவும் வாணிகப் பொருளாகவும், உணவுப்பொருளாகவும் இருந்து வருகின்றது. நெய்தல் நிலமாகிய கடற்கரை தமிழ்நாட்டைச் சூழ்ந்திருந்தபடியால் ஆங்காங்கே உப்பளங்கள் இருந்தன. ஆகையால் தமிழகத்திற்கு எக்காலத்திலும், உப்புப்பஞ்சம் ஏற்படவில்லை. உப்பளங்களில் பாத்திகள் அமைத்துக் கடல்நீரைப் பாய்ச்சி உப்பு விளைவித்தார்கள். பாத்திகளில் பாய்ச்சப்பட்டக் கடல்நீர் வெயிலில் ஆவியாகிப் போய் உப்பும் பூக்கும். இதனைக்,

“கடுவெயில் கொதித்த கல்வினை உப்பு” (நற்.345:8)

என்றும், ஏர் உழாமல் உவர்நிலத்திலே உப்பு விளைவித்தபடியால்,

“உவர்வினை உப்பின் உழா உழவர்” (நற்.831:1)

என்று வழங்கியதையும் காண முடிகிறது. இவ்வாறு கடல்நீரை, உப்பாக மாற்றி உற்பத்திப் பொருளாக ஆக்கம் பெற்றமை புலனாகிறது.

இங்ஙனம் மண்ணிலிருந்து பாணை, பஞ்சிலிருந்து நூல், கரும்புச்சாறிலிருந்து வெல்லம், கடல் நீரிலிருந்து உப்பு எனப் பொருளின் உருவத்தை மாற்றி, உற்பத்திப் பொருளாக மாற்றம் பெற்றதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

உற்பத்தி முறைகள்

புராதனக் கூட்டுவாழ்க்கைச் சமூகத்தில் உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியில் இருகட்டங்கள் நிலை பெற்றிருந்தன.

1. இயற்கையாக விளைந்தவை
2. மனித சக்தியால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டவை

என்பனவாகும்.

இயற்கையாக விளைந்தவை

பண்டைத்தமிழகம் அளவிட முடியாத இயற்கை வளமும் பொருளியல் வளமும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அவ்வகையில் பண்டைத்தமிழர்களின் நிலவளமானது வேண்டிய இயற்கை வளங்களைக் கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் பொருளியல் முறையில் பிறருக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை

முல்லை நிலப்பகுதியைச் சேர்ந்த பூழி நாட்டவர், மணிகள் சேகரித்ததைக்,

“கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறாஉம்” (பதிற்று.21 : 22)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது. மேலும் மருத நிலப்பகுதியில் உழவர்கள் கலப்பையைக் கொண்டு உழும்போது அழகிய ஒளிக்கதிர்களை உடைய சிறந்த மணிக்கற்களைப் பெற்றச் செய்தியைச்,

“சீருடைப் பல்பகடு ஒலிப்பப் பூட்டி

நாஞ்சில் ஆடிய கொழு வழி மருங்கின்

அலங்குகதிர்த் திரமணி பெறாஉம்”

(பதிற்று. 58 : 16 -18)

“இலங்கு கதிர் திரமணி பெறாஉம்”

(பதிற்று.76 : 14)

எனும் இப்பாடல்கள் மூலம் இயற்கையாகவே கிடைத்த மணிகளைப் பெற்றச் செய்தியைக் காணமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் வேட்டுவரும், கோவலர்களும், வேளாண்மை செய்வோரும் மணியின் மூலப்பொருட்கள் சேகரிப்பில் ஈடுபடுவோராகவும் இருந்தமைக் காட்டுகிறது.

மலையின் சரிவுகளில் திணை விளையும் வயல்கள் இருந்தன. மரங்கள் தேனடைகளை மிகுதியாகக் கொண்டிருந்தன.

“கிழங்குகீழ் வீழ்ந்து தேன்மேல் தூங்கிச்

சிற்சில வித்திப் பற்பல விளைந்து”

(நற். 38 : 1-2)

இத்தகைய பகுதிகளில் திணை விதைப்பு இருவேறு நிலைகளில் நடைபெற்றுள்ளது. இவை இரும்பால் செய்யப்பட்டக் கருவிகளின் துணையின்றிச் செய்யப்பட்ட ஆரம்பநிலை வேளாண்மையில் இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மிளகாக்கொடி வளரும் மலை பகுதியில் காந்தளின் கிழங்கைப் பன்றிகள் கிளறி உண்டதால் உழுதநிலம் போல் காணப்பட்டது. அதில் உழவர்கள் சிறுதிணை விதைத்தனர்.

“கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டின் கிளையோடு

கருங்கட் கேழல் உழுத பூமி

நன்னாள் வருபதம் நோக்கிக் குறவர்”

(புறம்.168 : 3 - 5)

என்னும் பாடல் உழாது தினை விதைத்த முறையைக் கூறுகிறது. பன்றிகளால் புழுதியாக்கப்பட்ட நிலத்தில் பெய்த பெருமழைக்குப் பின்னர் பள்ளங்களில் தேங்கிய சிறிதளவு நீரை உடையவையாக இருந்தன. பன்றிகள் கிழங்குக்காக அகழ்ந்த இடத்தில் கோரைப்புல் வளர்ந்து வயல் போல் காட்சியளித்தமையை ஐங்குறுநூறு எடுத்துரைக்கின்றது.

“கேழல் உழுதெனக் கிளர்ந்த எருவை
விளைந்த செறுலில் தோன்றும் நாடன்
வாராது அவண் உறை நீடின் நேர்வளை
துணை நனி இழக்குவெண் மடமை யானே” (ஐங்.பா:269)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

“உழவன் கண்டுபிடிப்பிற்குப் பன்றி கிளறிய இடத்தில் தினை பயிரிடுவது உந்து சக்தியாக அமைந்திருக்கலாம். பன்றிகள் உழுத நிலத்தில் சிறிதளவே பயிரிட முடியும் என்பது வெளிப்படையான உண்மை. இது ஓர் உறவுக் கூட்டத்தின் அல்லது ஒரு குழுவின் உணவுத்தேவையை நிறைவு செய்வதற்குப் போதுமானதன்று. எனவே வேளாண்மையின் தொடக்க முயற்சியே இது எனப் பொருள் கொள்வதில் தவறில்லை. உழவு செய்யாமல் பயிரிடும் வேளாண்மையே குறிஞ்சி நில உணவு உற்பத்தி முறையாக இருந்தது”⁷ என்பார் சிவசுப்பிரமணியன். இது போன்றே வாழை, பலா, இஞ்சி பயிரிடப்பட்டும், தானாகவே வளர்ந்தும் காணப்பட்டமையை,

“அலங்கள் வான்கழை உதிர்நெல் நோக்கிக்
சூலைபினை விளிக்கும் கானத்து குரம்பைத்
தாழி முதற் கலிந்த ளேழிலைப் பருத்தி” (அகம்.129 : 4 - 6)

எனும் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

பழங்காலத் தமிழர்கள் உண்ணும் உணவையும் உடுத்தும் உடையையும் இயற்கையாகவே பெற்றிருந்தனர். காலப்போக்கில் இவற்றின் பற்றாக்குறை ஏற்படவே இயற்கையாகக் கிடைத்த மூலப்பொருட்களின் மீது தங்கள் உழைப்பினைச் செலுத்தினர். இக்கூட்டு உழைப்பு உற்பத்திப்பொருள்களை உபரி உற்பத்திக்கு இட்டுச் சென்றது.

மனித சக்தியின் உற்பத்தி முறைகள்

பொருள்களின் உற்பத்தியே மனித குல வாழ்வின் அடித்தளமாகும். வாழ்க்கைக்கு வலிமையளிக்க உணவு, உடை, வீடு, பிற முக்கியத் தேவைகளுக்கான பொருள்களை மக்கள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருந்தது. உற்பத்தி முறையானது தனிமனிதர், சமுதாயம் இயற்கை ஆகியவற்றிற்கு இடையேயுள்ள உறவுநிலைச் செயல்பாடுகளை உள்ளடக்கியது.

“புராதன மனிதன் இயற்கையை எதிர்த்து ஓயாது பெரும் போராட்டம் நடத்தினான். கற்களும், கம்புகளும் அவனுடைய ஆரம்பகாலக் கருவிகள். அவன் உடல் உறுப்புகளை மேலும் சற்று நீண்டு சென்று இயங்க வைத்த செயற்கை இணைப்புகளாக இக்கருவிகளைக் சொல்லமுடியும். முன்பை விட அதிக உணவுகள் பெற இக்கருவிகள் உதவின”⁸. காலப்போக்கில் இவர்கள் கைத்தடிகள், ஈட்டிகள், கத்திகள் வேனல்கள் செய்வதற்குக் கற்றுக் கொண்டபின் சற்றுக் கூடுதலாகப் பொருளுற்பத்தியைப் பெறலாயினர். உற்பத்தி எனும் காரணியில் நிலம், மூலதனம், உழைப்பு ஆகியவை கூறுகளாக அமைகின்றது.

குறிஞ்சி நில உற்பத்தி முறைகள்

குறிஞ்சி மலைவளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. குறிஞ்சி நிலத்தில் இயற்கை விளைபொருட்கள் உழவர்கள் உழாமலே கிடைத்தவை மூங்கில் நெல், வள்ளிக்கிழங்கு, பலா, தேன் போன்ற பொருட்கள், அவை ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு கூட்டத்தின் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய இயலாத நிலையில் தம் உழைப்பினைச் செலுத்தி உற்பத்தியை அதிகரித்துக் கொண்டனர். அவ்வகையில் தமிழர்கள் முதன்முதலில் தன் உழைப்பினைச் செலுத்தி மலைகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திப் பக்குவப்படுத்தி உழுது விதைத்தமையைப்,

“பூமி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்

பல்லி பாடிய பல்கிளைச் சொலிலிக்

களைகால் கழாலிற் றோபொலிபு நந்தி

மென்மயிற் புனிறுபுப் பெடை கடுப்ப நீடிக்

கருந்தாள் போகி யொருங்குபீள் விரித்து

கீழுமேலு மெஞ்சாமைப் பலகாய்ந்து

வாலிதின் விளைந்த புதுவர கரியத்

தினை கொய்யக் கல்லை கறுப்ப வவரைக்

கொழுங் கொடி விளர்க்காய் கோயதமாக”

(புறம்.120 : 3 - 11)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பயன்படுத்திய நிலங்களைப் புழுதியாக்கித் திணையையும், ஐவன நெல்லையும் விதைத்து பயிர் செய்தார்கள். மலைச்சாரலில் உழுது பயிர் செய்பவர் என்னும் பொருளில் அவர்கள்

“கான் உழு குறவர்”

(நற்.29 : 2)

எனக் கூறப்பட்டார்கள். மழை பெய்த பிறகு நிலம் ஈரமாக இருந்தபோது, உழவர்கள் நிலத்தை ஆழமாக உழுதனர். நிலம் செம்மண் பூமியாக இருந்ததால் கலப்பையின் கொழுவால் மேலே கொணரப்பட்ட ஈரமண் கிழித்தெடுக்கப்பட்டச் சதையை ஒத்திருந்தது. நிலத்தை உழுகும் போது பறையொலி எழுப்பப்பட்டது. தானியக் கதிர்கள் முற்றி விளைந்த போது அவற்றை மயில்கள் கொத்தின. முயல்களும் தானியங்களை விரும்பியுண்டன.

“களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்
கவைக்கதிர் இரும் புறம் கதூஉ உண்ட
கொல்லை உழவர் கூழ்நிழல் ஒழித்த”

(அகம். 194 : 9 -11)

என்றும்,

“சிறிபிலை நெல்லிக்காய் கண்டன்ன
குறுவிழிக் கண்ண கூரல் அம்குறுமுயல்”

(அகம். 284 : 1 – 2)

என்றும் வரும் அடிகள் விளக்குகின்றன. மேற்கூறியவற்றின்று சங்ககால மலை நில மக்களின் வேளாண்மையானது பெரும்பாலும் தன்னிறைவு கொண்ட தொழிலாகவே இருந்தது. எனவே பொருளுற்பத்தியானது உணவு தேடுதல், உற்பத்தி செய்தல், உபரி உற்பத்தியை அதிகரித்தல் என்ற நிலையில் காணப்பட்டது.

முல்லை நில உற்பத்தி முறைகள்

மனிதன் தொடக்கத்தில் வேட்டைச் சமூகமாக வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் சமூகத்துக்கு எந்தவிதமான உபரி உற்பத்தியும் சேகரிக்கவில்லை. நிலமும் காடும் சமூகத்துக்குப் பொதுவாக இருந்தன. அவற்றின் மீது தனிமனிதன் எவரும் உரிமை கொண்டாடவில்லை. வேட்டைச் சமூகம் மேய்ச்சல் சமூகமாக மாற்றமடைந்த காலக்கட்டத்தில் கால்நடைகள் சமூகத்தின் உற்பத்திப் பொருளாயின. இதனை உற்பத்திப் பொருட்கள் பண்டமாற்றின் மூலமும் மனித உழைப்பின் மூலமும் உபரி உற்பத்தியாகப் பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் ஆகிய பொருளாக மாற்றமடைந்தன.

கால்நடை வளர்ப்பு ஆண்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தாலும், பால் கறத்தல் முதல் பால்படு பொருட்களைப் பண்டமாற்றுதல் வரை பிற செயல்பாடுகள் பெண்களிடமே இருந்தன. பண்டைய மக்கள் கால் நடைகளை மூலதனமாகக் கொண்டு குடும்பத்தையும், சமூகத்தையும் மேம்படுத்தினர். ஆநிறை மேய்ப்பவர் ‘ஆயர்’, ‘கோவலர்’, ‘இடையர்’ என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.

ஒரு நாட்டின் செல்வமும் கால்நடை வளமும் பெருக வேண்டிப் புலவர்கள்
“புலரி விடியல் பகடுபல வாழ்த்தி”

(புறம்.385 : 2)

என்றும்

“பால்பல உறுக! பகடுபல சிறக்க”

(ஐங்.3 : 2)

என்றும் வாழ்த்திப் பாடினர்.

ஆயர்கள் இரவு பகல் பாராது தம் உற்பத்தியைப் பெருக்கினர். விடியற்காலையில் தயிரைக் கடைந்து மோராக்கி விற்கச் சென்றனர். இவ்வாறு உற்பத்தி செய்த பொருட்களை உள்நாட்டு பண்டமாற்றிற்காகப் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய பண்டமாற்றின் போது, நெய் விற்பனையில் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு

பொன்னை வாங்காமல் நல்லெருமைகளையும் கன்றையும் வாங்கித் தம் உற்பத்தித் திறனை மேலும் மேம்படுத்திக்கொண்டனர்.

மருதநில உற்பத்தி முறைகள்

விலங்குகளுடன் போராடி வாழ்ந்த குறிஞ்சி நில வாழ்க்கை இனக்குழுச் சமுதாயத்தையும், ஆடு, மாடு மேய்க்கும் முல்லை நில வாழ்க்கை தனிச்சொத்துடைமையினையும் தோற்றுவித்த போதிலும் இவற்றை விட வளமிக்க நிலத்தை உழுதுவாழும் மருத நில வாழ்க்கையே பொருளாதாரப் பெருக்கத்திற்கும் வார்க்க முரண்பாடுகளுக்கும் மூலகாரணியாக அமைந்தன. மருத நில மக்கள் பெரும்பாலும் உழவுத்தொழிலைச் சார்ந்திருந்த காரணத்தால் இவர்களின் உழைப்பு என்பது உழவு தொடர்பானதாகவே இருந்தது. மழையை மட்டுமே நம்பிப் புன்செய் வேளாண்மை நீர்வளம் பெருக்க எடுத்த முயற்சியால் மருத நிலத்தில் நன்செய் வேளாண்மையாகப் பரிணமித்தது. அவ்வகையில் மருதம் வேளாண் பொருளாதாரத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த உணவு உற்பத்திக்கான அடிப்படை ஆதாரமாகக் காணப்பட்டமையைக்,

“குடற்காற் நெறிந்த குப்பை வடபாற்

செம்பொன் மலையிற் சிறப்பத் தோன்றும்

தண்பனை தழீஇய தளரா இருக்கை”

(பெரும்பாண் : 240-242)

எனும் பாடலடிகளால் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் ஆற்றுநீரைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை நிகழும் மருத நிலப்பகுதி வளர்ச்சியுற்றப் பகுதியாக அமைந்தது. இவ்விதமாக வேளாண்மை சமுதாயம் சார்ந்த வாழ்க்கை நெறியே சங்க காலத்தை நிலவுடைமைச் சமுதாயமாக மாற்றியது. அவ்வகையில் உழைக்கும் மக்களை உழவர், கடையர், கடைசியர் என்றனர்.

சங்க கால மக்களிடையே வேலைப் பிரிவினைகள் முதன்முதலில் கிளர்ந்தெழு ஆரம்பித்தன. இதனை,

“இரும்பு வடிவத்தன்ன மடியா மென்றோற்

கருங்கை வினைஞர் காதலக் சிறாஅற்

பழஞ்சோற் றமலை முனைஇ பெரம்பிற்

புதுவை வேய்ந்த தலிகுடின் முன்றி

வெலெறி யுலக்கைப் பாடுவிறற் தயல

கொடுவாய்க் கிள்ளை படுபகை வெருஉ

நீங்கா யாணர் வாங்கு கதிர்க் கழனி”

(பெரும்பாண்.222-228)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவர்கள் உழுதல், விதைத்தல், களை எடுத்தல், கரும்பு வெட்டல், நெல் அறுத்தல், கடாவிடுதல், வயல் வேலைகளைச்

செய்தல் முதலான உழவு தொடர்பான வேலைகளைச் செய்துள்ளனர். கரும்பு, நெற்பயிர் விளையும் நிலங்களின் சமவெளிப் பகுதியில் அருகருகே பயிர் செய்யப்பட்டிருந்தமையை,

“அலங்கு செந்நெற் கதிர் வேய்ந்த

ஆப் கரும்பின் கொடிக்கூரை”

(புறம்.22 : 14 -15)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மருதத்தில் தன் தேவையை விட அதிக அளவில் உணவை உற்பத்தி செய்தனர். குறிப்பாக நெல், கரும்பில் மருதம் மிகை உற்பத்தியைக் கண்டது. அவ்வகையில் விவசாயிகளின் தேவைகள், அவர்களால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டப் பொருள்களால் பூர்த்தி செய்யப்பட்டுள்ளன.

நெய்தல் நில உற்பத்தி முறைகள்

நெய்தல் நிலம் மீன், உப்பு, கருவாடு ஆகிய உணவுப் பொருட்களையும் சங்கு, முத்து, சிப்பி, பவளம் போன்ற உபரி உற்பத்தியையும் கொண்டது. இவை மட்டும் அல்லாது கப்பல் கட்டும் தொழிலும் துவங்கியது. பரதவர் ஆழ்கடலில் பொருள் தேடச் செல்வதற்குத் திமில், நாவாய், வங்கம், ப.றி, பரிசில், ஓடம், தோணி போன்ற கலங்களை உற்பத்தி செய்யலாயினர்.

நெய்தல் நிலத்தில் இயற்கை விளைப்பொருட்களை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள வணிகப் பொருளாதாரமே முக்கியமாகக் காணப்பட்டது. ஆரம்ப காலம் முதல் இன்று வரை நெய்தல் நில மக்கள் கடல் பொருட்களையே நம்பி வாழ்ந்துள்ளனர். உப்பை விளைவித்த மக்கள் அதனைக் கொண்டு நெல்லைப் பெற்றனர்.

முல்லையும் மருதமும் வேளாண்மைப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கினும், குறிஞ்சியும் நெய்தலுமே வணிகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகக் காணப்பட்டன. வணிகப் பொருளாதாரம் நாட்டிற்குப் பெரும் வருவாயினைப் பெற்றுத் தந்தது. இவ்விதமாக நெய்தல் திணையானது வணிகத்தின் வாயிலாக மக்களை அடிப்படை உற்பத்தி நிலையிலிருந்து மாற்ற, உபரி உற்பத்திக்கு இட்டு சென்றதோடு மட்டுமல்லாது நால்வேறு நிலங்களின் பொருளாதாரக் கூறுகளை வணிகத்தின் வாயிலாக ஒன்றாக்கியது.

உற்பத்தி செய்யப்பட்டப் பொருட்கள்

பழந்தமிழகத்தில் மக்களின் நுகர்விற்காக நெல், உப்பு, பால், தயிர், வெண்ணெய், புழங்கு பொருட்கள் ஆகியவை உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

நெல்

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது நெல்.சங்க காலத்திற்கு முன் நிலவிய பெருங்கற்காலத்திலேயே அதாவது, கி.மு.1000-கி.மு.500 காலத்தில் நெல் வேளாண்மை அறிமுகமாகிவிட்டது என்பது தொல்லியலாளர்களின்

கருத்தாகும். பண்டைய இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றிக் கல்வெட்டுகளிலும் நெல் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. விரிச்சியூர்த் தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டில் நூறு கலம் நெல் கொடுத்தது பற்றிய குறிப்புகளை அறிய முடிகிறது. ஆதிச்சநல்லூர், சானூர், கொடுமணல் ஆகிய ஊர்களில் நெல் உமி கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

நெல் உற்பத்தி அதிகம் உள்ள பகுதிகளை மன்னர்கள் தம் ஆட்சிக்குக் கீழ் கொண்டு வந்தனர். அவ்வகையில் நெல்லினையுடைய பழைய ஊர் உங்களுக்கே உரியதாக வேண்டின் பகைவர்களே நீங்கள் போய் அதியமானுக்குத் திறை கொடுத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவதனைப்,

“பிணிக்கதிர் நெல்லின் செம்மண் முதூர்
நுமக்குரித் தாகல் வேண்டிற் சென்றவற்
கிறுக்கல் வேண்டுந் திறையே மரப்பின்
ஒவ்வா னல்லன் வெம்போ ராணைச்
சொல்லவந்த தேரீ ராயின் மெல்லிய” (புறம்:97:18 – 22)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய உபரி உற்பத்தி வணிக வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றது.

குட்டுவனது முசிறியில் மீனை விற்று நெல்லைப் பெற்ற பரதவர் அதனைக் குவித்து மனைக்குக் கொண்டு சென்றதை,

“மீனொடுத்து நெற்குவைஇ
மிசை யம்பியின் மனைமறுக்குந்து
மனைக்குவைஇய கறிமுடையாற்
கலிச்சம்மைய கரைகலக்குறுந்து
கலந்தந்த பொற்பரிசம்
கழித்தோணி யாற் கரை சேர்க்குந்து
மலை தாரமுங் கடற்றாரமும்
தலைப்பெய்து பெருநர்க்கழியும்” (புறம்:343 : 1-8)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு வெவ்வேறு நிலப்பகுதியிலுள்ள பொருட்கள் பண்டமாற்று முறையில் வணிகம் வாயிலாக இடம் பெயர்ந்தன.

கரும்பு

கரும்பு உணவுப்பொருளாக மட்டுமின்றி வெல்ல உற்பத்திக்கான மூலப்பொருளாகவும் விளங்கியது. கொங்கு நாட்டில் தகடூர் வட்டாரத்தை அரசாண்ட அதியமான் அரசு பரம்பரையில் வெகு காலத்திற்கு முன்பு இருந்த ஒருவன் தேவலோகத்தில் இருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்து தமிழ்நாட்டில் பயிர் செய்தான் என்று கூறுகின்றனர்.

“அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்
நீரக இருக்கை ஆழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபின் முன்னோர்”

(புறம்.99:1-4)

என்றும்,

“அரும் பெறல் அமிழ்தம் அன்ன
கரும்பு இவண் தந்தோன் பெரும் பிறங்கடையே”

(புறம்.392 : 20-21)

என்றும் வரும் புறநானூறு பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது. தமிழ் நாடெங்கும் கரும்புப்பயிர் செய்யப்பட்ட இடம் கரும்பின் பாத்தி என்றும் கரும்பின் கழனி என்றும் கூறப்பட்டது. கரும்பு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டதை,

“அகல்வயல் கிளைவரி கரும்பின் கணைத்தால் வான்பூ” (அகம்.235 :12)
“அகல்வயல் நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூ” (அகம்.217 : 4)
“விரிபூங் கரும்பின் கழனி” (பட்டினம்.3: 13)

என வரும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

“வெல்லம் சர்க்கரை விற்ற வாணிகருக்குப் பணித வாணிகர் என்பது பெயர்”⁸
என மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகின்றார். இதன் மூலம் கரும்பு முக்கியமான உற்பத்திப் பொருளாகக் காணப்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

உப்பு

“உப்பில்லாத பண்டம் குப்பையிலே” என்பது பழமொழி. உணவுக்குச் சுவை அளிப்பது உப்பு. ஆகையால் இது “வெண்கல் அமிழ்தம்” எனப்பட்டது.

உப்பு தமிழர் வாழ்க்கையில் நீண்ட பாரம்பரியம் மிக்கதும், ஆழமானதுமான பண்பாட்டுக் குறியீடு. பெரும்பாலான உப்பு உற்பத்தி நெல் பரிமாற்றதலுக்காகவே செய்யப்பட்டுள்ளது.

புழங்கு பொருட்கள் உற்பத்தி

பண்டைத் தமிழர்கள் செம்பு, வெள்ளி, பொன், மண், இரும்பு, மரம், கல், சங்கு, பளிங்கு போன்ற பல்வேறு வகையான பொருட்களைக் கொண்டு கின்னங்கள், குடங்கள், தட்டுகள், குப்பிகள், கருவிகள், பாணைகள் எனப் பலவகைப் புழங்குப் பொருட்களைச் செய்துள்ளனர்.

மண்ணால் செய்யப்பட்டப் பாணை என்பது குயம், குமில், சாடி என்று பலவாறாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குடங்கள் பெரும்பான்மை ஆயர்குலப் பெண்டிர் மோர் சுமப்பதற்குப் பயன்பட்டன. இதனைச்,

“செம்முறு பெண்டின் காதலஞ் சிறாஅன்
மடப்பா லாய்மகள் எவ்ளுகிர்த் தெறித்த
குடற்பாற் சில்லுறை போலப்
படைக்குநோ யெல்லாம் தானா யினனே” (புறம்.276 : 3 - 6)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

ரோமாபுரியைச் சார்ந்த மட்பாண்டங்களும் வட இந்திய பிராகிருத எழுத்துக்களும் தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டக் கருப்பு, சிவப்பு நிறங்களாலான ஏறத்தாழ 1000 கிலோ கிராம் எடையுள்ள மண் ஓடுகள் அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்திருக்கின்றன. சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தில் கூட மண்பாண்டங்கள் வெளிப்புறத்தில் சுடப்பட்டதைக் குறிக்கும் வகையில் அவற்றின் வெளிப்புறம் கருநிறத்தில் இருந்தது. ஆனால் கீழடியில் கிடைத்த மண்பாண்டங்கள் உட்புறத்திலிருந்து சுடப்பட்டதைக் குறிக்கும் விதமாக அவற்றின் உட்புறம் கருநிறத்தில் இருக்கிறது. கீழடியில் வாழ்ந்த சமூகம் தொழில் நுட்பரீதியில் முன்னேறிய சமூகமாக இருந்திருப்பது இதன் மூலம் தெரியவந்துள்ளது”

இதன் மூலம் சங்க கால மக்களின் புழங்கு பொருள் பயன்பாட்டில் மண்பாண்டம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுவதைக் காண முடிகிறது.

கள்

சங்க காலத்து தமிழகத்திலே கள்ளும், மதுவும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. ஆனால் அவை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகவில்லை என மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி கூறுகிறார்.

கள், தேறல், தோப்பி, பிழி, நறவு, மகிழ், மட்டு முதலான பெயர்கள் மதுபானங்களுக்குப் பெயராகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“தெண் கட்டேறல்” (அகம்.336 : 6)

“பாப்புக் கடுப்பண்ண தோப்பி” (அகம்.348 : 7)

“மகிழ்தரல் மரபின் மட்டு” (புறம்.390 : 16)

எனச் சங்கச் செய்யுட்கள் மதுபானங்களைப் புகழ்கிறது.

நெல், தினை முதலான தானியங்களிலிருந்து மதுபானங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. இவற்றிற்குத் ‘தோப்பிகள்’ என்று பெயர் கூறப்பட்டது. இவற்றை வீடுகளில் காய்ச்சினார்கள்.

“இல்லடு கள்ளின் தோப்பி”

(பெரும்பாண் : 142)

எனும்பெரும்பாணாற்றுப்படை வழி அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு கள் உற்பத்தியில் பெருக்கத்தைக் காண முடிகிறது.

கயிறு

பழந்தமிழகத்தில் கயிறுகளின் உற்பத்தியும் பரவலாக நடைபெற்றது. வண்டி கயிறுகள் பின்னக்கட்டப் பயன்பட்டன. பல புரிகளால் அமைந்த நீண்ட கயிற்றால் பிணித்த வண்டியைப் பகடுகளின் பிடரியில் பூட்டி உப்பு வணிகர்கள் ஓட்டிச் சென்றனர்.

“வார்கயிற்று ஒழுகை நோன்கவற் கொளீஇ

பகடு துறை ஏற்றத்து உடண் விளி தவரீஇ”

(அகம்.173 : 8-9)

என்கிறது அகநானூறு. நாவாயின் பாய்களைக் கட்டுவதற்குக் கயிறுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

“வீங்குபிணி நோன்கயி றரீஇ பிதையுடையுக்

கம்பு முதல் முருங்க ஏற்றிக் காய்ந்துடன்

கடுங்காற் நெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ”

(மதுரை:375 - 377)

எனும் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. மேலும் கயிறு தச்சத் தொழிலுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. சிற்பநூலை அறிந்த தச்சர் கயிற்றைப் பிடித்துத் திசைகளைக்குறித்ததை,

“நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறீட்டுத்

தேனங் கொண்டு தெய்வ நோக்கிப்

பெரும் பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து”

(நெடு : 76 - 77)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. முல்லை நில ஆயர்கள் தயிர் கடைவதற்குக் கயிற்றைப் பயன்படுத்தினர். பரதவ மக்கள் நெடிய கயிற்றால் கட்டப்பட்டக் குறுங்கண்களையுடைய அழகிய வலையில் இளமீன்களை முகந்தனர் என்பதை,

“நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அல்லலை,

கடல்பாடு அழிய, இனமீன் முகந்து

துணைபுணர் உவகையார் பரத மாக்கள்”

(நற்.175 : 1-3)

என்ற இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. கயிறு உற்பத்தியும், கயிறு பயன்பாட்டையும் இதனால் அறிய முடிகிறது.

கடல் பொருட்கள்

சங்கினால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டப் பொருட்களும் பொருளாதாரம் சார்ந்த தொழில் பிரிவிற்குள் அடங்குகின்றன. சங்குகளில் பல பொருட்கள் செய்யப்பட்டிருப்பினும் வளையல்களே அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. சங்குகளினால் செய்யப்பட்டக் கிண்ணங்களும், சங்குச் சிப்பிகளும் முக்கியப்படிங்குப் பொருட்களாக விளங்கின.

இதனை,

“மீன்நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய

சிறு தீ விளக்கில் துஞ்சும் நறுமலர்”

(நற்.175 : 3-4)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. இவற்றுள் சிப்பி பண்டமாற்றிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொல்லியல் எச்சங்களாக முத்துமணிகள், கல்மணிகள், சங்கு வளையல்கள் ஆகியவை கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் கொற்கையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட முத்துக்கள் அழகன் குளத்தில் சந்தைப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்தும் பழந்தமிழகத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டப் பொருட்களாக இருந்ததனை அறிய முடிகிறது.

மூலதனம்

மூலதனம் என்பது முதற்பொருளாக அமைகிறது. ஒரு தொழிலைத் தொடங்க அல்லது ஒரு பொருளியல் ஆக்கத்தை உருவாக்கப் பயன்படும் அடிப்படையான கருவிகள், நிலம், பொருள், பணம் முதலாயின. மூலதனம் என்பதற்கு வணிகவியல் அகராதி, “பொருளாதாரக் கொள்கையில் உற்பத்திக் காரணி. வழக்கமாக இது எந்திரமும் நிலையமும் ஆகும். அல்லது பணமாகவும் இருக்கலாம்”¹⁰ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. “உற்பத்திக்கு உதவியாக இருக்கும் எல்லா வகையான செல்வத்தையும் மூலப்பொருட்களையும் மூலதனம் எனலாம்” என தே.இராசகோபாலன் குறிப்பிடுகிறார். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் உற்பத்திக்கான மூலதனமாக,

- தொழிலுக்கான கருவிகள்
- பணம் (காசு)

ஆகியவை அமைகின்றன.

தொழிலுக்கான கருவிகள்

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளனர். தொழில்களில் முதன்மையானது விவசாயம் எனப்படும். உழவுத்தொழில் நீர் நிலைகளுக்குச் சென்று மீன்களைப் பிடிக்கும் மீன்பிடித் தொழில், மண்ணாலான பாத்திரங்களைக் குயவுத்தொழில், பருத்தி பட்டு முதலிய நூல்களைக் கொண்டு ஆடைகளை நெய்யும்

நெசவுத்தொழில் போன்ற பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளனர். அவ்வாறு தாம் செய்யும் தொழிலுக்குப் பலவகைக் கருவிகளை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

உழவுக்கருவிகள்

நாஞ்சில் நிலத்தை உழவதற்கான ஒரு கருவி நாஞ்சிலாகும். இது வளைவான வாயையுடையதாகவும் வலிமையுடையதாகவும் காணப்படுகிறது. நாஞ்சிலில் எருதுகளைப் பூட்டி உழுதுள்ளனர். இந்நாஞ்சிலை உழுபடை என்றும், கலப்பை என்றும், மேழி எனவும் பண்டைத் தமிழர்கள் வழங்கியுள்ளனர்.

“பொருபகை தருஉங் கொற்றமும், உழுபடை” (புறம்.35 : 25)

“குறும்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சாத்தி” (பெரும்பாண் : 188)

“விளைப்பகடு ஏற்ற மேழிக் கிணைத் தொடா” (புறம்.388 : 11)

என வரும் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

ஏரைக் கொண்டு உழவுத்தொழில் செய்பவர்கள் உழவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். நாஞ்சில் எனும் ஏர்கள் வயலில் உழப்பட்டுள்ளன. மழை பெய்த பின்னர் நிலத்தில் ஏரைக் கொண்டு உழவது எளிமையாக இருந்துள்ளது. அவ்வாறு ஏரால் உழும்போது நிலம் பிளந்து கீழ் உள்ள மண் மேலாகும். மேல் உள்ள மண் கீழாகும். அவ்வாறு ஆகும்போது விதைகள் விதைக்கப்பட்டால் விளைச்சல் நன்றாக இருக்கும் என்பதை,

“ஏரிடம் படுத்த இறுமறுப்பூழிப்

புறமாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து

ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெஞ்சால்

வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி”

(அகம். 194 : 1-4)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

தளம்பு

தளம்பு என்பது நிலத்தை உழுத பின்பு, சேற்றினைக் குழப்பிக் கட்டிகளையுடைத்து செம்மை செய்யும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. சேற்று நிலத்தைச் சமன் செய்யும்போது தளம்பில் அகப்பட்டுத் துண்டுபட்டுள்ளன என்பதை,

“மலங்குமிளிர், செறுவின் தளம்பு தடித்திட்ட

பழன வாளைப் பருஉக் கண் துணியல்”

(புறம்.61:3 – 4)

என வரும் இப்பாடலில் காண முடிகிறது.

துளிர்

வெண்சிறு கடுகு முதலிய தானியங்கள் விதைக்கப்பட்ட நிலத்தில் வளர்ந்த களைகளை வெட்டி எடுப்பதற்குத் துளிர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உழுது

விதைக்கப்பட்டத் தோட்டத்திலே விளைந்த வெண்சிறு கடுகினையும், அந் நிலத்தில் உள்ள களையினை வெட்டியுள்ளனர் என்பதை,

“நடைநவில் பெரும்பகடு புதலில் பூட்டிப்
பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்
உடுப்பு முக முழுக்கொழு முழ்க ஊன்றித்
தொடுப்பு எறிந்து உழுத தளிர்படு துடலை” (பெரும்பாண்.198 - 201)

இப்பாடலினால் அறிய முடிகிறது. இதனால் துளிர் கருவியைப் பயன்படுத்தித் தோட்டத்தில் களை எடுத்த செய்தியை அறிய முடிகிறது.

அறுவடைக் கருவி (வாள்)

வாள் என்பது நெல், திணை, வரகு முதலிய கதிர்களை அரியப் பயன்படுகிறது. இது குயம், குளிர், இரும்பு எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இது இரும்பு எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதால் இக்கருவி உலோகத்தால் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதும் அறிய முடிகிறது.

அரிவாளினைக் கொண்டு நெல் அரிநர், நெல்லை அரித்துள்ளனர். அவ்வாறு நெல் அறுக்கும்போது அரிவாளின் கூர் மடங்கினால் அதன் மறங்குன்றாது அரிய வேண்டி, தீட்டுக்கல்லாகக் கருதிச், சேற்றில் கிடக்கும் ஆமையின் முதுகிலே தீட்டியுள்ளனர். இதனை

“நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்
பின்னை மறத்தோடு அரியக் கல்செத்து
அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உரிஞ்சும்” (புறம்.379 : 3-5)

என்ற இப்பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

மீன்பிடிக் கருவிகள்

வலை

வலை என்பது மீன், மான், முயல், மயில், குரங்கு போன்றவற்றைப் பிடிக்கப் பயன்பட்டுள்ளது. வலை சிவந்த இறால் மீன்களைத் துடிக்கும்படி கொடிய தொழில் செய்து அகப்படுத்திக் கொள்ளற்குக் கருவியாகச் செவ்விய கோல்களையுடையதாகக் காணப்பட்டது,

“பெருங்கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்கக்
கொடுத்தொழின் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
நெடுந்திமில் தொழிலோடு வைகிய....” (அகம்.60 : 1-3)

என வரும் பாடல் மூலம் வலை மீன்களைப் பிடிப்பதற்குக் கருவியாக அமைந்ததைக் காண முடிகிறது.

தூண்டில்

தூண்டில் என்பது மீனினைப் பிடிக்கப் பயன்படும் கருவி, மலையிலுள்ள கணுக்களையுடைய மூங்கில் கோலைக் கொண்டு தூண்டிலை உருவாக்கியுள்ளனர். வரால்மீன் வளைந்த வாயினையுடைய தூண்டிலிலுள்ள இரையினை விழுங்கித், துள்ளியதைப்,

“பகுவாய் வரா அல் பல்வரி இரும்போத்துக்
கொடுவாய் இரும்பின் கோளிரை தூற்றி
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை ஆய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது” (அகம்.36 : 1-6)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

எறியுளி

எறியுளி என்பது மீனின் மீது எறிந்து மீனைப் பிடிக்கும் கருவி. இதனை உலர்ந்த மூங்கிலினது கழியில் வன்மை கயிற்று நுனியிலே கரிய வாயையுடைய எறியுளி என்னும் கருவியினைப் பொருத்தி, நீரிலே உள்ள சுறாமீன் மீது எறிந்து மீனைப் பிடித்துள்ளனர்,

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி
முகம் பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன் காழ்
தாங்கு அருநீர்ச் சுரத்து எறிந்து, வாங்குவிசைக்
கொடுந் திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிப” (குறுந்.304 : 1 -4)

என்று வரும் பாடலின் வழி உளியின் மூலம் மீன்பிடிக்கும் தொழிலைப் பரதவர் அறிந்துள்ளனர் என்பது புலனாகிறது.

மேய்த்தல் தொழிலுக்கான பொருட்கள்

சங்க காலத்தில் ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளை வளர்க்கின்ற இடையர், கோவலர் முதலானோர் விலங்குகளை மேய்க்கக்கூட்டிச் செல்லும் போது பல்வேறு பொருட்களை எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். அவை கோல், ஓடை, ஞெலிகோல், உறி, பை, தோள், படுக்கை முதலியனவாகும். மேய்த்தல் தொழிலுக்குச் சென்று வீடு திரும்ப நீண்ட நாட்களாகும் எனும் காரணத்தால் இப்பொருட்களை எடுத்துச் சென்றிருக்கலாம்.

கோவலர் ஆநிரைகளை மேய்க்கக் கூட்டிச் செல்லும் போது வளைந்த கோலினையும் ஞெலிக்கோல் எனும் தீக்கடைக் கோலினையும் எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இக்கோல் தீயினை உண்டாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“நனிநல் கூர்ந்தனன் ஆயினும் படைமிகப்

புல்லென் மாலைச் சிறுதீ ஞெலியும்

கல்லா இடையன் போலக், குறிப்பின்”

(புறம்.331 : 3 - 5)

என்பதை இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. மேலும் கோவலர் பால் கறத்தலுகுரிய கறவைக்கலங்களை எடுத்துச் செல்ல உறியினையும், சுடுபடை போன்ற தோற்பையினையும் எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். இதனைப்,

“பாணி கொண்ட பல் கால் மெல்லுறி

ஞெலிகோல் கலப்பை அதனொடு சுருக்கிப்

பறிப்புறத்து இட்ட பால்நொடை இடையன்”

(நற்.142 : 2-4)

எனும்பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தொழிற்கருவிகள்

மட்பாண்டத் தொழில்

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு விதமான மட்பாண்டங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மண்ணின் மூலம் பாண்டங்கள் செய்பவர்கள் ‘வேட்கோ’ எனவும் ‘கலஞ்செய்கோ’ எனவும் அழைக்கப்பட்டனர்.

“வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த”

(புறம்.32 : 8)

என்றும்

“கலம் செய்கோவே! கலம் செய்கோவே!”

(புறம்.256 : 1)

என்றும் அழைத்தமையைக் காண முடிகிறது.

மட்பாண்டப்பொருள் செய்வதற்கு முதலில் மண்ணைப் பதப்படுத்தி, அதில் தேவையான அளவை எடுத்துத் திருவையில் வைத்து சக்கரத்தைச் சுழற்றும் போது கையினைப் பயன்படுத்தித் தேவையான பொருள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சக்கரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“வனைகலத் திகிரியிற் குமிழி சுழலும்

துணை செலற் றலைவாப் ஓவிறந்து விரிக்கும்”

(மலைபடு : 474 - 475)

எனும் பாடல் அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு செய்த மட்பாண்டங்கள் உலர்ந்தவுடன் சூளையில் வைத்து தீயிடப்பட்டுள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

அணிகலன் தொழில்

சங்க கால மக்கள் தங்களை அழகுப்படுத்திக் கொள்ளப் பல்வேறு அணிகலன்களை உருவாக்கி அணிந்துள்ளனர். கடலிலிருந்து கிடைக்கும் முத்து, பவளம், சங்கு இவற்றோடு மலையிலும், நிலத்திலும் கிடைத்த கல்மணிகளையும் அணிந்துள்ளனர். பொன்னாலான அணிகலன்களைச் செய்பவர் ‘பொன் செய் கொல்லன்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

உலைகளத்தில் பொன்னை உருக்கிச் செய்ததனைச் “சுடுபொன்” (ஐங்.432:2) என அழைத்தனர். உலைக்களத்தில் இருந்த தங்கத்தினை அடிக்குங்கால் அது தேன் துளி போல தெரித்துள்ளது என்பதை,

“பெயல் அலைக் கலங்கிய மலைப் பூங்கோதை

இயல் எறி பொன்னின் கொங்கு சோர்பு உறைப்பத்” (அகம்.142 : 23-24)

என வரும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. சங்கினைக்கொண்டு வளையல் முதலிய அணிகலன் செய்பவர் “கோடு போல் கடைநர்” (மதுரை : 511) என அழைக்கப்பட்டனர். சங்கினை அறுப்பதற்கு அரம், வாள் எனும் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பொள், வெள்ளி இவற்றிலாலான அணிகலன்களோடு கல்மணிகள் பதித்தும், கோர்த்தும் அணிந்துள்ளனர். அக்கல்மணியைத் துளையிடுபவர் “திருமணர் குயிணர்” (மதுரை : 511) என அழைக்கப்பட்டனர். மேற்கண்ட செய்திகளின் மூலம் அணிகலன்கள் செய்வதற்குப் பல தொழிலாளர்களும், அணிகலன் உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தும் பொருட்களும் இருந்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

வில்

பண்டை மக்கள் பல தொழில்களுக்கு வில்லினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாகத் திணைப்புனம் காத்தல், வேட்டையாடுதல், வழிப்பறியுடன் கொலை செய்தல் போன்ற தொழில்களுக்கு வில்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தொழில்களைக் கானவர், வேடுவர், குறவர், வடுகர், எயினர் ஆகியோர் செய்துள்ளனர்.

திணைப்புனம் காத்தல்

மலைவாழ் மக்கள் திணை அரிசியை உணவாக உண்டுள்ளனர். திணை விளையும் திணைப்புனத்தை யானை உள்ளிட்ட விலங்குகள் சேதப்படுத்தி விடாதபடிக்கு வில்லினைக் கையிலேந்தி அப்புனத்தைக் காவல் செய்துள்ளனர் என்பதை,

“ஒளிதிகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்

களிறு என ஏர்பவர் ஏனல் காவலரே”

(கலி.52 : 13 -14)

எனும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

வேட்டைத்தொழில்

வேட்டைத் தொழிலில் கானவர், வேட்டுவர், எயினர், மறவர் ஆகியோர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் வில்லையும், அம்பையும் பயன்படுத்திப் பன்றி, முள்ளம்பன்றி, யானை மற்றும் எலி ஆகியவற்றை வேட்டையாடியுள்ளனர். அவ்வாறு வேட்டைக்குச் செல்பவர் தலையில் காந்தள் பூவைச் சூடி வில்லை இடது கையில் ஏந்திக் கொண்டு அம்புகளைக் கூர்மையாகத் தீட்டி எடுத்துக் கொண்டு வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். இதனை

“மான்கணம் தொலைச்சிய கடுவிசைக் கதநாய்

நோன்சிலை, வேட்டுவ! நோயிலை யாகுக!” (புறம்.205 : 8 – 9)

என்னும் பாடலின் மூலமாக அறிய முடிகிறது. வணிகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு காரணங்களால் வெளியூர் செல்பவர்கள் பல்வேறு வழிகளைக் கடந்து சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு செல்பவர்களை வழிமறித்து அவர்களிடம் உள்ள பொருட்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு கொலையும் செய்துள்ளனர். அவ்வாறு வழிபறிக் கொள்ளையிலும், கொலையிலும் ஈடுபடுவோர் கைகளில் வில்லை வைத்துள்ளனர். இவர்கள் வழிப்பறியில் ஈடுபடும் போது இரக்கமின்றிச் செயல்பட்டுள்ளனர் என்பதை,

விடுகனை வில்லொடு பற்றிக் கோடு இவர்பு

வருநர்ப் பார்க்கும் வன்கண் ஆடவர்” (குறுந்.274 : 3 -4)

எனும் பாடல்களால் அறிய முடிகின்றது. வழிப்பறியில் ஈடுபடுவோர் வில்லினை இடப்பக்கம் வைத்திருந்துள்ளனர். இதன் மூலம் கொலைத் தொழில் புரிபவருக்கு வில் பயன்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

தொழிலுக்கான போக்குவரத்து சாதனங்கள்

பண்டைத் தமிழர்கள் வணிகத்தின் பொருட்டு பிற இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு மூலதனமாக அமைவது போக்குவரத்து சாதனங்கள் ஆகும். நில வழியாகவும், நீர் வழியாகவும் வணிகம் செய்வதற்கு அதன் தன்மையைப் பொறுத்து பல சாதனங்கள் மக்களுக்குப் பயன்பட்டன. அவை பின்வருமாறு

நிலவழிப் போக்குவரத்திற்கு

- அத்திரி

கழுதை

மாடு

ஆகியவை பயன்பட்டன.

கடல்வழியாக வணிகம் செய்வதற்குக்

கலம் வங்கம் நாவாய் ப.:றி அம்பி புனை திமில் தோணி

போன்றவை பயன்பட்டன.

காசுகள்

சங்க காலத்தில், வணிகம் பண்டமாற்று வாயிலாக மட்டும் நடைபெறவில்லை. காசுகளும் வழக்கில் இருந்துள்ளன என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது. வணிகம் செய்வதற்குக் காசுகளும் மூலதனக் கூறாகக் காணப்பட்டன. செம்பு, வெள்ளி, பொன் இலைகளாலான காசுகளை, விலை உயர்ந்த பொருட்களை வாங்கிடப் பயன் படுத்தினார்கள்.

“சங்க இலக்கியங்களில் காசி என்னும் சொல் பல இடங்களில் பயின்று வருகிறது. இதனைப் பொற்காசு, கலன், மணி எனும் பொருள்களிலும் கையாளப்படுகிறது”¹¹ சங்க காலப் பெண்கள் காசுகளை மேகலையோடு சேர்த்து அணிந்துள்ளனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இதனைப்,

“பொலம் பசும் பாண்டிற் காசு நிலை அல்குல்

இலங்குவளை மென்தோள், இழை நிலை நெகிழி” (ஐங்.310:1-2)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதன் மூலம், காசுகளை ஒருவகை அணிகலன்களாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற காசுகளைப் பொன் காசுகள், பளிங்கு காசுகள் என வகைப்படுத்தலாம். இத்தகைய காசுகளின் அமைப்பு முறைகளையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

தவணையின் வாய் போன்ற, பொன்னால் செய்யப்பட்டச் செல்வச் சிறாரின் சீறடிப் பொலிந்த கிண்கிணி காசு போன்று கொன்றையின் பேரரும்பு காணப்படுகிறது, என்பதைச்,

“செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த

தவனை வாய் பொலம் செய் கிண்கிணிக்

காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை” (குறுந் 148 : 1-3)

எனும் பாடலடிகளால் காசின் வடிவம் உருண்டையாக இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

கிளி தன்னுடைய வளைந்த அலகினிடத்திலே கொண்ட ஒளி பொருந்திய வேப்பம்பழமானது, புதிய பொற்கம்பியை உள்ளே செலுத்தும் பொற் கொல்லனுடைய, கூரிய கைநகத்திற் கொண்ட பொன்மாலைக்கான ஒரு காசுபோல் காட்சியளிப்பதை,

“உள்ளார் கொல்லோ – தோழி ! கிள்ளை

வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்

புதுநாண் நுழைப்பான் நுதிமான் வாள்உகிர்ப்

பொலங்கல ஒருகாசு ஏய்க்கும்

நிலம்கரி கள்ளிஅம் காடு இறந்தோரே?”

(குறுந் 67 : 1-5)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. காசு மஞ்சள் நிறமாகவும் வேப்பம்பழம் போன்ற வடிவமாகவும் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது. உகாமரத்தின் பழம்போல மஞ்சள் நிறமாகப் பொற்காசுகள் இருந்ததனைக் காவன் முல்லைப் பூதனார் பின் வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“குயிற்கண் அன்ன குருஉக்காய் முற்றி,
மணிக்காக அன்ன மால்நிற இருங்கனி
உகாஅய் மென்சினை உதிர்வன கழியும்
வேனில் வெஞ்சுரம்”

(அகம். 293 : 6-9)

எனப் பாடுகிறார். காவன் முல்லைப் பூதனார். பாலை நில வழியில் இருந்த நெல்லி மரங்களில் இருந்து உதிர்ந்துள்ள நெல்லிக்காய்கள், பொற்காசுகள் உதிர்ந்து கிடப்பதைப்போல் காணப்படுவதைப்,

புல் இலை நெல்லிப் புகர்இல் பசங்காய்
கல் அதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்ப,
பொலம் செய் காசின் பொற்பத்தா அம்
அத்தம் நண்ணி”

(அகம். 363 : 6 -9)

எனும் பாடலடிகளால் புலப்படுகிறது. பொன்னாலான, வட்ட வடிவக் காசுகள் வரிசையாய் அமைந்து அழகு செய்யும் அல்குலை உடையவள் தலைவி என்பதனை,

“பொலம் பசும் பாண்டிற் காசு நிலை அல்குல்
இலங்குவளை மென்தோள், இழை நிலை நெகிழ்ப்”

(ஐங்.310 : 1-2)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. காஞ்சி அணிந்த அல்குலின் மேல் தொங்குகின்ற காசுகளின் வரிசை மாறினாலும் அவற்றைத் திருத்திக் கொள்வதற்குத் தெரியாத பெண்ணைக்,

“கோதை மயங்கினும், குறுந்தொடி நெகிழினும்

காழ் பெயல் அல்குல் காசு முறை திரியினும்”

(நற்.66 : 8 - 9)

எனும் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. புறாக்கள் கொத்தித் தின்றமையால் புல்லிய காய்களையுடைய நெல்லி மரத்தின் மேல் காற்று வீச, உதிர்ந்த நெல்லிக்காய்கள் நூல் அறுந்து போக அதிலிருந்து உதிர்ந்த துளையினையுடைய பளிங்குக் காசுகளைப் போல வறண்ட நிலத்தில் உதிர்ந்து பரவி கிடப்பதைப்,

“புறவுக்குயின்று உண்ட புண்காய் நெல்லிக்

கோடை உதிர்த் குவிகண் பசங்காய்,

அறுநூல் பளிங்கின் துளைக்காசு கடுப்ப

வறுநிலத்து உதிரும் அத்தம்”

(அகம். 315 : 10 - 13)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகம் பண்டமாற்று முறையில் நடைப்பெற்றது. வெளிநாட்டு வாணிகம் தோன்றியது போது எளிதாகப் பண்டமாற்று முறைகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் முத்து, நெல்லிக்காய் அளவிலான தங்க கட்டிகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளத் தொடங்கினர் என்று இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுகின்றார். இது தொடர்பாக வால்டர் எலியட் கூறிய கருத்தை இவர் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார். தங்க நாணயங்களின் தோற்றத்தையும், அவை வளர்ந்த வரலாற்றையும் அறிய முடியவில்லை. அத்தகைய நாணயங்கள் கிடைப்பது அரிதாகவே இருந்தது. அவ்வாறு கிடைத்தவற்றைக் கண்டெடுத்தவர்கள் உடனடியாக இவற்றை உருக்கி அணிகலன்கள் செய்து கொண்டுவிட்டனர். நான் பார்த்த சில தொன்மையான தங்க நாணயங்கள் அனைத்தும் வழுவுழுப்பான உருண்டை வடிவிலேயே சிறு முத்திரைப் பதிவே அவற்றில் இனங்கான முடியாத ஒரு சிறு முத்திரைப் பதிவே அவற்றில் இருந்தது. அதுவும் சிதைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்பட்டது. அவை 5.2 கிராம் எடை அளவு கொண்டவையாக இருந்தன. கழுஞ்சு என்று அவை வழங்கப்பட்டன. அதற்கு முன்னர் பொன் என்ற பெயரையே கொண்டிருந்திருக்கின்றன. இந்தத் தங்க நாணயங்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே வழக்கில் இருந்து வந்திருக்க வேண்டும் அலாவுதீனின் படைகளும், அவனுக்குப் பின் வந்தவர்களும் டில்லிக்குக் கொள்ளையடித்துச் சென்றவற்றில் பெரும்பகுதி இந்த நாணயங்களாகவே இருந்திருக்கின்றன என்ற கருத்து, மேற்கண்ட முடிவிற்குச் சான்றுகளாக அமைவதைக் காண முடிகிறது. சங்க காலத்தில் வேப்பம் பழம், நெல்லிக்காய் போன்ற உருண்டை வடிவிலான காசுகளை வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது உறுதியாகின்றது.

சங்க காலத்தில் பயின்று வந்துள்ள இக்காசுகளைப் பற்றி கா.இராஜன் குறிப்பிடுகையில் காசு என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 13 இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. அகநானூறு (315:12) பளிங்கினால் செய்யப்பட்ட காசுகள் (Quartz Beads) ஒரு நூலில் கோக்கப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் கற்களால் காசு (Semi Presious Stroe Beads) செய்யப்பட்டதை மணிக்காசு என்று அகப்பாடல் (293 : 7) சுட்டுகிறது. இங்கு மணிக்காசு என்ற சொற்றொடரை ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும். இது மணி மற்றும் காசு என்ற இரு சொற்களால் உருவானது. இரண்டும் ஒரே பொருளைத் தரும் பட்சத்தில் இவ்விரு சொற்களையும் பயன்படுத்தத் தேவையில்லை. மணி என்பது அரிய கற்களையும் (gems Stone) காசு என்பது நூலில் கோத்து அணியத்தக்க அமைப்பினையும் ஆபரணத்தையும் (Beads) குறித்து நின்றதால் அரிய கல்மணிகளால் செய்த ஆபரணத்தை மணிக்காசு என்று இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. இதே போன்று பளிங்குக் காசு என்ற சொல் பளிங்குக் கற்களால் (Quartz) செய்யப்பட்ட காசு என்று பொருள்படும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்

சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்திய இடத்தையும் அமைப்பையும் பார்க்கும் பொழுது இவை காசு மணி ஆகிய சொற்கள் நாணயம் என்ற பொருளில்

பயன்படுத்தப்படவில்லை. துளையிடப்பட்ட ஆபரணத்தைக் குறிப்பதை அறிய முடிகிறது. தமிழகத்தில் இது வரை கிடைத்துள்ள நாணயங்கள் அனைத்தும் சதுரமாகவும் வட்டமாகவும் யானை, மீன், வில், அம்பு, மலை, ஆறு போன்ற சின்னங்கள் அந்நாணயங்களில் உள்ளன. எனவே சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் காசு, மணி எனும் சொற்கள் நாணயத்தைக் குறிப்பிடவில்லை சங்க காலத்தில் நாணயத்தைக் குறிக்கக் காணம் எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

காக்கைபாடியியார் என்னும் பெண் பாற் புலவருக்கு ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் நூறு ஆயிரம் பொன் காணத்தைப் பரிசாக (பதிற்றுப்பத்து 6 ஆம் பத்து) வழங்கியுள்ளான். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலருக்கப் பரிசாக அவ்வரசன் நூறாயிரம் காணம் வழங்கியதாகப் பதிற்றுப்பத்து (7ம் பத்து) குறிப்பிடுகின்றது. அரிசில்கிழார் எனும் புலவருக்கு ஒன்பது நூறாயிரம் பொன் காணத்தைப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனும் சேரமன்னன் பரிசாக அளித்த செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து (8ஆம் பத்து) பதிகத்தின் மூலம் அறியலாம். எனவே, நாணயத்தையே காணம் எனும் சொல்லால் குறிப்பிட்டிருக்கின்ற செய்தி சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. காசு, மணி, காணம் எனும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையதாக இருந்தாலும், சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொற்கள் ஆபரணம், அரியமணிக்கல், நாணயம் எனும் பொருளில் தெளிவாகப் பயின்று வருவதைக் காண முடிகிறது.

சேரர் நாணயங்கள்

சேரர்களின் காசுகள் செப்பிலும் நீண்ட சதுர வடிவத்திலும் காணப்படுகின்றன. முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானையும் அதற்கு மேல் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. பின் பக்கத்தில் சேரர்களின் இலச்சினையான வில்லும் அம்பும் கீழே அங்குசமும் காணப்படுகின்றன. கருவூரில் கிடைத்த சங்க காலச் சேரர் காசுகளில் எல்லாம் யானைக்கு மேலே மங்களச் சின்னங்கள், தாம் உள்ளன. ஆனால் இந்த காசில் சில, எழுத்துக்கள் தெளிவற்ற நிலையில் இருப்பதால் எந்த சேர மன்னனால் இது வெளியிடப்பட்டது என்று உறுதியாகக் கூற இயலவில்லை. இரும் பொறை மன்னர்கள் வெளியிட்டக் கொல்லிப்புறைக் காசுகள் கருவூரில் கிடைத்துள்ளன. இரும் பொறை மன்னன் ஒருவரால் இந்தக் காசு வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம் என ந.சௌந்தர பாண்டியன் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைத் தொடர்ந்து அமரவாதி ஆற்றுப்படுகையில் சேரமான் மாக்கோதை என்றும் பெயர் மற்றும் உருவத்துடனும் ஒரு காசு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. காசின் முன்புறத்தில் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களும் அதன் கீழ் நடுவே வலப்புறம் நோக்கி மன்னனின் மார்பளவு உருவமும் காணப்படுகின்றன. மன்னனின் தலைக்கு மேல் மாக்கோதை என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில்,

“சேரமான் கோக் கோதை மார்பன்” (புறம் - 48)

“சேரமான் கட்டுவன் கோதை” (புறம் -54)

போன்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

சோழரின் நாணயங்கள்

சங்க காலச் சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் முத்திரைக் காசுகள் எதுவும் வெளியிடப்படவில்லை. ஆயினும் முத்திரைக் காசுகளில் இடம்பெறும் உருவங்கள் சங்க காலச் சோழர்களின் காசுகளில் இடம் பெறுகின்றன. சங்க காலச் சோழர் நாணயங்களில் முன்புறம் யானை, அணி செய்யப்பட்டக் குதிரைகள், பூட்டியும், யானையும் குதிரையும், வேலியிட்டமரம், விலங்கும் மரமும், குடை, வேலாயுதம் போன்ற சின்னங்கள் உள்ளன. இதன் பின் புறத்தில் புலிச்சின்னமே பெரிதும் காணப்படுகிறது. புலி தனது வலது காலைத் தூக்கி, வாயைப் பிளந்து, தலையை நிமிர்த்தி அதன் நுனி வளைந்திருக்கும் அமைப்பிலேயே காணப்படுகிறது. ஒரு சில நாணயங்களில் என ந.சௌந்திரபாண்டியன் குறிப்பிடுகிறார்.

பாண்டியரின் நாணயங்கள்

சங்க காலப் பாண்டிய மன்னர்கள் பலவகையான நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளனர். என்பதை அண்மைக்கால அகழ்வாய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் நாணயங்களை வட்டமாகவும் சதுரமாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். சங்க காலப் பாண்டியரின் பெயர் பொறித்த காசுகள் கிடைத்துள்ளனர். இது சதுரவடிவமாகவும், தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துப் பொறிகளுடனும் காணப்படுகின்றன. வழுவூர் என்பது பாண்டியர்களின் பட்டப் பெயர்களுள் ஒன்று பெரு வழிதி மன்னர்கள் பலர் இருந்துள்ளனர் என்பதைப் பின்வரும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

- பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி (புறம்.6,9,12,15,64)
- கடலுள் பாய்ந்த இளம் பெருவழுதி (நற். 55, 56, புறம். 15, 182)
- கான்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி (நற்.982 புறம் 21, 367)
- வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி (புறம்.58)

மேற்குறிப்பிட்ட நாணயத்தை இவர்களுள் யார் வெளியிட்டது என்பது தெரியவில்லை. நாணயத்தின் முன்புறம், இடப்புறம் நோக்கி ஒரு குதிரை உள்ளது. அக்குதிரையின் முகத்திற்குக் கீழே இரண்டு ஆமைகள் உள்ளன. குதிரையின் முகத்திற்கு அருகே பெருவழுதி எனும் சொல் தொடங்குகிறது.

தமிழகம் முழுவதும் பல அரசர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களும் தற்போது கிடைத்து வருகின்றன. இவை பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணம் எனும் சொற்கள் மட்டுமே பயின்று வருகின்றன. பண்டமாற்றத்தில் தோன்றிய சிக்கல்களே நாணயக் கண்டுபிடிப்பிற்குக் காரணமாக அமைந்தது. சங்க காலத்தில் நடந்த உள்நாட்டு வணிகம் பெரும்பாலும் பண்டமாற்றிலேயே நடத்திவந்திருக்கிறது. வெளிநாட்டு வணிகம் தோன்றிய போது உள்நாட்டில் செய்தது போல் எளிதாகப் பண்டமாற்று முறைகளை மேற்கொள்ள இயலவில்லை. எனவே, முத்தும் மற்றும் நெல்லிக்காய்

அளவிலான தங்கக் கட்டிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். இவை காசுகளாக வணிகத் தொழிலில் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவை தொழிலின் வளர்ச்சிக்கு மூலதனமாக அமைவதைக் காண முடிகிறது.

பரிமாற்று (Exchange)

பொருளியலில் சிறப்பான கூறாகக் காணப்படும் பரிமாற்று என்பது சங்க இலக்கியத்தில் பண்டமாற்று எனும் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகிறது. உலகில் எந்த ஒரு தனிமனிதனும் தனித்து வாழ முடியாது. பொருள்கள் பிற பொருள்களுக்குக்கும், பணத்திற்கும் மாற்றப்படுகிறது. உற்பத்தியாளருக்கும் நுகர்வோருக்கும் இடையே பண்டங்களும் பணிகளும் எவ்வாறு பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பதைப் பரிமாற்று என்ற இப்பிரிவு உணர்த்துகிறது. Exchange என்பதற்கு வணிகவியல் அகராதி “பரிவர்த்தனை, இரு ஆட்கள் அல்லது குழுக்களுக்கிடையே மதிப்புகள் வாணிபம் செய்யப்படுவதற்குரிய பொருளாதாரமுறை”¹² எனக் குறிப்பிடுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பண்டமாற்று

ஒரு நாட்டிற்குள்ளேயே நடைபெறும் வணிகம் உள்நாட்டு வணிகம் ஆகும். உள்நாட்டு வாணிகம் பெரும்பாலும் பண்டமாற்று வணிகமாகவே இருந்துள்ளது. நானில மக்களும் தத்தம் உற்பத்திப் பொருள்களை மாற்றிக் கொண்டுள்ளனர். இதனை வாழ்வியல் களஞ்சியம் “உள்நாட்டு வாணிகம் சிலகாலம், சில இடங்களில் பண்டமாற்று முறையில் நடைபெற்றுள்ளது”¹³ என விளக்கம் தருகின்றது.

பண்டமாற்று முறையானது “தன்னை நாடி வந்த பாணர்களுக்குப் பொன், பொருள் முதலிய நன்கொடைகளைக் கொடுத்து வந்த பழக்கத்திலிருந்து தொடங்கியுள்ளது”¹⁴ என்று ஆ.சிங்காரவேலு குறிப்பிடுவதாக போ.அழகு கிருஷ்ணன் கூறுகின்றார். ஆனால் “பண்டமாற்று முறை நன்கொடைகளைக் கொடுத்து வந்த பழக்கத்திலிருந்தும் தோன்றாமல் தன்னியல்பாகத் தோன்றி வளர்ந்திருக்க வேண்டும்”¹⁵ என்று கே.கே.பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.

தொழில் பிரிவு காரணமாகத் தனித்தனியாகத் தொழில் செய்து தங்கள் உழைப்பால் கிடைத்த மிகுதியான பொருள்களைப் பிற நிலங்களில் விற்கும், தனக்குத் தேவையானவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றும் மக்கள் வாழத் தொடங்கி உள்ளனர். பண்டமாற்று முறைப்பற்றி நா.சுப்பிரமணியன் “அளவு குறித்து வாங்கி வாங்கியவாறே எதிர் கொடுப்பது பண்டமாற்று முறையாகும்”¹⁶ என்று குறிப்பிடுகின்றார். “நாணயங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு இப்பண்டமாற்று முறை தான் உலகில் நெடுங்காலம் இருந்து வந்துள்ளது. இப்பண்டமாற்று முறையே நாளடைவில்

வாணிகமாக எழுச்சி பெற்றுள்ளது”¹⁷ என மா.இராசமாணிக்கனாரும் பண்டமாற்று முறைப்பற்றி விளக்கம் தருகிறார்.

திணைச்சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த மக்கள் மீன், தேன், கிழங்கு, தானியம், உப்பு ஆகியவற்றை ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து பண்டத்தை மாற்றிக் கொண்டனர். “பண்டமாற்று எனும் பொருளியல் உறவு இரண்டு நிலைகளை உணர்த்துகின்றது. ஒரே மாதிரியான உணவுப் பொருட்களை மிகையாக உற்பத்தி செய்யும் குழுக்களுக்குப் பிற குழுக்கள் உற்பத்தி செய்யும் வேற்றுஉணவுப் பொருட்களைப் பெற வேண்டிய தேவை இருந்தது என்பது ஒருநிலை. எந்தச் குழுவும் உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவாக இருக்கவில்லை என்பது மற்றொரு நிலை. இவ்விரண்டு நிலைகளும் பண்டமாற்றின் மூலம் சமன் செய்யப்பெற்றன” என ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் “பெருங்கற்கால மக்கள் உணவு உற்பத்தி செய்யும் தொழிலில் ஈடுபடத் தொடங்கிய நிலையில் இருந்தனர். அது புஞ்சை வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, மீன் பிடித்தல் ஆகிய பலவகைப்பட்ட தொழில்கள் ஆகலாம். இருப்பினும் இத்தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கள் தொடக்கநிலைத் தொழில் நுட்பத்தையே பயன்படுத்தினர். தொடக்கக்காலப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டினர் இரும்பை உருக்கிக் கருவிகளாகச் செய்து பிறகுடியினருக்கும் பண்டமாற்றின் வழி விற்பனர். இவ்வாறு இரும்பை உருக்கிக் கருவிகள் செய்தவர்கள் குறிப்பிட்ட பகுதியில் பொருளியல் நிலையிலும், அதிகாரம் செலுத்தும் நிலையிலும் மேலோங்கி நின்றனர். இவர்களே பண்டமாற்றுத் தொடர்பு ஏற்படக் காரணமாக இருந்தவர்கள். பல்வேறு குடிகளிடையே பண்டமாற்று நடைபெறுவதற்கு வலைப்பின்னல் போன்ற இணைப்பு பெருங்கற்காலத்தில் உருவாகக் காரணமாயிருந்தனர். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அன்றாடத் தேவைகளை அரிசி, பருப்பு, பால், தயிர், மீன், இறைச்சி முதலான பொருள்களைக் காசு கொடுத்து வாங்காமல் பண்டமாற்றும் செய்து கொண்டனர்”¹⁸

பண்டமாற்று முறை

நெல் - உப்பு

மருத நிலத்தில் உருவான தானியம் நெய்தல் நிலத்தில் விளைவிக்கப்பட்ட உப்பிற்குப் பண்டமாற்றாகத் தரப்பட்டது. நெய்தல் நிலத்து மக்கள் கடற்கரையைச் சார்ந்த உப்பளங்களில் உப்பு விளைவித்தனர். உப்பு வணிகர்கள் ‘உமணர்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். உமணர்கள் மாட்டு வண்டிகளில் உப்பைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து நெல்லை மாற்றிக் கொண்டு சென்றனர். இதனைத்,

“தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து

பிறநாட்டு உப்பின் கொள்கை சாற்றி

நெடுநெறி ஒழுகை நிலவு மணல் நீந்தி

அவ னுறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்ந்து

உமணர் போகலும் இன்னதாகும்”

(நற்.183 : 1-5)

என்னும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. ஊர்த்தெருக்களில் உமணர் பெண்கள் உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றியதை அம்முவனார்,

“கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின்”

(அகம்.140 : 5 -8)

எனும்பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். உமணர் உப்பை விற்று நெல்லைப் பெற்று வெண்சோறு ஆக்கியுண்டமையைப்,

“பசுமீன் நொடுத்த வெண்ணெல்மாஅத்
தயிர்மித மிதவை ஆர்த்துவம் நினக்கே
வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்
குடபுல உறுப்பின் கூட்டுபு நிகழ்த்திய
வண்டிமிர் நறுஞ்சாத்து அணிகுவம்”

(அகம்.340 : 14 -18)

“உமணர் தந்த உப்பு நொடை நெல்”

(நற்.254:6)

என வரும் பாடல் அடிகளில் காண முடிகிறது. உப்பை நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றுச் செய்த பின்னர் வணிகர் தமக்குக் கிடைத்த நெல்லைச் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றமையை,

“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்

கொள்ளீரோவெனச் சேரிதோறு நுவலும்”

(அகம்.390 : 8 -9)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறாகப் பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் உணவிற்காகவும் உள்நாட்டு நுகர்விற்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

நெல்-மீன்

நெல்லின் இன்றியமையாமையும் அதன் உற்பத்தி முறையும் உள்நாட்டு நுகர்விற்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. அவ்வாறே உப்பின் விலையை வைத்து நெல்லுக்கு விலை கூறப்பட்டது போன்று மீனுக்கு நெல் ஈடாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது,

“மாலிருள் நடுநாட் போகித் தன்னையர்
காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு
அவ்வாங்கு உந்தி, அம்சொல் பாண்மகள்
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி மறுகில்
பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளான்”

(அகம்.126 : 1 - 11)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. கடற்கரையோரத்தில் நெய்தல் நிலத்தில் வசித்த பரதவர்கள் கடலில் சென்று சுறா, இறால் முதலான மீன்களைப்பிடித்து வந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த மீனைப் பரதவ மகளிர் எளிதில் தானியத்துக்கு மாற்றியதை

“இனிது பெறுபெருமீன் எளிதினி மாறி” (நற்.293 : 3)

என்னும் பாடலடியில் காணலாம். பரதவ மகளிர் கடல் மீனை நெல்லுக்கு மாற்றியதை நக்கீரரும் குறிப்பிடுகிறார். தங்கள் பகுதியில் கிடைக்காத பொருட்களை வாங்கி நுகர்வதற்காகவும் தங்கள் பகுதியில் இயல்பாக விளைந்த பொருட்களின் உபரி உற்பத்தியை மிகுதிப்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் பாணர் ஆறு, ஏரி, குளம் ஆகியவற்றில் வலைவீசியும் தூண்டில் இட்டும் மீன் பிடித்தனர். அவர்கள் பிடித்த மீன்களைப் பாண் மகளிர் வேற்று ஊருக்குக் கொண்டு சென்று நெல்லுக்கு மாற்றினர். இதனை,

“அஞ்சில் லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்
சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெறாஉம்” (ஐங்.49 : 1 - 2)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. மீனைக் கொண்டு வந்த பரதவ மகளிர் அவற்றைத் தானியத்துக்கு மாற்றினர்.

நெல் - கள்

உழவர்கள் கள்ளுக்கு விலையாக வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் கொடுத்து பண்டமாற்றினைச் செய்தமையைக்,

“கள்ளுடைய நியமத்து ஒள்விலை கொடுக்கும்
வெள்வர குழுத கொள்ளுடைக் குரம்பை” (பதிற்று.75 : 10 -11)

எனும் பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. கள் உண்ணும் பொருட்டு மக்கள் மிகுதியான பொருட்களை மதுபானக் கடையில் கொடுத்தனர்.

தானியம் - பூ

சங்க காலத்தில் பூக்களை விற்பனை செய்துள்ளனர். பூ விற்புள்ள பெண்கள் பூவை நெல்லிற்குப் பண்டமாற்று செய்துள்ளனர்.

“துய்த்தலை இதழ் பைங்குருங் கத்தியொடு
பித்திகை வரவுமலர் கொள்ளீரே வென
வண்டு சூழ் வட்டியன் திரிதரும்
தண்டலை உழவர் தனிமட மகளே” (நற்.97:6-9)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு நெல்லுக்குப் பதிலாகச் சங்க கால மக்கள் பூ, கள், இறைச்சி, மீன், தயிர் என மலைபடு பொருள்களும், காடுபடு பொருள்களும் தந்து பண்டமாற்று செய்து கொண்டனர். இதன் மூலம் உள்நாட்டு நுகர்வில் தானிய உற்பத்தியின் இன்றியமையாமை பெறப்படுகிறது.

தயிர் – நெல்

இடைச்சியர் உழவரிடம் தயிரைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

“மான்றசை சொரிந்த வட்டியு, மாய்மகள்
தயிர்கொடு வந்த தசம்பம் நிறைய
ஏரின் வாழ்நர் பேரில் லரிவையர்
குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்
முகந்தனர் கொடுப்ப வுகந்தனர் பெயரும்” (புறம்.33 : 2 -7)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. இடையன் பாலைக்கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

“பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் யாடுடை இடையான்” (குறுந்.22 : 3 -4)
என்பதனை மூலம் முல்லை நிலத்து இடையர்கள் தம்மிடம் இருந்த பாலை மருத நிலத்து மக்களிடம் கொடுத்து அதற்கு மாற்றாக அவர்களிடமிருந்து அரிசி, கேழ்வரகு, திணை போன்ற தானியங்களைப் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

யானைத்தந்தம் - கள்

குறிஞ்சி நில வேடர்கள் ஒன்று கூடிக்காட்டில் யானையை வேட்டையாடிக் கொன்றனர். பின் யானையின் தந்தங்களை மதுபானக் கடையில் கொடுத்து, அதற்குப்பதில் மதுபானம் வாங்கி அருந்தினர். இதனை,

“வரிமாண் நோன்ஞாண் வண்சிலைக் கொளீஇ
அருநிறந்து அழுத்திய அம்பினார் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லின் நாள்மகிழ் அயரும்” (அகம்.6 : 7 - 10)

எனும் பாடலடிகள் கூறுகின்றன. எயினர் மது அருந்துவதற்காகக் காட்டில் வேட்டையாடி யானைத் தந்தங்களைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகக் கள் அருந்தியதை,

“வரிகிளர் பணைத்தோள் வயிறணி திதலை
அரிய லாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பில்
மகிழ் யானை நொடை பெறாஅ ராகி நனைகவுள்
கான யானை வெண்கோடு சுட்டி
மன்று ஓடு புதல்வன் புன்கலை நீவும்
அருமுனைப் பாக்கம்....” (அகம்.45: 8 - 13)

எனும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

யானைத்தந்தம் - தானியம்

கொல்லிமலையில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நில மக்களிடம் யானைத் தந்தங்கள் இருந்தன. அவர்களின் உறவினர்கள் பசியால் வாடினர். எனவே அவர்கள் யானைத் தந்தங்களை மருத நில உழவர்களிடம் கொடுத்துத் தானியங்களைப் பெற்றுச் சோறு சமைத்து உண்டனர். இதனைக்,

“காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசிப்பிற

கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத் துண்ணும்

வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரைப்”

(குறுந்.100 : 3-5)

எனும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. எனவே குறிஞ்சி நிலத்தில் கிடைக்கப்பெறும் தானியங்கள் அவர்களின் உணவுத் தேவையைப் போதுமான அளவு நிறைவு செய்யவில்லை எனலாம்.

குறிஞ்சி நில வேடர்கள் தேனையும் கிழங்கையும் மதுபானக் கடையில் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக வறுத்த மீனை உண்டு கள்ளைப் பருகினமையைத்,

“தேனெய்யொடு கிழங்கு மாறி யோர்

மீனெய்யொடு நறவுமறுகவும்”

(பொருநர்:214 - 215)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது. கடல் சார்ந்த மக்களுக்குத் தேனும் கிழங்கும் இன்றியமையாப் பொருட்களாக விளங்கியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

மீன் - முத்துச்சிற்பி

நெய்தல் நில மக்கள் வாளை மீனுக்கு விலையாக முத்துச்சிற்பியையும் நல்ல அணிகலன்களையும் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

“..... கணைக் கோட்டு வாளைக்கு

கழங்கு உறழ்முத்தமொடு நன்கலம் பெறுஉம்”

(அகம்.26 : 8-9)

எனும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இதன் மூலம் பழந்தமிழரின் அணிகலன்கள், அலங்காரப் பொருட்களின் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கான தேவையை அறிய முடிகிறது.

கள் - முத்துசிப்பி, அணிகலன்

நெய்தல் நிலப் பரதவ மக்கள் கள்ளுக்கு விலையாக முத்துச் சிப்பியைக் கொடுத்துப் பண்டமாற்றுச் செய்தமையைப்,

“பண்மீன் கொள்பவள் முகந்த இப்பி

நார்அரி நறலின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்”

(அகம்.296 : 8-9)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

கள் - பசு

கள்ளுக்கு விலையாகச் சங்ககால மக்கள் பசுக்களையும், பண்டமாற்றுச் செய்துள்ளனர். இதனை,

“கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு

நாளா தந்து நறவு நொடை தொலைச்சி” (பெரும்பாண் : 140 - 141)

“நிறுத்த ஆயந்தலைச் சென் றுண்டு” (புறம்.258 : 3)

எனும் இவ்விரு பாடல்கள் மூலம்அறிய முடிகிறது. கால்நடைகளின் உற்பத்திப் பெருக்கத்தினை அவைகள் பண்டமாற்றத்திக்குப் பயன்படுத்தப் படுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

கள் - போர்ப்பொருள்

சங்க காலத்தில் போருக்குச் சென்ற வீரர்கள் அப்போரில் கிடைத்த பொருள்களை விலையாகக் கொடுத்து அதற்கு மாற்றாகக் கள் பெற்றதனை,

“அரும்பறை வினைஞர் புல்லிகல் படுத்தக்

கள்ளுடை நியமித்து ஒள்விலை கொடுக்கும்”(பதிற்று.75 : 9 -10)

என வரும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கரும்பு, அவல் - மான் இறைச்சி, கள்

நிலத்திலே விளைந்த உணவுப்பொருள்களான கரும்பையும் அவலையும் விற்று அவற்றிற்கு மாற்றாக மானினது இறைச்சியையும், கள்ளையும் பண்டமாற்றாகப் பெற்றனர். இதனைத்,

“தீங்கரும்போ டவல்வகுத்தோர்

மான்கறையொடு மது மறுகவும்...” (பொருநர் : 216 - 217)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

தேன், கிழங்கு – மீன், நெய், நறவு

குறிஞ்சி நில மக்கள் தம் நிலப்பகுதியில் உள்நாட்டு நுகர்விற்காக உற்பத்தி செய்த தேனையும் கிழங்கையும் கொண்டு போய் விற்கிறார்கள். அவற்றிற்குப் பதிலாக மீன் கொழுப்பிலிருந்து உண்டாக்கிய நெய்யையும், நறலையும் வாங்கிச் செல்கிறார்கள். இதனைத்,

“தேனெய்யொடு கிழங்குமாரி யோர்

மீனெய்யொடு நறவு மறுகவும்” (பொருநர் : 214 - 215)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

நெய் - எருமை

ஆயர்குல மகளிர்முல்லை நிலப் பகுதியில் நானிலப் பரிமாற்றத்திற்காக உற்பத்தி செய்த நெய்க்கு விலையாக எருமையைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்றமையை,

“.....ஆய்மகள்

நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்

எருமை நல்லான் கருநாகு பெறாஉம்”

(பெரும்பாண் : 163 - 165)

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பகிர்வு

பகிர்வு என்பது தனிநபர்களிடையே அல்லது உற்பத்திக் காரணிகளிடையே எவ்வாறு வருமானம் அல்லது செல்வம் பகிரப்பட்டுள்ளது என்பதைக் குறிப்பதாகும். ‘distribution’ என்பதற்குப் ‘பகிர்மானம்’ என்ற பொருளைத் தருகிறது வணிகவியல் அகராதி. பொருளியலில் ‘பகிர்வு’ எனக் குறிப்பிடும் பொருளைச் சங்க இலக்கியத்தில் பாதிடு என்ற கருத்தோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் காணமுடிகிறது.

பாதிடு

சங்கப்பாடல்கள் பாதிடு என்பதைப் ‘பகிர்ந்துண்ணல்’ என்றும் ‘கூட்டுண்ணுதல்’ என்று குறிப்பிடுகின்றன. இனக்குழுச் சமூகப் பண்புகளில் தலையானது பொதுவில் வைத்து உண்ணுதல் குழுச் சமூகங்களில் நிலவிய இனக்குழு வாழ்விற்கு இன்றியமையாத வழக்கமே ‘பாதிடு’ என்பர்.

புறப்பொருள் கூறும் பாதிடு

புறப்பொருள் திணைகளுள் ஒன்றான வெட்திணையில் பாதிடு என்பது உட்பிரிவு ஆகும். “தந்துநிறை பாதிடு”¹⁹ என வெட்சிப்படலத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பகைவரது உயிரைக் கவருகின்ற அம்புகளைக்கொண்ட தனது படைமறவர் சுற்றம், கைப்பற்றிக் கொணர்ந்த ஆநிரையினைத் தலைவன் அவரவரது தொழில் வகையின் தகுதியை அறிந்து, அதற்கேற்ப அவர்கட்குப் பகுத்துக்கொடுத்தல் பாதிடு ஆகும். இதனைக்,

“கவர் சுணைச் சுற்றம் கவர்ந்த கணநிறை

அவரவர் வினைவயின் அறிந்தீந்தன்று”²⁰

என்கிறது. இதனால், அவரவரின் பேராற்றலுக்கு ஏற்பவே அவரவர் பங்கு பெற்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கவர்ந்து வந்த நிரையினை வெட்சி மறவர் தமக்குள்ளாகப் பகுத்துக் கொள்ளும் முறையினை,

“ஒள்வாண் மலைந்தார்க்கும் ஒற்றாய்ந்து உரைத்தார்க்கும்
 புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும் - விள்வாரை
 மாறட்ட வென்ற மறவர்தம் சீறாரிற்
 கூறிட்டார் கொண்ட நிரை”²¹

எனப்பாடுகிறது. போர்க் களத்தில் வாள் போரினை மேற்கொண்டவர்க்கும், ஒற்றினை ஆராய்ந்து உரைத்த ஒற்றர்களுக்கும், புள் நிமித்தத்தை அறிந்து வெற்றி வாய்ப்பினை எடுத்துச்சொல்லிய அறிவுடையோருக்கும், தம்மோடு வேறுபாடு கொண்ட பகைவரிடத்தில் போர் மேற்கொண்டு வெற்றி அடைந்த மறவர்களுக்கும், தம்முடைய சிற்றூரில், அவர்கள் கவர்ந்து கொண்டு வந்த பசுக்கூட்டத்தை அவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்பப் பகுத்துக் கொண்டனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

வேடர் குடியில் பாதீடு

சங்க இலக்கியத்தில் மறவர்கள் விளைச்சல் குன்றிய வறட்சி மிகுந்த பாலை நிலப் பகுதிகளில், தங்கள் தொழிலுக்கு ஏதுவான இடங்களில் குடிசைகளில் வாழ்ந்தார்கள். இங்கு வாழ்ந்த வேடர்கள் வேட்டையாடினார்கள். வேட்டையின் மூலமும், வழிப்போக்கர்களின் உடைமைகளைக் கொள்ளையிட்டும் தங்களுக்குத் தேவையான உணவைப் பெற்றார்கள். கூட்டமாக வேட்டையாடுவது அன்றைய வழக்கமாகும்.

வழிபறிக் கள்வர்களாகவும், ஆநிரைக் கவர்வோராகவும் மாறிய வேடர்கள் காட்டுப்பகுதியில் ஒளிந்திருந்து தாக்கினார்கள். பசுக்கூட்டங்களைப் பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களில் கவர்ந்து வந்து வேட்டைக் குடிகளுக்கு இடையில் பங்கு போட்டார்கள். பசுக்களைக் கள்ளுக்கு விலையாகத் தந்து குடித்தார்கள். கொழுத்த மாட்டை அறுத்து உண்டார்கள். வழிப்போக்கர்களிடமுள்ள பொருட்களைப் மறித்து அவர்களைக் கொன்று கொள்ளையிட்டப் பொருளைக் கூட்டுண்டார்கள் என்பதை,

“நெடுங்கழை திரங்கிய நீர்இல் ஆர் இடை,
 ஆறு செல் வம்பலர் தொலைய, மாறு நின்று,
 கொஞ்சிலை மறவர் கடறு கூட்டுண்ணும்
 கடுங்கண் யானைக் கானம் நீந்தி”

(குறுந்.331 : 1-4)

என்றும்,

“முரம்பு சேர் சிறுகுடி பரந்த மாலை,
 புலம்பு கூட்டுண்ணும் நல்லென் மன்றத்து
 கல்லுடைப் படுவில் கலுழி தந்து
 நிறைபெயல் அறியாக் குறைத்து ஊண் அல்லில்”

(நற்.33 : 2 - 5)

என்று வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

நிலத்தில் புதைக்கப்பட்டு முற்றிய மதுவை வேடர், புல்லால் வேய்ந்த குரம்பைக் குடிதோறும் உண்ணக் கொடுப்பர்.

“நிலம்புதைப் பழுவிய மாட்டின் தேறல்

புல்வேய்க் குரம்பைக் குடிதொறும் பகர்ந்து”

(புறம்.120 : 12 -13)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகின்றது. பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வேடர்கள் தமக்குள் பகுத்துக் கொண்டதை

‘இரவுக் குறும்பு அலறி நூறி, நிறைபகுத்து

இருங் கல் முடுக்கர்த்த திற்றி கொண்டும்

கொலை வில் ஆடவர் போல”

(அகம்.97:4-6)

எனும் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த முள்ளம் பன்றியுடன், உடும்பையும் முற்றத்துக்குக் கொண்டு வருவர் இரண்டையும் அறுத்துக் கூறு கூறாகச் செய்து, பங்கு வைத்துத் திண்பதற்காக நெருப்பிலே வாட்டிக் கொண்டிருப்பர். அத்தகைய நிணநாற்றம் தெருவெல்லாம் மணக்கும் என்பதை,

“முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொல் ஆடவர்

உடும்பிழுது அறுத்த ஒடுங்காழ்ப் படலைச்

சீறில் முன்றில் கூடுசெய் திடுமார்

கொள்ளி வைத்த நிண மாற்றம்”

(புறம்.325 : 3 -6)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. வேட்டையாடிய முள்ளம்பன்றி, உடும்பு ஆகிய விலங்கின் இறைச்சியை வேட்டைக்குடிகளுக்கு இடையே பகிர்ந்து உண்ட செய்தியையும் அறிய முடிகிறது.

மறவர்கள், வணிகச் சாத்தினை மரித்துத் தாக்கிக் கொள்ளையடித்து, அதன் மூலம் கிடைத்தப்பொருளைத் தங்கள் குடிகளுக்கு இடையே பகுத்துக் கொண்டார்கள்,

“சேக்குவம் கொல்லோ, நெஞ்சே! சாத்து எறிந்து

அதர் கூட்டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழின்

கொடு வில் ஆடவர் படுபகை வொஃஇ”

(அகம்.167 : 7-9)

என்றும்,

களரி பரந்த கல் நெடு மருங்கின்

விளரி ஊன் தின்ற வீங்கு சிலை மறவர்

மைபடு திண் தோள் மலிர வாட்டி,

பொறை மலி கழுதை நெடு நிரை தழீஇய

திறந்து வாள் வயவர்அருத் தலை துமித்த

படு புலபுக் கமழும் ஞாட்பில், துடி இகத்து,

அருங்கலம் தெறுத்த பெரும்புகல் வலத்தார்!

வில் கெழு குறும்பில் கோள் முறை பகுக்கும்

கொல்லை இரும் புனம் நெடிய என்னாது”

(அகம்.89 : 9 -17)

என்றும் பாடியுள்ளனர். வில்லினரான மறவர்கள், பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லும், வணிகச் சாத்துக்களுக்குப் பாதுகாப்பிற்காக வரும் வில் வீரர்களின் அருந்தலைகளைத் துணிப்பர். மிகுந்த புலால் நாற்றம் வீசக்கூடிய போர்களத்தில் தம் துடியினை இசைத்தவாறே, வணிகர்களிடம் இருந்து கவர்ந்த அணிகலன்களையும், பொருளையும் அவரவர் கொள்ள வேண்டிய பங்குகளாகத் தமக்குள் பகுத்துக் கொள்வார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பகிர்ந்துண்ணும் வழக்கம் கொண்ட வேட்டுவ இனக்குழு மக்கள், வேலிகளால் சூழப்பட்டச் சீறூர்களில் குடிசைகளில் வாழ்ந்தார்கள். இவ்வேடர்கள் குறிப்பாக வில், அம்பு, வேல் முதலான வேட்டைக் கருவிகளைக் கொண்டு வேட்டையாடினார்கள் என்பதை இதன் மூலம் காண முடிகிறது.

கானக்குறவர் குடியில் பாதீடு

மலைசார்ந்த நிலப்பரப்பை உடையது குறிஞ்சி. இங்கு வாழ்ந்த கானக் குறவர்களை, வேடர்களிலிருந்து பிரித்தறிந்து காட்டுவது அவர்கள் மேற்கொண்ட மலைப்புன விவசாயமாகும். வேடர்களின் வாழ்விடத்திற்கும் இந்தக் கான குறவர் வாழ்விடத்திற்கும் பெரிய வேறுபாடுகள் காணப்படவில்லை. மலைப்புன விவசாயத்தை கானக்குறவர்கள் மேற்கொள்ளாத பொழுது, அவர்களை வேடர்களிடமிருந்து பிரித்து பார்க்க இயலாது. இரு குழுக்களிடமும் வேட்டையாடுவதற்கான வில், அம்பு, வேட்டை நாய், வலை, பொறி ஆகியவை இருந்தன.

கானக்குறவரின் வேட்டைத் தொழில், அவர்கள் செய்த மலை விவசாயத்திற்குப் பாதுகாப்பாக மாறியதைப் பல சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகிறது. தினைப்புனத்தை மேயும் காட்டுப்பன்றி, யானை முதலிய விலங்குகளை அகற்றுவதற்கு வேட்டை பயன்படலாயிற்று. அவ்வாறு வேட்டையில் சிக்கிய விலங்கின் இறைச்சியை, வேடர் சமூகத்தில் பாதீடு செய்து கொண்டது போலவே குறவர் சமூகத்திலும், பாதீடு செய்து கொண்டனர். இதனைப்,

“பிணர்ச் சுவற்பன்றி கோல் முலைப்பிணவொடு

கணைக்கால் ஏனல் கைம்மிக் கவர்தலின்

கல் அதர் அரும் புழைஅல்கி, கானவன்,

வில்லின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை,

புனை இரங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டி,

குடிமுறை பகுக்கும் நெடுமலை நாட”

(நற்.336 : 1 - 6)

என்னும் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

கானக்குறவன் வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த முள்ளம் பன்றியின் கொழுத்த இறைச்சியைக் கிழங்கோடு அவனது மனைவி சிறுகுடியினர் பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்தாள். இதனைக்,

“கானவன் எய்த முளவுமான் கொழுங்குறை
தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி கிழங்கொடு
காந்தள் அம் கிறுகுடிப் பகுக்கும்”

(நற்.85 : 8 - 10)

எனும் பாடலினால் காண முடிகிறது.

நிலத்தில் புதைக்கப்பட்ட முற்றிய மதுவைப் புல்லால் வேய்ந்த சிறுமனையில்
உள்ள மலை வாழ் குறவர் குடியுள்ள இடந்தோறும் உண்ணக் கொடுத்தனர் என்பதை,

“நிலமபுதைப் பழுனிய மட்டின் தேறல்
புல்வேய்க் குரம்பைக் குடிதொறும் பகர்ந்து”

(புறம்.120 : 12 - 13)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான
பெரும்பாணாற்றுப்படையில் வேட்டைத்தொழில் மூலம் பாதிடு குறித்து ஒரு வருணனை
பின்வருமாறு வருகிறது.

மானின் கால் தடம் பதித்த வழியில் மாலை நேரத்தில் நீர் வேட்கை தீர்க்க
வரும் காட்டுப்பன்றிக்காக அந்நீர் நிலை அருகில் கானவர் ஒளிந்திருந்து வரவு
பார்த்திருந்தார்கள். இப்படி அரைநாளாகக் காத்திருந்தும் பன்றி வராததால், பகலில்
வேட்டை நாயோடு, புதர்களைக் கலைந்து வேலிகளில் தொடர்வலை மாட்டி கானவர்
வேட்டைக்குச் சென்றார்கள். தாமரைப் பூவின் இதழ் போன்ற நீண்ட செவியுடைய
முயலைத் தப்பவிடாது வளைத்து பிடித்துக் காட்டில் பகிர்ந்து உண்டார்கள். இதனை,

“வான் மடி பொழுதில், நீர் நசை இக்குழித்த
அகழ் சூழ் பயம்பின் அகத்து ஒளித்து ஒடுங்கி
புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன
வளைமருப்பு ஏனம் வரவு பார்த்திருக்கும்
அரை நாள் வேட்டம் அழுங்கின், பகல் நாள்
பகுவாய் ஞமலியோடு பைம் புதல் எருக்கி
தொகு வாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி,
முள் அரைத் தாமரைப் புல் இதழ் புரையும்
நெடுஞ் செவி குறுமுயல் போக்கு அற வளைஇ
கடுங்கண் கானவன் கடறு கூட்டுண்ணும்”

(பெரும்பாண்.107 : 116)

எனும் பாடலினால் அறிய முடிகின்றது.

குறவர்கள் கிழங்கைப் பன்றிகள் தோண்டி எடுத்தமையால் சிறு குழியில்
உழாமல் விதைத்து விளைந்த திணையை, மான் இறைச்சி வேக வைத்த புலால்
நாறும் பாணையில், காட்டுப்பசுவிடம் கறந்த பாலில் உலை ஏற்றிச் சந்தனக்கட்டையை
விறகாக்கி எரித்து சமைத்த சோற்றை வாழையிலையில் இட்டு பகிர்ந்து உண்டார்கள்
எனும் செய்தியைக்

“கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டிக் கிளையொடு

கடுங்கண் கேழல் உழுத பூமி,

நன்னாள் வருபதம் நோக்கிக் குறவர்

உழாஅது வித்திய பருஉக்குரற் சிறுதிணை

முந்துவிளை யாணர் நாள்புதிது உண்மார்

மறையான் கந்த நுரைகொள் தீம்பால்,

மான்தடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி

வான்கேழ் இரும்புடை கழாஅது ஏற்றி,

சாந்த விறகின் உவித்த புன்கம்

கூதலிங் கலினிய குளவி முன்றில்,

செழுங்கோள் வாழைஅகல் இலைப்பகுக்கும்”

(புறம்.168 : 5 -13)

எனும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

முல்லை நிலக் குடியில் பாதீடு

நிலம் சார்ந்த இனக்குழு வாழ்க்கையின் மற்றொரு வளர்ச்சி நிலையின் எச்சங்களை முல்லைத்திணையில் காண முடிகிறது. மலைச் சாரலுக்கும் வயல் வெளிகளுக்கும் இடைப்பட்ட முல்லை என்னும் காட்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்த குடியினர் கோவலர், ஆயர்,இடையர் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். உணவு உற்பத்தி செய்தல் என்ற நாகரீக வளர்ச்சியை முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த இனக்குழுக்கள் எட்டியமை தெரிகிறது.

வழிப்போக்கர்களின் பசியைத் தீர்ப்பவர்கள். புல்லி நாட்டு இடையர்கள்,

களிபடு குழிசிக் கல் அடுப்பு ஏற்றி

இணர் ததை கடுக்கை ஈண்டிய தாதின்

குடவர் புழுக்கிய பொங்கு அவிழ்ப் புன்கம்

மதர்வை நல் ஆன் பாலொடு, பகுக்கும்”

(அகம்.393 : 14 - 17)

என்னும் பாடலில் புல்லி நாட்டில் வாழும் இடையர்கள், அப்பகுதியில் செல்லும் புதியவர்களின் பசியைப் போக்க உணவளிப்பர். வரகு பழமையான மேட்டு நிலத்தில் விளையும். அவற்றைப் பாறை மீது கிடத்திக் கவட்டைக் குளம்புகளை உடைய மாடுகளைப் பிணையல் கட்டி ஓட்டி உதிரச் செய்வர். தன் அண்ணனும், தந்தையும் தோளில் சுமந்து கொண்டு வந்த வரகை உரலில் இட்டு உலக்கையால் தேங்காய்ப் பருப்பு போல் வெண்ணிறம் ஆகும்படி குற்றிக், சுளகால் நேம்பி, அரியாக்கிக் கொள்வர். சுனையில் இருக்கும் நீரை முகத்து கொண்டு வந்து பானையில் உணவை வைத்து, வரகரிசப் பொங்கல் வைப்பர். அப்பொங்கலைப் பசுவின் பாலுடன் பகிர்ந்து தருவார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பரதவர் குடியில் பாதீடு

நுளையர், வலைஞர் எனும் சொற்களால் சுட்டப்பட்டப் பரதவாகள் கடற்கரைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தார்கள். பரதவர் குடியில் இனக்குழு பண்பு குறித்து பல பாடல்கள் உள்ளன.

நொண்டி துறைமுகத்தில் வாழ்ந்த பரதவர்கள் கொம்புச் சுறாவைப் பிடித்துத் துண்டு போட்டுப்பகிர்ந்து கொண்டதாகப் பின்வரும் சங்கப் பாடல் கூறுகிறது.

“கொண்டு ஆங்குப் பெயர்தல் வேண்டும் -கொண்டலொடு

குருஉத் திரைப் புணரி உடை தரும் எக்கழ்ப்

பழந் திமில் கொன்ற புது வலைப் பரதவர்

மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கெண்டி,

மணம் கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்

வளம் கெழு தொண்டிஅன்ன இவள் நலனே”

(அகம்.10 : 8 -13)

எனவரும் பாடலில் குழுச்சமூகங்களில் நிலவிய இனக்குழு வாழ்விற்கு இன்றியமையாத ‘பாதீடு’ இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது. பரதவர் ஆழ்கடலில் சென்று முத்துக்களை வாரிக் கொணர்ந்து கடற்கரைச் சோலையில் வைத்துப் பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுப்பர் என்பதைத்,

“தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்

கண்திரள் முத்தம் கொண்டு, ஞாங்கர்த்

தேன் இமீர் அகன்கரைப் பகுக்கும்”

(அகம்.280 : 11 - 13)

என்னும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

மேற்கூறிய செய்தியிலிருந்து, மருத நிலங்களுக்கு முந்தைய பாலை, மலை, நாடு, கடல் பகுதியில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்த தொல்குடி வாழ்க்கை முறையில், இனக்குழு வாழ்வின் சில எச்சங்களோடு வாழ்ந்த குடிகளின் தலையாய பண்பான ‘பாதீடு’ பற்றிச் சான்றுகளோடு அறிய முடிகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

ஒரு நாட்டின் கடைக்கோடி தனிநபர் வரை வருவாய்த் தன்னிறைவு பெறாத போது எந்தவொரு பொருளாதார வளர்ச்சி சதவீதத்தையும் உறுதிபட எடுத்துரைக்க இயலாது. ஒரு தனி மனிதன் வருவாயின் அளவு கோல் நிர்ணயம் அந்நாட்டுப் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்த வல்லது. சங்ககாலத்து நிலவிய ஐவகை நிலங்களுக்குரிய மக்களின் தொழில்களும் அத்தொழிலாலும் பிறவற்றாலும் அம்மக்கள் ஈட்டியன தனி மனிதன் வருவாயாக முறைப்படுத்தப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தார்

வேட்டுவர், கானவர், குறவர் இவர்கள் குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டுவிச்சியர், கொடிச்சியர், குறத்தியர் என முறையே அந்நிலப் பெண்பாற் பெயர்கள். குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் நாடன் (குறுந். 339), வெற்பன் (அகம். 112) புனவன் (அகம் . 140) சேனோன் (அகம். 392) அண்ணல் (குறுந். 392) கிழவன் (குறுந். 385) எனும் திணை நிலைப் பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறான்.

வேட்டுவர்

வேட்டம் ஆடுபவர் வேட்டுவர் வேட்டையாடும் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தமையால் வேட்டுவர் எனப்பட்டனர். விரைவாக ஓடுதலையுடைய சினமிக்க நாயை வேட்டைக்கு உடனழைத்துச் சென்றதையும் மானினது திரட்சியைக் கொண்டுவர நாய் உதவியதையும் புறநானூற்றுப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

“சிறியவும் பெரியவும் புழைகெடவிலங்கிய

மான்கணம் தொலைச்சிய கடுவிசைக் கதநாய்

நோன்சிலை, வேட்டுவ ! நோயிலை யாகுக!” (புறம். 205 : 7-9)

எனப் புறப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது. வேட்டுவர் வேளாண் தொழிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். அருவி நீரால் திணை விளைவித்ததைத்,

“தினையே அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்” (அகம். 28 : 4)

என வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. வேட்டுவரின் தொழில்களாக வேட்டை, வேளாண்மை ஆகியன காணப்படுகின்றன.

கானவர்

புனங்காப்பவரைக் கானவர் (புறம். 49) என்பர். கானவர் வில்லினை உடையவராகவும் கொலைத்தொழில் புரிபவராகவும் காட்டப்படுகின்றனர். கானவர் காட்டுப் பசுக்களையும் அதன் கன்றுகளையும் வேட்டையாடிய செய்தி குறுந்தொகையில்,

“கானவ ரெடுப்ப வெரீஇ யினந்தீர்ந்து

கான நண்ணிய சிறுகுடிப் பட்டென்” (குறுந். 322 : 2- 3)

எனவரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது. கானவர் வேளாண் தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். மரங்களைச் வெட்டிச்சுட்டக் கொல்லையில் திணை விதைத்ததை,

“ யா அங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவிற்

கரும்பு மருண் முதல பைந்தாட் செந்தினை” (குறுந் 198 : 1 – 2)

என வரும் பாடலடிகளால் புலப்படுகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

குறிஞ்சி நிலத்து மகளிர் வேங்கைப் பூக்களைப் பறித்து வேற்றுப் புலங்களுக்கு விற்கச் செல்வர். ஒவ்வொரு மனைக்கும் சென்று விலைகூறி விற்பர் பூவிலைக்குப் போர் செய்து பெற்ற அருங்கலங்கள் நிகராகின்றன என்பதை,

“நூலரி மாலை சூடிக் காலின்”

(புறம். 284 : 3)

எனும் புறநானூறு பாடலடிகளில் காண முடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்துப் பொருள்களான தேனையும் கிழங்கையும் பிற நிலத்திற்கு கொண்டு சென்று விற்பர் அதற்கு ஈடாகக் கிடைத்தப் பொருள் தனி மனிதன் வருவாயாக அமைந்ததைக் காண முடிகிறது.

முல்லை நிலத்தார்

முல்லை நிலமக்கள் ஆயர், கோவலர், இடையர் எனும் பெயர்களால் அழைக்கப்படுவர். இந்நில மகளிர் ஆய்ச்சியர் எனும் பொதுப் பெயரால் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். இந்நிலத் தலைவன் “வாணன்” (அகம். 204 : 12) பொதுவர் (கலி. 103) எனும் திணை நிலைப்பெயர்களால் வழங்கப்பெறுகிறான்.

“புல்லினத்தாய மகன்”

(கலி.115 : 4)

இப்பாடலடி மூவகை ஆயருள் புல்லினத்தாயரை இனம் காட்டுகிறது.

ஆட்டினத்தையுயை ஆயர் மகன்

(கலி. 103)

பசத்திரளையுடைய ஆயர் மகன்

(கலி. 105)

எருமைத்திரளையுடைய ஆயர் மகன்

(கலி.103)

என ஆயரினத்தை விளக்கிக் காட்டுவார் நச்சினார்கினியர்

ஆயர்

ஆயர்களின் மனைகளில் பால்வளம் எப்போதும் சிறந்திருக்கிறது. அதனால் மனைதோறும் தயிர் கடைபவரின் மத்தொலியே பெரிதும் முழங்குகிறது என்பதை,

“மத்துரறியமனை யின்னியமி மிழா”

(பதிற்று : 3)

எனும் பதிற்றுப்பத்து பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

கட்டுவிச்சியர் பூசாரி

கட்டினும் கழங்கினும் எண்ணிக் கூறுபவள் கட்டுவிச்சி, அகவன் மகள், தெய்வமாரும் குறப்பெண், பிரப்புார்ப்பவர் கட்டுப்பார்ப்பவர் என்பன கட்டுவிச்சிக்கான வேறு பெயர்கள். இதுவரை, அறிந்து கூறுபவள் எனும் பொருள்பட “அறியுநர்” (குறிஞ்சிப் .4) என்கிறது குறிஞ்சிப்பாட்டு,

“கட்டினும் கழங்கினும் வெறி”²³

எனத் தொல்காப்பியம் மூன்றையும் குறிப்பிடுகிறது.

‘கட்டு’ என்பது முறத்தில் நெல்லைப் பரப்பில் பார்க்கும் ஒருவகைக்குறி. இக்குறியை அறிந்து கூறுபவள் கட்டுவிச்சி

‘கழங்கு’ என்பது கழற்சிக்காய், இக்காய்களை ஒன்றா இரண்டா என எண்ணிப் பார்த்து அறிந்து கூறுவதாகும்.

‘பிரப்பு’ என்பது மலைநெல்லாகும். மலை நெற்களைக் கொண்டு காணுவதால் இது பிரப்பு எனப்பட்டது. தெய்வங்களை அழைத்துப்பாடுதலால் கட்டுவிச்சி ‘அகவன் மகள்’ எனப்பட்டாள்.

தனி மனிதன் வருவாய்

கட்டுவிச்சியர், பூசாரி இவர்களின் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியமான தனிநபர் வருமானம் இன்னதென்று அறியக் கிடைக்கவில்லை கட்டுவிச்சியர்க்குப் பிறப்பு பார்க்க உதவும் மலைநெல்லும், ஏனை திணையரிசி “இக்கழுவுள் மாவன்” (அகம்.135) எனவும் “கழுவுள்காமுர்” (அகம். 135 : 13) எனவும் அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. ஆடுகளையும் ஆக்களையும் மேய்ப்பதற்குத் துணையாகக் கோல் (அகம். 264) ஒன்றினைக் கொண்டிருப்பர். என்பதையும் சங்க இலக்கியங்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது.

கோவலர்

கோவலர் பல பசுக்களை உடையவராவர் கோவலர்க்குக் குழலோசை விருப்பமான ஒன்று காட்டில் கிடைக்கும் மூங்கிலிலேயே துளை செய்து குழலை உருவாக்கிக் கொள்வர். தீக்கடைக் கோலில் தீயை உண்டாக்கி மூங்கில் குழலில் துளையிடுவர் இதனால் அத்துறை “கருந்துளை” (பெரும்பாண் : 179) எனப்பட்டது. அகன்ற முல்லை நிலத்தில் நிரை மேயும்படி பரவ விடுகின்றனர். நிரைகளை மேயவிட்டு ஆனிரைகளுக்கு நீர் வேண்டிக் கூவல் அகழ்வர். நீர் வைப்பதற்குத் தோலால் செய்யப்பட்டத் துருத்தியைப் (அகம். 155) பயன்படுத்தினர். என்கிறது அகநானூறு.

இடையர்

ஆட்டின் நிரைகளோடு காட்டில் தங்குபவனாக இடையன் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறான். இடையரை “அண்டர்” (அகம். 59 : 5) என்றும் வழங்குவர். மாலைக் காலத்தில் ஆட்டை மேய்ப்பவர்கள் மேய்ச்சல் நிலத்திலேயே தங்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் இடையரில் ஒருவரோ, இருவரோ பாலை வீட்டிற்குக் கொணர்ந்து கொடுத்து விட்டு காட்டில் உள்ளவர்களுக்குப் பால் சோறு கொண்டு போகின்றனர். இடையர் பலர் சேர்ந்தும் தனித்தும் தங்குவதுண்டு தனியாக ஓர் இடையன் காட்டில் தங்கிய செய்தியினைத் “தனிநிலை இடையன்” (அகம். 2748) என்கிறது அகநானூறு தம் நிரைகளுக்குப் பூத்துத் தழைத்துச் செறிந்திருந்த வேங்கை மரங்களைக் கூரியவாள் கொண்டு வெட்டியெடுத்து இறையாகத் தருவர் என்பதைப்,

“பசித்த ஆய்த்துப் பயன்றிரை தருமார்,

பூவாட் கோவலர் பூவுடன் உதிரக்

கொய்துகட்டு அழத்த வேங்கையின்” (புறம். 224 : 14 – 16)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடிகளால் புலப்படுகிறது.

முல்லை நில உழவர்

முல்லை நில வாழ்நர் உழவுத்தொழிலும் செய்தனர். முல்லை நிலம் கொல்லை எனவும் வழங்கப்பெறும். இந்நிலத்தைப் புன்புலம் எனவும் வழங்குவர். புன்புலத்தில் நெல் விளையாது திணையும் வரகும் விளை பொருளாகின்றன. முல்லை நில உழவர் மழைபெய்தவுடன் மேட்டு நிலத்தை உழத்தொடங்குகின்றனர். புழுதி கீழ் மேலாகப்புரளுமாறு உழுதலைச் செய்வர். இந்நிலத்தின் முக்கிய விளைபொருளாக வரகினைக் கருதலாம். புதுக்கொல்லையில் விளைந்த வரகின் அரிசியோடு ஈயலையும் இட்டுச்சமைத்த சோற்றினைப் பசுவின் வெண்ணெய்யை அதன் மேல் பெய்து உண்ணும் செய்தியை,

“ஈயல்பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு

சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத்து வருக” (குறுந்.160)

என வரும் பாடல்களால் காண முடிகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

முல்லை நில மக்கள் பாலைப் பயன் கொண்டு உயிர் வாழும் இயல்பினராக இருந்தனர். பாலை விற்கும் பொருட்டு வந்த இடையன் ஊரில் அதனை விற்று விட்டு அதற்கு விலையாக உணவுக்குரிய தானியங்களைப் பெற்றுத் திரும்புகிறான். தானியங்களைப் பெற வேண்டி பாலை விற்பதில் இடையர் வழக்கமாகும். இதனைப் “பால் நொடை இடையன்” (நற்.142 : 4) என்கிறது நற்றிணை. பால் மட்டுமின்றிப் பாலிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகின்ற மோர், தயிர், வெண்ணெய், நெய் முதலியவற்றையும் விற்பனைக்கு உள்ளாக்குவர். மோரை வேண்டினார்க்கு மோரும், வெண்ணெய் வேண்டினார்க்குச் சிறிது வெண்ணெய்யும் விற்பதைக், கலித்தொகை (106) சிறப்பிக்கிறது. இவ்வாறு விற்பனை செய்யப்பெறும் பொருள்களின் வழி அவர்கள் ஈடுகிற உணவு தானியப் பொருட்கள் முல்லை நில மக்களின் தனி மனிதன் வருவாய்கள் ஆகின.

மருத நிலத்தார்

மருதநில மக்களாக உழவர், களமர் காட்டப்படுகின்றனர். உழுத்தியர், என்பது பெண்பால். உலகம் காப்பவர் உழவர். மருத நில மக்களுள் தலைமையானவர்களும் முக்கிய இடத்தை வகிப்பவர்களும் உழவர்களே. இந்நிலத் தலைவன் “ஊரன்”

(அகம். 156) “மகிழ்நன்” (அகம். 166) “பெருமன்” (அகம். 156) எனும் திணை நிலப் பெயர்களால் வழங்கப் பெறுகிறான்.

உழவர் விளைப்பொருட்களை ஏரி, குளம், பொய்கை இவற்றின் நீரால் விளைவித்தனர். உழத்தியர் குரவை பாடி நாற்று நடுகின்றனர். நெல்லுழவர் இடையிடையே வளர்ந்த களையாகிய தாமரையை அரிந்து குவித்தனர். உழவர் ஆழ உழுதலைப் பொருத்தே விளைச்சல் பயன் தரும் என்பதை,

“ஊன்று சால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே” (புறம். 35 : 26)

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. வயலிடத்தே வெண்ணெல் கதிர்களை அரியபவர்கள் வெண்ணெல் அரிநர் எனப்பட்டனர். இவ்வெண்ணெல் அரிநர் அறுவடை செய்யும் போது பறை கொட்டுவர். இதனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை” (மலைபடு. 471)

எனவரும் மலைபடுகடாம் பாடல்களால் காண முடிகிறது. அறுவடை செய்த நெற்கதிர்களைக் களத்தில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பர். விளைப்பயனுக்கு அந்நாட்டின் நில வளமே காரணமாகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

களமர், வெண்ணெல் அரிநர் ஆகியோர்க்குக் கதிர்கட்டுகளும், நெல்லுமே தனிமனிதன் வருமானங்களாகின்றன. உழவர்கள் நெல்லை, நெய்தல் மற்றும் முல்லை நிலப் பகுதிகளுக்குக் கொண்டு சென்று நெல் அல்லாத தேவையான பிறவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வது தனி மனிதன் வருவாயாக அமைகிறது. ஆரம்ப காலக் கட்டங்களில் பண்டமாற்று முறையில் உணவுப்பொருள்களைப் பெறுவதே தனி மனிதன் வருவாய்களாகக் கருதப்பட்டன.

நெய்தல் நிலத்தார்

நெய்தல் நில மக்களாகப் பரதவர் அளவர், உமணர் ஆகியோர் காட்டப்பெறுகின்றனர். நெய்தல் நிலத் தலைவன் “சேர்ப்பன்” (கலி 124) “பெருமன்” (அகம் 300:1) “துறைவன்” (கலி.13) “வாணன்”, (அகம்.269) எனும் திணை நிலப் பெயர்களால் வழங்கப் பெறுகிறான். பரதவரின் முக்கியத் தொழில் மீன்பிடித்தலாகும். கட்டுமரங்கள், திமில்படகு, வலைகள், பறியெனும் மீன் பிடி கருவி தூண்டில் முதலானவை பரதவரின் தொழில் உடைமைப் பொருட்கள். உப்பு விற்கும் தொழிலையும் சிறுபான்மையாகப் பரதவ மகளிர் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

‘உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு” (அகம். 60 : 4)

எனவரும் பாடல்களால் மகளிர் உப்பு விற்றுள்ள செய்தியை அறிய முடிகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. சாமிநாதையர் உ.வே.(ப.ஆ)
பத்துப்பாட்டு மூலமும்
நச்சினார்கினியருரையும்
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை18.
ஆறாம் பதிப்பு – 1961
2. சுப்பிரமணியன் ச.வே
சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு மூலமும்
தெளிவுரையும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை – 24.
முதற்பதிப்பு – 2010
3. சுப்பிரமணியன், ச.வே.
சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை
மூலமும் தெளிவுரையும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை – 24.
முதற்பதிப்பு-2010
4. மேலது
பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை – 24.
முதற்பதிப்பு – 1994
5. சோம சுந்தரனார், பொ.வே (உ.ஆ)
ஐங்குறுநூறு
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 18.
முதற்பதிப்பு - 1961
6. துரைசாமிப்பிள்ளை ஒளவை சு. (உ.ஆ)
புறநானூறு மூலமும் உரையும்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 18
இரண்டாம் பதிப்பு – 2007

தனி மனிதன் வருவாய்

மீனை விற்று வெண்ணெல்மாவு, தயிர் பெற்றது பரதவ மகளிருக்குத் தனி மனிதன் வருவாய்களாகின்றன. அளவர் உற்பத்தி செய்யும் உப்பை வேற்றுப்புலங்களில் கொண்டு விற்றனர் அதற்கு ஈடாகக் கிடைத்த பொருள்கள் உமணர்களுக்குத் தனி மனிதன் வருவாயாக அமைந்ததனைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

பாலை நிலத்தார்

பாலை நிலத்தில் வாழ்பவர் ஆறலைக் கள்வர். ஆறலைத்துண்ணும் தொழிலினர். வழிப்பறிக் கொள்ளையர். அன்போடு அருளும் நீங்கியதான மனிதநேயமற்ற கடுஞ்சினம் உடையவர் என்பதை,

“உருத்த கடுஞ்சினத்து ஓடா மறவர்” (கலி.15 : 7)

எனக் கலித்தொகை ஆறலைக் கள்வரைக் குறிப்பிடுகிறது. தழைகளைச் சூடிய தலை, கழுத்து வரைக்கும் நீண்டதான தாடி இவர்களது புறத்தோற்றமாகும் உறவுடன் மனித வேட்டைக்குச் செல்லும் இயல்பினர். பாலை நில வழி வருவாரை இடம் பெயர்ந்து செல்லும் வணிகர் துறவியர் முதலான நன்மக்களையும் ஆறலைத்துண்ணும் வாழ்வினர். கொலை செய்யும் கோட்பாடு இவர்களுடையது. இதனை,

“ஆள் வழக்கு அற்ற” (ஐங்.329 : 1)

என்கிறது ஐங்குறுநாறு.

ஆறலைப்போரை ‘எயினர்’ (அகம். 109) என்று வழங்குவதுண்டு,

“தோட்பதன் அமைத்த கருங்கை ஆடவர்
கனைபொறி பிறப்ப நூறி, வினைப்படர்ந்து” (அகம். 79 : 1- 2)

என வரும் பாடல்களால் வளைந்த வில்லினை உடைய எயினராகிய மறவர் பாலை நிலத்து மறவர்கள் வழிச்செல்வாரைக் கொள்ளையிடும் கருத்துடன், அவர்கள் பாலை நிலத்தில் எங்கும் பரவியிருப்பது புலனாகிறது. பாலை நிலப்பெண்கள் எயிற்றியர் என அழைக்கப்படுவர் எனும்புப் புற்றைக் குத்திக் கிளறி அதனுள் எனும்பு சேர்த்து வைத்த புல்லரிசியை வாரிக் கொண்டு வந்து உண்ணல் எயிற்றியர் வழக்கம் புல்லரிசி கிடைத்தவுடன் அவர்கள் முகம் மகிழ்ச்சியால் திளைப்பதை “வெண்பல் எயிற்றியர்” (பெரும்பாண் . 94) என்னும் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

பாலை நிலத்தவர்களின் தொழில் வழிப்பறிக் கொள்ளை வழிச் செல்வோராகிய வணிகர் மற்றும் பிறரிடம் கொள்கையடிக்கப்பட்டப் பொருள்கள் இவர்களுக்குத் தனி மனிதன் வருவாய்களாக அமைகின்றன.

கொல்லன்

“வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே” (புறம்.312 :3)

இப்பாடலடிகளால் கொல்லரது பணி விளங்கும். போர்க்குத் தேவையானப் படைக்கருவிகள் வேளாண், மரம் வெட்டுதல் மற்றும் பிற தொழில்களுக்கான கதிர் அரிவாள், நவியம் எனப்படும் கோடாலி என்பன போன்ற கருவிகள் செய்து தருவது கொல்லரின் பணியாகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

படைக் கருவிகள் செய்து கொடுத்து மன்னனிடத்துப் பெறும் பொன்னும் பிற அணிகலன்களும், வேளாண் கருவிகள் செய்து தந்து உழவர், களமரித்து உணவு தானியப் பொருட்களும் பெறுதல் கொல்லர்க்கானத் தனி மனிதன் வருவாய்கள் எனலாம்.

கம்மியர்

கழல் செய்பவர் கம்மியர். போர் வீரர்களுக்குக் கழல் செய்து தருவது அவ்வீரர்கள் போரிடைப் புகழ்விளைத்த அரிய செய்திகளை அக்கழலிடத்தே பொறித்துத் தருவதும் கம்மியர் பணியாகும்.

பொற்கொல்லனைக் கம்மியன் என வழங்குவர் தனக்குரிய தொழிலைக் குற்ற மற உணர்ந்த பொற் கொல்லனை “ஆசில் கம்மியன்” (புறம். 353 : 1) என்பர், மன்னர்க்கானக் கிரீடம், ஆரம், பூண், முதலிய அணிகலன்களும் பரிசிலர்க்கு மன்னால் வழங்கப்படுகின்ற பொற்றாமரை, பொன்னரிமாலை, என்பன போன்றவை இப்பொற்கொல்லரால் செய்யப்பட்டன.

தனி மனிதன் வருவாய்

போர் வீரர்க்குக் கழல் செய்து கொடுத்து அப்போர் வீரர் போரிடை வென்ற அருங்கலன்களை மன்னர்க்குக் கிரீடம், ஆரம், பூண் முதலானவற்றைச் செய்து தந்து பொன் முதலான அணிகலன்களை இக்கம்மியர் தனி மனிதன் வருவாயாகப் பெற்றனர்.

குயவர்

“குயம்” (புறம் 348 : 3) என்ற சொல்லாட்சி குயவரைக் குறிப்பதாக உள்ளது. கலம் செய்பவர் குயவர் கலம் வனைதற்குச் சக்கரத்தைப் பயன்படுத்துவர். குயவரை

“மண்ணிட்டாளர்”²⁴ என்கிறது சிலப்பதிகாரம். போரிடை மாண்டாரைத் தாழியிற் புதைத்து வைப்பது பண்டையோர் மரபு அத்தாழிகளைக் குயவர் வனைந்து தருபவர்களாக இருக்கின்றனர். கலம் செய் ஊர்க்குயவரை ‘வேட்கோவே’ (புறம். 256) என அழைப்பதாகப் புறநானூறு சுட்டுகின்றது.

தனி மனிதன் வருவாய்

குயவர்க்கானத் தனி மனிதன் வருவாயாக கலம் செய்து கொடுத்து அதற்கு மாறாகப் பெற்றப் பொருள்கள்.

ஓவியர்

ஓவத்தொழில் புரிபவர் ஓவியர் இவர் பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கி ஓவியம் (புறம். 260) எழுதுபவர் ஓவியனை ஓவியம் எழுதுவதில் வல்லவன் என்று,

“வல்லோன் ஓவத்தெழு தொழில் போலும்” (பரி. 21 : 28)

எனப்பரிபாடல் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஓவிய வேலைப்பாடுகளால் அரண்மனை, மாளிகை அழகுற்றன எனப் புறப்பாடல் (345) தெரிவிப்பதன் வழி ஓவியரின் தொழிலை அறிய முடிகின்றது.

தனி மனிதன் வருவாய்

அரண்மனை, மாளிகையில் ஓவிய வேலைப்பாடுகள் செய்து மன்னர், செல்வந்தரிடத்து பெற்றப் பொன்னும் பிற அணிகலன்களும் ஓவியர்க்குரியது இவை தனி மனிதன் வருவாயாக அமைகின்றன.

விலைஞர்

விலைஞர் என்பவர் கடல் வணிகராவர் பல்வேறு விதமான பண்டங்களையும் கலத்திற் கொண்டு சென்று வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று விற்புப் பொருளீட்டுதல் இவரது தொழிலாகும் என்பதைப்,

“பெருங்கடல் நீந்திய மரம் வலி யுறுக்கும்

பண்ணிய விலைஞர் போலப் புண் ஓரிஇப்” (பதிற்று. 76 : 4-5)

என வரும் பதிற்றுப்பத்து பாடலடிகளால் காணமுடிகிறது.

நீகான்

மரக்கலம் ஓட்டுபவனை “நீகான்” என்பர் சிதையுங்கலங்களைப் ‘பயின்’ எனப்படும் ஓட்டுதற்குரியப் பசைப் பொருளால் திருத்துதலும் திசையறிந்து கலங்களைச் செலுத்துதலும் நீகானின் பணியாகும் என்பதைச்,

“சிதையும் கலத்தைப் பயினால் திருத்தும்

திசையறி நீகானும் போன்ம்”

(பரி.10 : 54 – 55)

என வரும் பரிபாடல் அடிகள் புலப்படுகின்றன.

தனி மனிதன் வருவாய்

மன்னனிடத்திருந்த கப்பற்படைகளில் பணிபுரிந்த நீகானுக்கு மன்னன் அளித்த பொன்அணிகலன்களும், நெய்தல் நிலத்து பரதவர் படகுகளைத் திருத்திய நீகானுக்குக் கொடுத்த பொருட்களும் பல்வகை மீனினங்களும் தனி மனிதன் வருவாயாக அமைகின்றன.

பாசவர் :

பாசவர் என்பவர் இறைச்சி விற்பவர். எருதுகளையும் ஏனை ஆடு, மான் முதலிய விலங்குகளையும் கொண்டு அவற்றின் இறைச்சிகளை விற்பதும் உண்டு. இவரைத் ‘தாழ்பாசவர்’ என்பவர். உயிர்க் கொலை புரிவதால் இவர்களைக் ‘கரும்பாசவர்’ எனவும் குறிப்பர். இதனைத் “தாழ்கரும் பாசவர்” (பதிற்று.67 : 16) என் வரும் அடிகளால் புலப்படுகிறது. பாசவர் என்பவர் ஆட்டு வாணிகராகவும் (பதிற்று.21) இறைச்சி விற்பவராகவும் (பதிற்று.67) சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. இந்த இரு தொழிலையும் சேர்த்தோ அல்லது தனித்தனியாகவோ இப்பாசவர் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

தனி மனிதன் வருவாய்

பாசவர்க்குரியத் தனி மனிதன் வருவாயாக இறைச்சியை விற்று அதனால் பெறும் உணவு தானியப் பொருட்களாகப், பொன் முதலான அணிகலன்கள்.

தச்சர்

தச்சுத் தொழில் செய்பவர் தச்சர் கோயில்கள் மனைகள், அரண்மனைகள், மாளிகைகள் (செல்வந்தர் வீடுகள்) இவற்றிற்குத் தேவையான வாயிற்கதவுகள் இன்ன பிறவற்றை வடிவமைத்துத் தருதல் தச்சரின் பணியாகும். மரத்தைத் துணித்து தேவையானவற்றை ஆக்கித் தருதலை “மரங்கொல் தச்சன்” (புறம்.216 : 11) எனும் சொற்றொடர் குறித்து நிற்கிறது. தேர் செய்தலும் தச்சரின் பணியாக இருந்தது. என்பதை

“எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலன் னோனே”

(புறம். 87 : 3 – 4)

என வரும் பாடலடிகள் தச்சரின் தொழில் நலத்தை வெளிப்படுத்துவன,

தனி மனிதன் வருவாய்

தேர், வாயிற் கதவுகள் முதலானவை கொடுத்து அதனால் வந்த பொன்னும் பிற அணியும், உணவு தானியப் பொருட்களும் தச்சர்க்கானத் தனி மனிதன் வருவாயாக அமைகின்றது.

அந்தணர்

அந்தணர் என்பார் அந்தத்தை அணவுனார். வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவர். நான்கு வேதங்களை உடையவர் அந்தணர். ஆசைகள் ஜம்புலன்கள் ஆகியவற்றை அடக்கி விரதங்களை மேற்கொள்பவர் அந்தணர்.

“விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்கப்

புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கல மேற்ப” (பரி.11 : 78-79)

எனும் பரிபாடல் அடிகளால் அந்தணர் பற்றிய குறிப்பினைக்காண முடிகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

அந்தணர் நல்ல பல நூல்களைக் கேட்டு அறிவு நிரம்பிய வேள்வி செய்தலையுடையவர் அந்தணர்க்குப் பெற்றுகரிய பொற்கலன்கள் நீர்வார்த்துக் கொடுக்கப்பெற்றன என்பதைக்,

“கேள்வி முற்றிய வேள்வி அந்தணர்க்கு

அருங்கலம் நீரோடு சிதறிப், பெருந்தகை” (புறம். 361 : 4-5)

என வரும் புறநானூற்று அடிகளால் புலப்படுகிறது. இவை அந்தணர்க்கு வேள்வி செய்ததன் ஊதியமாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

அலுவல் வகையமைப்பு

ஒரு நாட்டின் அரசுத்துறை சார்ந்து இயங்குகின்ற அலுவல்களையும் அதனுள் காணப்படுகின்ற வகைமைகளையும் அலுவல் வகையமைப்புக்குள் கொண்டு வர முடிகிறது.

சங்க காலப் படைப் பிரிவுகள் அதனோடு தொடர்புடையவற்றைச் சங்க கால அலுவல் வகையமைப்பு எனவும், படைவீரர்கள், அரசியல் வகையமைப்பு எனவும், படைவீரர்கள், அரசியல் விளைஞர் போன்றோரை அரசு அலுவலாளர்கள் எனவும் குறிப்பிட முடிகிறது. மன்னனாலும், அரசியல் விளைஞராலும் வகை செய்யப்பட்டப் படைகளானது.

1. நிலப்படை

2. கடற்படை

என இருவகைப்படும். இவற்றுள் நிலப்படையானது.

1. யானைப்படை

2. குதிரைப்படை

3. தேர்ப்படை

4. காலாட்படை

என நால்வகைப்படும். இவற்றுள் காலாட்படை கருவி பற்றி,

1. வாட்படை

2. வேற்படை

3. விற்படை

என மூவகைப்படும். செயல் திறன் பற்றி

1. தூசிப்படை

2. கூழைப்படை

3. கிடுகுப்படை

4. ஒற்றிப்படை

என நால் வகைப்படும்.

கடற்படை

தமிழகத்து தொன்று தொட்டு நிலவி வந்துள்ள படைகளுள் கப்பற்படையும் ஒன்றாகும். கடலிடத்தே செல்லும் கலங்களைத் தாங்கிக் கடம்பர் அவுணர் முதலானோர் தீங்கு செய்து கொண்டிருந்தனர். குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை அக்கடம்பரைக் கடலிடத்தே சென்று எதிர்த்து தன் வேற்படையை ஏவி வென்றான்.

யானைப்படை

யானைப்படையானது பகைப்படையைச் சிதறச் செய்யும் சிறப்புடையது. யானைகள் இயல்பாகவே தம்மில் அணியணியாகத் நிரை வகுத்துச் செல்லும் விழுமியம் பெற்றவை களிறுடைமை போர்க்குப் பெருமை என்பதைக்

“களிறுடைப் பெருஞ்சமம் ததைய எ.:குயர்த்து”

(பதிற்று : 76-1)

என வரும் அடிகளால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. சோழ வேந்தனிடம் அறுபதினாயிரம் யானைகள் இருந்ததாக ஒரு சீன வழிப்போக்கன் கூறியிருப்பதால் யானை இயல்பாகக் கூட்டங் கூட்டமாய் வாழும் குடமலைத் தொடரையுடைய சேரனிடத்தும் பாண்டியனிடத்தும் அவை எத்துணைப் பெருந்தொகையினவாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை ஊகித்துணர்ந்து கொள்ளலாம் என்னும் தேவநாயப்பாவாணரின் கருத்து கருதத்தக்கது.

குதிரை தேர்ப்படை

காலால் வலியது குதிரைப்படை, தேர்ப்படையும் குதிரைகளாலே இயங்கின. குதிரைக்கும் சங்ககாலத்தில் பெயரிட்டு வழங்கினர். “குதிரை தமிழகத்திற்கு அல்லது ஐந்து தேயத்திற்கு உரிய விலங்கன்றாதலின் அது அதன் இயற்கை வாழ்கமான அரபி நாட்டினின்று ஏராளமாக மாபெருஞ் செலவில் வருவிக்கப்பட்டது”²⁵ என்னும் கருத்திலிருந்து சங்க காலத்தில் தேர்ப்படைக்குக் குதிரை பயன்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

குதிரைகள் போர்க்களத்தில் செயல்பட்ட காட்சியினை

“வெடிவேய் கொள்வது போல ஓடித்

தரவுபு உகளும், மாவே”

(புறம்: 302:1-2)

வளைத்திழுத்துப் பின்னர் விட்டுவிட்ட மூங்கிலைப்போல. குதிரைகள் துள்ளித் தாவிச் செல்லும் வலிமையும், விரைவும் உடைய செய்தியைக் காணமுடிகிறது.

“நிலம்பிறக் கிடுவது போக்குளம்புகுடையது

உள்ளம் அழிக்கும் கொட்ட்பின் மான்மேல்”

(புறம்.303:1-2)

நிலத்தைப் பிளந்து விடுவது போல் காற்குளம்பை ஊன்றிக் கொண்டு, காண்போர் நெஞ்சம் நடுங்கக் குதிரையின் மேலே வீரன் ஒருவன் வரும் செய்தியைப் புறநானூற்று அடிகளால் புலப்படுகிறது.இவ்வாறு போர்க்களத்தில் குதிரைப் பயன்பட்டச் செய்தியை, மேற்காணும் பாடலடிகளால் உணரமுடிகிறது.

தூசிப்படை

தூசிப்படையினைத் தார்ப்படை என்பர். தார் என்றால் ஒழுங்கு என்பது பொருள். படைக்கலங்களால் முன் செல்லும் படை தூசிப்படை இதனை மாற்றார் படையில் வகுத்து நிறுத்தின கைகளைச் சென்று கவரக் (கைகளை வெட்டுதல்) கூடிய தூசிப்படை எனவும் கூறுவர். மாற்றாரின் பக்கப்படையைத் தாக்கிக் கவர்தல், துணைப்படையை விலக்கி அப்படையை நெருங்க வரவழைத்து அப்படையை அழித்தல் ஆகியன தூசிப்படையின் செயல்திறன்களாகும். இது செய்யும் தூசிப்படையைக் “கைகவர் கடுந்தார் (பதிற் 49:6) என்கிறது பதிற்றுப்பத்து “வெருவெருபுனற்றார்” (பதிற் 50:11) எனத் தூசிப்படையை வெள்ளத்தின் புனலாக வருணனை செய்யப்படுதலின் தூசிப்படையின் ஆற்றலைக் காண முடிகிறது.

கூழைப்படை

கூழைப்படை என்பது பக்கத்தும் பின்னரும் அணிவகுத்து வரும் படை மருங்கிலும் பின்னும் அணிவகுத்து வரும் கூழைப்படையினும் தூசிப்படையானது வலிமை குறைந்தது என்பதன் வழி கூழைப்படையின் ஆற்றல் விளங்கும் இதனைத் “தார் தாங்கலும்” (புறம்.93:3) என்பதால் அறியமுடிகிறது.

கிடுகுப்படை

கிடுகுப்படை என்பது கேடகப்படை வாளும் வேலும் கொண்டு பகைவர் தாக்குமிடத்து அவற்றைத் தாங்கித் தடுத்து நிறற்றுகேற்ப ஆணியும் பட்டமும் அறுந்து அழகும் உண்மையும் பொருந்தியிருப்பதாக இக்கேடகம் (புறம்:5) அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

படைவீரர்களுக்குப் பகைபுலத்தில் சென்று வென்ற பொருட்கள் தனி மனிதன் வருவாய்களாக அமைத்திருந்தன. பகை நாட்டிலே கைப்பற்றிய ஆநிரைகளைப் பகுத்து போர் வீரர்கள் பெற்றுக் கொண்டதும், தான் பெற்றுக் கொண்ட பசுக்களைக் கொடுத்து கள்ளுண்ட செய்தியை,

“நிறுத்த ஆயம் தலைச்சென்று உண்டு” (புறம்.258:3)

எனவரும் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. ஆநிரைகளைக் கவர்ந்த போர் மறவர்களுக்கு மதுவும், ஆட்டு இறைச்சியும் வழங்கப்பட்ட செய்தியை,

“நறவும் தொடுமின் விடையும் வீழ்மி

பாசவல் இட்ட புன்காற் பந்தர்ப்” (புறம்.262:1-2)

என வரும் புறநானூற்று அடிகளால் படைவீரர்கள் பெற்ற வெகுமதியைக் காண முடிகிறது.

காவலர்

யாமங் காக்கும் காவலர் கோயிற் காவலர் (புறம்.247) மளிகைக் காவலர் (அகம்.15) மனைக்காவலர் (அகம்.311) ஊர்க்காவலர் (அகம்.120) அரண்மனைக் காவலர் எனக் காவலரை வகைப்படுத்த முடிகிறது.

தனி மனிதன் வருவாய்

கோயில் அரண்மனைக் காவலர்க்கு அரசன் புகைப்புலத்தை வென்ற பொருட்களும், மளிகைக் காவலர்க்குச் செல்வந்தர் வழங்கும் பொன் அணிகலன்களும், ஊர்க் காவலருக்கு மக்களால் வழங்கப்பெறுகின்ற உணவுதானியப் பொருட்களும் காவலர்களுக்கானத் தனிமனித வருமானங்களாக அமைத்திருந்தன.

சங்க கால மக்கள், வருவாய் வரும் தொழிலை மேற்கொண்டு வருவாய் ஈட்டிப், பொருளியல் வாழ்க்கைக்கு வித்திட்டுள்ளனர். மக்கள் செய்கின்ற தொழிலின் அடிப்படையில் அதற்குக் கிடைத்த பொருளே தனிநபர் வருமானமாக அமைந்தன. பொன், நெல், அணிகலன்கள், ஆநிரைகள்,என அவர்களின் திறனறிந்து வழங்கப்பட்டன. தனிமனிதன் வருமானங்களால் மக்கள் பொருளியல் வாழ்வில் தன்னிறைவுப் பெற்று வாழ்ந்ததைச் சங்க இலக்கியப் பாடலால் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை :

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் என்பது தனித்துறையாக அமையாவிட்டாலும் பொருளியல் பற்றிய கூறுகளைக் காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு ஆநிறைகளின் பயன்பாடு மிகுதியாக உள்ள காரணத்தினால் மாடு என்னும் சொல் கால்நடைகளைக் குறிக்காமல் செல்வம் என்னும் பொருளைத் தருவதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

செல்வத்தைக் குறிக்கப் பொருள், ஆக்கம், திரு, வெறுக்கை, கூழ், சீர், கொண்டி எனும் சொற்கள் வழங்கப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியப் பாடலினால் அறிய முடிகிறது.

சங்க கால மக்கள் செல்வவளங்கள் பெற்றுச் செழிப்புடன் வாழ்ந்ததனை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது. அன்றாட வாழ்வியல் நிகழ்வில் ஏற்படக்கூடிய விழாக்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றில் அவர்களின் செல்வவளம் வெளிப்படுவதனைக் காண முடிகிறது.

பொருள்களின் உற்பத்தியே மனித வாழ்வின் அடித்தளமாகும். வாழ்க்கைக்கு வலிமையளிக்க உணவு, உடை, உறையுள் போன்ற முக்கியத் தேவைக்களுக்கான பொருள்களை மக்கள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருந்ததனைக் காணமுடிகிறது.

மூலையும் மருதமும் வேளாண்மைப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கினும், குறிஞ்சியும் நெய்தலும் வணிகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகக் காணப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது.

மூலதனம் என்பது முதற்பொருளாக அமைகிறது. ஒரு தொழிலைத் தொடங்க அல்லது ஒருபொருளின் ஆக்கத்திற்கு உருவாக்கப் பயன்படும் அடிப்படையான கருவிகளான நிலம், பணம் போன்றவை மூலதனமாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

திணைச்சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த மக்கள் மீன், தேன், கிழங்கு, தானியம், உப்பு ஆகியவற்றை ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து பண்டத்தை மாற்றிக் கொண்டதைச் சங்க இலக்கியங்களினால் அறிய முடிகிறது.

சங்க கால மக்கள் உழைப்பால் கிடைத்த பொருட்களைக் குழுக்களுக்கும் பயன்பெறும் வகையில் பாதீடு செய்யும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.

சங்க கால மக்கள் ஏதேனும் ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டு தங்களுடைய வருவாயை ஈட்டி பொருளியல் வாழ்க்கைக்கு வித்திட்டத்தைக் காண முடிகிறது. மக்கள் செய்கின்ற தொழிலின் அடிப்படையில் அதற்கு கிடைத்தப் பொருளே தனி நபர் வருமானமாக அமைந்ததைக் காண முடிகிறது.

சங்க மக்களின் வாழ்க்கை வறியவர், ஓரளவு வளம் படைத்தவர், செல்வர் என்ற பிரிவுகளில் அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை செல்வநிலைக்கும், பொருள் ஆதாரத்தை இழந்த வாழ்க்கை வறுமைக்கும் கொண்டு செல்வதை சங்க பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ) இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் வரி.68.
மூலமும் உரையும், ஊர்காண் காதை
2. மொழிஞாயிறு ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், தமிழர் விளையாட்டுகள் ப.139
3. எஸ்.சபாநாயகம் பொருளியல் ப.16.
4. மேலது, ப.32.
5. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ) மணிமேகலை, மலர்வனம் வரி.66.
புக்ககாதை,
6. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், ப.104.
7. ஆ.சிவ சுப்பிரமணியன், அடித்தள மக்கள் வரலாறு ப.154.
8. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம் ப.104.
9. கீழடி, தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை ப.28.
10. அ.கி.மூர்த்தி, வணிகவியல் அகராதி, ப.23.
11. ந.சௌந்தரபாண்டியன், நாணயவியல், ப.2.
12. சு.கி.மூர்த்தி, வணிகவியல் அகராதி, ப.51.
13. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி-5, பக்-367-368.
14. பொ.அழகுதிருஷ்ணன், சிலப்பதிகாரம் காட்டும் பண்பாடும், சமுதாய ப-192.
வரலாறும்,
15. K.K.Pillay, A Social history of the Tamil Part – I P-192.
16. நா.சுப்பிரமணியன், சங்க கால வாழ்வியல், ப-19.
17. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப-480.
18. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், அடித்தளமக்கள் வரலாறு, ப.168.
19. புலியூர்க் கேசிகன் உரை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ப.1.
20. மேலது ப.15.
21. மேலது ப.15.
22. மொழிஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப.76.
23. நச்சினர்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், களவியல் நூ.24:3.
24. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ) இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் ப.132.
மூலமும் உரையும்
25. மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப.51.
26. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ) மணிமேகலை, 28:(53-55)
27. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ) இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் 208-210
மூலமும் உரையும், ஊர்காண் காதை

துணை நூற்பட்டியல்

7. மேலது

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 18

இரண்டாம் பதிப்பு – 2007

8. நச்சினார்கினியார் (உ.ஆ)

கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 18

இரண்டாம் பதிப்பு : 2007

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அகத்தியலிங்கம்.ச சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
இலக்கியங்களே மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 24.
முதற்பதிப்பு - 1995
2. அகத்தியலிங்கம்.ச சங்கத்தமிழ்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113,
இரண்டாம்பதிப்பு 2009
3. அதியமான்.ந நாவாய் கடல்சார் வரலாற்றாய்வுகள்,
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு - 2010
4. அதியமான்.ந நிகமம் வணிக வரலாற்றாய்வுகள்,
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு - 2010
5. அருமந்தன்.கி. பண்டைக்கால நாகரிகங்களின் வரலாறு
நாவல் ஆர்ப்பதிப்பகம்
சென்னை - 14
முதற்பதிப்பு - 1979
6. அருள்ராசு.வே.சா பழந்தமிழகத்தில் இரும்புத்தொழில்,
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் -10.
முதற்பதிப்பு - 2010
7. அருணாச்சலம் பிள்ளை.அ தமிழர் வீர விளையாட்டு
கழக வெளியீடு,
சென்னை -17.
முதற்பதிப்பு - 1999
8. அருணாச்சலம்.மு புறநானூறும் தமிழர் பண்பாடும்
நியூசெஞ்சரி புக ஹவுஸ்,
சென்னை - 11
முதற்பதிப்பு - 1986

9. அறவாணன் க.ப **அறக்காதலும், வீரமும்**
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை -24.
முதற்பதிப்பு – 1997
10. அறிஞர் குழு (தொகுப்பு) **வாழ்வியல் விழுமியங்கள்**
வேதாத்திரி பதிப்பகம்,
ஈரோடு – 01.
முதற்பதிப்பு – 2002
11. அன்னதாமசு **தமிழர் சமூகவியல் சில பார்வைகள்**
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 600113
முதற்பதிப்பு – 2000
12. ஆறுமுகம் அ **சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை,**
அரசு பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
முதற்பதிப்பு – 1994
13. இராசமாணிக்கனார்.மா., **தமிழகக் கலையும் பண்பாடும்,**
சாரதா பதிப்பகம்,
முதற்பதிப்பு – 2011
14. இராசமாணிக்கனார்.மா., **பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,**
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை -28.
முதல் பதிப்பு – 1970
15. இராசவேலு.சு **தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழாய்வுகள்,**
பண்பாட்டு வெளியீட்டகம்,
சென்னை -18.
முதற்பதிப்பு – 1995
16. இராஜேந்திரன்.பொ **கல்வெட்டுக்கலை,**
பாண்டியநாட்டு வரலாற்று,
ஆய்வு மையம்,
மதுரை – 13
முதற்பதிப்பு – 2013

17. இராமநாதன் செட்டியார்,
லெ.ப.கரு., **சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வு,**
முத்தையா நிலையம்,
சென்னை-24
நான்காம் பதிப்பு - 1977
18. இராமசாமி.அ **தொன்மைத் தமிழர்,**
நாகரீக வரலாற்று ஆய்வு மையம்,
மதுரை - 13
முதற்பதிப்பு - 2013
19. இராஜன்.கா **கொடுமணல் அகழாய்வு ஓர் அறிமுகம்,**
மனோ பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர் - 05.
முதற்பதிப்பு - 1994
20. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) **தொல்காப்பியம்,**
தமிழ்பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு - 1998.
21. மேலது **தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்,**
அகத்திணையியல் உணரவளம்,
மதுரைக் காமராசர், பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625 021
முதற்பதிப்பு - 1995
22. இளங்குமரன் **பாவாணர் வரலாறு**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 01.
முதற்பதிப்பு - 1998
23. இளங்கோ.சி **தமிழ்ச் சமூகவியல் ஆய்வுகள்,**
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை-28.
முதற்பதிப்பு - 2007
24. மேலது **தென்தமிழர் வரலாறும் பண்பாட்டு ஆய்வுகளும்**
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை -28
முதற்பதிப்பு- 2015

25. எட்கர் தர்ஸ்டன் (நா.ஆ)
க.இரத்தினம் (மொ.பெ.ஆ)
தென்னிந்திய குலங்களும், குடிகளும்
(தொகுதி ஒன்று)
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு - 1986
26. கந்தசாமி இல.ச.
தமிழ் வேளாண்மை மரபுகள்,
கலைச்செல்வி பதிப்பகம்,
கோவை - 41
முதற்பதிப்பு - 2000
27. கந்தசாமி.அ.
பழந்தமிழரின் பழக்கவழங்கங்கள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113
முதற்பதிப்பு - 2013
28. கனகசபை.வி., அப்பாத்துரை,
(மொ.பெ.ஆ).
ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு
முற்பட்ட தமிழகம்,
திருநெல்வேலி தென்னிய சைவ
சிந்தாந்த நூறுபதிப்புக் கழகம்,
முதற்பதிப்பு - 1962
29. காசிநாதன். நடன் (தொ,ஆ)
தமிழர் நாகரீகம் (முதல் தொகுதி)
தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள்
ஆய்வுத்துறை,
சென்னை -24.
முதற்பதிப்பு - 1994
30. மேலது
தமிழர் காசு இயல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113.
முதற்பதிப்பு - 1995
31. காந்தி.க
தமிழரின் பழக்கவழக்கங்களும்,
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113
முதற்பதிப்பு - 2002

32. காந்திதாசன்.க.,
சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை – 113.
முதற்பதிப்பு-2012
33. கிருஷ்ணமூர்த்தி.இரா.,
சங்ககாலச் சோழர் நாணயங்கள்
கார்நெட் பதிப்பகம்,
சென்னை – 17.
முதற்பதிப்பு – 2013
34. கிருஷ்ணமூர்த்தி.கோ.,
தமிழர் பண்பாட்டில் சங்கு,
பாபு பதிப்பகம்,
சென்னை – 108.
முதற்பதிப்பு- 2007
35. மேலது
பாண்டியர் பெருவழுதி நாணயங்கள்,
கார்நெட் பதிப்பகம்,
சென்னை – 17.
முதற்பதிப்பு – 2013
36. குருமூர்த்தி.சா
தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
கோல்டன் அச்சகம்,
சென்னை- 05
முதற்பதிப்பு- 1974
37. கைலாசபதி.க.,
பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை – 28.
நான்காம்பதிப்பு – 2001
38. கைலாசபதி.க.,
சமூகவியலும் இலக்கியமும்,
பாரி நிலையம்
சென்னை – 28.
இரண்டாம் பதிப்பு – 2009
39. சசிவல்லி,வி.சி
பண்டையதமிழர் தொழில்கள்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை -113.
இரண்டாம் பதிப்பு-2005

40. சசிவல்லி,வி.சி

தமிழர் திருமணம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை- 113
முதற்பதிப்பு - 2011

41. மேலது

முல்லை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை- 113
முதற்பதிப்பு - 2009

42. சாமி.பி.எல்.,

சங்க நூல்களில் மணிகள்

சேகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 78
முதற்பதிப்பு - 1980

43. சாமி.பி.எல்.,

சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்,

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை-24.
முதற்பதிப்பு - 1976

44. சிதம்பரம்.சாமி

பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
தமிழாய்வகம், 53,
சிதம்பரம் - 01
முதற்பதிப்பு - 1995

45. சிதம்பரம் சாமி

தொல்காப்பியத் தமிழர்,

ஸ்டார் பிரசுரம்,
சென்னை-5
முதற்பதிப்பு- 1956

46. சிதம்பரம் சாமி.,

பழந்தமிழர் வாழ்வும், வளர்ச்சியும்,

செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை -28.
முதற்பதிப்பு-2010

47. சிதம்பரனார் சாமி.,

பாட்டுத் தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்,

அறிவுப் பதிப்பகம்,
சென்னை-24.
முதற்பதிப்பு - 2003

48. சிவசுப்பிரமணியன் ஆ.,
வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை -24.
முதற்பதிப்பு – 2009
49. சிற்றம்பலம் சி.க.,
பண்டைய தமிழகம்,
குமரன் பதிப்பகம்,
சென்னை -17.
முதற்பதிப்பு – 1999
50. சுப்பிரமணியன்.கா
சங்ககாலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை- 11.
இரண்டாம் பதிப்பு- 1987.
51. சுப்பிரமணியன்.ந
சங்க கால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை – 11.
முதற்பதிப்பு – 2012
52. சுப்புரெட்டியார்.ந
தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை-18.
முதற்பதிப்பு – 1974
53. செல்வராசு.சிலம்பு.நா.,
சங்க இலக்கியமும் சமூகவியலும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை – 01.
முதற்பதிப்பு -2002.
54. சேது ராமன்.பி.,
ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர்
வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை – 11.
முதற்பதிப்பு – 2011
55. தட்சிணாமூர்த்தி.அ
தமிழர் நாகரிகமும், பண்பாடும்
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை-40
முதற்பதிப்பு – 2019.

56. தமிழண்ணல்
பரிசில் வாழ்க்கை,
மீனாட்சி புத்தகநிலையம்,
மதுரை-5
முதற்பதிப்பு – 1992
57. தனஞ்செயன்.ஆ
தமிழ் இலக்கிய மானிடவியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை – 113
முதற்பதிப்பு – 2011.
58. திருஞான சம்பந்தம் ச (உ.அ)
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
கதிர் பதிப்பகம்,
திருவையாறு- 5.
முதற்பதிப்பு – 2008
59. திலகவதி.க
சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல்
இறையருள் பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி-19
முதற்பதிப்பு – 2001
60. திருநாகலிங்கம்.ஆ(ப.ஆ)
கோட்பாட்டுப் பார்வையில் ஆற்றுப்படை,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை – 24.
முதற்பதிப்பு – 2015
61. தேவநேயப் பாவாணர்.ஞா.,
பண்டைத் தமிழர், நாகரிகமும் பண்பாடும்
யாழ் பதிப்பகம்,
சென்னை -24.
முதற்பதிப்பு- 1990
62. தேவநேயப் பாவாணர்.ஞா.,
தமிழர் வரலாறு,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை – 08.
முதற்பதிப்பு – 2018
63. தேவராசன்.கோ
சங்ககாலத்தமிழர் வரலாறு,
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை -17.
முதற்பதிப்பு – 2011

64. நச்சினார்கினியர் (உ.ஆ)

தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம்
கழக வெளியீடு
சென்னை - 17
முதற்பதிப்பு - 1929

65. நமச்சிவாயம்.சே

தமிழர் உணவு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை -113.
முதற்பதிப்பு - 2001

66. நாராயண வேலுப்பிள்ளை

திருக்குறள் (மூலமும் உரையும்),
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை-17.
முதற்பதிப்பு-2013

67. நிவாசன் உ.பு.வி

பொருளாதாரம் ஓர் அறிமுகம்,
குமரன் பதிப்பகம்
சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 1968

68. நீலகண்ட சாஸ்திரி (ப.ஆ)

தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய
வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள்
நண்பர்கள் அச்சகம்,
சென்னை - 28
முதற்பதிப்பு - 1976

69. பக்தவத்சல பாரதி

பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
முதற்பதிப்பு - 2009.

70. பக்தவத்சல பாரதி.,

தமிழகப் பழங்குடிகள்,
அடையாளம் பதிப்பகம்,
புத்தாந்தம் - 10.
முதற்பதிப்பு - 2018.

71. பகவதி.கு

தமிழர் ஆடைகள்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை 113.
முதற்பதிப்பு - 2003.

72. பரமசிவானந்தம் அ.மு.,
தமிழர் வாழ்வு,
வள்ளியம்மாள் கல்வி அறம்,
சென்னை – 102
முதற்பதிப்பு – 1996
73. பரமசிவானந்தம் அ.மு.,
தமிழக வரலாறு,
தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம்,
சென்னை-72.
ஐந்தாம் பதிப்பு- 1995.
74. பழனிச்சாமி.செ.,
புறநானூற்றில் தமிழ்ப்பண்பாடு,
வாணிப் பதிப்பகம்,
கோவை - 01.
முதற்பதிப்பு – 1986
75. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் கலையும் கலைக்
கோட்பாடும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை -24.
முதற்பதிப்பு – 2016.
76. பாலசுப்பிரமணியன்.சி.,
சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள்,
நறுமலர்ப் பதிப்பகம்,
சென்னை – 108
முதற்பதிப்பு – 1989
77. பாலசுந்தரம் பிள்ளை தி.க
பண்டையத்தமிழர் பொருளியல்
வாழ்க்கை கழக வெளியீடு,
சென்னை -18.
முதற்பதிப்பு - 1996
78. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ
சங்க இலக்கியக் கொள்கை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை-01.
முதற்பதிப்பு – 1996
79. பாலசுப்பிரமணியன்.சி
சங்ககால மகளிர்
நறுமலர்ப் பதிப்ப வெளியீடு,
சென்னை – 08,
முதற்பதிப்பு – 1983.

80. பாலுசாமி.நா
பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில்
பொருளியற்கூறுகள்,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 21
முதற்பதிப்பு - 1999
81. பிள்ளை கே.கே
தமிழக வரலாறு மக்களும், பண்பாடும்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113
இரண்டாம்பதிப்பு 2002
82. மணவழகன்.ஆ
பழந்தமிழர் தொழில்நுட்பம்,
அய்யனார் பதிப்பகம்,
சென்னை - 18
முதற்பதிப்பு - 2010
83. மறைமலையடிகள்.,
வேளாளர் நாகரிகம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 24.
முதற்பதிப்பு - 1963
84. மாத்தளை சோமு
வியக்கவைக்கும் தமிழர் அறிவியல்
தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம்,
சென்னை - 08.
முதற்பதிப்பு- 2005
85. மாதையன்.பெ
சங்ககால இணைக்குழுச் சமுதாயமும்,
அரசு உருவாக்கமும்,
கண்ணதாசன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 24
முதற்பதிப்பு 2004.
86. மாதையன்.பெ.,
சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண்
சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 11.
முதற்பதிப்பு - 2004
87. முத்துக்கண்ணப்பன்,
சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை- 113
முதற்பதிப்பு - 1978

88. முத்துச்சாமி.அ.,
சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்,
இராணி பதிப்பகம்,
சென்னை - 14
முதற்பதிப்பு - 1993
89. முத்துச்சாமி.கோ
பூம்புகார் ஆழ்கடல்
அகழ்வைப்பக்கையேடு, தமிழ்நாடு அரசுத்
தொல்லியல் துறை,
பூண்டி - 23.
முதற்பதிப்பு - 2000
90. மௌனகுரு.சி
பண்டைத் தமிழர் வரலாறும்
இலக்கியமும், அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை - 2
முதற்பதிப்பு - 2006
91. ராஜன்.கா.,
தொல்லியல் நோக்கில் சங்க காலம்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை- 113
இரண்டாம் பதிப்பு 2010
92. ரெஜித் குமார்.த.,
மரபு வழித் தொழில்கள்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை - 24.
முதற்பதிப்பு 2009.
93. வானமாமலை.நா
தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்
நியூ செஞ்சுரிபுகழ்வுஸ்
சென்னை - 24.
ஆறாம்பதிப்பு - 2007
94. விக்டர் ராசமாணிக்கம்.ஞா
தமிழ் இலக்கியத்தில் கலங்கள்
தமிழ்பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு - 1994
95. வின்சென்ட் இலா., மாதவ்.க.,
(மொ.ஆ)
தமிழ் நிலமும் இனமும்
பாரதிபுத்தகாலயம் வெளியீடு
மதுரை - 1.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2013

96. வெள்ளை வாரணன்.க.,
சங்ககாலத்தமிழ் மக்கள்
நேஷனல் பப்ளிகேஷன் கம்பெனி
சென்னை -1
முதற்பதிப்பு - 1978
97. வேங்கடசாமி மயிலை.சீனி
சங்க காலத் தமிழக வரலாறு (தொகுதி-1)
சென்னை-28.
முதற்பதிப்பு - 2003.
98. மேலது
சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு (தொகுதி-2)
சென்னை- 28.
முதற்பதிப்பு - 2003.
99. மேலது
சங்க காலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்
கழக வெளியீடு
சென்னை - 28.
முதற்பதிப்பு - 2003.
100. மேலது
பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்
(சங்ககாலம்) நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ்
சென்னை - 11.
இரண்டாம் பதிப்பு - 1978
101. ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ (பதி.ஆ)
தமிழ்ப்பிராமி கல்வெட்டுகள்,
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை,
சென்னை - 28
முதற்பதிப்பு - 2008.
102. மேலது
கொடுமணல் அகழாய்வு,
தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை
சென்னை -28,
முதற்பதிப்பு - 2011.
103. ஜார்னிநா பீட்டர்.,
சொந்தத்தொழிலும், சுயமூலதனமும்,
கண்ணதாசன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 17.
முதற்பதிப்பு - 2006

104. ஜெயக்குமார்.பா

தமிழகத் துறைமுகங்கள்,

அன்பு வெளியீட்டகம்,

தஞ்சாவூர் - 05

முதற்பதிப்பு - 2001

105. ஸ்டீபன்.ஞா

தொல்காப்பியமும், இனவியலும்

கவிதையிலும்,

நியூசெஞ்சுரிபுக்ஹவுஸ்

சென்னை -11.

முதற்பதிப்பு - 2010.

அகராதிகள்

1. கௌமாரீஸ்வரி எஸ் (ப.ஆ)

- **கௌரா தமிழ் அகராதி,**

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை-28.

முதற்பதிப்பு - 2003

2. பவானந்தம் பிள்ளை

- **தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்லகராதி,**

அமுத நிலையம்,

சென்னை-14

3.

- **கழகத் தமிழகராதி,**

கழகப் புலவர் குழுவினர்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ

சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை -11.

இரண்டாம் பதிப்பு - 1994.

4.

- **தமிழ்ப் பேரகராதி,**

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர் - 10,

முதற்பதிப்பு - 1968

5.

- **தமிழ் சொல்லகராதி (3ஆம் பாகம்)**

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

சென்னை - 113

இரண்டாம் பதிப்பு - 1998.

கலைக்களஞ்சியம்

1. சிங்காரவேலு முதலியார்.ஆ.,
 - **அபிதான சிந்தாமணி**
மதுரை தமிழ்ச் சங்கம்
ஏசியன் எஜிகேஷனஸ் சர்வீஸஸ்
புதுதில்லி.
பதிமூன்றாம் பதிப்பு-2001
2.
 - **கலைக் களஞ்சியம் (தொகுதி-4)**
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை-2.
முதற்பதிப்பு - 1956
3. வாழ்வியற் களஞ்சியம்
 - **தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்**
(தொகுதி ஐந்து)
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு-1987
4. வாழ்வியற் களஞ்சியம்
 - **தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்**
(தொகுதி பதினொன்று)
தஞ்சாவூர் - 10.
முதற்பதிப்பு-1991

ஆய்வேடுகள்

1. சு.அனுகுயா.,
 - **சங்க கால வாழ்வியல் மதிப்புகள்**
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி - 12.
2018
2. கிறிஸ்டோபர்.,
 - **சங்க இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தும்**
வணிகமுறை (எட்டுத் தொகை நூல்களை முன்
வைத்து)
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி - 12.
2014

3. புனவேஸ்வரி., - பத்துப்பாட்டில் தொழில் சார் கலைகளும்
கலைஞர்களும்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி – 12.
2018

ஆங்கில நூல்கள்

1. Alfred Marshall., - **Principles of Economics,**
Macmillan Publishers Limited,
Reprinted – 1982
2. Dwivedi.D.N., - **Principles of Economics,**
Vikas Publication
Second edition 2010
3. Edgar Thurston - **Castes and Tribes of South India**
Bibliolife publisher
First Edition 2009
4. Eric Roll - **A History of economics thought**
FABER AND FABER LTD
24, Russell square London
5. Lionel Robbins., - **An Essay on the Nature and Significance
of Economics Science**
Macmillan And Co, Limited
London – 2007
6. Stephen Fuchs - **The Origin of man and his culture**
Manshiram Mano hared publisher
First Edition - 1983
7. Subramanian.N., - **Sangam Polity**
Asia Publishing House
New York – 1966

முடிவுரை

முடிவுரை

பொருளியல் என்பது ஒரு சமூக அறிவியல் இது மனித விருப்பங்களைப் பற்றியும் அவை நிறைவு செய்யப்படுவது பற்றியும் ஆராய்கிறது. மக்கள் எவ்வாறு வருவாயை ஈட்டிச் செலவு செய்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்த எவ்வித முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது என்பது பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறது.

பொருளியல் எனும் தமிழ்ச்சொல் கிரேக்கச்சொல்லான ஆய்கோனாமியா என்னும் சொல்லில் இருந்து உருவானது. ஆய்கோனோ எனும் சொல்லிருந்து ஆங்கிலச் சொல்லான Economics எனும் சொல் தோன்றியது. பொருளியலின் தந்தையாகிய ஆடம் ஸ்மித் முதன் முதலில் செல்வத்தைப் பற்றிய அறிவியலே பொருளாதாரம் எனக் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

பொருளாதாரம் என்பது ஒரு புறம் செல்வத்தைப் பற்றி ஆராய்வது, மற்றொருபுறம் மனிதனைப் பற்றி ஆராயும் இயல் என ஆல்பிரட் மார்ஷல் கூறுகிறார். இவ்வாறு காலந்தோறும் பொருளியல் என்பது பல்வேறு மாற்றங்கள் பெற்று வருவதைக்காண முடிகிறது.

குறிஞ்சியில் கானகத்தில் வாழ்ந்தோரைக் கானவர் என்றும், நிலத்தில் வாழ்ந்தவரைக் குறவர் என்றும் அழைத்தனர். திணைப்புனம் காத்தல், வேட்டையாடல், கிழங்கு தோண்டுதல், தேன் எடுத்தல் ஆகியவை குறிஞ்சி நில மக்களின் முக்கிய தொழிலாக அமைகிறது.

காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாக முல்லை நிலம் அமைகிறது. இங்குவாழும் மக்கள் உணவு தானிய உற்பத்தியிலும், கால்நடைப் பெருக்கத்திலும் அதிகம் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆடு, மாடுகளைச் செல்வமாகக் கொண்டு ஆயர் இன மக்கள் வாழ்ந்ததனைச் சங்க இலக்கியங்களினால் அறிய முடிகிறது.

உணவு சேகரிக்கும் கட்டத்திலிருந்து அதற்கு அடுத்த கட்ட நிலையாகத் தோன்றிய வேளாண் சமூக அமைப்பில் குடும்பமே பொருளாதார அலகாக அமைவதைக் காண முடிகிறது. நிலத்தைப் பண்படுத்துகின்ற கடினமான பணியை ஆடவர்கள் செய்ய, பெண்கள் விதை விதைத்தல், நாற்று நடுதல் அறுவடை செய்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்துள்ளனர்.

உணவு உற்பத்திக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கக்கூடிய செழிப்பு நிறைந்த நிலம் மருதமாகும். காட்டிலும் மேய்ச்சல் நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மனிதர்கள் ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் வாழத் தொடங்கிய போது, வேளாண்மை வளர்ச்சியுற்று ஆற்று நீரை நேரடியாகப் பெற்றதால் விளைப் பொருட்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டதுடன் உபரி உற்பத்தி அதிகரித்ததைக் காண முடிகிறது.

மருத நிலத்தினர் நன் செய் வேளாண்மையினர் இவர்கள் கள்விறற்ல், பூவிறற்ல், முதலிய நிலம் சார் தொழில்களும் தச்சுத்தொழில், நெசவுத் தொழில், கைவினைத் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில், கைவினைத் தொழில், மற்றும் சிறு சிறு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு தங்களின் பொருளியல் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டனர்.

நெய்தல் நிலமக்கள் கடலை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் கடல் வாழ்க்கையானது கடல் சார் மக்கள் வாழ்வியல், கடல் சார் வணிக வாழ்வியல் என இரண்டு நிலைகளில் மேற்கொள்ளப்படுவது புலனாகிறது. பொருளாதாரம், குடும்ப வாழ்வின் தேவைக்காகவும் உணவு ஈட்டுதல் தன்மையில் கடலில் கிடைக்கும் வளங்களை வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய தொழிலுக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டதைக் காண முடிகிறது. கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்தெடுத்தல், சங்கெடுத்தல், மீனினை விற்றுப் பண்டமாற்று செய்தல் போன்ற தொழில்கள் கடல் வாழ்வை ஒட்டிய தொழில்களாக இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

பாலை நிலம் மலையும் காடும் சார்ந்த பகுதிகள் கோடைக்காலத்தில் வறட்சியுற்று மக்கள் செல்லமுடியாத நிலமாயின இந்நிலத்தைச் சுரம் என்றும் பாலை என்றும் அழைத்தனர். வறட்சியான சூழல் பாலை நிலத்தில் காணப்பட்டதால், இங்கு வாழும் மறவர்கள் வேட்டையாடுதல் வழிப்பறி செய்தல், வணிகர்களை மிரட்டி இடம் பெயரச் செய்தல் எனப்பல தொழில்களை மேற்கொண்டு பொருளியல் தேவையை நிறைவு செய்துக்கொண்டனர்.

தனிமனித வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவை உண்ண உணவு, உடுத்த உடை, இருக்க இடம் இவற்றைத் தேடிப் பெற்றச் செய்தியை இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

தனிமனித வாழ்வில் பொருள் தேடல் தலைவனுக்கு முக்கியப்படுத்தப்பட்டிருந்ததனைக் காண முடிகிறது. தன் குடும்பத்திற்குத் தேவையான பொருளைத் தலைவன் தேடித் தருவது தான் சிறப்பு எனச் சங்க காலச் சமூகம் பண்பாடாகக் கட்டமைத்திருந்தது.

சங்க கால மக்கள் இம்மை வாழ்க்கைக்கு மட்டுமின்றி மறுமை வாழ்க்கைக்கும் பயன் தரக்கூடிய ஈதல் அறம் சிறப்பாக நடைபெறப் பொருள் தேடச் சென்றிருந்ததைக் காண முடிகிறது. முன்னோர் தேடித் தொகுத்து வைத்த பொருளைச் செலவு செய்யாமல், தன் முயற்சியால் பொருள் தேடிச் செலவு செய்தல் குடும்பத் தலைவனுக்குக் கடமையாக இருந்ததனைக் காண முடிகிறது.

வணிகம் சங்க கால மக்களின் பொருளியல் வாழ்விற்கு முக்கியப் பங்கு வகித்தது மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதில் தன்னிறைவு கண்டபின் சமூகத்தின் அடுத்த நிலை வளர்ச்சியானது வணிகத்தை நோக்கி நகர்ந்தது.

ஓரிடத்தில் கிடைத்த பொருட்களைத் தேவையுள்ளவர்களிடம் கொண்டு சென்று கொடுத்து அதற்கு ஈடாக அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களைப் பெற்று பண்டமாற்று முறையில் வணிகம் செய்தனர்.

வணிகம் இரண்டு வகையாக அமைந்தது அவை உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம். உள்நாட்டு வணிகம் பண்டமாற்று முறையில் பெரும்பாலும் அமைந்தது.

வெளிநாட்டு வணிகம் கடல் வழியாக நடைபெற்றது. வெளிநாட்டு வணிகம் சிறப்பாக நடைபெறத் துறைமுகங்கள், சிறந்த காரணியாக அமைந்தன.

கிறித்து பிறப்பதற்கு முன்னரே தமிழக மக்கள் கடல் கடந்து அயல்நாட்டவருடன் வணிகம் செய்ததற்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும் வெளிநாட்டு வணிகச் செய்தியினைச் சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய வெளிநாட்டவர் குறிப்புகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

உள்நாட்டு வணிகத்திற்கு அத்திரி, குதிரை, கழுதை, மாட்டுவண்டி ஆகியவை போக்குவரத்து சாதனங்களாகப் பயன்பட்டுள்ளன.

வெளிநாட்டு வணிகத்திற்குப் பஃறி, அம்பி, திமில், தோணி ஆகிய சிறிய மரக்கலன்வகைகளும், நாவாய், வங்கம், கலம் போன்ற பெரிய மரக் கலன் வகைகளும் பயன்பட்டுள்ளன.

வணிகர்கள், வணிக உத்திப்பெற்றுப் பன்மொழிப் புலமை பெற்றவர்களாகவும், அறநெறி தவறாமல் வணிகம் செய்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

ஏற்றுமதி, இறக்குமதியில் சுங்கச் சாவடிகள் அமைக்கப்பட்டு வணிகர்களிடம் வரியைப் மன்னர்கள் பெற்றுள்ளனர்.

வணிகத்தைச் சிறப்பாகச் செய்த வணிகர்களுக்கு எட்டிப்பட்டமும், எட்டிப்பூவும் வழங்கப்பட்டமை சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாகத் தெளிவாகிறது.

சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படைக் காரணியாக விளங்குவது தொழில். தொழில் என்பது ஆக்கல், காத்தல், வாணிபம் என்றும் செயல் தந்திரம், பொருளினிது, புடைப்பெயர்ச்சி, வேலை என்றும் தொழில் பணம் சம்பாதிப்பதற்காகச் செய்யும் வேலை என்றும் அகராதிகள் பொருள் தருகின்றன.

தொல்காப்பியர் கருப்பொருளில் குறிப்பிடும் செய்தி என்பது தொழிலைக் குறிக்கின்றது. செய்யும் தொழில்களுக்கு ஏற்பப் பணிபுரிபவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். என உ.வே.சாமிநாதையார் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் தொழில்கள், மலைசார்ந்த தொழில்கள், நிலம் சார்ந்த தொழில்கள், கடல்சார்ந்த தொழில்கள், மகளிர் தொழில்கள், கைவினைத் தொழில்கள், பிற தொழில்கள் என நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பவும் சூழலின் தன்மைக்கு ஏற்பவும் காணப்பட்டன.

மலைசார்ந்த தொழில்களில், வேட்டையாடுதல் தேனெடுத்தல், புல்லரிசி சேகரித்தல், போன்றன முதன்மைத் தொழில்களாகக் கருதப்பட்டன.

நிலம் சார்ந்த தொழில்களில் முதன்மையானவையாக ஆநிரை மேய்த்தலும், உழவுத் தொழிலும் கருதப்பட்டன. சங்க கால மகளிரும் தொழில் செய்து பொருள் ஈட்டியுள்ளனர். பாலை நிலம் உற்பத்திக்கும், வணிகத்திற்கும் ஏற்ற இடமாக அமையாததால் அங்குள்ள மறவர்கள் கொலைத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர்.

சங்க கால மக்கள் நெசவுத்தொழில், தச்சுத்தொழில், சலவைத்தொழில், மருத்துவத் தொழில், கொல்லர் தொழில் எனப்பலவகையான தொழில்களைச் செய்து பொருள் ஈட்டி வந்ததனை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் போன்றவர்கள் கலைகளைத் தொழிலாகக் கொண்டு மன்னர்களிடமும், வள்ளல்களிடமும் தங்களின் திறமைகளைக்காட்டி ஆடை, அணிகலன்கள் போன்ற வாழ்விற்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

சங்க கால மக்கள் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு தொழில்களைச் சிறப்பிடன் செய்து வாழ்ந்த காலத்தைப் பொற்காலமாக மாற்றினார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

பொருள் வாழ்வில், மன்னனது ஆற்றலுடைய அரசு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்ததைக் காண முடிகிறது. தனி மனிதனைப் போன்று அரசிற்கும் பொருள் வாழ்வு உண்டு என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது. அரசுக்குக் கிடைக்கும் வருவாய் மூன்று பெரும் பகுதிகளாகக் கிடைத்துள்ளது. குடிமக்களிடத்திருந்து பெறப்படும் வரி, வணிகப் பொருள்களுக்குரிய சுங்கம், சிற்றரசர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் திறை ஆகியன பெரும் வருவாயாக அமைந்ததனைக் காணமுடிகிறது. இவைகளை இறை, திறை, கொண்டி, தண்டப்பொருள், உல்கு என வகைப்படுத்தப்படுவதைக் காண முடிகிறது. மன்னனுக்குப் பல்வேறு வகைகளில் கிடைத்த வருவாயை, அறவழியில் நின்று பகுத்துக் கொடுத்ததைச் சங்க இலக்கியப் பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது. தமிழகத்தை ஆண்ட முவேந்தவர்கள் மட்டுமல்லாமல் சிற்றரசர்களும், குறுநில மன்னர்களும் ஈட்டிய

பொருளைத் தாங்களே துய்த்துக் கொள்ளாமல் வறுமையுற்றவர்களுக்குப் பகுத்துக் கொடுத்த செய்தியைக் காண முடிகின்றது. பண்டைக் காலத்தில் மன்னர்கள் பொருளின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து அதனை ஈட்டும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். பெரும்பாலும் வரிகள் மூலமே பொருள்கள் சேர்க்கப்பட்டன. அன்போடும் அருளோடும் வந்த பொருளையே அக்கால மன்னர் விரும்பியதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் போன்ற கலைஞர்கள் பெரிதும் இடம்பெறுகின்றனர். இவர்களின் படைப்புத்திறனைப் பொருத்து தொழிலில் வேறுபடுவதை அறிய முடிகிறது.

பாணர், பொருநர், கோடியர், வயரியர் கிணைவன், அகவர், பாடினி ஆகியோர் மன்னனிடம் சென்று தங்களின் கலையை வெளிப்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து உடை, உணவு, யானை, குதிரை போன்ற பொருட்களைப் பெற்றுள்ளனர். கலைஞர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்தப் பொருளைப் பிறருக்குப் பங்கீட்டுக் கொடுத்த செய்தியைக் காணமுடிகிறது. மன்னர்கள் வறுமையுற்ற புலவர்களை ஆதரித்து உணவளித்து உடுக்க உடை கொடுத்துப் போதிய பரிசில் பொருள்களையும் வழங்கி வழியனுப்பும் மாண்பு சிறப்பிற்குரியது. மன்னன் தன்னை நாடி வந்த கலைஞர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும், வேறுபாடு கருதாது வேண்டியப் பொருளைப் பகுத்துக் கொடுத்ததன் மூலம், சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் பங்கீட்டின் சமத்துவத்தைக் காண முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல் என்பது தனித்துறையாக அமையாவிட்டாலும் பொருளியல் பற்றிய கூறுகளைக் காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு ஆநிறைகளின் பயன்பாடு மிகுதியாக உள்ள காரணத்தினால் மாடு என்னும் சொல் கால்நடைகளைக் குறிக்காமல் செல்வம் என்னும் பொருளைத் தருவதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் இயற்கை வளம்மிக்கிருந்தது. அதனால் மக்கள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்தனர். அன்றாட வாழ்வியல் நிகழ்வில் ஏற்படக்கூடிய விழாக்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றில் அவர்களின் செல்வவளம் பிரதிபலிப்பதாக அமைவதைக்காண முடிகிறது.

பொருள்களின் உற்பத்தியே மனித குல வாழ்விற்கு அடித்தளமாகும். வாழ்க்கைக்கு வலிமையளிக்க உணவு, உடை, வீடுகள் பிற முக்கியத் தேவைக்களுக்கான பொருள்களை மக்கள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

முல்லையும் மருதமும் வேளாண்மைப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்கினும், குறிஞ்சியும் நெய்தலும் வணிகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகக் காணப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது.

மூலதனம் என்பது முதற்பொருளாக அமைகிறது. ஒரு தொழிலைத் தொடங்க அல்லது ஒருபொருளின் ஆக்கத்திற்கு உருவாக்கப் பயன்படும் அடிப்படையான கருவிகளான நிலம், பணம் போன்றவை மூலதனமாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

திணைச்சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த மக்கள் மீன், தேன், கிழங்கு, தானியம், உப்பு ஆகியவற்றை ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து பண்டத்தை மாற்றிக் கொண்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

சங்ககால மக்கள் தங்களுக்கு கிடைத்த பொருட்களைப் பிற குழுக்களுக்கும், பங்கிட்டுக் கொடுத்து அவர்களின் பொருளாதாரம் செழிக்க வழி செய்துள்ளனர்.